

молодий
місяць

молодий
місяць

СТЕФЕНІ
МАЄР

світовий бестселер
СТЕФЕНІ МАЄР

молодий місяць

СТЕФЕНІ МАЄР

Stephenie Meyer

new moon

Переклад з англійської Уляни Григораш

This edition is published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Це видання здійснене з дозволу компанії «Little, Brown and Company», м. Нью-Йорк, штат Нью-Йорк, США. Всі права застережені.

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

© Stephenie Meyer, text, 2006

© Hachette Book Group, cover

© Уляна Григораш, переклад, 2009

© ТОВ «Видавництво Країна Мрії», 2009

ISBN 978-966-424-219-3

Моєму татові Стівену Моргану.

*Ніхто й ніколи не отримував такої люблячої
й безкорисливої підтримки, яку дарував мені ти.*

Я також люблю тебе.

*Бурхливі радощі страшні, мій сину,
Бо часто в них бурхливий і кінець.
Їх смерть у торжестві, вони ж бо гинуть,
Як порох і вогонь, у поцілунку¹.*

Ромео і Джульєтта, дія II, сцена VI

¹ Пер. Ірини Стешенко. Цитується за виданням: В. Шекспір. Зібрання творів у 6-ти томах. Том 2. К.: Дніпро, 1986.— Тут і далі прим. ред.

ПЕРЕДМОВА

Я почувалася так, наче опинилася в одному з тих жахливих нічних кошмарів, коли ти мчиш щодуху, біжиш, аж поки не перехопить подих, а насправді заледве пересуваєшся. Здавалося, що мої ноги, прокладаючи собі шлях крізь галасливий натовп, ступають дедалі повільніше, але стрілки на велетенському баштовому годиннику не сповільнюються. З якоюсь невблаганною байдужістю вони невинно наближають нас до кінця — до кінця всього живого.

Але це був не сон, і на відміну від нічного кошмару, я бігла не для того, щоб зберегти *своє* життя, а задля порятунку чогось значно ціннішого. Сьогодні моє власне життя не мало для мене жодного значення.

Аліса сказала: дуже ймовірно, що ми обидві загинемо тут. Можливо, все було б інакше, якби вона не опинилася в лабетах яскравого сонячного проміння; тільки я могла пересуватися цією яскравою, залитою сонячним промінням площею.

Але я не могла бігти швидко.

Тому мене уже не турбувало, що ми оточені винятково небезпечними ворогами. Коли годинник почав вибивати дванадцятку, я відчула легку вібрацію під підощвами своїх м'явих ніг. Я знала, що вже запізно, — мене навіть тішила думка, що десь неподалік якесь кровожерливе створіння чатує на мене. На саму тільки гадку про це я втрачала будь-яке бажання жити.

Годинник пробив іще раз, і сонце з самого верхечка неба покотилося вниз.

РОЗДІЛ 1. ВЕЧІРКА

На дев'яносто дев'ять цілих і дев'ять десятих відсотка я була впевнена в тому, що сплю.

Я була так цього певна, тому що, по-перше, стояла в яскравих променях сонця настільки чистих, що аж засліплювали очі,— а в моєму новому рідному містечку Форксі, у Вашингтоні, такого ніколи не бувало; по-друге, я дивилася на свою бабусю Мері. Минуло уже шість років відтоді, як моя бабуся померла, саме це й підтверджувало мою теорію про сон.

Бабуся зовсім не змінилася: її обличчя залишилося таким, яким я його запам'ятала. Шкіра — м'яка й обвисла, вкрита тисячами малесеньких зморщок — майже зовсім не трималася кісток. Її обличчя було схоже на висушений абрикос, увінчаний копною густого сивого волосся.

Наші роти — тільки її був поораний зморшками — водночас розтягнулися у здивованій напівпосмішці. Вочевидь, вона також не сподівалася побачити мене.

Я саме збиралася поставити їй запитання, у мене їх було багато. Що вона робить тут, у моєму сні? Де вона була останні шість років? Чи все гаразд із дідусям, чи знайшли вони одне одного? Але вона розтулила рота водночас зі мною, тож я дозволила їй заговорити першою. Вона також запнулася, ми обидві якось невпевнено усміхнулися.

«Белло?» — промовив моє ім'я якийсь голос. Це була не бабуся. Ми обидві повернулися, щоб роздивитися того, хто втрутився у нашу компанію. Але навіть не дивлячись, я могла сказати, хто це. Цей голос я б упізнала будь-де — впізнала й відповіла б, присягаю, уві сні чи наяву... чи на тому світі, байдуже де. За нього

я б кинулася у вогонь або ж, менш драматично, за нього я була готова щодня долати холод, і вітер, і нескінченні зливи.

Едвард.

Я завжди хвилювалася, коли бачила його, — свідомо чи якось інакше, — і хоча була *майже* впевнена в тому, що сплю, коли перед нами постав Едвард в ореолі сонячного світла, я почала панікувати.

Я панікувала, тому що бабуся не знала, що я закохана у вурдалака, — ніхто не знав цього, — та чим можна було пояснити діамантовий відблиск його шкіри, що переливалася тисячами кольорів веселки, так наче її було зроблено з кришталю чи дорогоцінного каміння?

Що ж, бабуся, ти, мабуть, помітила, що мій хлопець світиться. Так завжди буває, коли він виходить на сонце. Ти не переймайся...

Що він тут робить? Він живе у Форксі, найдощовішому й найпохмурішому місці на світі, бо тільки тут він може виходити на двір удень, не боячись викрити давній секрет своєї сім'ї. А ось і він, граційно наближається до мене — на його янгольському обличчі сяє прегарна усмішка, наче ми наодинці.

В ту мить я пожалкувала, що не підпадаю під вплив його містичного таланту — читати думки інших людей так само чітко, наче їх вимовили вголос. Зазвичай я була вдячна, що він не може читати моїх думок, але зараз хотіла, щоб він почув мене, почув застереження, яке лунало в моїй голові.

Досі в паніці я повернулася до бабусі, та збагнула, що вже запізно. Вона звела на мене очі, її погляд був такий самий тривожний, як і мій.

Едвард усміхався так лагідно, що моє серце почало калатати, мов навіжене, і мало не вискочило з грудей, пригорнув мене за плечі й обернувся до бабусі.

Вираз її обличчя здивував мене. Вона не була наляканою, а навпаки, дивилася на мене якось покірно, винувато, немов чекала догани. А ще вона стояла в дивній позі, якось незвично випроставши руку — вона простягнула її вперед і зігнула в лікті, немов обіймала когось, кого я не бачила. Когось невидимого...

Тільки згодом, уважно придивившись, я помітила велику позолочену раму, в якій і була моя бабуся. Нічого не розуміючи, я підняла вільну руку, яка не обіймала Едварда за пояс, і простягнула вперед, щоб торкнутися бабусі. Вона з точністю до деталі повторила цей рух, я немов побачила віддзеркалення. У тому

місці, де наші пальці повинні були зустрітися, я не намацала нічого, окрім холодного скла...

Раптом мій сон перетворився на кошмар.

То була не бабуся.

То була я. Я в дзеркалі. Я — стара, зморшкувата і зів'яла.

Едвард стояв біля мене, у дзеркалі не було його відображення. Він був невимовно прекрасний і вічно сімнадцятилітній. Він торкнувся моєї змарнілої щоки своїми крижаними ідеальними вустами.

«З днем народження», — прошепотів він.

Здригнувшись, я прокинулася, мої очі розплющилися, і я жадібно ковтнула повітря. Тьмяне сірувате світло, таке звичне для похмурих ранків у цій місцевості, посіло місце яскравих сонячних променів із мого сну.

Це сон, запевнила я себе. Це тільки сон. Я глибоко вдихнула і, здається, трохи заспокоїлася, але раптом знову здригнулася. Задзвонив будильник, і маленький календар в куточку циферблата сповістив, що сьогодні тринадцяте вересня. Так, це всього-навсього сон, але все-таки він певною мірою пророчий. Сьогодні мій день народження. Сьогодні мені офіційно виповнилося вісімнадцять років.

Ось уже кілька місяців я з тривогою очікувала й боялася цього дня.

Літо було просто ідеальне — найщасливіше літо, яке я коли-небудь переживала, найщасливіше літо у світі, хоча й найбільш дощове за всю історію півострова Олімпік. І весь цей час я відчувала, як ця жахлива дата причаїлась у засідці, чекаючи слушного моменту для стрибка.

Нарешті це трапилося. І було ще гірше, ніж я очікувала. Мені стало страшно — я старіла. Я відчувала, як день у день ставала старшою. А сьогодні мені виповнилося вісімнадцять.

А Едварду ніколи не виповниться вісімнадцяти.

Чистячи зуби, я майже здивовано дивилася на своє віддзеркалення — моє обличчя зовсім не змінилося. Я почала уважно вивчати себе, шукаючи на обличчі бодай найменші ознаки зморщок. Я знайшла кілька на чолі, та варто було мені розслабитися, як вони одразу б зникли. Але я не могла. Брови здивовано вигнулися над моїми тривожними карими очима.

Це був просто сон, знову запевнила я себе. Просто сон... Але також і найгірший із нічних кошмарів.

Я не поснідала, намагаючись якомога швидше піти з хати. Мені не вдалося розминутися з батьком, тож кілька хвилин я була змушена вдавати веселість. Я намагалася вдавати радість, отримуючи подарунок, хоча й просила нічого мені не дарувати. Та щоразу, коли я повинна була усміхатися, я мало не плакала.

Я стримувала сльози всю дорогу до школи. Мені було важко викинути з голови образ бабусі — я б *нізащо* не погодилася з тим, що то була я. Усі мої почуття кудись зникли, верх узяв невимовний відчай і гнітив мене, аж поки я не в'їхала на знайому стоянку позаду старшої школи Форкса і не помітила Едварда. Він, немов мармурова статуя, забутий язичницький бог краси, граційно спирався на свій чистенький срібний «вольво». Сон не мав нічого спільного з реальністю: він чекав на мене, як і щодня.

Мій відчай одразу немов рукою зняло; на його місце прийшло здивування. Я зустрічалася з Едвардом уже півроку, але досі не могла повірити, що мені так поталанило.

Його сестра Аліса стояла поруч. Вона також чекала на мене.

Звісно, Едвард та Аліса насправді не були родичами (у Форксі всі знали, що діти Калленів всиновлені, адже лікар Карлайл і його дружина Есме були занадто молодими, щоб мати дітей-підлітків), проте їхня шкіра була однаково блідою, їхні очі мали дивний золотавий відблиск, а навколо — темні, немов від ударів, синці. Її обличчя, як і його, було вражаюче вродливим. Для обізнаної людини — такої, як от я, — ці збіги не здавалися випадковими.

Аліса стояла там і чекала на мене. Її каро-золотаві очі поблискували від хвилювання. Я помітила у неї в руках маленьку коробочку, обгорнуту в срібний папір, і спохмурніла. Я ж казала Алісі, що мені не потрібно нічого, зовсім нічого — ні подарунків, ні уваги в мій день народження. Вочевидь, моїм бажанням знехтували.

Я гримнула дверцями свого пікапа — «шевроле» 1953-го року випуску — так сильно, що шматочки ржі посипалися на мокрий асфальт, і повільно рушила туди, де вони чекали. Аліса кинулася мені назустріч, її кумедне личко світилося від радості, а коротеньке колюче волоссячко робило її схожою на персонажа з казок.

— З днем народження, Белло!

— Тихо! — прошепотіла я, роззираючись довкола, щоб переконатися, що її ніхто не почув. Останнє, чого мені хотілося, то це

гучного святкування цієї сумної дати. Проте, здавалося, вона не звернула на мене уваги.

— Ти хочеш розгорнути свій подарунок зараз чи пізніше? — поцікавилася вона, поки ми йшли до Едварда.

— Жодних подарунків, — запротестувала я пошепки.

Зрештою вона зрозуміла, в якому я гуморі.

— Гарзд... Значить, пізніше. Тобі сподобався альбом, який прислала мама? А фотоапарат від Чарлі?

Я важко зітхнула. Звісно, вона знала, що мені подарували на день народження. Едвард не був єдиним членом своєї сім'ї, який мав незвичні вміння. Аліса «побачила», що подарують мені батьки, тільки-но вони вирішили це зробити.

— Так, подарунки чудові.

— Гадаю, це хороша ідея. Випускницею бувають тільки раз. Можеш отримати непоганий досвід.

— А скільки разів *тобі* доводилося бути випускницею?

— Це зовсім інше.

Ми саме наблизилися до Едварда, він простягнув мені руку. Я радісно доторкнулася до неї, забувши на якусь мить про свій похмурий гумор. Його шкіра була, як завжди, гладенькою, пружною і дуже холодною. Він лагідно стиснув мої пальці. Я глянула в його блискучі топазові очі, і моє серце почало калатати. Відчувши таку перемену, він знову усміхнувся.

Він плавно підняв вільну руку і, провівши холодним кінчиком пальця по контуру моїх губ, сказав:

— Отже, як ми й домовлялися, я не вітатиму тебе з днем народження. Вірно?

— Так, вірно.

Я б ніколи не змогла відтворити плавність його ідеальних рухів. В них було щось притаманне минулим століттям.

— Я просто хочу переконатися, — мовив він, провівши рукою по своєму бронзовому волоссю. — Адже ти могла змінити свою думку. Здається, більшість людей люблять дні народження й подарунки.

Аліса засміялася — її голос пролунав, як гомін срібного дзвіночка.

— Звісно, тобі сподобається. Сьогодні кожен повинен намагатися зробити для тебе щось приємне. Що в цьому поганого? — це запитання прозвучало риторично.

— Старість, — відповіла я все-таки, але мій голос лунав не так упевнено, як мені того хотілося.

Посмішка Едварда враз перетворилася в пряму лінію.

— Вісімнадцять — ще не багато, — сказала Аліса. — Хіба жінки не починають засмучуватися через дні народження, коли їм виповнюється двадцять дев'ять?

— Тепер я старша за Едварда, — пробурмотіла я.

Він зітхнув.

— Технічно, — сказала вона досі піднесеним тоном. — Всього на один малесенький рік.

І я подумала... Якби я могла бути *впевнена* в майбутньому, якого хотіла, впевнена, що завжди зможу бути з Едвардом, Алісою та рештою Калленів (бажано не старенькою поморщеною бабусею)... тоді б рік чи два не мали для мене ніякого значення. Та Едвард нізащо б не погодився на майбутнє, в якому мені доведеться змінитися. Мови не може бути про майбутнє, в якому я також стану такою, як він, — безсмертною.

Він називав це глухим кутом.

Правду кажучи, я не розуміла Едварда. Чому він так не хотів, щоб я стала безсмертною? Бути вампіром не так уже й жахливо — принаймні Каллени живуть нормальним життям.

— О котрій годині тобі треба повернутися додому? — продовжила Аліса, змінивши тему. Судячи з її тону, вона намагалася схилити розмову до того, чого я так хотіла уникнути.

— Не знаю. Мені ще треба дещо зробити.

— О, благаю тебе, Белло! — поскаржилася вона. — Невже ти хочеш ось так просто зіпсувати усе свято?

— Я думала, що в мій день народження все повинно бути так, як цього хочу я.

— Я заберу її від Чарлі одразу після школи, — сказав їй Едвард, зовсім ігноруючи мене.

— Я повинна йти на роботу, — протестувала я.

— Власне, не повинна, — мовила Аліса самовдоволено. — Я уже домовилася про все з місіс Ньютон. Сьогодні вона замінить тебе кимсь іншим. А ще вона просила привітати тебе з днем народження.

— Я... я все одно не можу, — запнула я, намагаючись викрутитися. — Я ще повинна подивитися «Ромео і Джульєтту» на урок з англійської літератури.

— Ти ж знаєш «Ромео і Джульєтту» напам'ять, — фirkнула Аліса.

— Але містер Берті сказав, що нам потрібно подивитися фільм для того, щоб краще зрозуміти Шекспіра.

Едвард закотив очі.

— Ти уже бачила цей фільм,— мовила Аліса.

— Я не бачила версії шістдесятих. Містер Берті сказав, що вона найкраща.

Зрештою Аліса самовпевнено всміхнулася і глянула на мене.

— Це може бути легко, Белло, а може й ні, але так чи йнак...

— Розслабся, Алісо,— втрутився Едвард.— Якщо Белла хоче дивитися фільм, то нехай дивиться. Це ж її день народження.

— І я так гадаю,— додала я.

— Я привезу її десь біля сьомої,— провадив він.— Тож ти матимеш більше часу для приготувань.

Сміх Аліси нагадував дзвіночок.

— Гарзд. До зустрічі ввечері, Белло. Буде весело, ось побачиш.

З цими словами вона усміхнулася, виставивши напоказ усі свої ідеально білі зуби, потім чмокнула мене в щічку і, весело підстрибуючи, побігла в свій клас, перш ніж я встигла відповісти.

— Едварде, будь ласка...— почала я благати, але він торкнувся холодним пальцем моїх губ.

— Давай обговоримо це пізніше. Ми запізнимося на заняття.

Ніхто й не глянув на нас, коли ми зайняли свої звичні місця за останньою партою (майже кожне заняття ми відвідували разом — дивовижно, яких поблажок умів домагатися Едвард від адміністраторів жіночої статі). Ми з Едвардом зустрічалися задовго, щоб бути об'єктом для пліток. Навіть Майк Ньютон більше не дивився на мене похмурим поглядом, змушуючи відчувати себе винною. Тепер він просто всміхався, і я раділа з того, що врешті він зрозумів, що ми можемо бути тільки друзями. Майк вельми змінився за літо — він схуд, на обличчі виступили вилиці, тепер у нього була зовсім інша зачіска: волосся відросло і за допомоги гелю трималося у формі вишуканого безладу. Я одразу здогадалася, що у нього було на думці: стати схожим на Едварда, але домогтися цього, імітуючи його зовнішність, було неможливо.

День поволі спливав, а я твердо вирішила для себе будь-якою ціною уникнути вечірки в будинку Калленів. Гадаю, невдалий час святкувати, коли в мене траурний настрій. Та найважче було б отримувати увагу й подарунки від інших.

[Надмірна увага — це не завжди добре.] Хіба кому до вподоби, коли їм в обличчя спрямовують яскраве світло? А я ж так наполегливо просила, навіть наказувала, щоб ніхто не дарував мені подарунків. Проте скидалося на те, що Чарлі й Рене́ були не єдиними, хто вирішив знехтувати моїм бажанням.

У мене ніколи не було багато грошей, і це мене зовсім не засмучувало. Мене виховувала Рене, і ми якось виживали на її зарплату виховательки в дитячому садку. Чарлі також не заробляв багато — він був шефом поліції в нашому малесенькому місті, Форксі. Всі свої власні доходи я отримувала завдяки тому, що тричі на тиждень працювала у місцевій крамниці спортивних товарів. Для мене було великою радістю знайти роботу в такому малесенькому містечку. Кожне зароблене пенні я відкладала на навчання в коледжі. (Коледж був планом Б. Я досі сподівалася на план А, та Едвард наполягав на тому, що мені слід жити «нормальним» життям...)

Едвард мав *багато* грошей — я навіть не намагалася уявити скільки. Для Едварда й решти Калленів гроші не мали ніякого значення. Це щось, що ти накопичуєш, маючи в своєму розпорядженні необмежену кількість часу, а ще сестру, наділену вмінням передбачати тенденції на біржовому ринку. Здається, Едвард не розумів, чому я забороняла йому витратити гроші на мене, чому почувалася незручно, коли він запрошував мене в дорогий ресторан у Сієтлі, чому не дозволяла йому придбати мені нову машину, здатну розвивати швидкість понад п'ятдесят п'ять миль на годину, або чому я не хотіла, щоб він платив за моє навчання в коледжі (він із якоюсь смішною наполегливістю схиляв мене до плану Б). Едвард уважав, що я живу невинувато важким життям.

Та як я могла дозволити йому дарувати мені речі, за які не могла відплатити? З якоїсь незрозумілої причини він хотів бути зі мною. Він давав мені щось незвичне, високе, і воно могло порушити природній баланс.

День спливав, а ні Едвард, ні Аліса не згадували про мій день народження, тож я трохи заспокоїлася.

Під час ланчу ми сиділи за нашим столиком.

Панувала якась незвично спокійна атмосфера. Ми троє — Едвард, Аліса та я — сиділи з південного боку столика. Інші «старші» й трохи страшніші діти Калленів (особливо це стосується Еммета) вже закінчили школу; Едварда ж та Алісу, здавалося, учні зовсім не боялися й не уникали, тому ми сиділи не самі. Мої друзі Майк

і Джесика (які перебували у дивних стосунках після свого нещодавнього розриву), Анжела та Бен (чий роман тривав усе літо), Ерик, Конор, Тайлер і Лорен (хоча я й не вважала її своєю подругою) — всі сиділи за нашим столиком потойбіч невидимої лінії. Ця лінія зникла в сонячні дні, коли Едвард та Аліса завжди пропускали школу, і тоді я зазвичай брала участь у невимушеній розмові.

Едвард та Аліса не вважали це вигнання з суспільного життя дивним чи згубним. Вони майже нічого не помічали. Люди завжди почувалися якось дивно й невпевнено поряд із Калленами, вони трохи боялися їх, але не могли знайти цьому логічного пояснення. Я була радше винятком із загального правила. Іноді Едвард цікавився моїм самопочуттям, адже він не міг читати моїх думок. Він гадав, що погано впливає на мене, та варто було йому озвучити це припущення вголос, як я одразу заперечувала його.

Пообідні заняття минули швидко, і Едвард, як завжди, провів мене до мого пікапа. Проте цього разу він вказав на місце пасажира. Аліса повинна була забрати його машину додому, і таким чином він втримав мене від втечі.

Я ображено схрестила руки на грудях й відмовилася зрушити з місця, хоча надворі й лило як із відра.

— Сьогодні мій день народження, невже я не можу вести власну машину?

— Я вдаю, що сьогодні не твій день народження, як ти й просила.

— Отже, якщо сьогодні не мій день народження, значить, я не повинна йти до тебе додому ввечері...

— Гаразд, — він зачинив пасажирські двері та, пройшовши повз мене, відчинив дверці з боку водія. — З днем народження.

— Тихіше, — нерішуче зашипіла я у відповідь і сіла в машину, не бажаючи, щоб він сказав іще щось.

Поки я їхала, Едвард увімкнув радіо й похитав головою, висловлюючи осуд.

— Твоє радіо не ловить жодної хвили.

Я насупилася. Мені не подобалося, коли він критикував мою машину. Мій пікап просто чудовий — у нього своя особистість.

— Якщо хочеш нормального звуку, то катайся на власній машині, — я страшенно нервувалася через план Аліси і була в такому кепському гуморі, що слова вихопилися самі собою і прозвучали набагато різкіше, ніж мені цього хотілося. Як правило,

в присутності Едварда я була завжди в чудовому настрої, і мій тон змусив його зціпити губи, стримуючи мимовільну посмішку.

Коли я припаркувала машину біля будинку Чарлі, він нахилився і взяв моє обличчя в долоні. Він поводився зі мною дуже обережно, пучками пальців лагідно торкнувся моїх скронь, щік, рота. Так наче я була дуже делікатною річчю, на відміну від нього.

— Ти завжди повинна бути в гарному гуморі, не тільки сьогодні,— прошепотів він. Я відчула на обличчі його солодкий подих.

— А якщо я не хочу бути в гарному гуморі? — запитала я, зітхнувши.

Його золоті очі зайнялися.

— Дуже погано.

Тільки-но він нахилився і торкнувся мене своїми крижаними вустами, як моя голова пішла обертом. Як він і хотів, я миттю забула про всі свої турботи й зосередилася на тому, як вдихати й видихати.

Його вуста, холодні, гладкі й ніжні, потягнулися до моїх. Мої руки самі пригорнули його за шию, і я почала палко цілувати його. Раптом я відчула, як його губи скривилися, він відсторонився й розімкнув мої обійми.

Едвард встановив багато правил стосовно наших фізичних стосунків, бажаючи вберегти моє життя. Хоча я й усвідомлювала необхідність тримати певну дистанцію між моєю ніжною шкірою та його гоїтрими, немов бритва, отруйними зубами, та коли він починав цілувати мене, я зовсім забувала про такі дрібниці.

— Будь ласка, поведься чемно,— його подих ковзнув по моїй щоці. Він іще раз ніжно поцілував мене в губи, а тоді відштовхнув, склавши мої руки на животі.

Кров вдарила мені в голову. Я приклала руку до серця. Воно невпинно калатало під моєю долонею.

— Як гадаєш, чи вдасться мені коли-небудь впоратися з цим? — поцікавилася я радше у самої себе.— Чи перестане моє серце вискакувати з грудей щоразу, коли ти торкатимешся мене?

— Сподіваюся, що ні,— сказав він трохи самовпевнено.

Я закотила очі.

— Що ж, ходімо дивитися, як Капулетті й Монтеккі зводять одні з одними рахунки?

— Твоє слово для мене закон!

Поки я вмикала фільм, Едвард зручно вмовстився на канапі. Коли я присіла на краєчку канапи перед ним, він схопив мене за

талію і притягнув до грудей. Не можу сказати, що там мені було зручніше, ніж на канапі, адже його груди були тверді, холодні й ідеальні, немов крижана скульптура, але все-таки я віддавала перевагу такому положенню. Він зняв із канапи старий плед і вкрив мене, щоб я була не замерзла біля нього.

— Знаєш, а мені ніколи не подобався Ромео, — зауважив він, коли почався фільм.

— А що не так із Ромео? — запитала я трохи ображено. Ромео був одним із моїх улюблених персонажів, аж поки я не зустріла Едварда.

— Ну, по-перше, він кохав цю Розаліну — це характеризує його як мінливу особистість, ти так не вважаєш? Та й за кілька хвилин після одруження він вбиває родича Джульєтти. Це далеко не ідеально. Помилка за помилкою. Хіба міг він зіпсувати своє щастя ретельніше?

Я зітхнула.

— Може, я подивлюся фільм на самоті?

— Ні, я залишуся, та в будь-якому разі я дивитимусь переважно на тебе, — кінчиками пальців він малював невидимі узор на моїй руці, від чого мені аж мурашки бігали по тілу. — Ти збираєшся плакати?

— Можливо, — погодилася я. — Якщо дивитимусь уважно.

— Тоді я не відриватиму тебе.

Та тільки я відчувала його губи на своєму волоссі, як одразу відривалася.

Зрештою фільм таки заволодів моєю увагою. За це слід було дякувати Едварду, який шепотів мені на вухо репліки Ромео — голос актора звучав якось невпевнено й грубо порівняно з упевненим і ніжним голосом Едварда. На його превелику радість, я таки заплакала, коли Джульєтта прокинулася й побачила, що молодий мертвий.

— Зізнаюся, зараз я трохи йому заздрю, — сказав Едвард, втираючи мої сльози пасмом волосся.

— Вона дуже вродлива.

Він якось дивно фиркнув.

— Я заздрю йому не через дівчину, а через те, з якою легкістю він може накласти на себе руки, — пояснив він трохи роздратовано. — Ви, люди, можете зробити це так легко! Треба просто випити кілька капель рослинної отрути...

— Що? — запитала я, важко дихаючи.

— Якось я думав про це, але з досвіду Карлайла мені відомо, що це непросто. Важко порухувати, скільки разів Карлайл намагався

вчинити самогубство, перш ніж усвідомив, ким він став... — його серйозний голос знову повеселішав. — Зараз він у чудовому здоров'ї.

Я обернулася, щоб краще роздивитися його обличчя.

— Що ти таке говориш? — запитала я. — Про що це ти думав?

— Минулої весни, коли тебе... ледь не вбили... — він запнувся і глибоко вдихнув, намагаючись повернути голосу дратівливу манеру. — Звісно я старався зосередитися на тому, щоб знайти тебе живою, але якась частина мене уже почала замислювати щось недобре. Але як я уже казав, мені зробити це не так легко, як людям.

За якусь мить у пам'яті зринули спогади про мою останню подорож до Фенікса, і голова пішла обертом. Я бачила все так ясно — палюче сонце, пашіючий розжарений бетон, і я у відчаї щодоуху мчу на зустріч до вурдалака-сади́ста, який хоче замучити мене до смерті. Джеймс чекав на мене в дзеркальній кімнаті, тримаючи мою маму як заручницю, — принаймні так я думала. Я й не здогадувалася, що це пастка. Так само, як Джеймс не здогадувався про те, що Едвард мчить мені на поміч. Едвард з'явився саме вчасно, але він міг і не встигнути. Мимоволі мої пальці намацали серпик шраму на руці, який завжди був на кілька градусів холодніший, ніж інші ділянки тіла.

Я потрусила головою — так ніби хотіла позбутися поганих спогадів — і спробувала прослідкувати хід Едвардових думок. У мене в животі аж похололо.

— Замислювати щось недобре? — повторила я.

— Я б не зміг жити без тебе, — він подивився на мене так, наче цей факт був очевидним. — Та я не знав, що мені робити — Еммет і Джаспер ніколи б не допомогли мені в цьому... Тож я думав про те, щоб податися до Італії і розізнати Волтурі.

Я не могла сприйняти ці слова серйозно, але його сумні золоті очі дивилися в далечінь, немов споглядаючи останні хвилини свого життя. Я сильно розізнлася.

— Що таке *Волтурі*? — вимогливо запитала я.

— Волтурі — це сім'я, — пояснив він, його погляд усе ще був спрямований в нікуди. — Дуже давня й могутня сім'я таких, як ми. Мабуть, вони єдині, хто належить до знатного роду. Карлайл жив із ними кілька років у Італії, поки не переїхав до Америки. Пам'ятаєш цю історію?

— Звісно, що пам'ятаю.

Я ніколи не забуду, як уперше прийшла до них додому, у веле-тенський білий будинок, захищений шибками вікна від

річки. Я завжди пам'ятатиму кімнату, в якій Карлайл — батько Едварда — відвів цілу стіну під картини, що ілюструють його життя. Найяскравіше й найбільше полотно було з часів його життя в Італії. Звісно, я пам'ятала чотирьох спокійних мужчин, із витонченими неземними рисами облич, на високому балконі понад яскравим краєвидом. Хоча картині й було понад сотні років, Карлайл — світлоголовий янгол — зовсім не змінився. Я запам'ятала й трьох інших — давніх приятелів Карлайла. Едвард ніколи раніше не називав іменем *Волтурі* цю чудову трійцю: двох темночубих і одного сивого джентльмена. Він говорив про них Аро, Гай та Марк, нічні покровителі мистецтва...

— В будь-якому разі не варто драгувати Волтурі,— продовжив Едвард, перериваючи мої спогади.— Принаймні якщо не хочеш померти — чи що там відбувається з нами,— його голос був такий спокійний, що здавалося, йому було нудно.

Моя злість переросла в жах. Я схопила його мармурове обличчя в долоні й міцно стиснула.

— Ніколи, ніколи, ніколи і не думай про таке! — вигукнула я.— Що б зі мною не трапилося, я *не дозволяю* тобі щось учинити з собою!

— Я ніколи не піддам тебе небезпеці знову, тож це неактуальне питання.

— Піддаси мене небезпеці! Хіба ми не з'ясували, що всі ті нещасні випадки трапилися з моєї вини? — я дедалі сильніше лютувала.— Та як ти смієш навіть думати про таке?

Сама думка про загибель Едварда, навіть якщо я не житиму, завдавала мені невимовного болю.

— А що б ти робила, якби сталося навпаки? — запитав він.

— Це не одне й те саме.

Здавалося, він не усвідомлював різниці. Він просто усміхнувся.

— А якби з тобою дійсно щось трапилося? — (Я аж зблідла на саму тільки думку про це).— Ти хотів би, щоб тоді я наклала на себе руки?

Його прекрасні риси скривилися від страшного болю.

— Припустімо, що я зрозумів, до чого ти ведеш... трохи,— визнав він.— Але що я робитиму без тебе?

— Те, що робив до того, як з'явилася я й ускладнила тобі життя. Він зітхнув.

— Ти кажеш про це так спокійно.

— Так воно і є. Насправді в мені немає нічого особливого. Він хотів посперечатися, але, здається, передумав.

— Це неактуальне питання, — нагадав він.

Раптом Едвард прийняв більш формальну позу, відсунувши мене вбік — так, щоб ми не торкалися одне одного.

— Чарлі? — здогадалася я.

Едвард усміхнувся. За якусь мить я почула, як патрульна машина в'їхала на доріжку. Я потягнулася і взяла його за руку. Гадаю, мій тато не матиме нічого проти цього.

Чарлі зайшов у хату, тримаючи в руках коробку з піцою.

— Здоровенькі були, діточки, — усміхнувся він до мене. — Мабуть, ви втомилися і хочете перепочити. Зголодніли?

— Звісно. Дякую, тату.

Чарлі ніколи не робив Едварду зауважень щодо постійної відсутності апетиту. Він звик до того, що Едвард часто відмовляється від вечері.

— Ви не заперечуєте, якщо я заберу Беллу сьогодні ввечері? — запитав Едвард, коли ми з Чарлі поїли.

Я звела на Чарлі сповнені надії очі. Можливо, він вважає, що дні народження треба святкувати вдома, з сім'єю — це був мій перший день народження з ним, перший відтоді, як Рене, моя мама, одружилася вдруге й переїхала до Флориди. Тож я не знала, чого очікувати.

— Не маю нічого проти — «Маринерс» грають проти «Сокс» сьогодні ввечері, — пояснив Чарлі, і моя остання надія вмерла. — Тож я сам дам собі раду.

З цими словами він узяв камеру, придбану мені в подарунок на пораду Рене (адже мені знадобляться фотографії, щоб заповнити новий альбом), і кинув у мій бік.

Він не врахував однієї маленької деталі — я завжди мала проблеми з координацією. Камера висковзнула з кінчиків моїх пальців і полетіла долі. Едвард підхопив її, перш ніж вона розбилася об лінолеум.

— Хороша реакція, — підмітив Чарлі. — Схоже на те, що сьогодні ввечері в Калленів буде весело. Ти повинна зробити кілька знімків, Белло. Ти ж знаєш свою матір — вона захоче подивитися на знімки швидше, аніж ти встигнеш зробити їх.

— Чудова ідея, Чарлі, — сказав Едвард, простягаючи мені камеру. Я повернулася до Едварда і зробила перший знімок.

— Працює.

— От і добре. До речі, передай Алісі привіт від мене. Щось вона давненько не заходила,— один кутик татового рота ледь помітно вигнувся.

— Всього-на-всього три дні, тату,— нагадала я. Чарлі просто обожнював Алісу. Він прив'язався до неї минулої весни, коли вона допомагала мені одужувати. Чарлі був безмежно вдячний за те, що вона позбавила його від кошмару: його майже доросла дочка не могла прийняти душ без сторонньої допомоги.— Гаразд, передам.

— От і чудово. Що ж, діточки, гарно вам розважитися,— він ясно дав зрозуміти, що не має нічого проти. Чарлі не терпілося якомога швидше дістатися вітальні й телевізора.

Едвард усміхнувся, святкуючи перемогу, і, взявши мене за руку, потягнув геть із кухні.

Коли ми підійшли до машини, він знову вказав на пасажирське місце, і цього разу я не сперечалася. Правду кажучи, я погано орієнтувалася в тій темній місцевості, де розташований будинок Едварда.

Едвард їхав на північ від Форкса, явно демонструючи своє роздратування: мій древній автомобіль не міг похвалитися блискавичною швидкістю. Ледь стрілка спідометра перевищувала позначку п'ятдесят, як мотор починав несамовито завивати.

— Не поспішай,— попередила я.

— Знаєш, що б тобі підійшло? Гарненьке маленьке «ауді». Дуже тихе й набагато потужніше...

— А що не так із моїм пікапом? До речі про дорогі дурниці: надіюся, ти не розтринькав гроші на подарунок для мене?

— Ні centa,— сказав він поважно.

— Гаразд.

— Можеш зробити мені послугу?

— Залежно від того, що ти попросиш.

Він зітхнув, його прегарне обличчя набрало серйозного виразу.

— Белло, останнім справжнім днем народженням, який ми святкували, був день народження Еммета в 1935 році. Зроби нам послугу, не будь занадто серйозною й вибагливою сьогодні ввечері. Всі вони так хвилюються.

Я завжди почувалася трохи спантеличено, коли він заводив такі розмови.

— Гаразд, я поводитимусь чемно.

— Мабуть, мені варто застерегти тебе...

— Гадаю, що варто.

— Коли я казав, що вони такі схвильовані, то мав на увазі їх усіх.

— Усіх-усіх? — я мало не задихалася від хвилювання. — Я думала, що Еммет і Розалія в Африці.

Решта мешканців Форкса вважали, що старші Каллени поїхали цього року в коледж в Дартмут, та я знала краще, що й до чого.

— Еммет дуже хотів приїхати.

— Але... Розалія?

— Знаю, Белло. Не хвилюйся, вона поводитиметься якнайкраще.

Я не відповіла. Легко сказати — не хвилюйся. На відміну від Аліси, друга Едвардова «зведена» сестра, вишукана білявка Розалія, явно мене недолюблювала. Власне, це було щось більше, ніж просто неприязнь. На думку Розалії, я була небажаною гостею, яка знає забагато про їхню сім'ю.

Я почувала себе винуватою в ситуації, що склалася, здогадуючись, що тривала відсутність Еммета й Розалії була пов'язана зі мною. Хоча визнаю, що так було набагато краще. Проте я справді сумувала за Емметом. Багато в чому він нагадував мені старшого брата, якого я завжди хотіла мати... тільки набагато, набагато жакливішого.

Едвард вирішив змінити тему.

— Отже, якщо ти не хочеш, щоб я подарував тобі «ауді», то чого ти бажаєш на свій день народження?

— Ти знаєш, чого я хочу, — прошепотіла я.

Він насупив брови, і на його мармуровому чолі з'явилися зморшки. Здається, він пожалкував, що змінив тему.

Ми уже не раз говорили про це.

— Не сьогодні, Белло. Будь ласка.

— Що ж. Можливо, Аліса зможе дати мені те, чого я хочу.

Едвард голосно загарчав.

— Белло, цей день народження не стане твоїм останнім, — присягнув він.

— Це не справедливо!

Мені здалося, що я почула, як він зціпив зуби.

Ми підіхали до будинку. З вікон двох перших поверхів лилося яскраве світло. Веранду прикрашав довгий ряд японських ліхтарів, які освітлювали велетенські кедрі, що росли навколо дому. На сходах, що вели до вхідних дверей, стояли великі вази з чудовими квітами — рожевими трояндами.

Я застогнала.

Едвард кілька разів глибоко вдихнув, щоб заспокоїтися.

— Це ж вечірка, — нагадав він мені. — Спробуй повеселитися.

— Звісно, — пробурмотіла я.

Він вийшов із машини, відчинив дверцята й простягнув мені руку.

— У мене є одне запитання.

Він насторожено чекав.

— Якщо я проявлю цю плівку, — сказала я, граючись із камерою, — ти будеш на фотографіях?

Едвард почав сміятися. Він допоміг мені вийти з машини, витягнув на сходи і, досі сміючись, відчинив вхідні двері.

Всі вже зібралися й чекали у великій світлій вітальні; коли я зайшла, вони хором заспівали: «З днем народження, Белло!» Я почервоніла й потупила погляд. Кожна горизонтальна поверхня в домі була прикрашена рожевими свічками й дюжинами кришталевих ваз із сотнями троянд. Поряд з Едвардовим величезним роялем стояв застелений білою скатертиною стіл із рожевими святковим пирогом, трояндами, скляними тарілками й маленькими пакуночками в сріблястих обгортках.

Це було в сотні разів гірше, ніж я могла собі уявити.

Едвард, відчувуючи моє хвилювання, обняв мене за талію й поцілував у тім'я.

Батьки Едварда, Карлайл та Есме, вічно молоді й прекрасні, були найближче до дверей. Есме лагідно пригорнула мене, її м'яке волосся кольору карамелі ледь торкнулося моєї щоки, коли вона поцілувала мене в чоло, а Карлайл обняв мене за плечі.

— Пробач нам за це, Белло, — прошепотів він. — Ми не змогли зупинити Алісу.

Розалія та Еммет стояли позаду. Розалія не усміхалася, але принаймні вона не дивилася на мене зверхньо. Обличчя Еммета розплилося в щирій усмішці. Я не бачила їх кілька місяців; я уже й забула, яка вона вродлива — мені було майже боляче дивитися на неї. І невже Еммет завжди був таким... великим?

— А ти зовсім не змінилася, — сказав Еммет, вдоволено розчаровано всміхаючись. — Я очікував значних перемін, але ти така, як і завжди, рожевошока.

— Дякую, Еммете, — сказала я, почервонівши ще дужче.

Він засміявся.

— Мені треба відлучитися на хвилинку,— підморгнув він Алісі.— Не роби нічого смішного, поки мене немає.

— Я постараюся.

Аліса відпустила руку Джаспера і ступила вперед, всі її зуби світилися в яскравому світлі. Джаспер також усміхнувся, але тримався на відстані. Високий і світлочубий, він нахилився вперед, поставивши ногу на східці. Протягом того часу, який ми провели у Феніксі, він, здається, зумів подолати свою відразу до мене. Але зараз він поводився так, як завжди, коли не повинен був захищати мене,— він просто уникав моєї присутності. Я намагалася не брати це близько до серця. Джасперу було важче, ніж іншим, дотримуватися строгої дієти Калленів; важче, аніж іншим, йому вдавалося протистояти спокусі, зачувши запах людської крові, якої він так давно не куштував.

— Час розгортати подарунки,— заявила Аліса. Вона взяла мене за лікоть своїми холодними пальцями і підштовхнула до столу з солодощами й сяючими пакуночками. На моєму обличчі читалось невдоволення.

— Алісо, я ж казала, що мені нічого не треба...

— А я тебе не слухала,— перебила вона самовдоволено.— Ну ж бо, розгортай.

З цими словами вона забрала в мене камеру й дала мені в руки велику срібну коробочку квадратної форми.

Коробка була дуже легенька, наче в ній нічого не було. Згори була прикріплена листівка, яка сповіщала, що це подарунок від Еммета, Розалії та Джаспера. Я невпевнено розірвала папір, намагаючись побачити, що приховано всередині. Судячи з назви, яка складалася з великої кількості цифр, там було щось електричне. Я відкрила коробку, намагаючись дізнатися більше. Але виявилось, що вона таки *порожня*.

— М-м-м... дякую.

Розалія посміхнулася, а Джаспер зареготав.

— Це стерео для твого пікапа,— пояснив він.— Еммет саме встановлює його, щоб ти не змогла повернути подарунок назад.

Як завжди, Аліса мене випередила на крок.

— Дякую вам, Джаспере, Розаліє,— сказала я і всміхнулася, згадавши, як Едвард скаржився на моє радіо сьогодні вранці.— Дякую, Еммете,— мовила я трохи голосніше. З моєї машини долинув веселий сміх Еммета, я не змогла втриматися й також усміхнулася.

— Тепер розгорни мій, а потім Едвардів, — мовила Аліса так схвильовано, що її голос прозвучав, як трель. В руках вона тримала плоску квадратну коробочку.

Я повернулася й кинула на Едварда злісний погляд.

— Ти ж обіцяв.

Перш ніж він устиг відповісти, в дверях з'явився Еммет.

— Я саме вчасно! — вигукнув він, потім протиснувся вперед і став перед Джаспером, який також підійшов ближче, ніж звичайно.

— Я не витратив і пенні, — запевнив мене Едвард. Він забрав пасмо волосся з мого обличчя, і моя шкіра аж запашіла від його дотику. Я глибоко вдихнула й повернулася до Аліси.

— Давай, — мовила я.

Еммет вдоволено захихикав.

Я взяла малесенький пакунок і повернулася до Едварда саме в той момент, коли кінчики моїх пальців торкнулися паперу.

— Фотографуй, — пробурмотіла я. Саме в цю мить гострий кінець стрічки порізав мені палець. Я швидко висмикнула його, щоб роздивитися рану. Біля порізу виступила єдина малесенька крапля крові.

Далі все відбувалося дуже швидко.

— Ні! — закричав Едвард.

Він обернувся й задушив мене власним тілом, перекинув через стіл. Я відчула, як зачепила тістечка, подарунки, квіти й посуд. Я лежала на купі битого скла.

Джаспер накинувся на Едварда, долинали такі звуки, наче зіткнулися дві скелі.

Потім вчувся ще один звук — тваринне ричання, яке вихоплювалося з грудей Джаспера. Він намагався відштовхнути Едварда, клацаючи зубами біля самого Едвардового обличчя.

В наступну мить Еммет схопив Джаспера ззаду, блокуючи його рухи, але той усе ще боровся, його дикі порожні очі дивилися тільки на мене.

Коли шок минув, я відчула страшний біль. Я впала на підлогу з рояля, інстинктивно витягнувши руки вперед, якраз туди, де поблискувало потрошене скло. Тільки тепер я відчула пекучий гострий біль, який пробіг від зап'ястя до самого ліктя.

Приголомшена й розгублена, я дивилася, як по моїй руці стікає червона гаряча кров — під пильними поглядами шести вампірів, які несподівано зголодніли.

РОЗДІЛ 2. ШОВ

Карлайл був єдиний, хто поводився стримано. Столітній досвід у відділі швидкої допомоги відчувався у його тихо-му владному голосі.

— Еммет, Розо, заберіть Джаспера звідси.

Еммет кивнув, цього разу вже не усміхаючись.

— Ходімо, Джаспере.

Джаспер опирався залізній хватці Еммета, намагався викрутитися, тягнувся до брата, вишкіривши зуби, він усе ще не прийшов до тями.

Обличчя Едварда було білішим за кість, він кружляв навколо мене, прийнявши оборонну позу. З його міцно стиснутих зубів вихоплювалося низьке застережливе гарчання. Я знала, що він не дихав.

На прекрасному обличчі Розалії з'явилася дивна посмішка. Вона йшла перед Джаспером — тримаючись на безпечній відстані від його зубів — і допомагала Еммету вивести його через скляні двері, які Есме тримала однією рукою — другою вона затиснула собі рота й носа.

На трикутному обличчі Есме читався сором.

— Мені так шкода, Белло, — сказала вона, перш ніж податися в сад слідом за іншими.

— Дозволь мені, Едварде, — пробурмотів Карлайл.

За якусь мить Едвард повільно кивнув і трохи розслабився. Карлайл став навколішки і нахилився наді мною, щоб оглянути руку. Я відчувала, що на моєму обличчі легко читався шок, і намагалася приховати його.

— Ось візьми, Карлайле,— сказала Аліса, простягаючи рушника. Він похитав головою.

— Забагато скла в рані,— він нахилився й відірвав довгу тонку смужку від білої скатертини. Він пов'язав її на мою руку вище ліктя як джгут. Від запаху крові мені аж паморочилося в голові. У вухах дзвеніло.

— Белло,— сказав Карлайл лагідно.— Ти хочеш, щоб я відвіз тебе до лікарні — чи оглянув тебе тут?

— Тут, будь ласка,— прошепотіла я. Якби він відвіз мене до лікарні, то я б ніколи не змогла приховати це від Чарлі.

— Я принесу твою валізку,— сказала Аліса.

— Перенесімо її до кухонного столу,— мовив Карлайл до Едварда.

Едвард із легкістю підняв мене, поки Карлайл обережно застискав мою руку.

— Як ти почувашся, Белло? — запитав Карлайл.

— Добре,— мій голос був на диво твердий, і це, безумовно, радувало мене.

Едвардове обличчя немов перетворилося на камінь.

Аліса була уже там. Карлайлова чорна валізка лежала на столі; маленький, проте яскравий промінчик світла відбивався на стіні. Едвард обережно всадив мене в крісло, Карлайл підсунув ще одне й одразу занурився в роботу.

Едвард стояв біля мене, він усе ще не дихав.

— Едварде, тобі краще піти звідси,— мовила я.

— Ні, я витримаю,— наполог він. Його щелепа була нерухомою, очі палали — так затято він опирався своїм інстинктам. Йому було набагато важче, ніж іншим.

— Тобі не треба бути героєм,— сказала я.— Карлайл впоратеться й без твоєї допомоги. Іди й подихай свіжим повітрям.

Коли Карлайл натиснув на руку, я здригнулася від болю.

— Я залишуся,— відгяв Едвард.

— Чому ти такий мазохіст? — пробурмотіла я.

Карлайл вирішив втрутитися:

— Едварде, краще пошукай Джаспера, поки він не накоїв дурниць. Я впевнений, що він почуватиметься винним через свій учинок. Навряд чи він слухатиме когось іншого зараз, окрім тебе.

— Так,— підхопила я.— Іди й знайди Джаспера.

— Краще зроби щось корисне,— додала Аліса.

Едвардові очі звузилися, коли ми всі накинулися на нього, але ~~прешто~~ він кивнув і мовчки вийшов через кухонні двері. Я впевнена, він не зробив жодного подиху відтоді, як я порізала палець.

Моя рука занімала. Хоча це неприємне відчуття й відвертало мою увагу від порізу, але нагадувало про те, що рана глибока. Я уважно роздивлялася обличчя Карлайла, намагаючись не дивитися на те, що роблять його руки. Коли він нахилився над моєю рукою, його золотисте волосся виблискувало у яскравому світлі. У мене було неприємне відчуття в животі, ще трохи — і я б зомліла, та я не дозволила слабкості взяти гору наді мною. Тепер я вже не чула болю, тільки лагідне тягнуче відчуття, яке я намагалася ігнорувати. Навіщо поводитися, як дитина?

Якби Аліса не була в полі мого зору, я б нізащо не помітила, як вона крадеться з кімнати. Вона всміхнулася ледь помітною винуватою посмішкою і зникла за дверима.

— Тепер усі,— сказала я, зітхнувши.— Принаймні зараз я зможу прибрати в кімнаті.

— Це не твоя провина,— сказав Карлайл, підбадьорливо усміхнувшись.— Це могло статися з будь-ким.

— *Могло*,— повторила я.— Але зазвичай це стається зі мною.

Карлайл знову всміхнувся.

Його незворушний спокій був прямою протилежністю реакції інших. На його обличчі не було жодної ознаки тривоги. Його рухи були швидкі та впевнені. Окрім звуку нашого приглушеного дихання, було чути лише стукіт, стукіт малесеньких шматочків скла, які падали один по одному на стіл.

— Як ви можете робити це? — запитала я.— Адже навіть Аліса та Есме...

Я замовкла, хитаючи головою від здивування. Хоча ніхто з них не споживав традиційного питва вурдалаків, тільки Карлайл міг виносити запах моєї крові, не піддаючись при цьому страшній спокусі. Ясно одне: це вартувало йому набагато більше зусиль, ніж він показував.

— Роки й роки практики,— відповів він.— Я вже майже не помічаю запаху.

— Як гадаєте, чи було б вам важче, якби ви взяли відпустку й надовго поїхали звідси? Подалі від лікарні, від крові?

— Можливо,— знизав він плечима, але його долоні не ворухнулися.— Я ніколи не відчував потреби в тривалій відпустці,— він

подарував мені сліпучу посмішку.— Я занадто сильно люблю свою роботу.

День, день, день. Я здивувалася, як багато скла опинилося в моїй руці. Мені захотілося подивитися на купку, яка постійно збільшувалася, але я знала, що це не дуже сприятиме дотриманню моєї стратегії — не блювати.

— Що саме вам у ній подобається? — поцікавилася я. Для мене це було незрозуміло — на боротьбу та самоконтроль витрачено чимало років, і все заради того, щоб із такою легкістю переносити подібні ситуації. Крім того, я хотіла, щоб він продовжував говорити; розмова відвертала мою увагу від неприємного відчуття в шлунку.

Його темні очі були спокійними й вдумливими, коли він відповів:

— Гм. Найбільше мені до вподоби, коли мої... вдосконалені здібності дозволяють урятувати когось, хто в іншому разі помер би. Приємно знати: завдяки тому, що ти існуєш, і тому, що ти робиш, життя інших людей може стати кращим. Іноді загострений нюх стає мені у пригоді,— кутик його рота вигнувся у напівпосмішці.

Я обмірковувала почуте, поки він оглядав мою руку, переконуючись, що витягнув усі шматочки скла. Потім він потягнувся до своєї валізки по нові інструменти, і я постаралася не уявляти голку та нитку.

— Ви намагаєтеся спокутувати те, в чому не винні,— мовила я, коли почула на своїй шкірі нове тягуче відчуття.— Я маю на увазі, що ви не хотіли цього. Ви не обирали такого життя, а тепер вам треба *так* старатися, щоб бути хорошим.

— Не думаю, що я щось спокутую,— делікатно не погодився він.— Як і все в житті, я тільки повинен був вирішити, що робити з тим, що мені дано.

— У ваших устах це звучить так просто.

Він знову оглянув мою руку.

— Ось так,— сказав він, відрізаючи нитку.— Тепер усе.

Він узяв велику ватну паличку, опустив її в якусь схожу на сироп рідину і ретельно змастив місце операції. Запах був якийсь дивний; моя голова йшла обертом. Від рідини моя шкіра змінила колір.

— Але спочатку,— я напружилася, коли він почав туго обмотувати мою руку бинтом,— чому ви взагалі вирішили піти іншим, а не очевидним шляхом?

Він ніжно усміхнувся.

— Хіба Едвард не розповідав тобі цієї історії?

— Розповідав. Але я намагаюся зрозуміти, про що ви думали...

Раптом його обличчя стало знову серйозним. І я запитала себе, чи подумав він про те саме, що й я. Цікаво, про що думала б я, коли б — я одразу ж відкинула варіант якби — це трапилося зі мною.

— Ти знаєш, що мій батько був священиком,— він поринув у спогади, старанно витираючи стіл вогкою марлею. Запах спирту ударив мені в ніс.— У нього було досить дивне уявлення про світ, у якому я почав сумніватися ще до того, як змінився.

Карлайл викинув брудну марлю й шматочки скла у порожню кришталеву вазу. Я не зрозуміла, що він збирався робити навіть тоді, коли він запалив сірника. Потім він кинув сірника на просочену спиртом тканину, і від несподіваного спалаху я аж підскочила.

— Вибач,— сказав він.— Я не хотів налякати тебе... Отож, я не погоджувався з особливостями віри мого батька. Та жодного разу за останні чотириста років, із дня мого народження, я й на хвилину не сумнівався в тому, що Бог існує. Навіть дивлячись на своє віддзеркалення.

Я вдала, що роздивляюся пов'язку на руці, щоб не видати свого здивування — адже наша розмова потекла досить несподіваним руслом. З усіх речей релігія була останнім, про що я подумала. Усе своє життя я ні в що не вірила. Чарлі вважав себе лютеранином, тому що такою була віра його батьків, але неділі він проводив біля річки з вудочкою в руках. Рене час від часу ходила до церкви, але це тривало так само недовго, як і заняття тенісом, глиняним посудом, йогою чи французькою мовою тощо, і коли я дізнавалася про нове захоплення, вона зазвичай уже змінювала його.

— Я знаю, це звучить дивно з вуст вампіра,— він посміхнувся, знаючи, що, використовуючи це слово, він не зможе вразити мене.— Але сподіваюся, в цьому світі є місце навіть для таких, як ми. Хоча й визнаю, що це сміливе припущення,— продовжив він трохи неухважно.— В усякому разі нас уважають проклятими. Проте я сподіваюся,— можливо, це й нерозумно з мого боку,— що ми можемо хоча б спробувати.

— Я не думаю, що це нерозумно,— пробурмотіла я. Я не могла уявити, щоб хтось ставився погано до Карлайла, адже в ньому було щось божественне. До того ж єдині небеса, які б я могла оцінити, обов'язково включали в себе Едварда.— І гадаю, не знайдеться людини, яка зі мною не погодиться.

— Власне, ти перша, хто погодився зі мною.

— Невже решта не відчуває того самого? — запитала я здивовано, хоча насправді мене цікавила думка лише однієї людини.

Карлайл здогадався, про що я думаю.

— Едвард погоджується зі мною — в дечому. Бог та небеса існують, так само, як і пекло. Але він не вірить у те, що для нашого виду існує загробне життя,— голос Карлайла був дуже лагідний; він замислено дивився у темряву крізь велике вікно.— Розумієш, він думає, що ми втратили наші душі.

Я одразу згадала слова, сказані Едвардом сьогодні вранці: «Принаймні якщо не хочеш померти — чи що там відбувається з нами».

Над моєю головою мигнула лампочка.

— В цьому вся проблема, чи не так? — здогадалася я.— Ось чому він не хоче зробити це зі мною.

Карлайл говорив дуже повільно:

— Я дивлюся на свого... сина. Його сила, його доброта, велич, що сяє навколо нього,— все це підживлює мою надію, віру в щось більше. Невже такий, як Едвард, не заслуговує на це?

Я палко кивнула на знак згоди.

— Але якби я вірив у те, що й він...— Карлайл дивився на мене своїми бездонними очима.— Якби ти вірила в те саме... Чи змогла б ти тоді відібрати його душу?

Я не могла відповісти на це запитання. Якби він запитав, чи готова я пожертвувати своєю душею заради Едварда, відповідь була б очевидною. Та чи жертвувала б я душею Едварда? Я міцно стиснула губи. Це несправедливий обмін.

— Тепер ти бачиш, у чому проблема.

Я похитала головою, знаючи про своє вперте підборіддя. Карлайл зітхнув.

— Але ж це мій вибір,— наполягала я.

— І його також,— він підняв руку, бачачи, що я готова сперечатися.— Він відповідатиме за те, що зробить із тобою.

— Але він не єдиний, хто може зробити це,— я невпевнено подивилася на Карлайла.

Він засміявся, його гумор несподівано покращився.

— О ні, спочатку ти повинна вирішити це з ним,— зітхнув він.— Це саме те питання, в якому я ніколи не буваю впевнений. Я думаю, що роблю все, від мене залежне. Та чи було справедливо з мого боку прирікати інших на таке життя? Не знаю.

Я не відповіла. Я уявила, на що було б схоже моє життя, якби Карлайл не піддався спокусі змінити своє самотнє існування... І затремтіла.

— Саме мати Едварда змусила мене змінити думку,— голос Карлайла майже перейшов у шепіт. Він не зводив очей із темного вікна.

— Його мати?

Коли я запитувала Едварда про батьків, він завжди відповідав, що вони померли дуже давно і його спогади нечіткі. Я зрозуміла, що Карлайл дуже добре пам'ятає їх, незважаючи на нетривалість їхнього знайомства.

— Так. Її звали Елізабет. Елізабет Мейсон. Його батько, Едвард старший, так і не прийшов до тями в лікарні. Він помер під час першої хвилі грипу. Але Елізабет залишалася при здоровому глузді майже до самого кінця. Едвард дуже схожий на неї — її волосся було такого ж самого дивного бронзового відтінку, а очі зелені.

— Його очі були зелені? — пробурмотіла я, намагаючись уявити його з зеленими очима.

— Так... — Карлайлові очі кольору вохри поринули на сто років назад.— Елізабет дуже хвилювалася за свого сина. Вона зменшувала свої шанси на одужання, піклуючись про нього зі свого лікарняного ліжка. Я гадав, що він відійде на той світ першим, настільки гірше він виглядав, ніж вона. Коли прийшов її час, вона померла дуже швидко. Це трапилося одразу після заходу сонця, я щойно приїхав підмінити лікарів, які працювали увесь день. В ті часи було важко прикидатися — було так багато роботи, а я зовсім не потребував відпочинку. Я так ненавидів повертатися додому, ховатися в темряві і вдавати, що сплю, коли так багато людей помирає.

Спочатку я пішов провідати Елізабет та її сина. Я прив'язався до них — це завжди небезпечно, адже в людей така чутлива натура. Я одразу помітив, що їй стало гірше. Лихоманка посилилася, її стан було важко контролювати, тіло стало заслабким, щоб боротися далі. Але вона не виглядала слабкою, коли дивилася на мене своїм пильним поглядом.

«Врятуй його!» — наказала вона хриплим голосом, на який тільки було спроможне її горло.

«Я зроблю все, що мені до снаги», — пообіцяв я, взявши її за руку. Її так лихоманило, що вона навіть не помітила, якою неприродно холодною є моя шкіра. Її усе здавалося холодним.

«Ти повинен, — наполягала вона, схопивши мене за руки з такою силою, що я здивувався, чи вона бува не переживе цю кризу. Її очі були холодні й тверді, немов каміння, немов діаманти. — Ти повинен зробити все, що *тобі* до снаги. Те, чого інші не можуть. Зроби це для мого Едварда!»

Я налякався. Вона дивилася на мене так пронизливо, що на якусь мить я подумав: їй відомо про мою таємницю. Тоді нею заволоділа лихоманка, і вона вже більше не прийшла до тями. Вона померла за годину після нашої розмови.

Я витратив десятиліття на роздуми про те, чи варто створити собі товариша. Тільки така сама істота, як я, могла б зрозуміти мене, не треба було б і надалі прикидатися. Але я так і не зміг виправдати того, що було зроблено зі мною.

Едвард лежав, помираючи. Було очевидно, що йому залишилося кілька годин. Поряд із ним лежала його мати; обличчя її було якесь неспокійне, навіть після смерті...

...Карлайл удруге переживав усе — пам'ять не підводила його, навіть через століття. Я також бачила ясно все, про що він розповідав: відчай лікарні, гнітючу атмосфера смерті, Едварда в гарячці, його життя, що спливало щохвилини... Я знову затремтіла й прогнала ці похмурі думки геть.

— Слова Елізабет відлунювали в моїй голові. Як вона здогадалася, що я можу зробити? Невже хтось і справді хоче цього для свого сина?

Я подивився на Едварда. Хоч який хворий, усе одно він був прегарний. В його обличчі було щось чисте й хороше. Я б хотів, щоб у мого сина було таке обличчя.

Після скількох років непевності я зрештою виконав своє бажання. Спочатку я відвіз його матір у морг, а тоді повернувся до нього. Ніхто й не помітив, що він усе ще дихає. Було недостатньо рук, недостатньо очей, щоб простежити за половиною пацієнтів. У морзі нікого не було — принаймні нікого живого. Я непомітно виніс його через чорний хід і, пересуваючись по дахах, поніс до свого дому.

Я не був упевнений, як чинити. Я вирішив завдати йому такі точно рани, які отримав сам кілька століть тому в Лондоні. Пізніше я пожалів про це. Все тривало довше й болючіше, ніж було потрібно.

Все-таки я не шкодую. Я ніколи не жалкував, що врятував Едварда...

...Він потрусив головою, повертаючись у теперішнє. Усмінувся до мене.

— Гадаю, мені варто відвезти тебе додому.

— Я відвезу її додому,— сказав Едвард. Він зайшов через темну їдальню, рухаючись дуже повільно. Його обличчя було спокійне, на ньому нічого не можна було прочитати, але щось трапилося з його очима — щось, що він намагався приховати. Я відчула спазм тривоги у животі.

— Мене може відвезти Карлайл,— сказала я. Я подивилася на свою сорочку. Блакитна бавовна було просочена й поплямована моєю кров'ю, праве плече вкрите товстою рожевою кіркою.

— Зі мною все гаразд,— голос Едварда був безпристрасний.— Все одно тобі доведеться переодягнутися. Якщо ти останеш перед Чарлі у такому вигляді, у нього буде серцевий напад. Я попрошу Алісу позичити тобі щось.

Він знову вийшов через кухонні двері.

Я схвильовано глянула на Карлайла.

— Він дуже засмучений.

— Так,— погодився Карлайл.— Сьогодні трапилося саме те, чого він найбільше боявся. Біля нас ти завжди в небезпеці.

— Це не його вина.

— І не твоя також.

Я відвела погляд від його розумних прекрасних очей. Я не могла погодитися з ним.

Карлайл простягнув мені руку й допоміг зійти зі столу. Я пішла за ним у вітальню. Есме була вже там; вона витирала підлогу в тому місці, де я впала. Відчувався сильний запах відбілювача.

— Есме, дозволь мені,— я відчула, як моє обличчя знову почервоніло.

— Я вже закінчила,— сказала вона, усміхаючись.— Як ти почувашся?

— Зі мною все гаразд,— запевнила я її.— Карлайл зашиває швидше, ніж будь-який інший лікар, в якого я була.

Вони обоє усміхнулися.

У задніх дверях з'явилися Едвард та Аліса. Аліса одразу ж кинулася до мене, Едвард не квапився, з виразу його обличчя нічого не можна було зрозуміти.

— Ходімо, — сказала Аліса. — Одягнемо тебе в щось не таке похмуре.

Вона дала мені сорочку Есме, яка була такого самого кольору, як і моя. Я була впевнена, що Чарлі нічого не помітить. Довга біла пов'язка на моїй руці, не забруднена кров'ю, мала не такий уже й страшний вигляд. Чарлі зовсім не здивується, коли побачить мене з пов'язкою.

— Алісо, — прошепотіла я, тільки-но вона підійшла до дверей.

— Так? — відповіла вона пошепки й, схиливши голову набік, подивилася на мене з цікавістю.

— Наскільки все погано? — я не була впевнена, що мене не почують, навіть якщо я говоритиму пошепки. Хоча ми й були нагорі, за зачиненими дверима, він усе одно міг почути мене.

Її обличчя напружилася:

— Я ще не впевнена.

— Як Джаспер?

Вона зітхнула:

— Він дуже незадоволений собою. Це немов виклик, кинутий йому, а він ненавидить почуватися слабким.

— Це не його вина. Скажи йому, що я зовсім на нього не злюся, зовсім. Гаразд?

— Звісно.

Едвард чекав на мене біля вхідних дверей. Тільки-но я піднялася сходами, він мовчки відчинив переді мною двері.

— Візьми свої речі! — крикнула Аліса, коли я повільно підійшла до Едварда. Вона принесла два пакунки, один напіврозгорнутий, дістала з-під рояля мою камеру й поклала все це в мою здорову руку. — Зможеш подякувати мені пізніше, потому як відкриєш подарунки.

Есме та Карлайл тихо побажали мені доброї ночі. Я помітила, як вони косили очима на свого байдужого сина — так само, як і я.

Коли я опинилася надворі, мені стало легше. Я швидко пройшла повз ліхтарі й троянди, які навіювали мені неприємні спогади. Едвард мовчки ступав поряд. Він відчинив для мене пасажирські дверцята, і я сіла не протестуючи.

На щитку красувався великий червоний бант, прив'язаний до нового стерео. Я зірвала його і жбурнула на підлогу. Поки Едвард сідав у машину з другого боку, я запхала його під сидіння.

Він не дивився ні на мене, ні на стерео. Жоден із нас не ввімкнув його, в машині панувала тиша, яка дивно підсилювалася гучним ревом мотора. Він вів занадто швидко по темній звивистій дорозі. Ця мовчанка зводила мене з глузду.

— Скажи щось,— попросила я нарешті, коли він виїхав на трасу.

— Що ти хочеш почути? — запитав він байдуже.

Я скулилася від його байдужості.

— Скажи, що пробачаєш мені.

Від цих слів його обличчя ожило — на ньому проступила злість.

— Пробачаю тобі? За що?

— Якби я була обережнішою, нічого б не трапилось.

— Белло, ти просто порізалася папером, навряд чи це заслуговує смертної кари.

— Все ж таки це моя вина.

Мої слова прорвали дамбу.

— Твоя вина? Якби ти порізалася в домі Майка Ньютона, наприклад, і там були б Джесика, Анжела та інші твої нормальні друзі, що б найгірше тоді могло з тобою трапитися? Можливо, вони б не змогли знайти для тебе пов'язки? Якби ти зачепила купу скляних тарілок і перевернула їх на себе — навіть без сторонньої допомоги, — що серйозне могло б статися? Ти б забруднила своєю кров'ю сидіння машини, поки вони везли б тебе в лікарню? І Майк Ньютон тримав би тебе за руку, поки тобі накладали б шви, — він би не пригнічував нестримне бажання вбити тебе увесь час, поки був би там. Не вини в цьому себе, Белло. Це все тільки змусить мене відчувати ще більшу огиду до себе.

— Як у біса Майк Ньютон узагалі потрапив у цю розмову? — розлютилася я.

— Майк Ньютон потрапив у цю розмову, тому що він у біса буде тобі кращою парою, аніж я, — гаркнув він.

— Краще вмерти, ніж бути з Майком Ньютоном, — протестувала я. — Краще вмерти, ніж бути не з тобою.

— Не драматизуй, будь ласка.

— Тоді не будь смішним.

Він не відповів. Він пильно дивився у вітрову шибку. Його обличчя було похмуре.

Я напружилася, намагаючись іще якось урятувати цей вечір. Коли ми підїхали до мого дому, я ще так нічого й не придумала.

Він вимкнув двигун, але його руки були досі прикуті до керма.

— Залишишся сьогодні? — запитала я.

— Мені треба додому.

Менше за все мені хотілося, щоб він пішов собі розкаюватись.

— Заради мого дня народження, — не вгавала я.

— Тобі варто визначитися — або ти хочеш, щоб люди ігнорували твій день народження, або ні. Те або те.

Його голос був різкий, але не такий серйозний, як до цього. Я зітхнула з полегшенням.

— Гаразд. Я вирішила, що не хочу, щоб ти ігнорував мій день народження. Побачимося нагорі.

Я обернулася назад, забираючи свої подарунки. Він нахмурився.

— Тобі не обов'язково брати їх.

— Але я хочу, — відповіла я автоматично, а потім подумала, чи використовував він зворотну психологію.

— Ні, не хочеш. Карлайл та Есме витратили на тебе гроші.

— Яюсь переживу, — я незграбно взяла подарунки здоровою рукою і захопнула по собі дверцята машини. Менш ніж за секунду він уже стояв біля мене.

— Принаймні дозволь мені віднести їх до твоєї кімнати, — сказав він, беручи пакунки. — Я чекатиму там.

Я усміхнулася.

— Дякую.

— З днем народження, — сказав він і нахилився, щоб поцілувати мене.

Я стала на пальчики і потягнулася до його губ, але він уже відійшов. Він усміхнувся моєю улюбленою кривою посмішкою і зник у темряві.

Гра досі тривала. Коли я увійшла через парадні двері, до мене долинув голос коментатора, який перекрикував гул наговпу.

— Білко? — гукнув Чарлі.

— Привіт, тату, — сказала я, звернувши вбік. Я міцно притиснула руку до тіла. Рука палала, і я ледь помітно поморщила носа. Очевидно, дія знеболювального припинялася.

— Ну, як було? — Чарлі зручно простягнувся на канапі босоніж, опираючись на лікоть. Його кучеряве темне волосся сильно скуйовдилось.

— Аліса розійшлася не на жарт. Квіти, солодощі, свічки, подарунки — усього потроху.

— Що вони тобі подарували?

— Стерео для мого пікапа. І ще щось. Я ще не дивилася.

— Ого!

— Еге ж, — погодилася я. — Гарзд. Уже пізно.

— Побачимося вранці.

— Побачимося, — кивнула я у відповідь.

— Що трапилось з твоєю рукою?

Я почервоніла і тихо вилаялася.

— Я спіткнулася. Нічого серйозного.

— Белло! — зітхнув він, похитуючи головою.

— На добраніч, тату.

Я поспішила до ванної кімнати, де зберігала піжаму для таких ночей, як ця. Я вдягнула топ і бавовняні штанці, якими замінила старі спортивки, в котрих зазвичай спала, і стрепенулася, коли випадково діткнулася шва. Я помила обличчя однією рукою, почистила зуби й поспішила до своєї кімнати.

Едвард сидів на моєму ліжку, в самому центрі, граючись однією зі сріблястих коробочок.

— Привіт, — сказав він. Його голос був сумний. Я підійшла до ліжка, забрала у нього з рук подарунки й вилізла йому на коліна.

— Привіт, — я притулилася до його кам'яних грудей. — Тепер мені можна розгорнути свої подарунки?

— І звідки взялося таке завзяття? — поцікавився він.

— Ти робиш мене допитливою.

Я взяла довгу плоску коробочку — подарунок від Карлайла та Есме.

— Дозволь мені, — сказав він. Він узяв коробку з моїх рук й одним плавним рухом зірвав із неї срібну обгортку. Потім віддав білу прямокутну коробочку назад мені.

— Як гадаєш, чи я впораюся й зніму кришку сама? — пожартувала я, але він, здається, проігнорував жарт.

У коробці був довгий твердий шматок паперу з великою кількістю різноманітних цифр. Мені знадобилася хвилина, щоб з'ясувати, що тут і до чого.

— Невже ми ідемо до Джексонавіля? — я була схвильована, хоч як мені цього не хотілося. Це був ваучер на квитки на літак — для мене й Едварда.

— Так було задумано.

— Просто не можу повірити своїм очам. Рене буде така рада! Ти ж не проти? Там сонячно, тобі доведеться сидіти весь день у хаті.

— Гадаю, що впораюся з цим, — сказав він, а потім насупився. — Якби я знав, що ти відреагуєш на подарунок саме так, то змусив би тебе розгорнути його просто перед Карлайлом та Есме. Я думав, ти скаржитимешся.

— Звісно, це занадто. Але я збираюся взяти з собою тебе!

Він засміявся.

— Тепер я жалкую, що не витратив грошей на твій подарунок. Я й не уявляв, що ти можеш бути розсудливою.

Я відклала квитки вбік й потягнулася по Едвардів подарунок. Мною оволоділа цікавість. Він узяв коробочку з моїх рук і розгорнув її, так само, як і попередню. За якусь мить він дав мені прозору коробочку від CD зі срібним компакт-диском усередині.

— Що це? — запитала я спантеличено.

Він не сказав ані слова; він просто взяв диск і поставив його в програвач на нічному столику. Натиснув кнопку, й ми тихо чекали. Тоді заграла музика.

Я слухала мовчки, з широко розплющеними очима. Я знала, що він чекає на мою реакцію, та не могла говорити. Сльози котилися одна по одній, і я витирала їх, перш ніж вони скочувалися вниз по щоках.

— Рука болить? — запитав він стурбовано.

— Ні, справа не в руці. Це так чудово, Едварде. Ти не міг подарувати мені нічого кращого. Мені просто не віриться, — я замовкла, щоб слухати далі. Це була його музика, його твори. Першою на CD була моя колискова.

— Я подумав, що ти не захочеш, аби я тягнув сюди рояль, а тепер я зможу грати тобі тут, — пояснив він.

— Так, зможеш.

— Як твоя рука?

— Добре.

Власне, вона починала пекти під пов'язкою. Потрібен був лід. Я б не відмовилася від його руки, але це б відволікало його.

— Я принесу тобі знеболювальне.

— Мені нічого не треба,— запротестувала я, але він ніжно зсадив мене з колін й подався до дверей.

— Чарлі,— зашипіла я. Насправді Чарлі не знав, що Едвард часто залишається в нас на ніч. Якби він довідався про це, то в нього би стався серцевий напад. Але я не почувалася винною. Ми не робили нічого такого. Едвард зі своїми правилами...

— Він не впіймає мене,— пообіцяв Едвард, безшумно зникаючи в дверях... І повернувся раніше, ніж двері захлопнулися. В одній руці він тримав склянку із ванни, в другій — пляшечку з пігулками.

Я взяла пігулки, які він подав мені, не сперечаючись,— я знала, що програю спір. А рука й справді починала турбувати мене.

Колискова, ніжна й прекрасна, звучала далі.

— Уже пізно,— сказав Едвард. Він підняв мене однією рукою, витягнув покривало другою, потім поклав мене на подушку й підіпхав покривало зусібіч. Він ліг збоку — згори на покривало, щоб я була не змерзла,— і обняв мене. Я поклала голову йому на плече й щасливо зітхнула.

— Дякую ще раз,— прошепотіла я.

— Будь ласка.

Деякий час ми мовчали, я дослухала свою колискову до кінця. Почалася наступна пісня. Я впізнала улюблену пісню Есме.

— Про що ти думаєш? — поцікавилася я пошепки.

Перш ніж відповісти, він вагався якусь мить:

— Взагалі я думав про правду й кривду.

Я відчула, як по спині пробіг холодок.

— Пам'ятаєш, я вирішила, що *не* хочу, аби ти ігнорував мій день народження? — запитала я поквалпно, сподіваючись: було не дуже помітно, що я хочу відвернути його увагу.

— Так,— погодився він обережно.

— Ну, я подумала, що оскільки мій день народження досі триває, я хочу, щоб ти поцілував мене ще раз.

— Ти сьогодні ненажерлива.

— Так, я така — але, будь ласка, не роби нічого такого, чого сам не хочеш,— додала я ображено.

Він засміявся і зітхнув.

— Небеса не дозволяють мені робити те, що я не хочу робити,— сказав він дивним відчайдушним тоном, простягнувши

свою руку до мого підборіддя й повернувши моє обличчя до свого.

Поцілунок почався так, як завжди,— Едвард був дуже обережний, і моє серце почало шалено калатати, як завжди. А тоді щось змінилося. Раптом його губи стали більш наполегливі, вільна рука заплуталася у моєму волоссі й дужче притисла моє обличчя до його лиця. І хоча мої пальці також блукали в його волоссі, хоча стало ясно, що я переступила дозволену межу, на цей раз він не зупинив мене. Його тіло було холодне, та я пристрасно притискала до нього.

Він несподівано зупинився й відсторонив мене твердим, але ніжним рухом.

Задихаючись, я впала на подушку, моя голова йшла обертом. У пам'яті щось заворушилося, невиразно, на грані.

— Вибач,— сказав він, також зачавши подих.— Я перетнув межу дозволеного.

— Я не маю нічого проти,— сказала я, задихаючись.

Він спохмурнів і дивився на мене з темряви.

— Спробуй заснути, Белло.

— Ні, я хочу, щоб ти поцілував мене ще раз.

— Ти переоцінюєш мою витримку.

— Що спокушає тебе більше — моя кров чи моє тіло? — я кинула виклик.

— Поєднання першого з другим,— посміхнувся він сам до себе, а тоді знову зробився серйозним.— А тепер чому б тобі не припинити випробовувати своє везіння й не заснути?

— Гаразд,— погодилася я, присуваючись ближче до нього. Я й справді втомилася. Це був довгий день у всіх сенсах, і я не відчувала полегкості від того, що він завершувався. Немов завтра трапиться щось набагато гірше. Це було дурне передчуття — що могло статися гіршого, ніж сьогодні? Просто шок, ось і все.

Крадькома я притиснула поранену руку до його плеча, його холодна шкіра заспокоювала мою палаючу. Мені одразу стало краще.

Я уже майже заснула, коли раптом усвідомила, що нагадав мені той поцілунок: минулої весни, коли Едвард повинен був покинути мене, щоб збити Джеймса зі сліду, він поцілував мене на прощання, не знаючи, коли — і чи взагалі — ми побачимося знову. Цей поцілунок із не відомої мені причини був такий самий, майже болючий. Я несвідомо затремтіла, так наче мені наснився кошмар.

РОЗДІЛ 3. КІНЕЦЬ

Вранці я почувалася жахливо. Я не виспалася, моя рука пекла, а голова боліла. Не допомогло й те, що обличчя Едварда було спокійним і якимсь віддаленим, коли він швидко поцілував мене в чоло і зник у вікні. Я боялася, що увесь той час, поки я спала, він продовжував думати про правду й кривду, спостерігаючи за мною. Невидима тривога наростала, в голові калатало.

Едвард, як завжди, чекав на мене біля школи, але його обличчя було досі стурбоване. В очах було щось, чого я не розуміла — і це лякало мене. Я не хотіла згадувати про вчорашній вечір, але не була впевнена, що уникати цієї теми буде краще.

Він відчинив для мене двері.

— Як почувашся?

— Чудово, — обманула я, здригнувшись від звуку захряснутих дверей, який відлунув у моїй голові.

Ми йшли мовчки, він сповільнив крок, щоб не переганяти мене. Я так багато хотіла запитати, але більшість із моїх питань повинні були зачекати, бо вони мали бути адресовані Алісі: Як відчуваєшся Джаспер сьогодні? Про що вони говорили, коли я пішла? Що сказала Розалія? І найголовніше, що відбувалося зараз в її дивних, не зовсім ідеальних видіннях майбутнього? Чи здогадається вона, про що думає Едвард, чому він такий похмурий? Чи був доречним той інстинктивний страх, від якого я не могла не тремтіти?

Ранок тягнувся повільно. Я з нетерпінням чекала на Алісу, хоча й не змогла б поговорити з нею, поки Едвард тут. Едвард був якийсь віддалений. Іноді він запитував про мою руку, і я казала неправду.

Аліса зазвичай підганяла нас на ланч; вона просто не могла плестися так повільно, як я. Але цього разу її не було за столом, із повною тацею харчів, які вона не збиралася їсти.

Едвард не сказав нічого про її відсутність. Я подумала, що вона затрималася на уроках, — але згодом побачила Конора та Бена, які на четвертому уроці ходили разом із нею на французьку.

— Де Аліса? — схвильовано запитала я в Едварда.

Він подивився на шоколадний батончик, який повільно розтирав кінчиками пальців, і сказав:

— Вона з Джаспером.

— З ним усе гаразд?

— Він поїхав на деякий час.

— Що? Куди?

Він знизав плечима.

— Та так, нікуди.

— Аліса з ним? — запитала я тихим розчарованим голосом. Звісно, якщо Джаспер потребує її, вона залишиться біля нього.

— Так. Її не буде деякий час. Вона намагається переконати його піти до Деналі.

Деналі — ще один клан унікальних вурдалаків — добрих, як Каллени. Таня та її сім'я. Мені доводилося чувати про них. Едвард подався до них минулої зими, коли мій приїзд ускладнив йому життя. Лорен, найбільш цивілізований із членів банди Джеймса, пішов туди замість того, щоб відомстити Калленам за Джеймса. Тож не дивно, що Аліса заохочувала Джаспера податися туди.

Я ковтнула, намагаючись проштовхнути клубок, який з'явився у горлі. Моя голова схилилася, а плечі зігнулися, відчувши на собі увесь тягар моєї провини. Я змусила їх покинути свою рідну домівку, так само як Еммета й Розалію. Я просто стихійне лихо.

— Тебе турбує рука? — запитав він занепокоєно.

— Кому яке діло до моєї дурної руки? — пробурмотіла я з відразую.

Він не відповів, і я поклала голову на стіл.

До кінця дня ця мовчанка стала нестерпною. Я не хотіла першою порушувати її, але це був єдиний вихід, якщо я хотіла, щоб він знову говорив до мене.

— Ти прийдеш пізніше? — запитала я, коли він проводжав мене — мовчки — до мого пікапа.

Він завжди приходив надвечір.

— Пізніше?

Здалося, моє запитання здивувало його.

— Мені треба на роботу. Я повинна відпрацювати за вчорашній день.

— О,— пробурмотів він.

— Отже, ти прийдеш, коли я буду вдома, правильно?

Я ненавиділа себе за несподіване відчуття невпевненості.

— Якщо ти хочеш цього.

— Я завжди хочу,— нагадала я трохи більш наполегливо, ніж того вимагала така розмова. Я думала, він сміятиметься, або усміхнеться, або хоч якось відреагує на мої слова.

— Гаразд,— відповів він байдуже.

Він знову поцілував мене в чоло, перш ніж захлопнути за мною дверцята. Тоді повернувся й граційно пішов до своєї машини.

Я виїхала зі стоянки, перш ніж мене охопила паніка, але мені вдалося заспокоїтися до того, як я приїхала до Ньютонів.

Просто Едвардові потрібно більше часу, казала я собі. Він змириться з цим. Можливо, він сумує через те, що його сім'я роз'їжджається. Але Аліса та Джаспер скоро повернуться, так само, як і Еммет із Розалією. Якщо це допоможе, я нізачо не переступлю порогу великого білого будинку на ріці — ноги моєї там не буде. Це не має значення. Я все одно бачитиму Алісу в школі. Вона ж повернеться в школу, правда? В усякому разі вона провідуватиме мене. Вона ж не ранитиме почуттів Чарлі, тримаючись від нас оддалік.

Поза сумнівом, я часто зустрічатимуся з Карлайлом — у відділенні швидкої допомоги.

Зрештою те, що трапилось минулої ночі, нічого не означає. Нічого не трапилось. Я впала — ось і все. Порівняно з минулою весною це зовсім несерйозно. Після сутички Джеймс покинув мене покалічену, майже мертвою від втрати крові — й Едвард тримався всі довгі тижні поряд зі мною в лікарні набагато краще, ніж зараз. Було це тому, що цього разу не було ворога, від якого мене треба було захищати? Тому що це був його брат?

Може, було б краще, якби він забрав мене звідси, а не руйнував свою сім'ю. Коли я все повільно обдумала, моя пригніченість потроху почала випаровуватися. Якби він тільки дочекався кінця навчального року, Чарлі не мав би нічого проти. Ми б поїхали у коледж або вдали, що зробили це, як Еммет і Розалія. Звісно,

Едвард може почекати рік. Що таке рік для безсмертного? Зовсім не те, що для мене.

В дорозі я вже цілком взяла себе в руки, легко вийшла з машини й попрямувала до крамниці. Майк Ньютон побачив мене, усміхнувся й почав махати рукою, коли я зайшла. Я схопила свій жилет, невиразно кивнувши в його напрямку. Я досі думала про те, як втечу з Едвардом у якесь екзотичне місце.

Майк перервав мої фантазії.

— Як твій день народження?

— Ну,— пробурмотіла я.— Я рада, що він скінчився.

Майк подивився на мене так, наче я збожеволіла.

Робота тягнулася повільно. Я хотіла знову побачити Едварда, молячись, щоб до того часу він здолав усе найгірше, що б то не було. Нічого страшного, казала я собі знову й знову. Все буде добре.

Полегшення, яке я відчула, повернувшись на свою вулицю й побачивши срібну машину Едварда, припарковану під моїм будинком, було захопливим, п'яним. І це непокоїло мене більше, ніж будь-коли.

Я поспішила зайти в дім, гукнувши перед тим:

— Тату? Едварде?

Коли я говорила, то чула звук увімкненого телевізора, який долинав із вітальні.

— Ми тут,— гукнув Чарлі.

Я повісила дощовик на вішалку й зайшла до вітальні.

Едвард сидів на кріслі, тато — на канапі. Обоє дивилися телевізор. Це було нормально... для мого тата. Але не для Едварда.

— Привіт,— сказала я тихо.

— Привіт, Белло,— відповів батько, не відриваючи очей від телевізора.— У нас є холодна піца. Думаю, що вона на столі.

— Гаразд.

Я чекала в коридорі. Едвард поглядав на мене, ввічливо усміхаючись.

— Я зараз наздожену,— пообіцяв він. Його очі знову прикипіли до телевізора.

Якусь мить я вражено дивилась на нього. Здається, ніхто не помітив цього. В моїх грудях заворушилося якесь дивне відчуття, можливо, це була паніка. Я миттю втекла на кухню.

Найменше мене цікавила піца. Я сіла на своє крісло, підтягнула коліна до підборіддя й обхопила їх руками. Відбувалося

щось неправильне, можливо, більш неправильне, ніж я могла усвідомити.

Я спробувала заспокоїтися й взяти контроль над власними почуттями. *Що найгірше може трапитися?* Я затремтіла. Це зовсім неправильне запитання. Мені було важко дихати.

Гаразд, подумала я знову, що найгірше я зможу пережити? Мені не сподобалося це запитання. Але я згадала про варіанти, які обдумувала сьогодні.

Триматися якомога далі від сім'ї Едварда. Звісно, він не сподіватиметься, що й Аліса потрапить під це правило. Але якщо Джаспер не може контролювати себе, то мені доведеться бути з нею менше часу. Я кивнула сама до себе — це я переживу.

Або поїхати звідси. Можливо, він не захоче чекати до закінчення навчального року, можливо, ми зробимо це зараз.

Переді мною на столі, там, де я їх і залишила, — мої подарунки від Чарлі та Рене, камера, яку я так і не використала в Калленів, поруч альбом. Я торкнулася симпатичної обкладинки альбому, який мені подарувала мати, і зітхнула, думаючи про Рене. Хоч ми й жили нарізно зараз, від цього мені не ставало легше на думку про можливу розлуку в майбутньому. Та й Чарлі почуватиметься покинутим, зрадженим. Обом їм буде боляче...

Але ж ми повернулися б, правда? Звісно, ми б провідували їх, чи не так?

Я не була впевнена щодо відповіді на ці запитання.

Я притулилася щокою до коліна, дивлячись на матеріальні прояви батьківської любові. Я знала, що дорога, яку я обрала, важка. І все-таки я думала про найгірший можливий сценарій — найгірший із тих, який я зможу пережити.

Я знову торкнулася альбому і розгорнула його. Маленькі металеві кутики були уже на місці, готові закріпити першу фотографію. Це була не така уже й погана ідея — записувати своє життя сюди. Я відчувала дивне бажання почати негайно. Можливо, мені не варто було проводити у Форксі так багато часу.

Я гралася з ремінцем фотоапарата, роздумуючи над першою фотографією. Чи побачу я там щось схоже на оригінал? Я сумнівалася в цьому. Проте, здавалося, його не турбувало те, що фотографія виявиться порожньою. Я усміхнулася сама до себе, думаючи про його безтурботний сміх учора ввечері. Я перестала сміятися. Так багато чого змінилося, і так несподівано.

Мені запаморочилося в голові, наче я стояла на краю глибокої прірви.

Я більше не хотіла думати про це. Я взяла фотоапарат і пішла нагору.

За останні сімнадцять років, відтоді як мати жила тут, моя кімната майже не змінилася. Стіни залишилися блакитними, на вікнах висіли пожовклі ажурні фіранки. Було ліжко, більше схоже на колиску, зверху лежав зібганий плед — подарунок моєї бабусі.

Незважаючи на все це, я сфотографувала свою кімнату. Того вечора я не могла робити нічого іншого: надворі було дуже темно — і дивне відчуття робилося дедалі сильнішим. Я хотіла зазнимкувати Форкс, перш ніж покину його.

Наближалися перемини. Я відчувала це. Не зовсім радісна перспектива, а особливо коли життя почало налагоджуватися.

Я спустилася вниз із камерою в руці, намагаючись не звертати уваги на нервові бурчання в животі, думаючи про дивну відчуженість, яку я бачила в очах Едварда. Можливо, він турбувався, що я засмучуся, коли він попросить мене поїхати з ним. Я хотіла, щоб він запропонував це сам, без будь-якого натяку з мого боку. І я буду готова, коли він запитає.

Я тримала камеру наготові, насторожено визираючи з-за рогу. Я була впевнена, що мені не вдасться сфотографувати Едварда непомітно, але він не дивився. Я відчула ледь вловиму дрож, наче в моєму животі заворушилося щось холодне; я проігнорувала це відчуття і зробила фотографію.

Вони обоє подивилися на мене. Чарлі насупився. Обличчя Едварда було порожнє, без емоцій.

— Що ти робиш, Белло? — пробурмотів Чарлі.

— Ну, чого ти? — вдала я, що усміхаюся, сідаючи на підлогу навпроти канапи, на якій простягнувся Чарлі.— Ти ж знаєш, що скоро подзвонить мама і запитає, чи я користуюся своїми подарунками. Тож варто почати, щоб не ображати її почуттів.

— Чому ти фотографуєш мене? — буркнув він.

— Тому що ти такий гарний,— відповіла я легковажно.— Й оскільки ти купив фотоапарат, ти просто зобов'язаний теж мені позувати.

Він пробурмотів щось нерозбірливо.

— Гей, Едварде,— сказала я безтурботно.— Сфотографуй нас із татом.

Я кинула йому камеру, уникаючи зустрітися з ним очима, і стала навколішки біля канапи поряд з обличчям Чарлі. Чарлі важко зітхнув.

— Усміхнися, Белло, — пробурмотів Едвард.

Я весело усміхнулася, і камера клацнула.

— Тепер давайте я сфотографую вас, діточки, — запропонував Чарлі. Я знала, що він просто намагається відвести від себе камеру.

Едвард підвівся і кинув йому камеру.

Я підійшла і стала біля Едварда, поза видалася мені дуже формальною і дивною. Він поклав одну руку мені на плече, а я міцно обняла його за талію. Я так хотіла подивитися йому в лице, але мені було страшно.

— Усміхайся, Белло, — знову нагадав мені Чарлі.

Я глибоко вдихнула й усміхнулася. Спалах камери осліпив мене.

— Достатньо фотографій на сьогодні, — сказав Чарлі, тоді засунув камеру у щілину між подушками й накрив згори. — Не варто використовувати всю плівку зразу.

Едвард зняв руку з мого плеча і кумедно викрутився з моїх обіймів. Він знову сів у крісло.

Я вагалась якусь мить, а тоді знов сіла навпроти канапи. Раптом мені стало так страшно, що мої руки затрусилися. Я притиснула їх до живота, намагаючись приховати дрож, сперлася підборіддям на коліна й утупилася в екран телевізора.

Коли передача закінчилася, я не зрушила з місця. Краєчком ока я помітила, що Едвард підвівся.

— Мені краще піти додому, — сказав він.

Чарлі не відривав очей від реклами:

— Побачимось.

Я незграбно звелася з підлоги — мої ноги задерев'яніли від нерухокої пози — і пішла за Едвардом до дверей. Він прямував просто до своєї машини.

— Ти залишишся? — спитала я невпевнено.

Я очікувала такої відповіді, тож вона не заподіяла мені болю.

— Не сьогодні.

Я навіть не спитала чому.

Він сів у машину і поїхав, поки я стояла нерухомо у дверях. Я навіть не помітила, що падав дощ. Я чекала, сама не знаю чого, аж поки позаду мене не відчинилися двері.

— Що ти робиш, Белло? — запитав Чарлі та здивовано подивився на мене, самотню і мокру.

— Нічого, — я розвернулася і попленталася назад у дім.

Ніч тягнулася невимовно довго, а я зовсім не відпочила.

Я встала, щойно за вікном зайнявся світанок. Я автоматично одягнулася в школу, чекаючи, щоб небо прояснилося. Доївши тарілку каші, я вирішила, що вже достатньо ясно для фотографій. Я зробила один знімок свого пікапа, потім сфотографувала фасад будинку. Тоді обернулася і клацнула кілька разів ліс за хатою Чарлі. Дивно, але зараз він не здавався мені зловісним. Я усвідомила, що сумуватиму за всім цим — за зеленню, містичними деревами, відчуттям того, що час тут зупинився. За всім.

Перш ніж піти, я поклала камеру в шкільну сумку. Я намагалася зосередитися на своєму новому плані, оскільки не сподівалася, що Едвард придумав щось за ніч.

Поруч зі страхом я почала відчувати нетерпіння. Скільки так може тривати?

Це тривало увесь ранок. Він мовчки ішов поряд, здається, навіть не помічаючи мене. Я спробувала зосередитися на уроках, але навіть англійська мова не змогла заволодіти моєю увагою. Містеру Берті довелося повторити своє запитання про леді Капулетті двічі, перш ніж я втямила, що він звертається до мене. Едвард пошепки підказав мені правильну відповідь і знову почав ігнорувати мене.

Під час ланчу тиша продовжувалася. Я відчувала, що можу закричати просто-таки зараз, тож перехилилася через невидиму лінію й заговорила до Джесики:

— Гей, Джес?

— Що таке, Белло?

— Можеш зробити мені послугу? — сказала я, потягнувшись до своєї сумки. — Моя мама хоче, щоб я зробила кілька фотографій своїх друзів для альбому. Можеш сфотографувати всіх?

Я простягнула їй камеру.

— Звісно, — сказала вона, усміхаючись, і швиденько повернулася до Майка, щоб встигнути сфотографувати його з повним ротом.

Далі все було так, як я й очікувала. Я спостерігала, як вони передають камеру по колу, сміючись, і граючись, і скаржачись на те, якими вони потрапили в кадр. Це було якось по-дитячому.

Можливо, сьогодні у мене не було настрою для нормальної людської поведінки.

— Ой, — мовила Джесика, вибачаючись, і простягнула мені камеру. — Здається, ми використали всю плівку.

— Все нормально. Здається, у мене вже є фотографії усіх, кого я хотіла.

Після занять Едвард мовчки провів мене до стоянки. Мені знову треба було на роботу, і цього разу я була рада. Час, який він проводив зі мною, не пішов йому на користь; можливо, час, який він проведе на самоті, все виправить.

Перед роботою я здала плівку на проявку і дорогою назад забрала готові фотографії. Вдома я поспіхом привіталася з Чарлі, взяла на кухні шоколадний батончик і поквапилася до своєї кімнати з великим конвертом фотографій під пахвою.

Я сіла в центрі ліжка і з настоженою цікавістю відкрила конверт. Смішно, але я досі думала, що перша фотографія виявиться порожньою.

Витягнувши її, я голосно зітхнула. Едвард дивився на мене такими ж прекрасними очима, як у реальності. Його погляд був такий теплий, я так скупилася за ним за кілька останніх днів. Було якось дивно, що хтось може виглядати так... так... що неможливо описати. Не вистачило б і тисячі слів.

Я швидко переглянула решту фотографій і, вибравши три з них, поклала їх одну біля одної.

Першою була фотографія Едварда на кухні, його теплі очі зворушували своєю прихованою веселістю. На другій були Едвард та Чарлі перед телевізором. Вираз Едвардового обличчя сильно відрізнявся. Тут його погляд був обережним, якимсь стриманим. Він був таким прекрасним, що аж дух захоплювало, проте обличчя було холоднішим, більше схожим на скульптуру, ніж на живу істоту.

На останній фотографії був Едвард, я незграбно стояла біля нього. Обличчя Едварда було таке ж саме холодне й схоже на статую. Та мене турбувала не ця частина фотографії. Ми вельми відрізнялися одне від одного, і цей контраст завдавав мені болю. Він був схожим на бога. Я ж була дуже посередня, навіть на людські мірки. Я з відразою перевернула фотографію.

Замість того, щоб виконувати домашнє завдання, я почала закладати фотографії в альбом. Під кожною я писала імена й дати. Коли я дійшла до нашої з Едвардом світлини, не дивлячись на

неї і навіть не задумуючись, я зігнула її навпіл і поставила в альбом тим боком, на якому був Едвард.

Коли я закінчила, поставила другий набір фотографій у поштовий конверт і почала писати Рене лист подяки.

Едвард іще не приїжджав. Я не хотіла визнавати, що саме через нього я не лягала спати, але так воно і було. Я намагалася згадати, коли він поведився так останній раз, уникав мене без виправдань, без телефонного дзвінка... Ніколи.

Я знову толком не спала...

В школі було тихо, безмовно, жакливо, як і останні два дні. Я відчула полетшення, коли побачила, що Едвард чекає мене на стоянці, але воно швидко зів'яло. Він зовсім не змінився, хіба що став іще віддаленішим.

Було навіть важко згадати причину всього цього непорозуміння. Мій день народження був для мене далеким минулим. Якби ж Аліса повернулася! Швидко. Перш ніж усе вийде з-під контролю.

Але я не могла розраховувати на це. Я вирішила: якщо мені не вдасться поговорити з ним, поговорити по-справжньому сьогодні, то я поїду до Карлайла завтра. Я повинна щось робити.

Після школи ми з Едвардом мусимо обговорити це, пообіцяла я собі. І я не прийму ніяких відмовок.

Він провів мене до пікапа, я набралася сміливості, щоб вимагати пояснень.

— Ти не заперечуєш, якщо я прийду сьогодні? — запитав він, перш ніж ми підійшли до машини. Він захопив мене зненацька.

— Звісно, що ні.

— Зараз? — запитав він знову, відчиняючи переді мною двері.

— Звісно, — я старалася, щоб міг голос звучав упевнено, хоча мені й не подобався його наполегливий тон. — Я тільки збиралася відправити листа Рене дорогою додому. Зустрінемося там.

Він подивився на товстий конверт на пасажирському сидінні. Несподівано потягнувся через мене й підхопив його.

— Я відправляю його, — сказав він тихо. — І все одно обжену тебе.

Він усміхнувся моєю улюбленою кривою посмішкою, але щось було не так. Його очі не усміхалися.

— Гаразд, — погодилася я, не усміхнувшись у відповідь. Він захлопнув дверцята мого пікапа і пішов до своєї машини.

І він таки обігнав мене. Коли я підїхала, то побачила, що він припаркувався на місці Чарлі. Це був поганий знак. Виходить, він не планував залишатися надовго. Я труснула головою і глибоко вдихнула, намагаючись набратися сміливості.

Він вийшов із машини одночасно зі мною і пішов мені назустріч. Простягнув руку, щоб узяти мій шкільний рюкзак. Це було нормально. Але він поклав його назад на сидіння. Це було ненормально.

— Прогуляєшся зі мною? — запропонував він, взявши мене за руку.

Я не відповіла. Я не збиралася протестувати, але саме тоді збагнула, що я не хочу гуляти. Мені це не подобалося. *Все погано, все дуже погано*, знову й знову повторював голос у моїй голові.

Але він і не чекав на відповідь. Він потягнув мене через подвір'я на схід — туди, де був парк. Я неохоче йшла, намагаючись міркувати, незважаючи на паніку. Ось чого я хотіла, нагадала я собі. Обговорити все це. Тоді чому я панікую?

Ми зробили тільки кілька кроків по лісу, коли він зупинився. Ми стояли на стежині — я досі могла бачити дім.

Недалеко дійшли.

Едвард притулився до дерева й почав пильно дивитися на мене, його обличчя було непроникне.

— Гаразд, побалакаймо, — сказала я. Мій голос прозвучав на диво сміливо, набагато сміливіше, ніж я почувалася насправді.

Він глибоко вдихнув:

— Белло, ми їдемо звідси.

Я також глибоко вдихнула. Це була приємна несподіванка. Я гадала, що була готовою до такого повороту. Але все-таки запитала:

— Але чому зараз? Наступного року...

— Белло, прийшов час. Зрештою, скільки ми ще зможемо залишатися в Форксі? Карлайл заледве виглядає на тридцять, а зараз усі думають, що йому тридцять три. Ми повинні починати все спочатку.

Його відповідь заплутала мене. Я думала, якщо ми з ним поїдемо звідси, його сім'я возз'єднається. Якщо ж їдуть вони, то чого й ми повинні їхати? Я подивилася на нього, намагаючись збагнути, що він мав на увазі.

Він кинув на мене холодний погляд.

Коли я усвідомила, що неправильно трактую його слова, мені стало недобре.

— Коли ти казав «ми»... — прошепотіла я.

— Я мав на увазі себе і мою сім'ю, — мовив він виразно.

Я хитнула головою, намагаючись прийти до тями. Він чекав, не показуючи свого роздратування. Минуло кілька хвилин, перш ніж я змогла заговорити.

— Гаразд, — сказала я. — Я поїду з тобою.

— Не можна, Белло. Туди, куди ми їдемо... Це не найкраще місце для тебе.

— Найкраще місце для мене — біля тебе.

— Я не пасую тобі, Белло.

— Не будь смішним, — я хотіла, щоб мій голос звучав злісно, але вийшло так, немов я благаю. — Ти найкраще, що є в мене в цьому світі.

— Мій світ не для тебе, — сказав він похмуро.

— Едварде, те, що трапилося з Джаспером, дрібне й незначуще. Незначуще!

— Ти маєш рацію, — погодився він. — Адже саме цього й слід було очікувати.

— Ти ж пообіцяв! У Феніксі ти пообіцяв, що залишишся...

— Доти, доки так буде найкраще для тебе, — втрутився він, щоб виправити мене.

— Ні! Це все через мою душу, правда? — крикнула я злісно, але в будь-якому разі це звучало, як прохання. — Карлайл розказав мені про все. Але мені байдуже, Едварде. Байдуже! Можеш взяти мою душу. Навіщо вона мені без тебе — вона вже давно належить тобі!

Він глибоко вдихнув і якийсь час дивився в землю. Його рот трохи скривився. Коли він нарешті підвів погляд, його очі були інакші, жорстокіші — немов застигле золото.

— Белло, я не хочу, щоб ти їхала зі мною, — сказав він, повільно і виразно вимовляючи кожне слово. Його очі стежили за моїм обличчям, вивчали мою реакцію на сказане.

Кілька разів я прокрутила в голові його слова, намагаючись вловити суть сказаного.

— Ти... не... хочеш мене? — я вимовляла слова, а сама дослухалася до того, як вони звучали, сказані в такій послідовності.

— Ні.

Нічого не розуміючи, я поглянула в його очі. Він, не оправдовуючись, пильно дивився на мене. Його очі були немов топаз — твердий, прозорий і дуже глибокий. Я відчувала, немов зазираю в них і бачу далеко-далеко вперед, але ніде в їхній бездонній глибині я не могла знайти розбіжності між його словами та думками.

— Що ж. Це все міняє,— я сама була здивована — так спокійно й стримано звучав мій голос. Мабуть, тому, що я була шокована. Я не розуміла, що він каже. Все одно це не мало ніякого значення.

Він відвів погляд на дерева й знову заговорив:

— Звісно, я завжди любитиму тебе... по-своєму. Але те, що трапалося того вечора, змусило мене усвідомити, що настав час змін. Тому що я... *втомився* прикидатися тим, ким я не є, Белло. Я *не* людина,— він оглянувся, холодний вираз його обличчя не був людським.— Я зайшов задалеко, і тепер жалкую.

— Не треба,— прошепотіла я; усвідомлення всього почало просочуватися в мій мозок, немов отрута, вливатися в мої вени.— Не роби цього.

Він просто глянув на мене, і з виразу його очей я втямила, що було вже запізно. Він уже зробив вибір.

— Ти не пасуєш мені, Белло,— перекрутив він раніше сказані слова, і я не знала, що відповісти. Як добре мені було відомо, що я йому не пара!

Я розтулила рота — сказати бодай щось, але одразу ж запнулася. Він терпляче чекав, на його обличчі не було жодної емоції. Я спробувала знову.

— Якщо... це те, чого ти хочеш.

Він одразу ж кивнув.

Моє тіло заніміло. Я не відчувала нічого нижче шії.

— Проте я б хотів попросити тебе про одну послугу, якщо це не занадто,— сказав він.

Цікаво, що він побачив на моєму обличчі, бо щось промелькнуло на його лиці у відповідь. Але перш ніж я змогла прочитати цей вираз, він надів на обличчя ту саму непроникну маску.

— Все, що завгодно,— пообіцяла я, мій голос трохи окріп.

Поки я дивилася, його крижані очі розтопилися. Золото знову стало рідким, розплавилось, спалюючи мене зсередини.

— Не роби нічого дурного чи безрозсудного,— мовив він.— Розумієш, що я маю на увазі?

Я безпорадно кивнула.

Його очі знову стали крижаними, він віддалявся від мене.

— Звісно ж, я думаю про Чарлі. Він потребує тебе. Бережи себе — заради нього.

Я знову кивнула.

— Гаразд,— прошепотіла я.

Здається, він трохи розслабився.

— У свою чергу я також пообіцяю тобі дещо,— сказав він.— Обіцяю, що це останній раз, коли ти бачиш мене. Я більше не повернуся. Я не дозволю тобі пройти крізь щось схоже ще раз. Живи своїм життям — я не втручатимуся. Все буде так, наче мене й не існувало.

Мабуть, мої коліна почали труситися, бо несподівано дерева почали погойдуватися. Я чула, як кров пульсує в моїй голові. Його голос поволі віддалявся.

Він лагідно усміхнувся.

— Не переживай. Ти людина — твоя пам'ять ніщо інше, як решето. Час зцілить усі рани.

— А твої спогади? — запитала я. Це прозвучало так, наче щось застрягло в моєму горлі, наче я задихалася.

— Ну...— повагався він якусь мить.— Я не забуду. Але такі, як я... ми легко *захоплюємося*,— він усміхнувся. Його посмішка була спокійною, але очі його не сміялися.

Він ступив крок убік.

— Гадаю, це все. Ми більше тебе не потурбуємо.

Я звернула увагу, що він говорив у множині. Це здивувало мене, хоч я думала, що вже не відчуватиму нічого.

— Аліса не повернеться,— усвідомила я. Не знаю, як він почув мене — слова заледве прозвучали вголос, та він, здається, зрозумів.

Він повільно похитав головою, не зводячи очей із мого обличчя.

— Ні. Вони всі поїхали. Я залишився, щоб попрощатися з тобою.

— Аліса поїхала? — у моєму голосі відчувалася недовіра.

— Вона хотіла попрощатися з тобою, але я переконав її, що так буде краще для тебе.

Мені запаморочилося в голові. Було важко зосередитися. Його слова зависли у мене над головою, і я згадала, як минулої весни у лікарні у Феніксі лікар показував мені рентгенівський знімок. *Як бачиш, це чистий перелом*, його палець рухався по знімку вздовж зламанної кістки. *Це добре. Він зростеться легше*

І швидше. Я намагалася дихати рівно. Мені треба було зосередитися і якомога швидше позбутися цього кошмару.

— Прощавай, Белло,— сказав він таким самим спокійним і тихим голосом.

— Зажди! — гукнула я, простягнувши до нього руки; я так хотіла, щоб мої змертвілі ноги ожили!

Мені здалося, що він також потягнувся до мене. Але його холодні руки зімкнулися навколо моїх зап'ясть і опустили їх донизу. Він нахилився й на якусь мить легенько притиснувся губами до мого чола. Мої очі заплющилися.

— Бережи себе,— видихнув він.

Подув легенький, неприродній вітерець. Я миттю розплющила очі. Листочки на маленькому клені ледь помітно зашелестіли. Його не було. Він пішов.

Мої ноги трусилися, і хоча я й усвідомлювала, що мої дії не дадуть ніякого результату, я пішла за ним у ліс. Його сліди одразу ж зникли. Не було відбитків на землі, листочки знову заспокоїлися, але я бездумно йшла далі. Що ще я могла робити? Я повинна була рухатися. Якщо я не шукатиму його, то все скінчиться.

Любов, життя, сенс... усе.

Я йшла і йшла. Час не мав ніякого значення, я повільно пробиралася крізь густий ліс. Минули години, а мені здалося, що секунди. Так наче час зупинився, бо ліс зовсім не змінився, хоча б скільки я не йшла. Я почала турбуватися, що ходжу по колу, по маленькому колу, але я продовжувала рухатися. Я часто спотикалася, але западала темрява, і я почала падати.

Нарешті я на щось наразилася — це було щось чорне, я й не уявляла, куди потрапила моя нога,— і впала. Я повернулася на бік, щоб можна було дихати, і скрутилася калачиком на мокрій папороті.

Лежачи там, я усвідомила, що минуло більше часу, ніж я гадала. Я не пам'ятала, коли вже й стемніло. Чи тут завжди так темно вночі? Звісно, зазвичай кілька малесеньких місячних променів пробиваються крізь хмари й густі крони дерев і досягають землі.

Не сьогодні. Сьогодні небо зовсім чорне. Можливо, сьогодні взагалі немає місяця: перша фаза, молодий місяць-серп.

Серп. Я затремтіла, хоча зовсім не змерзла.

Дуже довго було зовсім темно, а тоді я почула вигуки.

Хтось кликав мене на ім'я. Звук був невиразним, тихим, його заглушали вологі рослини, які оточували мене, але це було точно

моє ім'я. Голос, який кликав мене, був мені незнайомий. Я подумала, що треба відповісти, та була занадто приголомшена, і мені знадобилося чимало часу, аби усвідомити, що я повинна відповісти. На той час крики вже припинилися.

За деякий час я прокинулася від дощу. Не думаю, що справді заснула; я просто впала в бездумне оціпеніння, я опиралася, я не хотіла усвідомлювати того, що трапалося.

Дощ трохи дощукавав мені. Було холодно. Я підняла руки, які обнімали коліна, щоб затулити обличчя.

Саме тоді я знову почула, що мене гукають. Цього разу звук долинав здалеку, іноді мені здавалося, що гукають кілька голосів. Я намагалася дихати глибоко. Я пам'ятала, що мені слід відповісти, але навряд чи мене почують. Чи зможу я крикнути достатньо голосно?

Раптом почувся ще один голос, він був десь дуже близько. Це було свого роду сопіння, більше схоже на звуки тварини. Здавалося, що це щось велике. Я подумала, чи варто мені боятися. Я не боялася — навіть не ворухнулася. Це було неважливо. Сопіння кудись зникло.

Дощ тривав, і я відчула, як по моїх щоках стікає вода. Я зібралася з останніми силами, щоб повернути голову, коли побачила світло.

Спочатку це був тьмянний блиск, що відбивався від кущів далеко попереду. Він ставав дедалі яскравішим, освічуючи більше площі, аніж ручний ліхтар. Світло пробилось крізь найближчий кущ, і я побачила, що це пропановий ліхтар, та це було все, що я угледіла — на якусь мить я осліпла від яскравого світла.

— Белла.

Голос був низький і незнайомий, але цілком упевнений. Він не кликав мене, а підтверджував, що я знайшлася.

Я подивилася вгору — високо-високо — на темне обличчя, яке схилилося наді мною. Я якось нечітко розуміла, що незнайомиць здається мені таким високим, бо моя голова досі лежить на землі.

— Тебе ранили?

Я знала, що ці слова щось означають, але я могла тільки здивовано дивитися. Яке значення має це запитання тут і зараз?

— Белло, мене звати Сем Юлі².

² Прізвище Юлі (Uley) походить від назви містечка в графстві Глостер в Англії, яке згадується в «Книзі страшного суду» — першому в середньовічній Європі земельному переписі, проведеному за наказом Вільгельма Завойовника. Містечко пов'язане з історіями про привидів.

Це ім'я нічого для мене не означало.

— Чарлі послав мене по тебе.

Чарлі? Щось знайоме, я спробувала зосередитися на тому, що він говорив. Можливо, все решта й не мало для мене значення, але тільки не Чарлі.

Високий чоловік простягнув мені руку. Я витріщилася на неї, не знаючи, що робити.

Його темні очі подивились на мене, якось мить оцінюючи, а потім він знизав плечима. Швидким і лагідним рухом він підняв мене на руки.

Я повисла у нього на шиї, поки він швидкими широкими кроками пробирався крізь мокрі дерева. Якесь частина мене знала: мене повинно засмутити те, що мене на руках несе незнайомиць. Але в мені не залишилося нічого, що дозволило б мені засмутитися.

Здається, минуло зовсім небагато часу, як з'явилося світло і долинув гул чоловічих голосів. Наближаючись до них, Сем Юлі збавив кроку.

— Я знайшов її! — голосно крикнув він.

Голоси затихли, але потім зазвучали ще гучніше. Мене оточив цілий натовп облич. Та з усього цього хаосу я розуміла тільки голос Сема, можливо, тому що мої груди були біля його грудей.

— Ні. Не думаю, що її ранили, — сказав він комусь. — Вона безперестанку повторює: «Він поїхав».

Невже я говорила це вголос? Я прикусила нижню губу.

— Белло, рідненька, з тобою все гаразд?

Цей голос я б упізнала будь-де — навіть спотворений переживанням, як от зараз.

— Чарлі? — мій голос прозвучав якось дивно і тихо.

— Я тут, моя люба.

Мене передали на руки іншому чоловіку, від якого пахло так само, як від мого батька, — це був він. Чарлі трошки присів під мою вагою.

— Може, краще мені віднести її? — запропонував Сем Юлі.

— Я сам, — сказав Чарлі, перевівши подих.

Він ступав повільно, напружившись. Як я хотіла сказати йому, щоб він опустив мене на землю й дозволив піти самій, та я не могла вимовити й слова.

Було багато ліхтарів, їх несли інші чоловіки. Я подумала, що це схоже на парад або похоронну процесію, і заплющила очі.

— Ми вже майже вдома, люба,— повторював Чарлі час від часу.

Я розплющила очі, коли почула, як відчиняються двері. Ми були на порозі нашого дому, а високий чоловік на ім'я Сем притримував двері для Чарлі, простягнувши одну руку до нас на той випадок, якщо Чарлі не втримає мене.

Та Чарлі акуратно вніс мене в будинок і підійшов до канапи у вітальні.

— Тату, я вся мокра,— сказала я тихо.

— Яке це має значення? — його голос був грубий. Тоді він заговорив до когось іншого: — Ковдри у буфеті на другому поверсі.

— Белло? — запитав новий голос. Я подивилася на сивоголового чоловіка, який схилився наді мною, і враз за якусь мить впізнала його.

— Лікар Джеранді? — пробурмотіла я.

— Так, люба,— сказав він.— Ти ранена, Белло?

Мені знадобилася хвилина, щоб відповісти на це запитання. Я здивувалася, бо те саме запитання мені поставив Сем Юлі в лісі. Тільки Сем запитав не так: *Тебе ранили?* Різниця була досить таки відчутною.

Лікар Джеранді чекав. Одна з його сивих брів вигнулася, а зморшки на чолі стали глибшими.

— Я не ранена,— обманула я. Ці слова були правдиві тільки в тому сенсі, в якому він запитував.

Його тепла рука торкнулася мого чола, а пальці намацали пульс на зап'ясті. Я спостерігала за його губами: він говорив сам до себе, не відводячи очей від годинника.

— Що з тобою трапилося? — запитав він між іншим.

Я зіщулилася й притлумила паніку в горлі.

— Ти заблукала в лісі? — підказав він. Я знала, що ми не самі. Поруч стояли три високі чоловіки з темними обличчями — квілеути з Ла-Пуша, індіанської резервації на узбережжі, серед них був і Сем Юлі. Вони стояли поруч і дивилися на мене. Містер Ньютон був разом із Майком та містером Вебером, батьком Анжели; всі вони дивилися на мене нишком, мов незнайомці. Інші голоси долинали з кухні й від вхідних дверей. Мабуть, півміста шукало мене.

— Так,— прошепотіла я.— Я заблукала.

Лікар кивнув, замислившись. Він обмацав мою шию в тому місці, де були гланди. Лице Чарлі напружилось.

— Ти втомилася? — запитав лікар Джеранді.

Я кивнула й слухняно заплющила очі.

— Гадаю, що з нею все гаразд, — я чула, як за якусь мить лікар сказав Чарлі. — Просто виснаження. Нехай виспитьсь, а я прийду до неї завтра, — він замовк. Мабуть, він подивився на годинник, тому що додав: — Вірніше, я прийду сьогодні трохи згодом.

Почувся скрип, коли обидва вони підвелися з канапи.

— Невже це правда? — прошепотів Чарлі. Їхні голоси віддалялися, і я напружилася, щоб почути, про що вони говорять. — Вони й справді поїхали?

— Лікар Каллен просив нас нічого не казати, — відповів лікар Джеранді. — Пропозиція була дуже несподіваною; вони повинні були вибирати негайно. Карлайл не хотів здіймати бучу через свій від'їзд.

— Не завадило б маленьке попередження, — пробурмотів Чарлі.

Голос лікаря Джеранді звучав якось вибачливо, коли він відповів:

— Ну, так, у такій ситуації не завадило б попередити.

Я не хотіла слухати далі. Я відчула, як хтось накрив мене ковдрою і натягнув її мені на вуха.

Я була на межі зриву. Я чула, як Чарлі дякує добровольцям, і вони один по одному розходяться. Я відчула його пальці у себе на чолі, потім він укрив мене ще однією ковдрою. Кілька разів дзвонив телефон, і він поспішав підняти трубку, щоб я не збудилася від дзвінка. Він тихим голосом пояснював комусь, що зі мною все гаразд.

— Так, ми знайшли її. З нею все гаразд. Вона заблукала. Зараз вона в безпеці, — повторював він знову і знову.

Я чула, як рипить крісло, на якому він збирався ночувати.

За кілька хвилин знову задзвонив телефон.

Чарлі застогнав, зводячись на ноги, а потім помчав, спотикаючись, на кухню. Я ще глибше залізла під ковдру, не бажаючи слухати ще одну таку саму розмову.

— Так, — сказав Чарлі й позіхнув. Його голос змінився, він був набагато стурбованішим, аніж до того. — Де? — (пауза). — Ви впевнені, що це за межами резервації? — (знову мовчанка). — Але

що *там* може горіти? — він говорив водночас стурбовано й зачудовано. — Гаразд, я подзвоню туди й усе перевірю.

Він почав набирати номер, і я зацікавилася.

— Привіт, Біллі, це Чарлі... вибач, що дзвоню так рано... ні, з нею все гаразд. Вона спить... Дякую, але я дзвоню не через це. Щойно дзвонила місіс Стенлі. Вона каже, що зі свого вікна на другому поверсі бачить вогні на морських скелях, але я не зовсім... О! — раптом його голос змінився — відчувалося роздратування... чи гнів. — А навіщо вони роблять це? А. Справді? — сказав він саркастично. — Гаразд, не вибачайся переді *мною*. Так, так. Просто переконайся, що полум'я не поширяться. Знаю, знаю, я взагалі здивований, що вони зуміли розпалити вогонь у таку погоду.

Чарлі завагався, але згодом додав похмурим голосом:

— Дякую, що прислав Сема та інших. Ти мав рацію — вони знають ліс краще, ніж ми. Саме Сем знайшов її, і я завдячую тобі... Так, поговоримо пізніше, — погодився він кисло, перш ніж повісити трубку.

Чарлі пробурмотів щось незрозуміле, коли повернувся до вітальні.

— Що трапалося? — запитала я.

Він поспішив до мене.

— Вибач, що розбудив тебе, люба.

— Щось горить?

— Ні, зовсім ні, — запевнив він. — Лише кілька вогнищ на скелях.

— Вогнищ? — запитала я. В моєму голосі не відчувалося зацікавленості. Він звучав мляво.

Чарлі насупився.

— Якись дітлахи з резервації хуліганять, — пояснив він.

— Навіщо? — поцікавилася я.

Як на мене, він не хотів відповідати. Він дивився в підлогу.

— Вони святкують, почувши новину, — в його голосі відчувалася гіркота.

Була тільки одна новина, яку вони могли так святкувати. І хоч як я не хотіла визнавати цього, все сходилося.

— Тому що Каллени поїхали, — прошепотіла я. — В Ла-Пуші не люблять Калленів — я зовсім випустила це з уваги.

У квілеутів існували свої забобони та легенди про не-мертвих, кровопивць, які з давніх часів ворогували з їхнім племенем.

Вони вірили в це, як і в легенди про великий потоп та вовкулак. Та в переважній своїй більшості це були просто міфи, фольклор. Та багато хто вірив у них. Давній друг Чарлі Біллі Блек належав до числа тих, хто вірив, хоча навіть Джейкоб, його власний син, уважав свого батька марновірним. Біллі застерігав мене і просив триматися подалі від Калленів...

Коли я згадала це ім'я, щось заворушилося всередині мене, почало вибиратися на поверхню, щось, із чим я не хотіла стикатися.

— Це смішно,— швидко сказав Чарлі.

Якусь мить ми сиділи мовчки. Небо за вікном уже не було чорним. Десь за дощами почало сходити сонце.

— Белло? — запитав Чарлі.

Я неспокійно подивилася на нього.

— Він залишив тебе у лісі? — мовив Чарлі.

Я відмахнулася від його запитання.

— Як ти дізнався, де мене шукати? — мій розум поволі оговтувався від заціпеніння, і я починала все розуміти.

— З твоєї записки,— відповів Чарлі здивовано. Він потягнувся до задньої кишені своїх джинсів і витягнув пожмаканий шматок паперу. Він був брудний і мокрий, із численними складками від багаторазового згортання і розгортання. Він знову розгорнув його і представив як доказ. Почерк був дуже схожий на мій:

Пішла з Едвардом на прогулянку, вгору по стежці. Скоро повернусь. Б.

— Коли ти не повернулася, я подзвонив Калленам, але ніхто не відповів,— сказав Чарлі тихо.— Тоді я подзвонив у лікарню, і лікар Джеранді сказав мені, що Карлайл поїхав.

— Куди вони поїхали? — пробурмотіла я.

Він дивився на мене широко розплющеними очима.

— А хіба Едвард не сказав тобі?

Я похитала головою у відповідь. Звук його імені вивільнив те, що шкреблося в мене всередині — біль, який захопив мене своєю силою, що я не могла й дихнути.

Чарлі пильно дивився на мене, відповідаючи:

— Карлайл отримав роботу у великій лікарні в Лос-Анджелесі. Мабуть, йому запропонували чимало грошей.

Сонячний Лос-Анджелес — це останнє місце, куди вони по-дадуться. Я згадала свій кошмар із дзеркалом... яскраве сонячне проміння переливається на його шкірі... Згадавши його обличчя, я застогнала.

— Я хочу знати, чи Едвард залишив тебе саму посеред лісу? — наполягав Чарлі.

Його ім'я викликало ще одну хвилю муки, яка захлиснула мене. Я відчайдушно захитала головою, намагаючись відігнати біль.

— Це моя вина. Він залишив мене на стежині біля будинку... але я хотіла піти за ним.

Чарлі почав щось говорити; я затулила вуха руками, немов дитина.

— Я більше не можу говорити про це, тату. Я хочу піти до своєї кімнати.

Перш ніж він устиг відповісти, я підвелася з канапи і почала поволі підніматися сходами.

Хтось був у домі й залишив записку для Чарлі, записку, яка допомогла знайти мене. З тої хвилини, як я усвідомила це, у моїй голові почали роїтися здогадки. Я поквапилася до своєї кімнати, зачинила двері на ключ і підійшла до програвача біля ліжка.

Все мало такий вигляд, як я залишила. Я натиснула кришку програвача. Вона повільно відчинилася.

Там було порожньо.

Альбом, який подарувала мені Рене, лежав на підлозі біля ліжка, саме там, де я залишила його. Тремтячою рукою я розгорнула його.

Мені не довелося гортати далі першої сторінки. Маленькі металеві куточки більше не тримали фотографію на місці. Сторінка була порожня, за винятком напису, зробленого моєю рукою вниз: «Едвард Каллен, кухня Чарлі, 13 вересня».

Я зупинилась. Я була впевнена, що він ретельно спланував усе.

Все буде так, наче мене й не існувало, пообіцяв він мені.

Я вчувала гладку дерев'яну підлогу під колінами, потім я відчула її долонями, а тоді шкірою щоки. Я сподівалася, що зомлію, але на моє превелике розчарування, я не втратила тями. Хвилі болю, які ще тільки насувалися, піднялися високо над моєю головою і захлиснули мене.

Я не опиралася.

ЖОВТЕНЬ

•

•

ЛИСТОПАД

ГРУДЕНЬ

•

▲

СІЧЕНЬ

РОЗДІЛ 4. ПРОБУДЖЕННЯ

Час минає. Навіть тоді, коли це здається неможливим. Навіть коли кожен рух секундної стрілки відлунує, немов стукіт пульсуючої крові, що фонтаном б'є із рани. Час минає нерівномірно, дивним чином похитуючись, він то тягнеться, то завмирає, але все-таки він минає. Навіть для мене.

Чарлі грюкнув кулаком по столу:

— Достатньо, Белло! Я відсилаю тебе додому.

Я відірвала, погляд від тарілки з кашею, над якою я радше замислилася, аніж їла, і здивовано витріщилася на Чарлі. Я не слідувала за розмовою — власне, я й не знала, що ми розмовляємо, — і не була впевнена, що він мав на увазі.

— Але ж я вдома, — пробурмотіла я здивовано.

— Я відсилаю тебе до Рене в Джексонвіль, — пояснив він.

Чарлі роздратовано спостерігав, як до мене доходить зміст його слів.

— Що я такого зробила? — скривилася я. Це було так несправедливо. Останні чотири місяці я поводитися ідеально. Після того першого тижня, який ніхто з нас намагається не згадувати, я не пропустила жодного дня в школі чи на роботі. Мої оцінки були відмінні. Я ніколи не порушувала «комендантську годину» — я ніколи нікуди не ходила, щоб її порушувати. Тільки іноді я спускалася розігріти собі якісь залишки на вечерю.

Чарлі сердито подивився на мене.

— Ти *нічого* не зробила. В цьому вся й проблема. Ти нічого не робиш.

— Ти хочеш, щоб у мене були проблеми? — здивувалася я, й мої брови полізли вгору. Я намагалася зосередитися. Виявилось, що це зовсім нелегко. Так довго я намагалася не помічати нічого навколо, що мої вуха відмовлялися слухати.

— Краще проблеми, ніж... тинятися будинком, як сновиди, й нічого не робити.

Це трохи образило мене. Я повсякчас намагалася уникати розмов про мою байдужість до всього і всіх навколо.

— Але я не тиняюся, не роблячи нічого.

— Я не зовсім правильно висловився, — зізнався він неохоче. — Буде краще, якщо ти тинятимешся туди-сюди і робитимеш хоч щось. Ти якась... нежива, Белло. Гадаю, тепер я підібрав годяще слово.

Такий докір справив на мене враження. Я зітхнула й відповіла, намагаючись, щоб мій голос звучав якомога жвавіше.

— Пробач, тату.

Мої вибачення пролунали трохи в'яло, навіть для мене. Але мені здалося, що він купився на це. Все, що мені треба, — це хоч трохи полегшити страждання Чарлі. Важко усвідомлювати, що моя спроба провалилася.

— Я не хочу, щоб ти вибачалася.

Я знову зітхнула.

— Тоді скажи, що я повинна робити.

— Белло, — запнувся він, намагаючись передбачити мою реакцію на його наступні слова. — Ти не перша, кому довелося пройти через таке.

— Я знаю, — вираз, що з'явився на моєму обличчі, був зовсім непереконливий.

— Послухай, любя... Гадаю, тобі потрібна допомога.

— Допомога?

Він замовк, підбираючи потрібні слова.

— Коли твоя мати покинула мене, — сказав він, насупившись, — і забрала тебе з собою, — він глибоко вдихнув, — це були не найкращі часи для мене.

— Знаю, тату, — пробурмотіла я.

— Але я впорався з цим, — мовив він. — А ти, любя моя, ніяк не впораєшся. Я чекав, я гадав, що тобі стане краще, — він подивився на мене, а тоді швидко відвів очі. — Гадаю, ми обоє розуміємо, що тобі не стає краще.

— Зі мною все гаразд.

Здається, він не звернув уваги на мою відповідь.

— Можливо... можливо, якби ти поговорила про це з кимсь іншим. Із професіоналом.

— Ти хочеш, щоб я пішла до психіатра? — запитала я трохи різко, втямивши, до чого він веде.

— Можливо, це допоможе.

— А може, зовсім не допоможе.

Мені не було відомо нічого про психоаналіз, але я була впевнена, що він не дасть ніякого результату, якщо пацієнт буде щось приховувати. Звісно, я можу розказати правду — але тоді правду решту свого життя у божевільні, в кімнаті з м'якими стінами.

Він подивився на впертий вираз мого обличчя й знову кинувся в атаку.

— Це мені не під силу, Белло. Може, твоя мати...

— Послухай,— сказала я роздратовано.— Якщо ти так цього хочеш, то сьогодні ввечері я йду гуляти. Я зателефоную Джес чи Анжелі.

— Це не те, чого я хочу,— сказав він розгублено.— Не думаю, що зможу дивитися, як ти мучиш себе, намагаючись бути ще сильнішою. Я ще ніколи не бачив, щоб хтось так страждав. На це боляче дивитися.

Я прикинулася дурненькою й відвела погляд.

— Не розумію, тату. Спочатку ти злишся, що я нічого не роблю, а тоді кажеш, що не хочеш, аби я щось робила.

— Я хочу, щоб ти була щасливою... ні, навіть не так: я хочу, щоб ти не була нещасною. Гадаю, тобі стане краще, коли ти поїдеш із Форкса.

— Я нікуди звідси не поїду,— сказала я.

— Чому? — запитав він.

— Це мій останній семестр у школі — це не піде мені на користь.

— Ти добре вчишся — нічого страшного.

— Я не хочу обтяжувати маму й Філа.

— Твоя мама здуріє від щастя, коли дізнається, що ти повертаєшся до неї.

— У Флориді занадто спекотно.

Він grimнув кулаком по столу.

— Ми обоє добре знаємо, в чому справа, Белло, і це не йде тобі на користь,— він глибоко вдихнув.— Це триває уже кілька

місяців. Він не дзвонить, не пише, не дає про себе знати. Не можна чекати на нього вічно.

Я сердито глянула на нього. Кров ударила мені в обличчя. Вперше за тривалий час мене сповнювали емоції.

Ця тема не підлягала обговоренню, і він добре про це знав.

— Я нічого не чекаю й не сподіваюся, — сказала я тихо.

— Белло... — почав був Чарлі хриплим голосом.

— Я повинна йти до школи, — перебила я, підвівшись і прибравши зі столу свій непочатий сніданок. Я поставила свою тарілку в раковину, навіть не миючи її. Я більше не могла говорити про це.

— Я домовляюся з Джесикою, — мовила я, схопивши свій рюкзак і навіть не подивившись на нього. — Можливо, я не прийду додому на обід. Ми поїдемо в Порт-Анджелес і сходимо в кіно.

Я вийшла, перш ніж він устиг відповісти. Намагаючись втекти від Чарлі, я приїхала в школу однією з перших. У цьому були свої переваги й недоліки. З одного боку, я припаркувала машину в гарному місці, з іншого — у мене з'явився вільний час, а я так намагалася уникати вільного часу.

Швиденько, щоб не думати про звинувачення Чарлі, я витягнула підручник із матаналізу. Я розгорнула його на розділі, який ми мали починати вчити сьогодні, й спробувала з'ясувати, що й до чого. Читати матаналіз було ще гірше, ніж слухати на уроці, але так мені стало легше. Останні кілька місяців я приділяла математиці вдсятеро більше уваги, ніж раніше. В результаті я завжди отримувала оцінки, не нижчі рівня А. Я знаю, що містер Ворнер уважав мій прогрес результатом своїх плідних учительських методик. Якщо це приносить йому радість, то я не збираюся руйнувати його мрію.

Я читала, аж поки стоянка не заповнилася машинами, і тільки тоді пішла на урок з англійської. Ми проходили легку тему — «Колгосп тварин» Джорджа Оруела. Я не мала нічого проти теми комунізму, яка прийшла на зміну нескінченним любовним романам, що складали основну частину шкільної програми. Я сіла на своє місце, з радістю переключившись на лекцію містера Берті.

В школі час спливав непомітно. Незабаром пролунав дзвінок. Я почала збирати свою сумку.

— Белло?

Я впізнала голос Майка і вже здогадувалася, про що він запитає.

— Ти працюєш завтра?

Я зиркнула вгору. Він схилився наді мною, перегнувшись через прохід між партами, на його обличчі застиг тривожний вираз. Кожної п'ятниці він запитував у мене одне й те саме. Навіть незважаючи на те, що я ніколи не брала вихідних. За винятком одного разу, кілька місяців тому. Та все одно в нього не було причини дивитися на мене з такою тривоною. Я була зразковим працівником.

— Завтра субота, еге ж? — сказала я. Тільки тепер я зрозуміла, що Чарлі мав рацію, сказавши, що в мене якийсь мертвий голос.

— Ага, — погодився він. — Побачимося на іспанській.

Він помахав, перш ніж відвернутися. Він більше не проводжав мене на заняття.

Я попленталася на матаналіз із похмурим виразом обличчя. На цьому занятті я сиділа з Джесикою.

Минули тижні, а може, й місяці відтоді, як Джес перестала вітатися зі мною в коридорі. Я знала, що сильно образила її своєю замкнутістю, і вона досі дується. Тепер буде нелегко з нею поладнати — особливо просити, щоб вона зробила мені послугу. Я тинялася перед класом, намагаючись відтягнути час, й обмірковувала всі за й проти.

Я не хотіла потрапляти Чарлі на очі, поки не налагоджу колишні стосунки з друзями. Я знала, що не зможу обманути його, хоча мене досі спокушала думка самій поїхати в Порт-Анджелес і назад — тоді мій спідометр покаже точний кілометраж на випадок, якщо він перевірятиме. Але мама Джесики — найбільша пліткарка в нашому містечку, й рано чи пізно Чарлі зустрінеться з місис Стенлі. Тоді він обов'язково запитає про нашу поїздку.

Отже обманювати не варто.

Зітхнувши, я відчинила двері.

Містер Ворнер подивився на мене спідлоба — він уже почав читати лекцію. Я поквапилася зайняти своє місце. Джесика навіть не глянула на мене, коли я сідала поруч. Я була рада, що в мене ще п'ятдесят хвилин для того, щоб підготуватися морально.

Цей урок пролетів іще швидше, ніж англійська. Частково завдяки тому, що я визубрила все ще сьогодні в своєму пікапі, але частково й тому, що час завжди летить швидко, коли готуєшся до неприємностей.

Я скривилася від того, що містер Ворнер закінчив заняття на п'ять хвилин раніше. Він усміхнувся, гадаючи, що цим потішив нас.

— Джес?

Я вся напружилася, чекаючи, поки вона обернеться до мене. Вона різко обернулася, здивовано глянувши мені в очі.

— Ти говориш до мене, Белло?

— Звісно,— відповіла я, невинно дивлячись на неї.

— Що таке? Хочеш, щоб я допомогла тобі з математикою? — її тон був трохи різкуватий.

— Ні,— похитала я головою.— Власне, я хотіла запитати... може, ти підеш зі мною в кіно сьогодні ввечері? Мені потрібна компанія.

Слова прозвучали трохи різкувато, немов у зіпсованому телефоні, і вона подивилася на мене з підозрою.

— А чому ти просиш мене? — запитала вона недружелюбно.

— Ну, ти єдина людина, з якою мені хотілося б провести вечір,— усміхнулася я, сподіваючись, що моя усмішка виглядала щирою. Це була майже правда. Принаймні вона була єдиною, з ким мені хотілося б побути, щоб уникнути присутності Чарлі. А це майже те саме.

Здається, вона трохи подобришала.

— Ну, не знаю...

— Може, в тебе вже є інші плани?

— Ні... думаю, що зможу поїхати з тобою. А який фільм ти хочеш подивитись?

— Не знаю, що зараз показують,— відповіла я ухильно. Про це я не подумала. Я напружила мізки — може, я чула, як хтось говорив про кіно останнім часом? Чи бачила анонси? — А як щодо того фільму про жінку-президента?

Вона здивовано витріщилася на мене.

— Белло, його уже давним-давно не показують.

— Ой,— насупилася я.— А що ти хочеш подивитися?

Вроджена балакучість Джесики дала про себе знати й вилилася в роздумах уголос:

— Ну, нещодавно почали показувати якусь нову романтичну комедію, на неї гарні відгуки. Хочу її подивитися. А мій тато нещодавно дивився «Мертву точку». Цей фільм дуже йому сподобався.

Я захопилася за багатообіцяючу назву.

— А про що він?

— Здається, про зомбі. Тато казав, що ніколи ще не бачив такого страшного фільму.

— Звучить заманливо.

Я б радше поспілкувалася з живим зомбі, ніж дивилася романтичну комедію.

— Гаразд.

Здається, її здивувала моя відповідь. Я напружила мозок, намагаючись згадати, чи подобаються мені фільми жахів, але не була впевнена на всі сто.

— Хочеш, я заїду по тебе після школи? — запропонувала вона.

— Звісна річ.

Перш ніж піти, Джесика усміхнулася мені майже дружлюбно. Моя усмішка у відповідь трохи запізнилася, але гадаю, Джесика помітила її.

Решта дня проминула швидко, єдине, про що я могла думати, — це про плани на вечір. Я знала з власного досвіду, що розговоривши Джесіку, зможу мовчати решту вечора, обмежившись кількома репліками в потрібний момент. Все, що мені потрібно, — це лише трохи поспілкуватися з нею.

Густий туман, що окутував мою голову, почав потроху розсіюватися. Я здивувалася, коли опинилася в своїй кімнаті, не пам'ятаючи, як дісталася зі школи додому, вже поминаючи те, як я відчиняла вхідні двері. Та це не мало ніякого значення. Не помічати плину часу — це єдине, чого я просила від життя.

Я й не намагалася боротися з цим туманом, коли обернулася до шафи. В деяких місцях заціпеніння важило більше, ніж деінде. Я не усвідомлювала, на що витріщаюся, коли відчинила дверцята шафи і ковзнула поглядом по купі сміття, яка лежала зліва попід речами, що я давно вже не носила.

Мій погляд не зафіксував чорного пластикового мішка для сміття, в якому я тримала подарунки, одержані на свій останній день народження, я не помітила, як із-під пластика випинається моє новеньке стерео. Я не думала про криваві сліди, які залишилися на моїх пальцях потому, як я видерла його з панелі машини.

Я зняла з гачка стару сумку, яку рідко носила, й швидко захоплювала дверцята.

Саме тоді я почула сигнал машини. Одним рухом я витягнула гаманець із рюкзака й поклала його в сумку. Я поспішала, немов спішка допоможе скоротити вечір.

Перш ніж вийти, я подивилася на себе в дзеркало в коридорі, одягнула на обличчя посмішку і постаралася втримати її там.

— Дякую, що погодилася поїхати зі мною, — сказала я Джес із вдячністю, сідаючи на пасажирське сидіння. Я подумала, що ще нікому не казала такого, окрім Чарлі. Але з Джес усе було складніше. Я не була впевнена, що зможу її обдурити.

— Нема за що. Але навіщо все це? — поцікавилася Джес, їдучи вниз по моїй вулиці.

— Як навіщо?

— Чому ти раптом вирішила... кудись поїхати? — звучало так, ніби вона передумала на півдорозі.

Я здригнулася.

— Просто мені потрібна якась переміна.

Я впізнала пісню, що лунала з радіоприймача, й миттю потягнулася вперед.

— Не заперечуєш, якщо я перемкну на іншу хвилю? — запитала я.

— Ні, давай.

Я налаштувала радіостанції, аж поки не знайшла найбільш безпечну. Я крадькома глянула на Джес, намагаючись вгадати її реакцію на нову музику.

Її очі звузилися.

— Відколи це ти слухаєш реп?

— Не знаю, — сказала я. — Віднедавна.

— І він тобі подобається? — запитала вона з ноткою сумніву в голосі.

— Звісно.

Було б занадто важко розмовляти з Джесикою й налаштувати хвилю одночасно. Я хитала головою, намагаючись попасти в такт з ударними.

— Гаразд... — вона витріщилася круглими очима в лобову шибку.

— А що там у вас із Майком? — запитала я поспіхом.

— Ти бачиш його частіше, ніж я.

Розмова ніяк не в'язалася, навіть після мого запитання.

— Важко говорити на роботі, — пробурмотіла я, а тоді зробила ще одну спробу. — А ти ще з ким-небудь зустрічалася?

— Та ні. Іноді ми їздимо кудись із Конором. Два тижні тому я гуляла з Ериком.

Із цими словами вона закотила очі: мовляв, це довга історія. Я одразу ж ухопилася за таку можливість.

— Ерик *Йоркі*? І хто кого запросив?

Вона застогнала, і її риси стали жвавішими.

— Звісно ж, він! Ніяк не можу відшити його.

— Куди він водив тебе? — запитала я, знаючи, що вона сприйме мою наполегливість як цікавість. — Розкажи мені все, як було.

Вона почала свою довгу розповідь, а я зручніше вместилася в кріслі. Я слухала її дуже уважно, ствердно хитала головою або скрикувала від жаху, коли це було потрібно. Закінчивши історію про Ерика, вона почала нову — про Конора.

Фільм починався рано, тому Джес запропонувала піти на вечірній сеанс, а потім поїсти. Я з радістю пристала на її пропозицію. Зрештою, я отримала те, чого так прагнула, — тепер Чарлі не звинувачуватиме мене.

Я говорила з Джес протягом усіх анонсів і реклам, тож змогла легко випустити їх з уваги. Але коли почався фільм, я рознервувалася. Молода пара гуляла пляжем, тримаючись за руки і трохи фальшиво виявляючи взаємну ніжність. Я ледь стрималася — мало не затулила вуха й не почала бубоніти собі під ніс. Я не витримаю любовної історії!

— Я думала, що ми прийшла на фільм про зомбі, — зашипіла я до Джесики.

— А це і є фільм про зомбі.

— Тоді чому нікого не їдять? — запитала я у відчаї.

Вона подивилася на мене круглими, повними жаху очима.

— Я впевнена, що скоро почнеться ця частина, — прошепотіла вона.

— Я принесу попкорн. Тобі взяти?

— Ні, дякую.

Хтось прошипів на нас із переднього ряду.

Я трошки потягнула час біля прилавка, дивлячись на годинник і міркуючи над тим, яку частину півторагодинного фільму присвячено романтичному вступу. Я вирішила, що десяти хвилин цілком достатньо, але все-таки зупинилася біля самих дверей і прислухалася. До мене долинули жажливі крики з динаміків, і я збагнула, що прочекала саме стільки, скільки треба було.

— Ти все прогавила, — пробурмотіла Джес, коли я сіла в своє крісло. — Тепер майже всі перетворилися на зомбі.

— Була велика черга.

Я запропонувала їй трохи попкорну. Вона взяла цілу жменю.

Решта фільму складалася з жахливих нападів зомбі й безкінечних криків кількох людей, що залишилися живими,— їхня кількість швидко скорочувалася. Я гадала, що такий фільм ніяк не вплине на мене. Але я почувалася якось незручно і спочатку не могла зрозуміти чому.

Все було нормально майже до самого кінця, аж поки я не побачила, як виснажений зомбі мчить за своєю останньою живою жертвою. Тоді я й зрозуміла, в чому справа. В кадрі з'явилося сповнене жаху обличчя головної героїні, а тоді мертве нерухоме обличчя її переслідувача — почергово то одне, то друге, все ближче й ближче.

Я зрозуміла, що нагадала мені ця сцена.

Я підхопилася.

— Куди ти? Залишилося не більше двох хвилин,— прошипіла Джес.

— Я хочу пити,— пробурмотіла я, кинувшись до виходу.

Я сіла на лавочку біля кінотеатру і намагалася не думати про життєву іронію. Але іронія полягала в тому, що кінець кінцем я також закінчу, як *зомбі*. Все йшло до того.

Не те що я найменше хотіла стати казковим чудовиськом — просто я ніколи не хотіла бути безглуздим трупом, який ожив. Запанікувавши, я потрусила головою, намагаючись урвати цей ланцюжок думок. Я не маю права думати про свої колишні мрії.

Було важко усвідомлювати, що я вже не головна героїня, що моя історія давно закінчилася.

Джесика вийшла з кіно і якусь мить вагалася, не знаючи, де мене шукати. Коли вона побачила мене, то трохи розслабилася, та тільки на якусь мить. Тоді вона глянула на мене роздратовано.

— Невже фільм був застрашний для тебе? — поцікавилася вона.

— Так,— погодилася я.— Мабуть, я справжня боягузка.

— Це смішно,— насупилася вона.— Я думала, що тобі не страшно: я постійно репетувала, а ти не зойкнула жодного разу. Тож я не зрозуміла, чому ти пішла.

Я знизала плечима.

— Просто злякалася.

Зрештою вона трохи розслабилася.

— Гадаю, це був найстрашніший фільм, який мені доводилося бачити. Б'юсь об заклад, що сьогодні нам снитимуться нічні кошмари.

— Це точно, — сказала я, намагаючись надати голосу звичного тону. Було очевидно, що мені снитимуться кошмари, але не про зомбі. Вона крадькома глянула на мене й одразу ж відвела погляд. Мабуть, голос мене підводив.

— Де б ти хотіла поїсти? — запитала Джес.

— Мені байдуже.

— Гаразд.

Поки ми йшли, Джес почала говорити про головного героя фільму. Я кивала, коли вона говорила про його шарм і чутливість, хоча й не могла згадати жодного чоловіка не-зомбі у цьому фільмі.

Я й не дивилася, куди Джесика вела мене. Тільки відчувала, що стало темно й тихо. Я не одразу здогадалася, чому було так тихо. Джесика перестала бубоніти. Я глянула на неї, сподіваючись, що не ранила її почуттів.

Джесика не дивилася на мене. Її обличчя було напружене, вона дивилася по боках і швидко йшла вперед. Я помітила, що вона поглядає то праворуч, то через дорогу, а потім знову вперед.

Уперше я роззирнулася довкола. Ми були на невеличкому відрізку неосвітленого тротуару. Маленькі крамнички, вишикувані вздовж вулиці, були зачинені на ніч, у вікнах не було світла. За якихось півкварталу звідси знову світилося світло, і я побачила попереду золоті арки «МакДональдса», куди ми і прямували.

По той бік вулиці працював один заклад. Вікна були зачинені, й на стінах виблискували яскраві неонові знаки — реклама різних сортів пива. Найбільший яскраво-зелений знак «У Одноокого Піта» — назва закладу. Я подумала, що всередині все обставлено в піратському стилі. Металеві двері були прочинені. В залі горіло тьмяне світло. Долинав приглушений шум голосів, а стукіт льоду в склянках можна було чути навіть через дорогу. Спершись на стіну біля дверей, стояли чотири чоловіки.

Я поглянула на Джесіку. Її очі дивилися вперед, і вона швидко йшла. Вона не здалася мені наляканою — радше була просто настороженою, намагалася не привертати до себе уваги.

Я бездумно зупинилася, дивлячись на чотирьох чоловіків. Мною оволоділо сильне відчуття дежавю. Це була інша дорога, зовсім інша ніч, але сцена була така сама. Один із них був невисокого зросту, чорнявий. Коли я зупинилася й повернулася до них, один із чоловіків подивився на мене з цікавістю.

Я знову поглянула на нього, прикипівши до тротуару.

— Белло,— прошепотіла Джес.— Що ти робиш?

Я невпевнено потрусилася головою.

— Я думаю, що знаю їх...— пробурмотіла я.

Що я робила? Мені слід було щодуху мчати геть від цих спогадів, стерти з пам'яті цих чоловіків, захистити себе байдужістю. Навіщо я, приголомшена, ступила на вулицю?

Здавалося, що це занадто неймовірний збіг, що я поїду з Джесикою в Порт-Анджелес і опинюся на темній вулиці. Мої очі вивчали чоловіка низького зросту, намагаючись пригадати риси того, який налякав мене тієї ночі майже рік тому. Я подумала, що обов'язково впізнаю його, якщо це тільки він. Саме той уривок саме того вечора був якийсь неясний, розпливчастий. Моє тіло пам'ятало його краще, ніж мій розум; напруга в ногах, коли я намагалася вирішити, втікати чи стояти на місці, сухість у горлі, коли я силкувалася закричати, натягнутість шкіри на руках, коли я стиснула кулаки, мурашки по спині, коли оцей низький назвав мене «солоденькою»...

Я нічого не розуміла, якась неясна небезпека виходила від цих чоловіків, які не мали нічого спільного з тією ніччю. Мабуть, тому що вони незнайомці, а ще тут було темно, і їх було багато — більше нічого особливого. Але цього було достатньо, щоб Джесика закричала в паніці:

— Белло, ходімо *геть!*

Я проігнорувала її; майже несвідомо перебираючи ногами, я рушила вперед. Я не розуміла чому, але ці чоловіки становили для мене якусь незрозумілу небезпеку, і це притягувало мене. Це був підсвідомий імпульс, а я так давно не піддавалася *ніяким* імпульсам... що одразу ж піддалася цьому.

Щось незнайоме пульсувало в моїх венах. Адреналін, усвідомила я,— як давно я не відчувала його, а тепер він змусив моє серце битися дедалі сильніше і боротися з нестачею гострих відчуттів. Яюсь дивно — навіщо адреналін, якщо я зовсім не боюся? Це було майже відголосом того разу, коли я стояла на темній вулиці Порт-Анджелеса з незнайомцями, як от зараз.

У мене не було причини боятися. Не залишилося нічого такого, чого б я боялася, принаймні фізично. Це одна з переваг, коли уже все втрачено.

Я вже була посеред вулиці, коли Джес підскочила до мене й схопила за руку.

— Белло, ти не можеш піти в бар! — зашипіла вона.

— А я й не збиралася туди йти, — сказала я, байдуже відштовхуючи її руку. — Я просто хочу подивитися...

— Ти божевільна? — прошепотіла вона. — Чи ти хочеш накласти на себе руки?

Це запитання привернуло мою увагу, і я подивилася на неї.

— Ні, я не самогубця, — сказала я в свій захист, і це була правда. Я не була самогубцею. Навіть на самому початку, коли смерть стала б для мене неабияким полегшенням, мені таке навіть на думку не спадало. Я багато чим завдячувала Чарлі. І почувалася відповідальною за Рене. Я повинна була думати про них.

А ще я пообіцяла не робити нічого дурного чи безрозсудного. Заради цього я досі дихала.

Згадавши про ту обіцянку, я відчула докори сумління. Але зараз я не думала, а робила. Зрештою, я не збиралася різати собі вени.

Очі Джес були круглі, наче блюдця, рот роззявлений. Її запитання про самогубство було риторичним, я зрозуміла це запізно.

— Йди-йди, — сказала я, махаючи рукою в бік «МакДональдса». Мені не сподобалося, як вона дивилася на мене. — Я наздожену тебе за хвилинку.

Я обернулася до чоловіків, які дивилися на нас здивованими, зацікавленими поглядами.

«Белло, негайно припини це!»

Мої м'язи завмерли, і я стала на місці як укопана. Бо щойно мене зупинив не голос Джесики. Це був злий, добре знайомий мені голос, прекрасний голос — м'який, немов оксамит, хоча й роздратований.

Це був *його* голос, — я навіть подумки не називала імені. Я дуже здивувалася, що, зачувши його, не впала навколішки на тротуар, не застогнала від болю. Не було болю, нічого не було.

В ту мить, коли я почула його голос, усе раптом стало таким зрозумілим. Так наче я нарешті випірнула з темної води. Тепер я відчувала все — образи, звуки; я відчула, що в лице мені дме холодний вітер — я не помічала цього раніше, так само, як і запахів, що долинали з бару.

Нічого не розуміючи, я роззирнулася навколо.

«Йди назад до Джесики, — сердито наказував прийомний голос. — Ти ж пообіцяла: нічого безрозсудного чи дурного».

Я була сама. Джесика переминалася з ноги на ногу за кілька кроків од мене і витріщалася на мене наляканими очима. Попід стіною стояли незнайомці, вони були розгублені — мабуть, не розуміли, чому я стою нерухомо посеред вулиці.

Я потрусила головою, намагаючись прийти до тями. Я знала, що його тут немає, але відчувала його присутність — він невимовно близько, близько з того останнього моменту... з кінця. Його сердитий голос був водночас турботливий, а та злість була мені дуже знайомою — я не чула її, здавалося, цілу вічність.

«Дотримай своєї обіцянки», — голос повільно стихав, наче хтось скручував звук на радіо.

Я запідозрила, що це галюцинація. Мабуть, вона була викликана ефектом дежавю: та сама ситуація, та сама темна вулиця.

Я поспіхом зміркувала над можливими варіантами.

Варіант перший: я збожеволіла. Зазвичай так говорять про людей, які чують внутрішні голоси.

Можливо.

Варіант другий: моя підсвідомість давала мені те, що, я гадала, було мені потрібним. Це було здійснення бажань — тимчасове полегшення від того, що йому не байдуже — жива я чи мертва. Припущення, що б він сказав, якби: а) був тут, або б) якби його турбувало те, що зі мною трапилося щось погане.

Можливо.

Варіанту три не існувало, тож я сподівалася, що це був варіант два — ігри моєї підсвідомості. Це було набагато легше, аніж усвідомлення того, що мені саме час до божевільні.

Навряд чи мою реакцію можна було назвати нормальною — я була *вдячна*. Більше за все на світі я боялася забути його голос, і була безмежно вдячна, що моя підсвідомість зберегла його краше, аніж свідомість.

Я забороняла собі думати про нього. Я суворо дотримувалася цього рішення. Звісно, я помилялася. Я всього-на-всього людина. Але мені ставало краще, і згодом я змогла б назавжди покінчити з цим. Інакше мене знову спіткає безкінечне заціпеніння. Обираючи між болем і нічим, я виберу ніщо.

Тепер я чекала, коли знову настане біль. Заціпеніння минуло, — мої відчуття дуже загострилися після кількох місяців бездіяльності, — але я не відчувала болю. Єдине, що турбувало мене, — це те, що його голос зникав.

Якусь мить я вагалася.

Набагато розумніше було б уникнути цього непередбачуваного, руйнівного розвитку подій. Зовсім нерозумно викликати галюцинації навмисне.

Але його голос зникав.

Я зробила ще один крок, щоб переконатися.

«Белло, повернись», — рывкнув він.

Я зітхнула з полегшенням. Гнів — це саме те, що я хотіла почувти, — фальшиве свідчення того, що йому не байдуже, сумнівний подарунок моєї підсвідомості.

Поки я обмірковувала все це, минуло кілька секунд. Невеличка аудиторія спостерігала за мною з цікавістю. Мабуть, збоку все виглядало так, наче я вагаюся: йти чи не йти. Хіба могли вони здогадатися, що я просто стою і насолоджуюся божевіллям, яке несподівано найшло на мене?

— Привіт, — сказав один із хлопців упевненим і трохи на-смішкуватим тоном. Він був блідий і світлочубий, усім своїм видом він намагався продемонструвати свою привабливість. Я не могла сказати, чи він був справді привабливим. У цьому питанні я була досить упередженою.

Голос у моїй голові підказав правильну відповідь і загрозливо рикнув. Я усміхнулася, і самовпевнений юнак сприйняв це, як заохочення.

— Я можу чимось допомогти? Може, ти заблукала? — він посміхнувся і підморгнув.

Я обережно переступила через канаву, в темряві вода в ній здавалася майже чорною.

— Ні, я не заблукала.

Тепер я підійшла ближче, і мої очі почали прискіпливо вивчати обличчя низького чорнявого чоловіка. Воно було мені зовсім незнайомим. Мною оволоділо якесь дивне відчуття розчарування, що це був не той самий чоловік, який намагався скривдити мене майже рік тому.

Голос у моїй голові мовчав.

Низенький чоловік помітив мій погляд.

— Можна запропонувати тобі щось випити? — сказав він трохи знервовано — здається, йому лестило, що я обрала його з-поміж інших.

— Мені ще рано, — відповіла я автоматично.

Він був розгублений. Навіщо я тоді підійшла до них? Я відчула, що варто все пояснити.

— Здалеку мені здалося, що я вас знаю. Вибачте, я помилилася.

Загроза, яка тягнула мене сюди, кудись зникла. Ці хлопці не становлять небезпеки. Мабуть, вони досить приємні. Безпечні. Я втратила всяку цікавість.

— Ну то й що,— сказав самовпевнений блондин.— Постій тут із нами.

— Дякую, але я не можу.

Джесика розгублено стояла посеред вулиці, в її очах читався страх.

— Лише кілька хвилин.

Я похитала головою і повернулася до Джесики.

— Ходімо їсти,— запропонувала я, майже не дивлячись на неї.

Хоча я й звільнилася від думок про зомбі, подумки я була десь далеко. Мій мозок напружено працював. Безпечна, німа байдужість не повернулася, і з кожною хвилиною я дедалі більше хвилювалася, що все закінчилося.

— Що ти собі думала? — гаркнула Джесика.— Ти ж не знаєш їх, а якби виявилось, що вони психопати?

Я знизала плечима, бажаючи, щоб вона заспокоїлася.

— Я подумала, що знаю одного з них.

— Ти така дивна, Белло Свон. Я почуваюсь так, наче зовсім не знаю тебе.

— Вибач,— я не знала, що ще відповісти.

Ми йшли до «МакДональдса» мовчки. Б'юсь об заклад, вона жалкувала, що ми пішли пішки, а не взяли її машину. Вона вважала, що вечір зіпсовано, я ж знала це з самого початку.

Поки ми їли, кілька разів я намагалася почати розмову, але Джесика наполегливо мовчала. Мабуть, я таки справді образила її.

Коли ми їхали назад, вона ввімкнула свою улюблену радіостанцію і дала такий гучний звук, що говорити було просто неможливо.

Мені не вартувало особливих зусиль ігнорувати музику. Голова була забита різноманітними думками, тож я зовсім не зважала на ліричні балади.

Я чекала, що повернеться заціпеніння або біль... адже біль повинен повернутися. Я порушила свої правила. Замість того, щоб

відігнати спогади, я зробила крок їм назустріч, сама покликала їх. Я чула його голос так чітко у своїй голові! Я була впевнена, що мені доведеться розплатитись за це. Особливо якщо я не зможу повернути собі той стан повної байдужості, щоб захиститися. Я почувалася занадто стурбованою, і це лякало мене.

Але найсильнішим почуттям у моєму тілі було полегшення — воно прийшло з глибин моєї підсвідомості.

(Хоч як я боролася з тим, щоб не думати про нього, я навіть не намагалася його забути. Пізно вночі, виснажена, невиспана, я роздумувала над тим, що все вже позаду. Мій мозок немов сито, за деякий час я не зможу згадати, якого кольору були його очі, якою на дотик була його холодна шкіра, яким був його ніжний голос. Я не можу думати про все це, але я мушу пам'ятати це.)

Тому що була лише одна річ, заради якої варто жити, — просто знати, що він існує. Тільки це. Все інше я витримаю. Доти, доки він живий.

Саме це утримувало мене у Форксі, ось чому я опиралася Чарлі, коли він запропонував змінити щось. Правду кажучи, це не мало ніякого значення; він ніколи сюди не вернеться.

Та якби я поїхала до Джексонвіля чи ще кудись, де сонячно і все навколо незнайоме, як би могла я бути впевнена в тому, що він узагалі існував? У місці, в якому я б ніколи не змогла уявити його... цього я б не витримала.

Заборонено згадувати, неможливо забути — як мені тепер жити?

Я здивувалася, коли Джесика зупинила машину біля мого дому. Дорога була недалеко, але я не думала, що Джесика зможе мовчати навіть такий короткий час.

— Дякую, що поїхала зі мною, Джес, — сказала я, відчиняючи дверцята. — Було... весело, — я сподівалася, що це годяще слово.

— Ага, — пробурмотіла вона.

— Вибач... за те, що сталося після фільму.

— Та що там, Белло.

Вона дивилася в лобове скло замість того, щоб поглянути на мене. Здається, вона знову починала злитися.

— Побачимося в понеділок.

— Ага. Бувай.

Я здалася й зачинила дверцята. Вона поїхала, так і не глянувши на мене.

Я забула про неї ще до того, як зайшла в будинок.

Чарлі чекав на мене в коридорі, склавши руки на грудях і стиснувши пальці в кулаки.

— Привіт, тату,— сказала я байдуже, пройшовши повз нього й рушивши до сходів. Я думала про *нього* задовго і хотіла дістати-ся своєї кімнати, перш ніж це на мені окошиться.

— Де ти була? — запитав Чарлі.

Я здивовано подивилася на батька.

— Я їздила в Порт-Анджелес, у кіно, разом із Джесикою. Я ж казала тобі вранці.

— А,— пробурчав він.

— Усе гаразд?

Він уважно дивився на мене. Його очі розширилися, наче він побачив щось неочікуване.

— Так, усе гаразд. Повеселилися?

— Звісно,— сказала я.— Ми дивилися, як зомбі поїдають людей. Було чудово.

Його очі звузилися.

— На добраніч, тату.

Він відпустив мене. Я поспішила до своєї кімнати.

За кілька хвилин я вже лежала у своєму ліжку, біль нарешті нахлинув на мене і вкрив із головою.

Він розривав мене на шматочки. Я почувалася так, наче в моїх грудях зробили величезну діру, відтявши найважливіші життєві органи і залишивши рвані рани, які невимовно боліли, а кров невинно пульсувала й цебеніла з них, не вгамовуючись із плином часу. Розумом я усвідомлювала, що мої легені цілі, та жадібно ковтала повітря, голова йшла обертом, я боролася, та все марно. Моє серце, мабуть, іще билосся, але я не чула стукоту у вухах; мої руки оніміли від холоду. Я скрутилася в клубок, обхопивши себе руками. Я хапалася за байдужість, до якої прирекла себе, але вона тікала від мене.

І все-таки раптом я втямила, що виживу. Я була схвильована, я відчувала біль — від болючої втрати мені пекло у грудях, паралізувало руки й ноги,— але я витримаю це. Я зможу все пережити. З часом біль не став слабшим, але я стала достатньо сильною, щоб витерпіти його.

Все, що трапилося сьогодні, що б це не було — зомбі, адреналін чи галюцинації,— це пробудило мене.

Вперше за довгий час я не знала, чого очікувати вранці.

РОЗДІЛ 5. НЕДОТРИМАНІ ОБІЦЯНКИ

— Белло, чому б тобі не піти додому? — запропонував Майк, не підводячи на мене очей. Цікаво, як довго він крадькома спостерігав за мною, перш ніж я помітила це?

Того вечора в крамниці Ньютонів торгівля йшла не дуже. Зараз там було тільки два клієнти, які, судячи з їхньої розмови, були мисливцями. Останню годину Майк провів, обговорюючи з ними всі недоліки й переваги легких рюкзаків. Але вони часто відривалися від серйозного прицінювання й починали вихвалитися один перед одним, розповідаючи казки про свої мисливські звитяги. Вони знову відхилилися від головної мети, тож у Майка з'явився шанс утекти.

— Я можу й залишитися, — сказала я. Через те, що мені так і не вдалося повернути собі байдужий стан заціпеніння, сьогодні все здавалося мені надто дивним і голосним, так наче я витягнула з вух вату. Я намагалася не звертати уваги на регіт відвідувачів, але мені це не вдалося.

— Я ж кажу тобі, — мовив жилавий мужчина з рудою борідкою, яка зовсім не личила до його темно-каштанового волосся, — що бачив гризлі недалеко від Єллоустоуна, та вони не були й наполовину такими страшними, як ця тварюка.

Його волосся було скуйовжене, одяг мав такий вигляд, наче його не міняли уже кілька днів. Щойно з гір.

— Дурниці. Чорні ведмеді не бувають такі великі. Може, гризлі, яких ти бачив, були ще малятами.

Другий чоловік був високий і стрункий, його обличчя було смагляве і обвітрене.

— Серйозно, Белло, тільки-но ці двоє заберуться, я одразу ж зачиню крамницю,— пробурмотів Майк.

— Якщо ти хочеш, щоб я пішла...— я знизала плечима.

— ...на цілих чотири фути³ вищий за тебе,— наполягав бородатий, поки я збирала свої речі.— Завбільшки з будинок і чорний як смола. Я збираюся розказати про нього місцевій поліції. Треба попередити людей — май на увазі, це не було високо в горах — це було лише за кілька миль від головної дороги.

Смаглявий засміявся й закотив очі.

— Дозволь, я сам здогадаюся — ти ж у своєму репертуарі? Мабуть, не їв нормальної їжі й спав на землі з тиждень, правда?

— Гей, Майку, правда? — гукнув бородатий, дивлячись на нас.

— Побачимося в понеділок,— пробурмотіла я.

— Так, сер,— відповів Майк, розвертаючись.

— Скажи, тут на днях не попереджали про чорних ведмедів?

— Ні, сер. Але завжди краще триматися подалі та правильно зберігати їжу. До речі, ви вже бачили нові «антиведмежі» каністри? Вони важать усього два фунти...

Двері легенько ковзнули і випустили мене під дощ. Я зігнулася, накрившись курткою, й побігла до свого пікапа. Краплі дощу барабанили по машині незвично голосно, але скоро рев двигуна заглушив усі інші звуки.

Я не хотіла вертатися до порожнього дому Чарлі. Остання ніч була особливо болючою, а я не мала й найменшого бажання повертатися на місце своїх страждань. Хоча біль притупився так, що я змогла заснути, та він не зник. Як я й казала Джесиці після фільму, немає й найменшого сумніву в тому, що мені снитимуться кошмари.

Тепер мені постійно снилися кошмари, щоночі. Вірніше, не кошмари, а один і той самий кошмар. Я гадала, що за стільки місяців він набридне мені, що в мене виробиться імунітет. Але сон не перестає мене лякати і закінчується лише тоді, коли я прокидаюся з криком. Чарлі вже не приходить до мене, щоб переконатися: до кімнати не забрався незнайомець чи ще щось — тепер він уже звик.

Мій кошмар, мабуть, не налякає нікого іншого, окрім мене. Ніхто не вискакує й не кричить: «Бу-у-у!» Немає ніяких зомбі, привидів чи психопатів. Насправді немає нічого. Просто нічого. Лише безкінечний лабіринт вкритих мохом дерев, а навколо так

³ 1 фут = 30,48 см.

тихо, що тиша тисне на барабанні перетинки. Темно, як похмурого дощового дня,— світла вистачає тільки на те, щоб побачити: немає на що дивитися. Я поспіхом мчу крізь темряву, не бачачи дороги; я щось шукаю, постійно шукаю, шукаю, час тягнеться повільно, і я стаю все злішою, намагаюся рухатися швидше, хоча швидкість робить мене неповороткою... Тоді стається найголовніше — я відчуваю його наближення, але ніколи не можу збудитися швидше, ніж воно настає,— я не можу згадати, що я шукаю. І тоді я усвідомлюю, що *немає* що шукати і воно ніколи не буде знайдене. Що тут ніколи не було нічого, окрім пустоти, темного лісу, і для мене тут нічого немає... нічого, окрім порожнечі...

Зазвичай я починала кричати в цьому місці.

Я не звертала уваги на те, куди їду,— просто каталася пустими мокрими дорогами, уникаючи шляху додому,— бо мені не було куди податися.

Якби я знову могла зануритися в стан заціпеніння, та я навіть не могла згадати, як мені вдавалося це раніше! Кошмар досі крутився в моїй голові та змушував думати про те, що викликало би біль. Я не хотіла згадувати про ліс. Навіть тоді, коли я відганяла від себе його образ, я відчувала, як мої очі сповнюються сльозами, а в грудях починає боліти так, наче торкаєшся свіжої рани. Я забрала одну руку з керма і обняла себе — щоб цей нестерпний біль не розірвав мене на шматки.

Все буде так, наче мене й не існувало, прозвучало в моїй голові, щоправда, не вистачало ідеальної чіткості моєї вчорашньої галюцинації. Це були просто слова, німі, як напис на папері. Просто слова, але вони роз'ятрили стару рану, і я щосили натиснула на гальма, знаючи, що не зможу керувати в такому стані.

Я нахилилася вперед, притиснулася лицем до керма й спробувала дихати рівно. *

Цікаво, скільки це триватиме. Можливо, одного дня, через кілька довгих років,— якщо біль притупиться до такої міри, що я зможу терпіти,— я озирнусь назад на ті кілька коротких місяців, які назавжди залишаться найкращими в моєму житті. І якщо існує можливість того, що одного дня біль пом'якшиться настільки, що я зможу зробити це, я впевнена, що відчуватиму вдячність за той час, який *він* подарував мені. Більше, ніж я просила, більше, ніж я заслужила. Можливо, одного дня я зможу побачити все саме в такому світлі.

Але якщо ця рана ніколи не загоїться? Якщо криваві краї так і не стягнуться? Якщо нанесена шкода постійна і невиправна?

Я намагалася тримати себе в руках.

Наче його й не існувало, думала я у відчаї. Яка дурна й нездійсненна обіцянка! Він міг вкрасти мої фотографії й повернути собі свої подарунки, але це не зробить навколишній світ таким, яким він був до нашої зустрічі. Матеріальні речі — це найменш значуще свідчення його існування. Я змінилася, щось усередині мене змінилося до невпізнання. Навіть моя зовнішність змінилася — обличчя стало блідим, за винятком темних кругів під очима, залишених нічними кошмарами. Мої очі були досить темні й виділялися на блідій шкірі, тож — якби я була вродливою — здалека можна було б подумати, що я вампір. Але я не була вродливою і радше схожа була на зомбі.

Наче його ніколи не існувало? Це ж божевілля. Це обіцянка, якої він не зміг би дотриматися, яку він порушив, щойно давши.

Я вдарилася головою об кермо, намагаючись заглушити сильніший біль.

Я почувалася дурненькою через те, що намагалася дотриматися *своєї* обіцянки. Який сенс додержуватися угоди, яку вже порушила друга сторона? Якщо я й була нерозсудливою і дурною — то кому до цього яке діло? Немає причин уникати безрозсудних учинків, немає причин не бути дурною.

Я гірко посміхнулася сама до себе, досі задихаючись. Нерозсудливість у Форксі — безнадійна перспектива.

Чорний гумор поглинув мою увагу й полегшив біль. Стало легше дихати, я змогла відкинутися на спинку крісла. Хоча надворі було холодно, моє чоло заливав піт.

Я зосередилася на безнадійному завданні — утриматися від мандрівок у свої спогади. Щоб вчинити безрозсудний учинок у Форксі, потрібна неабияка фантазія — можливо, багатша за мою. Але мені хотілося знайти якийсь вихід... Мені б стало набагато легше, якби я більше не дотримувалася розірваного договору. Якби я також стала клятвopорушницею. Та як я зможу припинити виконувати свою частину угоди в цьому маленькому, цілком безпечному містечку? Звісно, Форкс не *завжди* був таким безпечним, але зараз здавалося, що він був таким завжди. Нудним і безпечним.

Я довго дивилася у лобову шибку, мої думки текли повільно — і здавалося, я нікуди не могла прогнати їх. Я заглушила

двигун, який жалібно завив, пропрацювавши стільки часу марно, і вийшла під дощ.

Холодний дощ просочився крізь моє волосся і стік по щоках, як освіжаючі сльози. Це допомогло мені отямитися. Я витерла воду з очей і безпорадно роззирнулася.

Через деякий час я збагнула, де я. Я припаркувала свій пікап посеред північного провулка Рассел Авеню. Я стояла перед будинком Чейні — моя машина блокувала їхню під'їзну доріжку, — а навпроти мешкали Маркси. Я знала, що мені слід забрати звідси машину і їхати додому. Було неправильно тинятися без причини, розсіяно та бездумно, становлячи загрозу на вулицях Форкса. До того ж скоро мене обов'язково хтось помітить і розкаже все Чарлі.

Я глибоко вдихнула і хотіла їхати, але щось незрозуміле на подвір'ї Марксів привернуло мою увагу — це був просто великий шматок картону, зіпертий об їхню поштову скриньку; на ньому красувався напис, зроблений наспіх великими чорними літерами

Це була доля.

Збіг? Що б це могло означати? Я не знаю, але смішно вважати знаком долі поламані мотоцикли, що ржавіють на подвір'ї Марксів біля плаката з написом: «Продам як є», нерозумно думати, що вони служать якійсь вищій меті й опинилися тут саме тоді, коли мені треба.

Але, може, це й не доля. Напевно, тут є багато способів, щоб продемонструвати свою безрозсудність, а у мене тільки зараз розплющилися очі, щоб їх побачити.

— Безрозсудність і дурість. Цими двома словами Чарлі характеризував своє ставлення до мотоциклів.

— Робота Чарлі не була такою активною, як у копів у великих містах, але його завжди викликали, коли ставалися аварії на дорогах. На відрізку дороги, що тягнеться через ліс, мокрому і звивистому — суцільні круті повороти, не бракувало нещасних випадків такого роду. Та навіть незважаючи на велетенські вантажівки, як мчали щодуху, більшість людей виживало. Винятком із правил були мотоцикли: Чарлі довелося побачити чимало жертв, — як правило, це були підлітки, — які розбилися на смерть на швидкісній трасі. Ще до того, як мені виповнилося десять років, він змусив мене пообіцяти, що я ніколи не кататимуся на мотоциклі. Навіть у тому віці я не задумувалася двічі, перш ніж щось пообіцяти. Хто б хотів кататися на мотоциклі тут? Це все одно, що приймати ванну на швидкості шістдесят миль на годину.

Як багато обіцянок я дотримала...

Тепер я ставилася до цього інакше. Я хотіла бути дурною і безрозсудною, а ще хотіла порушити обіцянку. Чому б не почати з цієї?

Я все обмірковувала. Я попленталася під дощем до будинку Марксів і подзвонила у двері. Відчинив один із Марксів, здається, наймолодший. Я ніяк не могла згадати його імені. Його руде волосся було на рівні мого плеча.

На відміну від мене, він назвав мене по імені:

— Белло Свон? — запитав він здивовано.

— Скільки ти хочеш за той мотоцикл? — випалила я, показуючи пальцем у бік таблички з написом.

— Ти це серйозно? — запитав він.

— Звісно, що так.

— Вони поламані.

Я з нетерпінням зітхнула — судячи з напису, це було само собою ясно.

— Скільки?

— Якщо вони тобі й справді потрібні, то просто забирай їх. Моя мама хоче, щоб тато вивіз їх до дороги, звідки їх заберуть разом зі сміттям.

Я подивилася на мотоцикли ще раз і побачила, що вони лежать на купі обрізків та поламаних гілок.

— Ти впевнений у цьому?

— Звісно. Але якщо хочеш, можеш запитати у мами.

Краще не вплутувати в це дорослих, які можуть донести все Чарлі.

— Ні, я вірю тобі.

— Давай я тобі допоможу, — запропонував він. — Вони не легкі.

— Гаразд, дякую. Але мені потрібен лише один.

— Бери два, — сказав хлопець. — Може, використаєш якісь деталі.

Він вийшов зі мною під дощ і допоміг завантажити обидва мотоцикли в кузов мого пікапа. Здається, він радів із того, що врешті позбувся їх, тож я не заперечувала.

— А що ти збираєшся робити з ними? — запитав він. — Вони вже кілька років не їздять.

— Щось придумаю, — сказала я, знизуючи плечима. Поки що мій мозок іще не придумав, як чинити далі. — Можливо, відвезу їх до майстерні Доулінга.

Він фиркнув.

— Доулінг здере за ремонт більше, ніж вони коштували, коли ще їздили.

Я не могла не погодитися з цим. Джон Доулінг мав погану репутацію через високі ціни; ніхто не звертався до нього, хіба що у разі гострої потреби. Більшість людей надавали перевагу майстерням у Порт-Анджелесі, якщо їхні машини могли доїхати туди. В цьому плані мені пощастило — коли Чарлі подарував мені мій древній пікап, я подумала, що не зможу дозволити собі тримати його на ходу. Але в мене ніколи не було проблем із ним, якщо не зважати на громовий рев мотора і максимальну швидкість п'ятдесят п'ять миль на годину. Джейкоб Блек тримав його у чудовій формі, коли машина належала його батькові Біллі...

Прозріння прошило мене несподівано, як блискавка,— що було цілком можливим, беручи до уваги бурю.

— Знаєш що? Все нормально. Я знаю людину, яка ремонтує машини.

— О, це добре,— зітхнув він із полегшенням.

Коли я від'їжджала, він помахав мені рукою, досі усміхаючись. Який милий хлопчина.

Тепер я їхала швидко й цілеспрямовано, я поспішала додому. Я хотіла дістатися туди швидше, ніж Чарлі, навіть якщо випаде бодай найменший шанс того, що Чарлі піде швидше з роботи. Вдома я помчала до телефону, досі затискаючи ключ у руці.

— Шефа Свона, будь ласка,— мовила я, коли заступник підняв трубку.— Це Белла.

— О, привіт, Белло,— привітно сказав заступник на ім'я Стів.— Я зараз його покличу.

Я зачекала.

— Що трапилося, Белло? — запитав Чарлі, взявши трубку.

— Невже я дзвоню тобі на роботу тільки в якихось надзвичайних ситуаціях?

Він помовчав якусь мить.

— Раніше ти ніколи мені не дзвонила. Щось трапилося?

— Ні, я просто хотіла запитати, як доїхати до Блеків: я не впевнена, що пам'ятаю дорогу. Я хочу навідати Джейкоба. Я не бачила його кілька місяців.

Коли Чарлі заговорив знову, то його голос був набагато щасливіший:

— Це чудова ідея, Белло. Ти маєш ручку?

Його пояснення були дуже простими. Я запевнила його, що повернуся до обіду, хоча він намагався сказати мені, щоб я не поспішала. Він хотів приєднатися до мене в Ла-Пуші, але я не могла допустити цього.

Щоб вкластися в час, я їхала темними штормовими вулицями дуже швидко. Я сподівалася, що застану Джейкоба самого. Біллі, швидше за все, видав би мене, якби довідався, навіщо я приїхала.

Я їхала і думала, якою буде реакція Біллі, коли він побачить мене. Він може виявитися занадто пильним. Поза сумнівом, на його думку, це повинно справити на мене неабияке враження. Його поведінка нагадає мені про те, чого я не хочу згадувати. *Будь ласка, тільки не сьогодні*, молила я про себе. Я не витримаю цього вдруге.

Я впізнала будинок Блеків — маленьку дерев'яну споруду з вузькими вікнами, пофарбовану в тьмяно-червоний колір, вона нагадувала невеликий сарай. Перш ніж я вийшла з машини, у вікні з'явилася голова Джейкоба. Безперечно, добре знайоме гудіння мотора попередило його про мій приїзд. Джейкоб дуже зрадив, коли Чарлі купив машину Біллі для мене; таким чином Джейкоб не змушений буде їздити на ній, коли виросте. Я дуже любила свій пікап, але, здається, Джейкоб уважав обмеження швидкості серйозним недоліком.

Він вийшов мені назустріч.

— Белло! — його обличчя розпливлося в здивованій усмішці, білі зуби здавалися ще яскравішими на тлі його червонувато-коричневої шкіри. Раніше він завжди зав'язував волосся у хвостик. Сьогодні воно спадало, немов чорна оксамитова завіса, й обрамляло його широке лице.

За останні вісім місяців Джейкоб виріс і сильно змінився. Він уже проминув той етап, коли дитячі м'язи зміцнюються і стають мускулатурою довготелесого підлітка; сухожилля й вени виступили під червоно-коричневою шкірою його рук та передпліч. Його обличчя залишилося таким же ж привітним, яким я його пам'ятала, хоча воно також змужніло — округлі вилиці загострилися, підборіддя стало квадратним, всі дитячі округлості зникли.

— Привіт, Джейкобе! — у відповідь на його усмішку я відчула несподівану радість. Я усвідомила, що рада бачити його. І це мене здивувало.

Я усміхнулася йому навзаєм, і щось немов клацнуло, ставши на своє місце, немов два шматочки головоломки. Я й забула, як сильно подобався мені Джейкоб Блек раніше.

Він стояв за кілька кроків від мене, а я здивовано роздивлялася його, схиливши голову набік і підставивши обличчя під дощ.

— Ти знову виріс! — звинуватила я його здивовано.

Він засміявся, його усмішка була невимовно широкою.

— Метр дев'яносто шість, — сказав він гордо. Його голос став глибшим, але в ньому залишилися хриплі нотки, які я так добре пам'ятала.

— Це коли-небудь припиниться? — я недовірливо похитала головою. — Ти височенний.

— Але досі худющий, — скривився він. — Заходь! Ти вся промокнеш.

Він ішов попереду, перебираючи волосся своїми великими долонями. Потім він витягнув із кишені резинку і зав'язав хвостик.

— Агов, тату, — гукнув він, щойно ми зайшли в двері. — Дивись, хто до нас завітав.

Білі сидів у своїй маленькій квадратній вітальні з книжкою у руках. Побачивши мене, він поклав книжку на коліна й поїхав мені назустріч.

— Хто б міг подумати! Радий бачити тебе, Белло.

Ми потиснули одне одному руки. Моя долоня втопилася в його широчезній руці.

— Що привело тебе сюди? З Чарлі все гаразд?

— Так, із ним усе гаразд. Я просто хотіла побачити Джейкоба — ми не зустрічалися цілу вічність.

Від цих слів очі Джейкоба засвітилися. Він усміхався так широко, що йому, мабуть, заболіли щоки.

— Залишишся на обід? — запропонував Білі.

— Ні, мені ще треба нагодувати Чарлі, ви ж знаєте.

— Я можу подзвонити йому, — сказав Білі. — Двері цього дому завжди відчинені для нього.

Я засміялася, щоб приховати своє зніяковіння.

— Ми ж не востаннє зустрічаємося. Я обіцяю, що скоро навідаю вас знову, я ще встигну набриднути вам.

Зрештою, якщо Джейкоб відремонтує мій мотоцикл, то хтось має навчити мене їздити на ньому.

Білі усміхнувся у відповідь.

— Гаразд, тоді наступного разу.

— Що ж, Белло, чим ти хочеш зайнятися? — запитав Джейкоб.

— Будь-чим. Що ти робив до того, як я відірвала тебе?

Тут я почувалася дуже комфортно. Я смутно пам'ятала цей дім. Із ним не був пов'язаний жодний болючий спогад недавнього минулого.

Джейкоб вагався.

— Я саме завершував працювати над своєю машиною, але ми можемо робити щось інше...

— Ні, це саме те, що треба! — втрутилася я. — Мені дуже хочеться подивитися на твою машину.

— Гаразд, — сказав він невпевнено. — Вона в гаражі, позаду будинку.

Так навіть краще, подумала я. Я помахала Біллі.

— Побачимось пізніше.

Товста стіна дерев та чагарників відділяла гараж від дому. Це було невелике приміщення, яке складалося з двох поставлених поруч сараїв із заваленою перегородкою. У цій будівлі на двох чорних дерев'яних колодах височіло щось дуже схоже на автомобіль. Принаймні я впізнала емблему на решітці.

— Яка це модель «фольксвагена»? — запитала я.

— Це старий «фольксваген-реббіт» 1986 року, класика.

— Як просувається робота?

— Вже майже кінець, — сказав він весело. Потім він заговорив тихіше. — Мій тато дотримав слова минулої весни.

— А, — сказала я.

Здавалося, він зрозумів, що я не хочу говорити на цю тему. Я намагалася не згадувати те, що сталося минулої весни, не згадувати свій випускний бал. Батько підкупив Джейкоба грошима та запчастинами для машини, щоб він розказав мені дещо. Біллі хотів, щоб я трималася подалі від найважливішої людини у моєму житті. Зрештою його турбота виявилася зовсім непотрібною. Тепер я була в цілковитій безпеці. Але я обов'язково придумаю, як змінити це.

— Джейкобе, що тобі відомо про мотоцикли? — запитала я. Він знизав плечима.

— Небагато. У мого друга Ембрі є старенький моцик. Іноді ми разом ремонтуємо його. А що?

— Ну...— я замовкла й замислилася. Я не була впевнена, що він триматиме язика за зубами, але в мене не було іншого вибору.— Нещодавно я придбала парочку мотоциклів, і вони не в найкращому стані. Мені цікаво, чи зможеш ти відремонтувати їх?

— Круто! — здається, він справді зрадів, почувши таку пропозицію. Його обличчя засвітилося від радості.— Я спробую.

Я підняла палець, попереджаючи його:

— Справа в тому,— пояснила я,— що Чарлі не схвалює мотоцикли. Якщо чесно, то у нього станеться напад, коли він дізнається про це. Тож не кажи нічого Біллі.

— Ну, звісно,— усміхнувся Джейкоб.— Я все розумію.

— Я заплачу,— продовжила я.

Мої слова, здається, образили його.

— Ні. Я хочу допомогти. Ти не повинна платити мені.

— Ну... А як на рахунок обміну? — ця думка сяйнула в голові щойно, але була досить розумною.— Мені потрібен лише один мотоцикл, а ще мені потрібен учитель, то як щодо такого обміну? Я відаю тобі один мотоцикл, а ти навчиш мене кататися.

— Су-упер! — розтягнув він слово.

— Зажди. А це законно? Коли в тебе день народження?

— Ти прогавила його,— дорікнув він мені та прижмурився.— Мені уже шістнадцять.

— Але раніше вік не зупиняв тебе,— пробурмотіла я.— Вибач, що прогавила твій день народження.

— Не турбуйся. Я ж теж прогавив твій. Скільки тобі, сорок?

Я фиркнула.

— Десь так.

— Треба влаштувати вечірку й відсвяткувати їх разом.

— О, це звучить, як запрошення на побачення.

Його очі заблищали.

Треба взяти себе в руки, перш ніж він зробить неправильні висновки — просто вперше за довгий час я почувалася так легко й жваво. Я рідко відчувала таке, тож мені було важко керувати своїми відчуттями.

— Можливо, коли мотоцикли будуть відремонтовані — це стане нашими подарунками одне одному,— додала я.

— Домовилися. Коли ти привезеш їх?

Я збентежено прикусила губу.

- Вони в кузові мого пікапа,— зауважила я.
— Чудово,— здається, він і справді вважав так.
— А що, як Біллі побачить, що ми несемо їх сюди?

Він підморгнув мені.

— А ми зробимо по-хитрому.

Ми невимушено йшли на схід, притримуючись дерев, якби хтось і побачив нас із вікна, то все виглядало так, наче ми прогулювалися. Джейкоб один по одному згрузив мотоцикли з кузова і відкотив їх у чагарник, туди, де ховалася я. Виглядало так, наче для нього це було зовсім легко — я ж знала, що моцики дуже-дуже важкі.

— Вони ще не такі погані,— прицінився Джейкоб, коли ми заховалися за деревами.— Ось цей точно можна відремонтувати — буде цяця-ляля, якщо добре докласти руку,— це старий «Гарлей Спринт».

— Значить, він твій.

— Ти впевнена?

— Абсолютно.

— Доведеться витратити на них трохи грошей,— сказав він, покосившись на почорнілий метал.— Спершу треба буде знайти кошти на деталі.

— Не треба,— не погодилася я.— Якщо ти ремонтуєш їх безкоштовно, то я плачу за деталі.

— Ну, не знаю...— пробурмотів він.

— Я відклала трохи грошей. Для навчання в коледжі, ти ж знаєш.

Коледж-шмоледж, подумала я про себе. Грошей не вистачило б на навчання в коледжі — і крім того, я в жодному разі не збиралася залишати Форкс. Що з того, що я відсиплю трохи грошей зі своєї скарбнички?

Джейкоб тільки кивнув. Для нього все це було і так зрозуміло.

Поки ми скрадалися назад у гараж, я роздивлялася того, з ким мені так пощастило. Тільки підліток погодився б на таке: приховати все від обох батьків, відремонтувати транспорт підвищеної небезпеки і використати для цього гроші, відкладені на навчання в коледжі. Він не бачив у цьому нічого неправильного. Джейкоба послало мені саме небо.

РОЗДІЛ 6. ДРУЗИ

Щоб заховати мотоцикли, достатньо було завести їх у гараж Джейкоба. Інвалідне крісло Біллі все одно не могло пересуватися по нерівній поверхні заднього дворика.

Джейкоб почав негайно розбирати червоний мотоцикл, який призначався мені. Він відчинив пасажирські дверцята «реббіта», щоб я сіла на сидіння, а не на землю. Працюючи, Джейкоб весело теревенив, і з мого боку було досить виявляти хоч трошки зацікавленості. Він розказав мені про своє навчання в другому класі старшої школи, про свої уроки та двох найкращих друзів.

— Квіл та Ембрі? — втрутилася я. — Такі незвичні імена.

Джейкоб усміхнувся.

— Здається, Квіл отримав своє ім'я у спадок, а Ембрі назвали на честь зірки якоїсь мильної опери. Більше мені нічого не відомо. Але якщо ти вимовиш їхні імена неправильно, вони обоє накинуться на тебе — причому одночасно.

— Нічого не скажеш, хороші друзі, — я звела одну брову.

— Ні, вони класні. Просто не переплутай, як їх звуть.

Саме в цей момент хтось гукнув від дороги:

— Джейкобе!

— Це Біллі? — запитала я.

— Ні, — Джейкоб низько схилив голову, і мені здалося, що його бронзова шкіра почервоніла. — Про вовка промовка, — пробурмотів він, — і він уже тут.

— Джейку? Ти там? — голос наближався.

— Так, — закричав Джейкоб і зітхнув.

Якийсь час ми сиділи в абсолютній тиші, поки два високі темношкірі хлопці не явилися з-за рогу й не зайшли до гаража.

Один із них був стрункий і майже такий самий високий, як Джейкоб. Його темне, досить довге волосся було розділене по середині, з одного боку він ховав його за вухом, з другого воно вільно спадало. Другий хлопець був нижчий зростом і товстіший. Біла футболка сильно обтягувала його добре розвинену мускулатуру, і він дуже пишався цим. Його волосся було таким коротким, що на перший погляд він здався мені лисим.

Обидва хлопці різко зупинилися, побачивши мене. Худий збентежено дивився то на мене, то на Джейкоба, а товстенький одразу зупинив свій погляд на мені, і на його обличчі з'явилася широка посмішка.

— Привіт, хлопці, — не дуже радісно сказав Джейкоб.

— Привіт, Джейку, — сказав низенький, не відводячи погляду від мене. Я повинна була усміхнутись у відповідь, його посмішка була така пустотлива. В результаті він навіть підморгнув мені.

— Привіт усім.

— Квіле, Ембрі — це моя приятелька Белла.

Квіл та Ембрі — я досі не знала, хто з них хто, — обмінялися багатозначними поглядами.

— Ти дочка Чарлі, правильно? — запитав низенький, простягнувши мені руку.

— Правильно, — підтвердила я, потиснувши її. Його потиск був сильним, немов він хотів випробувати силу своїх біцепсів на моїй руці.

— Я — Квіл Атеара, — сказав він поважно, досі не відпускаючи моєї руки.

— Приємно познайомитися з тобою, Квіле.

— Привіт, Белло. Я — Ембрі, Ембрі Колл — ти, мабуть, уже й сама здогадалася.

Ембрі сором'язливо усміхнувся й помахав мені рукою, яку одразу ж заховав у кишеню своїх джинсів.

Я кивнула.

— Приємно познайомитися.

— То що ви тут робите? — запитав Квіл, досі дивлячись на мене.

— Ми з Беллою збираємося відремонтувати ці моцики, — пояснив Джейкоб байдужим тоном. Але виявилось, що слово

«моцики» має магічну силу. Обидва хлопці навипередки кинулися розпитувати Джейкоба про ремонт мотоциклів та засипали його різними технічними питаннями. Багато з термінів були мені невідомі, і я вирішила: щоб зрозуміти хлопців, мені не вистачає всього-на-всього однієї маленької Y-хромосоми.

Вони досі з запалом обговорювали частини та деталі, коли я вирішила, що саме час повертатися додому, перш ніж сюди надається Чарлі. Я зітхнула і непомітно вислизнула з «реббіта».

Джейкоб подивився на мене, немов вибачаючись.

— Тобі з нами нудно, чи не так?

— Зовсім ні,— це була чистісінька правда. Я навіть *розважалася* — і це було дуже дивно.— Просто я повинна приготувати обід для Чарлі.

— А... гаразд. Я розберу їх сьогодні й підрахую, у що нам виллється ремонт цих мотоциклів. Коли ти хочеш знову попрацювати над ними?

— Може, завтра?

Неділі стали найгіршими для мене днями тижня. Роботу по дому не можна було розтягнути на цілий день.

Квіл штовхнув Ембрі ліктем, і вони обмінялися багатозначними посмішками.

— Це було б чудово!

— Якщо ти складеш список, ми зможемо поїхати в крамницю по деталі,— запропонувала я.

Джейкоб насупився.

— Все-таки я б не хотів, щоб ти платила за все...

Я похитала головою.

— Не хочу навіть слухати. Я фінансую це підприємство. Єдине, що вимагається від тебе, це зусилля і майстерність.

Ембрі закотив очі й глянув на Квіла.

— Мені здається, що це неправильно,— Джейкоб похитав головою.

— Джейку, тільки уяви собі, якби я відвезла їх до автослюсаря, скільки б він здер із мене? — сказала я.

Він усміхнувся.

— Гаразд, домовилися.

— Не забудь, що ти ще маєш навчити мене їздити,— додала я.

Квіл широко усміхнувся і прошипів Ембрі щось, чого я не почувала. Джейкоб одразу ж дав Квілу добрячого запотиличника.

— Досить, вимітайтесь звідси, — пробурчав він.

— Ні, мені й справді час іти, — запротестувала я, рушивши до дверей. — До завтра, Джейкобе.

Тільки-но я вийшла, почувся дружній хор Квіла та Ембрі:

— Ого-о-о!

Далі долинули звуки бійки, які чергувалися з вигуками «Ой!» та «Гей!».

— Якщо хтось із вас бодай ступить на мою землю завтра... — погрожував Джейкоб. Його голос затих, коли я зникла за деревами.

Я тихо засміялася. Від здивування мої очі стали круглими. Я сміялася, я сміялася по-справжньому, і ніхто цього не бачив. Я почувалася так безтурботно, що знову засміялася, я хотіла, щоб це відчуття тривало якомога довше.

Я випередила Чарлі. Коли він приїхав додому, я саме витягала печену курку з духовки і клала її на таріль.

— Привіт, тату, — усміхнулася я.

Моя поведінка захопила його зненацька, але він узяв себе в руки.

— Привіт, любя, — сказав він невпевнено. — Як провела час із Джейкобом?

Я почала накривати на стіл.

— Весело.

— Це добре, — він досі поводився обережно. — І що ви робили вдвох?

Тепер була моя черга поводитися обережно.

— Я сиділа в його гаражі й дивилася, як він працює. А ти знаєш, що він ремонтує «фольксваген»?

— Так, Біллі казав мені.

Розмова припинилася, оскільки Чарлі взявся до свого обіду, проте він досі уважно вивчав мене поглядом.

По обіді я перебувала у надзвичайному збудженні, й очевидно саме через це я вимила всю кухню двічі і з небаченою досі ретельністю взялася до свого домашнього завдання, поки Чарлі дивився хокейний матч у вітальні. Я сиділа, аж поки Чарлі не сказав, що уже пізно. Коли я не відповіла, він підвівся, потягнувся і поплентався нагору, вимкнувши по собі світло. Хоч як мені того не хотілося, та я мусила зробити те саме.

Піднявшись сходами до своєї кімнати, я відчула, що незвичне відчуття піднесення кудись зникає, а на зміну йому приходять

приглушений страх, адже наближається ще одна ніч, і мені доведеться пережити ще один кошмар.

Мене більше не огортало заціпеніння, не захищало своїм коконом, немов міцним панциром, тож, поза сумнівом, ця ніч буде ще страшнішою за попередню. Я лягла в ліжко і скрутилася калачиком, приготувавшись до найгіршого. Я щосили заплющила очі... І наступне, що я відчула, — це те, що прийшов ранок.

Я здивовано дивилася на блідо-сіре світло, що проникало у мою кімнату крізь вікно. Вперше за останні чотири місяці мені нічого не наснилося. Жодного сну, жодного крику. Важко сказати, які почуття взяли наді мною гору — полегшення чи шок.

Кілька хвилин я пролежала в ліжку, чекаючи, що мене поглине якесь почуття. Щось повинно статися. Прийде біль або знову заціпеніння. Я чекала, але нічого не відбувалося. Вперше за довгий час я відчула, що виспалася по-справжньому. Та я досі не могла повірити в це. Я трималася на тонкому вістрі ножа і в будь-який момент могла впасти. Оглянувши свою кімнату, я побачила, що вона занадто охайна, наче тут ніхто й не жив.

Одягнувшись, я спробувала викинути з голови всі ці думки й зосередитися на тому, що сьогодні я знову повинна побачитися з Джейкобом. Ця думка освіжила мене й майже змусила відчувати якусь... надію. Може, все буде так само, як учора, і я поводитимуся, як нормальна людина. Може, я не нагадуватиму собі постійно, що слід вдавати зацікавлення, кивати чи усміхатися, коли потрібно. Може... Але я не хотіла на всі сто вірити, що сьогодні буде так... так легко, як учора. Та я зовсім не хотіла розчаруватися сьогодні.

За сніданком Чарлі також був обережним. Він намагався приховати те, що уважно вивчає мене, і щоразу, коли наші погляди зустрічалися, він нижче схилявся над своєю тарілкою з яешнею.

— Що ти збираєшся робити сьогодні? — запитав він, байдуже перекидаючи виделку з руки в руку, ніби його не цікавила моя відповідь.

— Я збираюся знову поїхати до Джейкоба.

Він кивнув, навіть не глянувши на мене.

— А, — сказав він.

— Ти маєш щось проти? — прикинулася я схвилюваною. — Я можу залишитися...

Він швидко підвів очі, в них читалася легка паніка.

— Ні, ні, можеш їхати. Все одно ввечері до мене має прийти Гаррі. Ми разом дивитимемося матч.

— Може, Гаррі заїде по Біллі? — запропонувала я.

Так можна позбутися ще одного свідка.

— Чудова ідея.

Не знаю, чи гра була просто приводом, щоб випхати мене з дому, але Чарлі здавався справді схвильованим. Поки я одягала свій дошовик, він уже телефонував Біллі. Я обережно поставила в кишеню плаща чекову книжку — так я почувалася набагато впевненіше, хоча мені ще ніколи й не доводилося користуватися нею.

Надворі лило як із відра. Довелося їхати повільніше, ніж мені того хотілося; я майже нічого не бачила попереду. Та зрештою я дісталася будинку Джейкоба. Я ще не встигла заглушити мотор, як двері дому розчинилися навстіж, і назустріч мені вибіг Джейкоб із величезним чорним парасолем.

Він тримав його над моєю головою, поки я вилазила з машини.

— Дзвонив Чарлі — сказав, що ти уже виїхала, — пояснив Джейкоб, усміхаючись.

Без жодних зусиль, навіть не усвідомлюючи цього, я усмінулася йому у відповідь. Незважаючи на крижані краплі дощу, що стікали по моїх щоках, на мене нахлинуло дивне почуття вдячності.

— Привіт, Джейкобе.

— Гарна ідея — запросити Біллі.

Він підняв руку, щоб дати мені п'ять.

Він засміявся — так високо мені треба було підстрибнути, щоб поцілити в його долоню.

Через кілька хвилин Гаррі заїхав по Біллі, як я й пропонувала. Джейкоб показав мені свою маленьку кімнату, поки всі роз'їжджалися.

— То що робитимемо тепер, містере Гудренч⁴? — запитала я, щойно за спиною Біллі зачинилися двері.

Джейкоб витягнув із кишені складений у кілька разів папірець і розгорнув його.

— Спершу сходимо на сміттєзвалище, може, там нам по-таланить, і ми щось знайдемо там. Ремонт може влетіти нам

⁴ Рекламний персонаж, ідеальний автослюсар, який може полагодити будь-яку поломку в машині.

у копійчку, — попередив він мене. — Треба вельми постаратися, щоб ці мотоцикли знову завелися.

На моєму обличчі не читались ніякі емоції, тож він продовжив:

— Я маю на увазі, що це може коштувати більше ста доларів.

Я витягнула свою чекову книжку з кишені, трохи помахала нею і сказала, дивлячись йому в очі:

— Жодних проблем.

Це був дуже дивний день. Я була цілком задоволена собою. Навіть на звалищі під проливним дощем та по коліна в болоті я раділа кожній миті життя. Спочатку мені здавалося, що це був післяшоковий стан, та в будь-якому разі це було занадто мало-ймовірне пояснення.

Я почала думати, що все це завдяки Джейкобу. Справа не тільки в тому, що він завжди був радий бачити мене і ніколи не дивився на мене крадькома, немов чекаючи, що я зроблю щось божевільне чи викину ще якогось коника. Це було щось зовсім не пов'язане зі мною.

Справа була не в мені, а в самому Джейкобі. Джейкоб був просто постійно щасливою людиною, щастя оточувало його, немов аура, яку він ділив з усіма довкола. Як сонячне проміння, він зігрівав усіх своїм теплом. Це було цілком природно. Не дивно, що мене тягнуло до нього.

Навіть коли він роздивлявся чорну діру в панелі мого автомобіля, на моє превелике здивування, це не викликало у мене паніки.

— Твоє стерео поламалося? — поцікавився він.

— Так, — обманула я.

Він із цікавістю оглянув краї порожнини.

— Цікаво, хто виймав його? Тут багато пошкоджень...

— Це моя робота, — визнала я.

Він засміявся.

— Гадаю, тобі слід триматися подалі від мотоциклів.

— Без проблем.

На думку Джейкоба, нам напрочуд пощастило на звалищі. Він був дуже радий, що ми знайшли кілька покручених чорних шматків металу; мене вразило те, що він із такою легкістю міг сказати, для чого вони призначені.

Звідти ми подалися в крамницю запчастин Чекера в Гоквіємі. Поїздка по звивистій південній дорозі в моєму пікапі забрала дві години, але в компанії Джейкоба час летів непомітно. Він торохкотів про своїх друзів та школу, а я розпитувала його. Я не прикидалася, мені було справді цікаво чути те, що він розповідав.

— Я тільки те й роблю, що всю дорогу теревеню, — поскаржився він, завершивши розказувати довгу історію про Квіла та халепу, в яку той ускочив, запросивши на побачення дівчину старшокласника. — Чому ти увесь час мовчиш? Що новенького у Форксі? Мабуть, там цікавіше, ніж в Ла-Пуші?

— Зовсім ні, — зітхнула я. — Там справді немає нічого цікавого. Твої друзі набагато цікавіші, ніж мої. Мені подобаються твої друзі. Квіл такий смішний.

Він насупився.

— Гадаю, ти також подобаєшся Квілу.

Я засміялася.

— Він трохи замалий для мене.

Обличчя Джейкоба спохмурніло ще сильніше.

— Він не дуже й молодший від тебе. Всього на рік і кілька місяців.

У мене було відчуття, що ми уже говоримо не про Квіла. Я відповіла веселим тоном, піддражнюючи його:

— Взагалі-то так, але якщо зважити на різницю у розвитку хлопців і дівчат, то чи не слід рахувати у собачих роках: рік за сім? І вийде, що я десь так на дванадцять років старша.

Він засміявся, закотивши очі.

— Ти мене дражниш. Та перш ніж вважати себе дорослою, тобі доведеться ще трохи підрости. Ти така маленька, я б не дав тобі й десяти років.

— Метр шістдесят два — чудовий зріст, — мовила я. — Я не винна, що ти такий вимахав.

Ми сміялися всю дорогу до Гоквієма, сперечаючись, як правильно визначати вік. Я втратила два роки, бо не знала, як змінити колесо, але повернула собі один рік, коли сказала, що веду домашню бухгалтерію. Це тривало, аж поки ми не приїхали до Чекера. Тут Джейкобу слід було зосередитися. Ми знайшли все необхідне по списку, і Джейкоб сказав, що тепер може братися до серйозної роботи.

На той час, як ми повернулися в Ла-Пуш, мені було двадцять три, а Джейкобу — тридцять. Перевага була явно на його боці.

Я так і не забула причини, з якої все це затіяла. І хоча я була задоволена й почувалася набагато краще, ніж раніше, я так і не відмовилася від свого задуму з мотоциклами. Я досі намагалася обманути Джейкоба. Мені все було байдуже. Я збиралася поводитися безрозсудно настільки, наскільки це можливо у Форксі. Я не хотіла бути єдиною стороною, яка дотримується розірваної угоди. Я навіть не очікувала, що час, проведений із Джейкобом, допоможе мені змінитися, як мені здавалося, на краще.

Біллі ще не повернувся, тож нам не довелося викручуватися й непомітно розвантажувати наш багатий улов. Ми акуратно поклали всі деталі на пластикову підлогу біля валізи з інструментами, і Джейкоб одразу ж взявся до роботи. Він продовжував говорити й сміятися, а тим часом його пальці майстерно вертіли покладані перед ним деталі.

У нього були справді золоті руки. Вони здавалися завеликими для такої делікатної роботи, але він виконував її з абсолютною точністю та легкістю. В роботі він виглядав майже витончено. І зовсім навпаки, коли він стояв на ногах, його зріст та величезні ступні робили його незграбним.

Квіл та Ембрі більше не з'являлися в гаражі, мабуть, на них справила враження вчорашня погроза Джейкоба.

День минув дуже швидко. За дверима гаража стемніло так скоро, що я й не помітила, і нас покликав Біллі.

Я миттю підскочила, щоб допомогти Джейкобу захвати деталі, але вагалася, не знаючи, що мені можна чіпати.

— Просто залиш,— сказав він.— Я зроблю все сам сьогодні ввечері.

— Не забудь про домашні завдання,— сказала я, почувуючись трохи винною. Я не хотіла, щоб у нього були неприємності. Адже план по ремонту мотоциклів належав мені.

— Белло?

Обидві наші голови смикнулися вгору, коли з-за дерев до нас долинув голос Чарлі.

— Чорт,— пробурмотіла я.— Вже йдемо! — гукнула я в бік будинку.

— Пішли,— усміхнувся Джейкоб, отримуючи явне задоволення від нашої витівки.

Він вимкнув світло, і на якусь мить я мов осліпла. Джейкоб узяв мене за руку і вивів із гаража, легко знайшовши знайому стежку між деревами. Його рука була грубувата, але дуже тепла.

Незважаючи на стежку, все одно ми обоє кілька разів спіткнулися в темноті. Тож коли в полі зору з'явився будинок, ми досі голосно сміялися. Ми сміялися щиро, від душі, і це було справді чудово. Сподіваюся, Джейкоб не помітив, що мій сміх іноді переходив ув істеричний. Я вже майже відвикла сміятися і не могла контролювати себе.

Чарлі стояв на маленькій веранді у задньому дворі, а Біллі сидів у дверному проході поруч.

— Привіт, тату,— сказали ми одноставно, і це спричинило ще один вибух сміху.

Чарлі з широко розплющеними очима розглядав велику руку Джейкоба, яка тримала мою.

— Біллі запросив нас на обід,— сказав він відсутнім тоном.

— На спагеті по моєму суперособливому рецепту, який передавався з покоління в покоління,— сказав Біллі поважно.

Джейкоб фиркнув.

— Здається, зовсім недавно ти говорив те саме про рагу.

В хаті було людно. Гаррі Клірвотер також був там разом зі своєю сім'єю — дружиною Сью, яку я смутно пам'ятала з літніх канікул, та двома дітьми. Лі — старша дочка — була на рік молодша за мене. Я вважала її дуже вродливою — ідеальна бронзова шкіра, блискуче чорне волосся і чорні довгі-довгі вії. Коли ми зайшли, вона тримала телефонну трубку, і так тривало цілий вечір. Сету — молодшому синові Гаррі — було чотирнадцять; здається, він боготворив Джейкоба і ловив кожне його слово.

Нас було забагато, щоб поміститися за кухонним столом, тож Чарлі та Гаррі винесли крісла в двір, і ми їли спагеті, тримаючи тарілки на колінах, при тьмяному світлі, що лилося з відчинених дверей. Чоловіки говорили про полювання, а Гаррі й Чарлі склали рибальські плани. Сью дражнила свого чоловіка, підколювала його надмірною любов'ю до холестерину і намагалася змусити, щоправда безуспішно, їсти більше зелені. Джейкоб балакав переважно зі мною та Сетом, який постійно нагадував про себе, коли Джейкоб на якусь мить припиняв говорити. Чарлі крадькома спостерігав за мною; в його погляді читалося вдовolenня і водночас якась невиразна тривога.

Наша компанія була досить шумною, й іноді було важко зрозуміти, хто що говорить, сміх від одного жарту виливався в інший. Мені не довелося багато розмовляти, переважно я сміялася, бо так мені хотілося.

Коли вечеря закінчилася, я відчула, що не хочу їхати звідси.

Але це був штат Вашингтон, і невпинні дощі розігнали нашу дружну компанію; вітальня Біллі була замала, щоб вмістити всіх нас. Довелося роз'їжджатися. Чарлі приїхав сюди разом із Гаррі, тож додому ми поверталися вдвох у моєму пікапі. Він запитав, як я провела день, і я відповіла майже правду — ми з Джейкобом їздили по запчастини, а потім я спостерігала за ним у гаражі.

— Коли ти знову поїдеш до нього? — поцікавився Чарлі, намагаючись надати своєму голосу тону байдужості.

— Гадаю, завтра після школи, — сказала я. — Я візьму домашнє завдання з собою і зроблю його там, не хвилюйся.

— Звісно, що візьмеш, — сказав він серйозно, намагаючись приховати своє здоволення.

Коли ми приїхали додому, я почала нервувати. Я не хотіла йти нагору. Джейкоб грів мене своєю присутністю, але зараз його не було поруч, і мене почала охоплювати тривога. Я була впевнена, що мені не випаде таке щастя — друга спокійна ніч поспіль.

Для того, щоб хоча якось відтягнути час сну, я перевірила свою електронну пошту; там було повідомлення від Рене.

Вона писала про свої щоденні справи, про новий книжковий клуб, у який вступила (виявляється, вона уже кинула заняття йогою), про те, як цілий тиждень працювала у школі та встигла скучити за своїми малятами з дитсадка. Писала, що Філ задоволений своєю новою тренерською роботою, і що вони планують провести свій другий медовий місяць у Диснейленді.

Я помітила, що її лист скидався більше на звіт, ніж на звичайний лист матері до своєї доньки. Враз мене почали гризти муки совісті. Гарна я дочка — коли я востаннє писала Рене?

Я одразу ж відписала, детально відповідаючи на кожне її запитання і дописуючи багато чого від себе. Я описала макаронну вечірку в Біллі вдома і розказала про те, як спостерігала за Джейкобом і трошки заздрила його вмінню складати щось путяще з купи залізничя. Я навіть не подумала, як сильно цей лист відрізнятиметься від тих, які я писала кілька місяців тому. Я не могла згадати, що писала їй тиждень тому, але впевнена, що там не було

нічого приємного. Що більше я думала про це, то гірше почувалася винною. Тепер я приділятиму їй серйознішу увагу.

Я засиділася до ночі, зробивши більше домашнього завдання, ніж нам задали. Та ні моя навмисна відмова від сну, ні час, проведений із Джейкобом, — коли я почувалася майже щасливою, — не змогли забезпечити другу поспіль ніч без сновидінь.

Я здригнулась і прокинулася, подушка заглушила мій крик.

Тьмяне ранкове світло просочувалося у моє вікно крізь густий туман, а я лежала в ліжку й намагалася прийти до тями. Цієї ночі мені наснився дещо інакший сон, і я силкувалася згадати його.

Цього разу я була в лісі не сама. Там був Сем Юлі — чоловік, який знайшов мене тієї ночі й виніс із лісу на руках. Це був дивний неочікуваний поворот подій. Його чорні очі були сповнені злості й ховали в собі якусь таємницю, якою він не збирався зі мною ділитися. Охоплена панікою, я злякано дивилася на нього. Його постать була якась нечітка, розмита. І я боялася його, хоча він нічого не робив, а просто стояв і дивився на мене. На відміну від реальності, він навіть не запропонував мені своєї допомоги.

Під час сніданку Чарлі постійно дивився на мене. Я ж намагалася ігнорувати пильний погляд. Гадаю, я заслужила це. Він же ж не міг не хвилюватися. Мине, мабуть, не один тиждень, перш ніж він припинить шукати в мені ознаки колишнього заціпеніння, а я перестану думати про це. Зрештою, я й сама усвідомлю, коли почну знову перетворюватися на зомбі. Двох днів не достатньо, щоб повністю вилікуватися.

В школі все було навпаки. Тепер ніхто не звертав на мене уваги.

Пам'ятаю свій перший день у середній школі в Форксі — як я хотіла стати сірою мишкою, злитися з сірим асфальтом, немов хамелеон-переросток. Здається, моє бажання збулося за рік потому, як я його загадала.

Здавалося, що мене взагалі не існувало. Навіть учителі дивилися на мене так, немов я була порожнім місцем.

Увесь ранок я прислухалася до розмов навколо мене. Я намагалася вловити, що діється навкруги. Та жодна з розмов не стосувалася мене, тож я здалася.

Джесика навіть не глянула на мене, коли я всілася біля неї на математиці.

— Привіт, Джес,— сказала я з удаваною байдужістю.— Як провела вихідні?

Вона з недовірою подивилася на мене. Невже вона досі сердиться? Чи, може, як і всі інші, не хоче мати справу з ненормальною?

— Супер,— сказала вона, потупившись у книжку.

— Це добре,— пробурмотіла я.

Тільки тепер я втямила значення виразу «холодний прийом». Я відчувала, як із вентиляційних люків підлоги дме тепле повітря, але мене все одно трусало від холоду. Я зняла куртку зі спинки свого крісла й накинула на плечі.

На четвертому уроці нас трохи затримали, і коли я прийшла в кафетерій, мій столик був уже зайнятий. Там були Майк, Джесика та Анжела, Конор, Тайлер, Ерик і Лорен. Кеті Маршал, руда дівчинка з молодшого класу, яка мешкала неподалік від мене, сиділа між Ериком та Остіном Марксом — старшим братом того хлопчика, який віддав мені мотоцикли. Цікаво, відколи це вони сидять тут?

Я почала злитися сама на себе. Мабуть, минулого семестру я цілком поховала себе для всіх своїх друзів.

Ніхто й не подивився, коли я сіла біля Майка, навіть незважаючи на різкий звук, який сполохав кафетерій, коли я відсувала крісло.

Я намагалася включитися в розмову. Майк та Конор говорили про спорт, тож я одразу полишила цю ідею.

— А де Бен сьогодні? — запитала Лорен в Анжели. Мене це зацікавило і я почала прислухатися. Цікаво, це означає, що Анжела та Бен досі разом?

Я ледве впізнала Лорен. Вона обстригла своє світле волосся кольору пшениці — тепер вона була підстрижена дуже коротко, ззаду вона скидалася на виголеного хлопчика. Ніколи не думала, що вона на таке здатна. Цікаво, чому вона це зробила? Може, в її волоссі заплуталася жувальна гумка? А може, вона продала свої коси? Або перед фізкультурою зібралися всі ті учні, яким вона набридала, і погодили її? Я подумала, що негарно з мого боку судити її зараз, спираючись на свої попередні враження про неї. Хай там як, а вона виявилася милою дівчиною.

— У Бена розлад шлунку,— сказала Анжела своїм тихим спокійним голосом.— На щастя, нічого серйозного. Хоча вчора йому було й справді дуже погано.

Анжела також змінила зачіску. Нарешті вона позбулася своїх різних по довжині хвостиків.

— А що ви робили на цих вихідних? — запитала Джесика. Здавалося, відповідь її зовсім не цікавила. Б'юсь об заклад, таким чином вона хотіла зробити вступ до історії про свої вихідні. Цікаво, чи згадає вона про те, що ми з нею їздили до Порт-Анджелеса, коли я сиджу в кількох метрах від неї? Чи, може, я стала такою невидимою, що вони обговорюватимуть мене в моїй же присутності?

— В суботу ми збиралися влаштувати пікнік... але потім передумали, — сказала Анжела. В її голосі було щось таке, що зацікавило мене. Джес також помітила це.

— Як шкода, — сказала вона і вже збиралася перейти до своєї історії, але я була не єдина, хто звернув увагу на дивні нотки в голосі Анжели.

— А що трапилося? — поцікавилася Лорен.

— Ну, — мовила Анжела вагаючись, хоча я не пам'ятаю, щоб вона колись вагалась. — Ми подалися на північ, майже доїхали до гарячих джерел — там є хороша місцина, за милю від стежини. Але на півдорозі туди... ми побачили щось дивне.

— Побачили щось? Що це було? — Лорен звела свої світлі брови до перенісся. Здається, навіть Джес нашорошила вуха.

— Не знаю, — сказала Анжела. — Ми гадаємо, що то був ведмідь. В усякому разі він був чорний і, здається... дуже великий.

Лорен фиркнула.

— О, і ви туди ж!

В її очах з'явилася злісна посмішка, і я вирішила, що це їй не на користь. Очевидно, зачіска — єдине, що вона змінила.

— Минулого тижня Тайлер торочив мені те саме.

— Ведмеді не з'являються так близько від населених пунктів, — сказала Джесика, стаючи на бік Лорен.

— Та невже? — запротестувала Анжела тихим голосом, опустивши очі додолу. — А ми справді бачили його.

Лорен захихотіла. Майк досі говорив із Конором, не звертаючи уваги на дівчат.

— Я знаю, що вона говорить правду, — сказала я нетерпляче. — В суботу в крамницю заходив мисливець, який також бачив ведмедя, Анжело. Він сказав, що той ведмідь величезний і чорний і блукає недалеко від міста, правда, Майку?

На якусь мить запанувала абсолютна тиша. Всі, хто сидів за столом, здивовано витріщилися на мене. Кеті, новенька, роззявила рота і сиділа так, немов вона стала свідком вибуху чи що. Ніхто не ворухився.

— Майку? — пробурмотіла я приголомшено. — Пам'ятаєш того хлопця, який розповідав нам про ведмедя?

— Ну-у, так, — сказав Майк запнувшись. Не знаю, чому він дивився на мене таким дивним поглядом. Я ж говорила з ним на роботі, правда? Говорила ж? Принаймні мені так здавалося...

Нарешті Майк отямився.

— Так, той хлопець казав, що бачив велетенського чорного ведмедя неподалік од стежки — більшого, ніж гризлі, — запевнив він.

— Гм... — мовила Лорен, потім обернулася до Джесики і змінила тему.

— Ти вже отримала відповідь із Каліфорнійського університету? — запитала вона.

Тепер усі, окрім Майка та Анжели, слухали її. Анжела неспіливо усміхнулася мені, і я поквапилася послати їй усмішку у відповідь.

— То що ти робила на вихідних, Белло? — поцікавився Майк. У його тоні відчувалася якась дивна настороженість.

Всі, окрім Лорен, подивилися на мене, очікуючи відповіді.

— В п'ятницю ввечері ми з Джесикою їздили дивитися фільм в Порт-Анджелес. Частину суботи і майже всю неділю я провела в Ла-Пуші.

Розгублені погляди блукали між мною та Джесикою. Здається, Джес нервувала. Цікаво, вона хотіла, щоб ніхто не здогадався про нашу з нею поїзду, чи просто хотіла розказати про все сама?

— І який фільм ви дивилися? — запитав Майк, усміхаючись.

— «Мертву точку» — той, що про зомбі, — я задоволено усміхнулася. Може, мені ще вдасться виправити ту шкоду, яку я заподіяла собі протягом останніх кількох місяців.

— Я чув, що фільм дуже страшний. Як гадаєш, це правда? — було очевидно, що Майк хотів продовжити нашу розмову.

— В самому кінці Белла так налякалася, що вийшла із залу, — вставила Джесика, хитро вищирившись.

Я усміхнулася, намагаючись надати своєму обличчю збентеженого виразу.

— Було дуже страшно.

Майк продовжував ставити мені різні запитання, аж поки не закінчився ланч. Зрештою, всі інші почали говорити між собою, хоча досі поглядали на мене час від часу.

Анжела говорила переважно зі мною та Майком, і коли я підвелася, щоб віднести тацю, вона попрямувала за мною.

— Дякую,— сказала вона пошепки, коли ми відійшли від столика.

— За що?

— За те, що втрутилася, що заступилася за мене.

— Без проблем.

Вона зосереджено подивилася на мене, але не образливо, а на зразок «всьяке може з людиною статися», і запитала:

— В тебе все гаразд?

Ось чому для поїздки в Порт-Анджелес я вибрала Джесіку, а не Анжелу,— хоча Анжела мені завжди подобалася більше. Анжела була занадто чутлива.

— Не зовсім,— визнала я.— Але мені вже краще.

— Я дуже рада,— сказала вона.— Я вже скучила за тобою.

В цей час Лорен та Джесіка повільно пройшли повз нас, і я почула, як Лорен голосно прошепотіла: «*Яка радість*, наша Бела повернулася!»

Анжела обернулася до них і закотила очі, а потім усмінулася мені підбадьорливо. Я зітхнула. Здається, все почало налагоджуватися.

— Яке сьогодні число? — раптом поцікавилася я.

— Сьогодні дев'ятнадцятого січня.

— Гм...

— І що з того? — запитала Анжела.

— Вчора виповнився рівно рік, як я прийшла в цю школу,— подумала я вголос.

— Відтоді майже нічого не змінилося,— пробурмотіла Анжела, дивлячись на Лорен та Джесіку.

— Знаю,— погодилася я.— Щойно я подумала про те ж саме.

РОЗДІЛ 7. ПОВТОРЕННЯ

Я НЕ БУЛА ВПЕВНЕНА, ЩО В ДІДЬКА Я ТУТ РОБЛЮ. Чи намагалася я *знову* увійти в стан заціпеніння і перетворитися на зомбі? А може, я стала мазохісткою і почала отримувати задоволення від тортур? Я повинна їхати прямісінько в Ла-Пуш. Біля Джейкоба я почувалася набагато краще. І навіщо я роблю *це*?

Та все марно, я продовжувала їхати вузькою зарослою дорогою, що петляла між дерев, які здіймалися наді мною зеленою живою аркою. Мої руки тремтіли, тож я сильніше вхопилася за кермо.

Я знала, що однією з причин того, що відбувається, був мій нічний кошмар; і хоча зараз я не сплю, порожнеча з того сну гризе мої нерви, немов собака свою улюблену кістку.

Там був хтось, кого я повинна розшукати. Недосяжний і неможливий, байдужий і розгублений... але він був там. Я повинна вірити в це.

Була ще одна причина — дивне відчуття, що все повторюється, навіть дати співпадають. Я помітила це ще в школі. Це дивне відчуття... Я немов починала все спочатку — я стала думати, як би склався мій перший день у школі, якби я була зовсім звичайною людиною того дня в кафетерії.

У моїй голові крутилися слова, я радше бачила їх, аніж чула: *Все буде так, наче мене й не існувало.*

Я обманювала себе, визнаючи лише дві причини свого приїзду сюди. Я не хотіла визнати головного. Бо це означало б, що я несповна розуму.

А правда крилася в тому, що я хотіла знову почути його голос, як у дивній галюцинації того вечора, в п'ятницю. В ту коротку

мить його голос лунав реально, а не як побляклий спогад. Він був ідеальний та лагідний, зовсім не схожий на тьмяне віддуння моїх спогадів. А головне — він не завдавав мені болю. Це не триватиме довго, я знаю, що біль обов'язково наздожене мене, тому було зовсім нерозумно з мого боку їхати сюди. Але ті дорогоцінні моменти, коли я могла знову чути його, були невимовним блаженством. Я обов'язково повинна знайти спосіб, щоб повторити це. І сподівалася, що ефект дежавю допоможе мені в цьому. Тож тепер я їхала до його дому. Як довго я не була в цьому злочасному місці!

Густі, схожі на джунглі зарості затуляли лобове скло. Дорога все тягнулася й тягнулася. Я почала нервувати і додала швидкості. Скільки часу я вже їду? Хіба я вже не повинна була дістатися будинку? Дорога так заросла, що я не впізнала її.

А якщо я не знайду його? На саму тільки думку про це я затремтіла. А якщо і цей доказ стерто з лиця землі?

Раптом я помітила просвіток між дерев, який так шукала, але він був зовсім не такий, як раніше. Природа швидко взяла під свій контроль залишену без нагляду землю. Височенна папороть пробралася на газон навколо дому, розрослася поряд із кедрами й загородила широку під'їзну доріжку. Здавалося, галявина потопала в зелених, по сам пояс хвилях.

Будинок був на місці, але він став зовсім не такий, як раніше. І хоча нічого не змінилося ззовні, темні вікна сповіщали про порожнечу всередині. Це було жахливе видовище. Вперше цей прегарний будинок видався мені схожим на пристанище вурдалаків.

Я натиснула на гальма й озирнулася. Я боялася їхати далі.

Але нічого не трапилося. Я не чула ніякого голосу в своїй голові.

Тому я залишила двигун увімкненим і стрибнула в море папороті. Можливо, якщо я зроблю крок уперед, як тої п'ятниці...

Я повільно наблизилася до будинку, позаду мене заспокоїли во торохкотів мотор мого пікапа. Діставшись веранди, я зупинилась, бо тут не було нічого. Жодної ознаки їхньої присутності... його присутності. Будинок був тут, але це нічого не означало. Я бачила його на власні очі, але сам лише факт його існування не міг розвіяти мої нічні кошмари.

Я не підійшла ближче. Я не хотіла дивитися в порожні вікна. Я не була впевнена, що саме буде найважче побачити. Порожні кімнати, голі стіни — це, безумовно, боляче. Як на похороні моєї

бабусі, коли мама наполягла, щоб я залишилася вдома. Вона сказала, що хоче, аби я запам'ятала бабусю такою, якою вона була за життя.

Чи побачити, що нічого не змінилося? Всі меблі на своїх місцях, ті самі картини на стінах, а найгірше — рояль на невисокому підвищенні? Це тільки б підсилило відчуття порожнечі, адже колишні пожильці забрали з собою все те, що вдихало життя в цей будинок. А в домі, що залишився покинутим і забутим, уже не було життя.

Так, як і в мені.

Я миттю обернулася спиною до тієї порожнечі й поспішила до свого пікапа. Я майже бігла. Мені хотілося негайно забратися звідти і повернутися в людський світ. Я почувалася спустошеною і більш за все хотіла побачити Джейкоба. Можливо, я розвинула ще одну хворобу — патологічну необхідність у спілкуванні, яка прийшла на зміну заціпенінню. Та мені було байдуже. Я гнала пікап із такою швидкістю, на яку він був тільки спроможний, намагаючись ні про що не думати.

Джейкоб чекав на мене. Побачивши його, я розслабилася, і мені стало легше дихати.

— Привіт, Белло! — гукнув він.

Я усміхнулася з полегкістю.

— Привіт, Джейкобе.

У вікні з'явилася голова Біллі, і я помахала йому.

— Що ж, до роботи,— сказав Джейкоб тихим, але завзятим голосом.

Я насилу всміхнулася.

— Серйозно? А я й справді ще не набридла тобі? — поцікавилася я. Він, мабуть, уже почав ставити собі запитання, настільки відчайдушно я прагнула компанії.

Джейкоб обійшов будинок і рушив до гаража.

— Ні. Поки що ні.

— Будь ласка, дай мені знати, коли моя присутність почне нервувати тебе. Я не хочу завдавати тобі незручностей.

— Гаразд,— засміявся він хрипко.— Раптом що — я не мовчатиму.

Зайшовши в гараж, я побачила, що червоний мотоцикл зібрано. З купи металобрухту він перетворився на нормальний мотоцикл.

— Джейку, ти просто диво! — вигукнула я.

Він знову засміявся.

— Нові проекти завжди поглинають всю мою увагу. Я стаю одержимим, — знизав він плечима. — Та якби в мене було трохи здорового глузду, я б ремонтував їх повільніше.

— Чому?

Він опустил погляд долі й мовчав так довго, ніби не чув запитання. Нарешті він запитав:

— Белло, а якби я сказав, що не можу відремонтувати ці мотоцикли? Що тоді?

Я також не відповіла одразу, і він поглянув на мене, намагаючись роздивитися вираз мого обличчя.

— Я б сказала... що це погано, та я впевнена, що ми б змогли зайнятися чимось іншим. Ну, хоча б виконували домашні завдання разом.

Джейкоб усміхнувся, і його плечі розслабилися. Він сів поряд із мотоциклом і взяв гайковий ключ.

— Значить, ти й надалі приїжджатимеш до мене, коли я завершу роботу над мотоциклами?

— От до чого ти ведеш? — я похитала головою. — Гадаю, я й надалі користуватимуся твоїми неоціненними здібностями. Я приїжджатиму сюди доти, доки ти дозволятимеш мені.

— Сподіваєшся знову побачити Квіла? — піддражнив він мене.

— Ти розкусив мене.

Він засміявся.

— Тобі справді подобається збувати свій вільний час зі мною? — запитав він здивовано.

— Дуже, дуже подобається. І я доведу це. Завтра я працюю, але в середу ми обов'язково робитимемо щось, що не стосується мотоциклів.

— А що саме?

— Навіть не уявляю. Ми можемо поїхати до мене, тож тобі не доведеться виявляти своє завзяття. Ти зможеш взяти свої домашні завдання. Тобі треба підтягнутися в навчанні, і я з радістю допоможу тобі в цьому.

— Так, домашнє завдання — це непогана ідея, — він скорчив гримасу, і я подумала, скільки домашніх завдань він не виконав, щоб провести час зі мною.

— Ага,— погодилася я.— Нам хоч зрідка слід бути відповідальними, тому що Біллі та Чарлі не зможуть завжди заплюшувати на це очі,— я зробила жест, який підкреслював нас як єдине ціле. Джейкобу це сподобалося — він аж засяяв.

— Отже, домашні завдання раз на тиждень? — запропонував він.

— Може, краще два рази на тиждень,— сказала я, зважуючи ту відповідальність, яку щойно взяла на себе.

Він награно тяжко зітхнув і потягнувся до паперового пакета. Він витягнув звідти дві бляшанки содової, відкрив одну і простягнув мені. Потім відкрив другу й урочисто підняв її.

— За відповідальність,— проголосив він тост.— Двічі на тиждень.

— І безрозсудність у всі інші дні,— наголосила я.

Він усміхнувся, і наші бляшанки зустрілися високо в повітрі, весело задзеленчавши.

Я повернулася додому пізніше, ніж планувала, і не діждавшись мене, Чарлі замовив піцу. Він навіть не дозволив мені вибачитися.

— Навіть не хочу нічого чути,— запевнив він мене.— В будь-якому разі ти заслужила на відпочинок від домашніх справ.

Я знала, що він заспокоївся і радіє з того, що я поведжуся, як нормальна людина, і не збирається нічого псувати.

Перш ніж узятися до домашнього завдання, я перевірила свою електронну пошту. Там був довгий лист від Рене. Вона розпитувала мене подробиці з попереднього листа, тож я відіслала їй детальний опис іще одного дня. Я розповіла про все, окрім мотоциклів. Навіть легковажна Рене почне хвилюватися, дізнавшись про це.

Вівторок у школі приніс свої радощі й розчарування. Анжела та Майк, здається, ладні були вітати мене з розкритими обіймами, заплющивши очі на мою поведінку протягом останніх кількох місяців. Джес була стійкіша. Мені стало цікаво, може, їй потрібне письмове вибачення за той інцидент у Порт-Анджелесі?

На роботі Майк був жвавий і торохкотів без угаву. Здається, він хотів сказати за один вечір усе те, що назбиралося за семестр. Слова лилися з нього потоком. Я помітила, що можу усміхатися й навіть сміятися поряд із ним, хоча робити це було не так легко, як із Джейкобом. До певного моменту все йшло нормально.

Поки я знімала свій робочий жилет й ховала його під прилавок, Майк зачинив двері й повісив табличку.

— Було весело сьогодні, — сказав Майк щасливо.

— Так, — погодилася я, хоча я б не відмовилася провести цей вечір у гаражі.

— Жаль, що тобі довелося піти з кіно так рано минулого тижня.

Я була трохи спантеличена таким поворотом у розмові й знижала плечима.

— Мабуть, я справжня боягузка.

— Гадаю, тобі варто було піти на якийсь інший фільм, який тобі справді б подобався, — пояснив він.

— А, — пробурмотіла я досі збентежено.

— Наприклад, цієї п'ятниці ти можеш піти в кіно зі мною. Ми можемо подивитися щось зовсім не страшне.

Я закусила губу.

Я не хотіла сваритися з Майком, особливо зараз, коли він був одним із тих, хто пробачив мені моє божевілля. Але все це здавалося мені знайомим. Так наче за останній рік нічого не трапилося. Шкода тільки, що цього разу в мене немає відмовок про Джес.

— Побачення? — запитала я. Відвертість була, мабуть, найкращою політикою в цьому разі. Краще з'ясувати все одразу.

Він звернув увагу на тон мого голосу.

— Якщо ти не проти. Але це не обов'язково повинне бути справжнє побачення.

— Я не хочу побачення, — сказала я повільно, усвідомлюючи, що це чиста правда. Увесь світ видався мені невимовно далеким.

— Значить, як друзі? — запропонував він. Його ясні блакитні очі явно не погоджувалися з цим. Я сподівалася, що він справді усвідомлює, що ми можемо бути тільки друзями.

— Було б весело. Але в мене вже є плани на п'ятницю. Може, наступного тижня?

— А що ти робиш у п'ятницю? — запитав він. Гадаю, його запитання прозвучало більш байдуже, ніж він цього хотів.

— Домашнє завдання... У мене заплановане заняття з другом.

— А, ну тоді добре. Може, наступного тижня.

Він провів мене до машини, тепер він став зовсім небагатослівним. Це так чітко нагадало мені мої перші місяці в Форксі.

Я зробила повний цикл, і тепер усе здавалося мені просто луною — порожньою, беззмістовною луною.

Наступного вечора, зайшовши до вітальні, Чарлі зовсім не здивувався, побачивши там нас із Джейкобом. Розтягнувшись на підлозі й обклавшись підручниками, ми виконували домашні завдання. Судячи з реакції Чарлі, було неважко здогадатися, що вони з Біллі уже обговорили все за нашими спинами.

— Привіт,— сказав він, покосившись у бік кухні.

Він зачув запах лазаньї, на приготування якої я витратила увесь день — Джейкоб охоче спостерігав і час від часу знімав пробу, апетитно облизуючись. Я й справді постаралася, намагаючись компенсувати вчорашню піцу.

Джейкоб залишився на обід, а їдучи додому, захопив тарілочку для Біллі. Він неохоче додав іще один рік до мого умовного віку за чудові кулінарні здібності.

В п'ятницю ми копирсалися в гаражі, в суботу знову виконували домашні завдання. Очевидно, Чарлі остаточно переконався в тому, що я не божевільна, й провів увесь день на риболовлі з Гаррі. Коли він повернувся, ми вже все зробили — ми почувалися дуже розумними й зрілими — і дивилися канал «Дискавері».

— Мабуть, мені пора,— зітхнув Джейкоб.— Уже пізно.

— О'кей, гаразд,— пробурмотіла я.— Я відвезу тебе додому.

Він усміхнувся, побачивши, з якою неохотою я робила це,— здається, це приносило йому задоволення.

— Завтра знову до роботи,— сказала я, щойно ми опинилися в безпечному місці — в моєму пікапі.— О котрій годині мені приїхати?

Він усміхнувся у відповідь, але в цій усмішці відчувалося якесь дивне хвилювання.

— Краще я сам тобі подзвоню, гаразд?

— Звісно.

Я насупилася сама до себе. Цікаво, що все це означає.

Він широко виширився.

Наступного ранку в прибрала в хаті — чекаючи на дзвінок Джейкоба й намагаючись викинути з голови останній нічний кошмар. Декорації дещо змінилися. Минулої ночі я блукала у широкому морі папороті, натикаючись час від часу на велетенські дерева. Там більше нічого не було, я заблукала й тинялася без

будь-якої цілі чи мети. Мені хотілося покарати себе за ту дурну поїздку до покинутого будинку минулого тижня. Я намагалася вигнати цей сон зі своєї свідомості, сподіваючись, що зможу ізольовати його там, звідки він ніколи не втече.

Коли задзвонив телефон, Чарлі був надворі, мив машину. Тож я миттю кинула швабру й побігла вниз, щоб відповісти на дзвінок.

— Алло,— сказала я, захскавшись.

— Белло,— сказав Джейкоб дивним офіційним тоном.

— Привіт, Джейку.

— Гадаю... Гадаю, що у нас сьогодні *побачення*,— сказав він.

У його голосі відчувався підтекст.

Мені знадобилася хвилина, щоб збагнути все.

— Невже вони готові? Просто не можу повірити!

Як вчасно! Мені потрібно було щось, щоб відвернути увагу від кошмарів та страшних думок.

— Так, вони на ходу і таке інше.

— Джейкобе, ти, поза сумнівом, найталановитіша й найпрекрасніша людина, яку мені коли-небудь доводилося зустрічати! За це ти отримувеш ще десять років.

— Класно! Тепер я уже майже середнього віку...

Я засміялася.

— Я уже їду!

Я кинула швабру й миючі засоби в шафку під ванною й схопила свою куртку.

— Їдеш до Джейка,— сказав Чарлі, коли я мчала попри нього. Насправді це було не запитання.

— Ага,— відповіла я, засакаючи у свій пікап.

— Я теж згодом приїду на станцію,— гукнув Чарлі мені услід.

— Гаразд,— крикнула я у відповідь, повернувши ключа.

Чарлі сказав ще щось, але я не розчула, що саме,— рев мотору заглушив його голос. Здається, він запитав:

— Де пожежа?

Я припаркувала машину неподалік від дому Блеків, біля дерев, щоб можна було непомітно винести мотоцикли. Коли я вийшла з машини, в око впали два яскраві мотоцикли — один червоний, другий чорний: обидва стояли під ялиною, невидимі з хати. Джейкоб підготувався.

До обох ручок на кермі були прив'язані блакитні стрічки. Я саме сміялася з цього, коли з дому вибіг Джейкоб.

— Готова? — запитав він тихо, його очі іскрилися.

Я кинула погляд через його плече — не було ніяких ознак присутності Біллі в домі.

— Так, — сказала я, але мій запал потроху спав, я намагалася уявити себе на мотоциклі.

Джейкоб завантажив мотоцикли в багажник мого пікапа, обережно поклавши набік, щоб їх не було видно.

— Поїхали, — сказав він; через хвилювання його голос звучав вище, ніж звичайно. — Я знаю одне чудове місце, ніхто не помітить нас там.

Ми поїхали на південь від міста. Грунтова дорога петляла — іноді навколо не було нічого, окрім дерев, а потім перед нами відкривалися чудесні краєвиди на Тихий океан, що простягався під темно-сірим небом аж до самого обрію. Ми їхали над берегом поміж скель, які прилягали до узбережжя, і здавалося, їм не було кінця-краю.

Я їхала повільно, щоб добре все роздивитися і в разі чого вчасно загальмувати, оскільки дорога тягнулася вздовж скель. Джейкоб розповідав про ремонт мотоциклів, але його розповідь була сповнена технічних термінів, тож я не дуже намагалася ввійти в суть справи.

Саме в цю мить я помітила чотири фігури, які стояли на виступі скелі дуже близько від обриву. З такої відстані я не могла визначити їхній вік, але точно могла сказати, що це були чоловіки. Незважаючи на прохолодний день, вони були одягнені в шорти.

Поки я спостерігала, найвищий підійшов до краю. Я автоматично зменшила швидкість, моя нога завмерла над педаллю гальм.

А потім він скочив униз.

— Ні, — зойкнула я, тиснучи на гальма.

— Що трапилося? — тривожно вигукнув Джейкоб у відповідь на мій крик.

— Той хлопець — він щойно *скочив зі скелі!* Чому ніхто не зупинив його? Ми повинні викликати «швидку»!

Я хутко відчинила двері й почала вилазити з машини, хоча в цьому не було потреби. Найшвидший спосіб дістатися до телефону — повернутися назад до будинку Біллі. Я не могла повірити

в те, свідком чого щойно стала. Можливо, глибоко в підсвідомості я сподівалася, що помиляюся і вся справа в оптичному обмані, до якого спричинилася любовна шибка.

Джейкоб засміявся, і я розлючено витріщилася на нього. Як можна бути таким товстошкірим, таким холоднокривним?

— Вони пірнають у воду зі скелі, Белло. Це така розвага. В Ла-Пуші немає розважальних центрів, ти ж знаєш.

Він дразнив мене, але в його голосі була якась дивна нотка роздратування.

— Пірнають зі скелі? — повторила я збентежено. З недовірою я подивилася на другу фігуру, яка наблизилася до краю безодні, зупинилася — й за якусь мить дуже граційно скочила вниз. Мені здалося, що падіння тривало вічно, та нарешті людська фігура зникла в темно-сірих хвилях.

— Ого. Це так високо, — я повернулася на своє місце, все ще дивлячись широко розплющеними очима на тих двох, що залишилися. — Тут, мабуть, футів сто.

— Ну, десь так. Більшість із нас скачуть із нижчого виступу, он із тої скелі, що виступає посеред обриву, — він вказав жестом. Це місце й справді здалося мені безпечнішим. — Ці хлопці справді божевільні. Вочевидь, хочуть похизуватися, які вони відважні. Я маю на увазі, що сьогодні й справді холодно. В таку погоду вода не може бути приємною, — він трохи рознервувався, ніби ці хлопці образили його особисто. Це трохи здивувало мене. Я гадала, що Джейкоба неможливо засмутити.

— І ти також скачеш зі скелі? — я не пропустила слова «нас».

— Звісно, аякже, — вищирився він. — Це весело. Трохи страшнувато, такий собі адреналін.

Я знову подивилася на скелю, третя фігура вже наблизилася до краю. Ще ніколи в своєму житті я не зустрічала нічого безрозсуднішого. Мої очі загорілися, і я усміхнулася.

— Джейку, наступного разу ти повинен взяти мене з собою.

Він насупився й сердито подивився на мене, явно не схвалюючи такого плану.

— Белло, щойно ти хотіла викликати швидко для Сема, — нагадав він мені. Я здивувалася, що він міг розпізнати когось із такої відстані.

— Я хочу спробувати, — наполягала я, вилазячи з машини.

Джейкоб схопив мене за руку.

— Не сьогодні, гаразд? Принаймні дочекаємося теплішого дня.

— Гаразд,— погодилася я. Через крижаний вітер, що подув з океану, моя рука вкрилася гусячою шкірою.— Але я хочу якомога швидше.

— Якомога швидше,— закотив він очі.— Знаєш, Белло, іноді ти так дивно поводишся.

Я зітхнула.

— Знаю.

— І ми не стрибатимемо з самого верху.

Я зачаровано спостерігала за тим, як третій із пірнальників розбігся й полетів іще далі, ніж два попередні. Він крутнувся й зробив переворот у повітрі, немов стрибав із парашутом. Він здавався абсолютно розкутим — легковажним і цілком безвідповідальним.

— Гаразд,— погодилася я.— Принаймні не першого разу.

Тепер Джейкоб зітхнув.

— То ми будемо нарешті випробовувати мотоцикли чи ні?

— Звісно, що будемо,— сказала я, відриваючи погляд від останньої постаті, що залишилася на скелі. Я пристебнула ремінь безпеки й зачинила дверцята. Двигун досі працював, марно здійснюючи галас. Ми знову рушили вздовж дороги.

— То хто вони — ті божевільні хлопці? — поцікавилася я.

Він видав якийсь дивний неприємний звук.

— Банда Ла-Пуша.

— У вас є банда? — запитала я й помітила, що мій голос пролунав здивовано.

Його розсмішила моя реакція.

— Не зовсім. Це ж не бандитське угруповання, вони не б'ються, вони дружелюбні,— фиркнув він.— Був тут один хлопець із резервації Мака⁵, великий такий, страшний. Так от, він продавав дітям наркотики, а Сем Юлі зі своїми *прибічниками* вигнали його з нашої землі. Вони дуже переймаються *нашою землею, гонором племені...* аж деколи доходить до смішного. Найгірше те, що старійшини ставляться до них серйозно. Ембрі каже, що вони іноді зустрічаються з Семом,— він похитав

⁵ Мака — народність північноамериканських індіанців, яка проживає на північному заході півострова Олімпік у США.

головою, на обличчі читалась непокора. — Ембрі також чув від Лі Клірвотер, що вони називають себе «захисниками» чи щось таке.

Руки Джейкоба стиснулися в кулаки, наче він хотів ударити когось. Я ще ніколи не бачила його таким.

Я здивувалася, почувши ім'я Сема Юлі. Я не хотіла знову згадувати свої нічні кошмари, тому сказала, щоб змінити тему:

— Ти їх недолюблюєш.

— Невже це так помітно? — запитав він з іронією.

— Ну, не схоже на те, щоб вони чинили щось погане, — я намагалася заспокоїти його, повернути йому веселий гумор. — Просто банда святенників, які всіх дратують.

— Так, дратують — це годяще слово. Вони завжди виділяються — наприклад, стрибки зі скелі. Вони поводяться як... як... навіть не знаю. Як круті хлопці. Якось минулого семестру ми з Ембрі та Квілом ходили по крамницях, аж раптом з'явився Сем зі своїми послідовниками, Джаредом та Полом. Квіл ляпнув щось, ти ж знаєш, який у нього довгий язик, і це розізлило Пола. Його очі потемніли, він ніби вищирився — ні, він показав зуби, а не вищирився, — він так оскаженів, що його аж трусило. Але Сем поклав руку йому на груди і похитав головою. Якийсь час Пол дивився на нього, а потім заспокоївся. Чесно, все виглядало так, наче Пол хотів роздерти нас на шматки, а Сем стримав його, — він застогнав. — Як у поганенькому вестерні. Ти ж знаєш, Сем досить кремезний хлопець, йому двадцять. Але Полу всього шістнадцять, він нижчий за мене і худіший за Квіла. Гадаю, будь-хто з нас зумів би провчити його.

— Круті хлопці, — погодилася я. Перед моїми очима постала чітка картина, так ясно Джейкоб описав усе. І це нагадало мені дещо... три високі темношкірі чоловіки мовчки стоять у вітальні мого батька. Картинка розмита, бо моя голова лежить на канапі, а наді мною схилився лікар Джеранді й Чарлі... Може, це була банда Сема?

Я швидко заговорила, щоб уникнути неприємних спогадів.

— Невже Сем не застарий для таких речей?

— Так, він мав їхати в коледж, але залишився тут. І ніхто навіть не дорікнув йому за це. У старійшин мало не стався напад, коли моя сестра кинула університет і вийшла заміж. Але ж ні, Сем Юлі завжди правий.

На його обличчі з'явився гнів, я ніколи не підозрювала, що він здатний на таке почуття.

— Це все справді дратує і... звучить дивно. Але все одно я не розумію, чому ти приймаєш усе на свій рахунок.

Я подивилася на його обличчя. Сподіваюся, я не образила його почуттів. Раптом він заспокоївся і глянув у вікно.

— Ти прогавила поворот,— сказав він спокійно.

Я розвернулася, мало не наїхавши на дерево, бо почала розвертатися на середині дороги.

— Дякую за попередження,— пробурмотіла я, вирулюючи на бічну дорогу.

— Вибач, я не звернув уваги.

Якийсь час ми мовчали.

— Ти можеш зупинитися будь-де тут,— сказав він м'яко.

Я заглушила мотор. У вухах дзвеніла тишина. Ми вийшли з пікапа, і Джейкоб обійшов машину, щоб витягнути мотоцикли. Я намагалася роздивитися вираз його обличчя. Щось непокоїло його. Мабуть, я зачепила болюче місце.

Він натягнуто усміхнувся й підштовхнув мені червоного мотоцикла.

— З днем народження! Краще пізно, ніж ніколи. Ну що, готова?

— Гадаю, що так.

Коли я усвідомила, що мені треба сісти на мотоцикл, то злякалася.

— Ми їхатимемо повільно,— пообіцяв він. Я обережно притулила свій мотоцикл до пікапа, поки він ішов по свій.

— Джейку...— я вагалася, коли він вернувся, обійшовши пікап.

— Так?

— Що тебе непокоїть? Я маю на увазі те, що стосується Сема. Може, є ще щось?

Я спостерігала за його лицем. Він скривився, але, здається, не розізлився. Джейк подивився собі під ноги й копнув переднє колесо свого мотоцикла — здається, він тягнув час.

Він зітхнув.

— Справа в тому... як вони ставляться до мене,— тепер слова полилися рікою.— Ти ж знаєш, рада старійшин має складатися з рівних, але якби там був ватажок, ним, безперечно, був би мій

батько. Я ніколи не розумів, чому люди так ведуть себе щодо нього. Чому його думка найважливіша. Як була свого часу думка його батька й батька його батька. Мій прадід, Ефраїм Блек, був останнім вождем, якого ми мали, і можливо, тому вони так прислухаються до Біллі... Але я такий, як і всі. Ніхто ніколи не ставився до мене по-особливому... дотепер.

Це насторожило мене.

— Сем ставиться до тебе якось по-особливому?

— Ага,— відповів він, кинувши на мене стурбований погляд.— Він дивиться на мене так, наче чекає чогось... ніби я маю приєднатися до їхньої дурної банди. Він приділяє мені більше уваги, ніж будь-кому іншому. Ненавиджу це.

— Ти не повинен ні до кого приєднуватися,— сказала я, у моєму голосі відчувалася злість. Це справді засмучувало Джейкоба й бісило мене. Та за кого вони себе мають, ці «захисники»?

— Так,— його нога продовжувала ритмічно стукати по колесі.

— Що? — я могла побитися об заклад, що було ще щось.

Він насупився, його брови вигнулися в дві дуги, й він подивився на мене якось сумно, ба навіть схвильовано.

— Це все через Ембрі. Останнім часом він уникає мене.

Думки якось не в'язалися, але я подумала: може, проблема в мені, може, через мене у нього неприємності з друзями?

— Ти проводиш забагато часу зі мною,— нагадала я. Невже я така егоїстка? Я ж монополізувала його.

— Ні, справа зовсім не в цьому. Він уникає не тільки мене, але й Квіла і всіх інших також. Ембрі не ходив до школи цілий тиждень, але ми так і не змогли застати його вдома. А коли він повернувся, він виглядав... він виглядав дивно. Він був наляканий. Ми з Квілом намагалися розпитати його, в чому справа, але він не хотів говорити з жодним із нас.

Я дивилася на Джейкоба, тривожно прикусивши губу,— він і справді був наляканий. Але він не дивився на мене. Він витріщився на свою ногу, яка копала колесо, так наче вона належала комусь іншому. Ритм ударів збільшувався.

— Аж раптом цього тижня ми помітили, що Ембрі почав дружити з Семом та рештою його банди. Сьогодні він був із ними на скелі,— його голос був низький і напружений.

Нарешті він подивився на мене.

— Бєлло, вони драгували його ще бїльше, нїж мене. Він не хотїв мати з ними нїчого спїльного. А тепер він тягається повсюди на Семом, наче він вступив у їхню секту.

Те саме було й із Полом. Точнїсїнько те саме. Він узагалї не дружив із Семом. Тодї він не ходив до школи кїлька тижнів, а коли повернувся, то несподївано Сем повнїстю заволодїв ним. Не знаю, що б це могло означати. Не можу зрозумїти це, але вїдчуваю, що маю до цього стосунок, тому що Ембрі мїй друг і... Сем дивиться на мене з насмїшкою... і... — він затих.

— Ти розказав про все Бїллі? — запитала я. Він заразив мене своїм страхом. По спинї бїгали мурашки.

Тепер на його обличчї з'явилась злїсть.

— Так, — прошипїв він. — Це менї дуже допомогло.

— Що він сказав?

На лицї Джейкоба з'явився сарказм, і він заговорив, пародїючи глибокий голос свого батька:

— «Не варто хвилюватися про це зараз, Джейкобе. Через кїлька рокїв, якщо ти не зрозумїєш усе сам... Я поясню тобі», — а тодї Джейк додав уже своїм звичайним голосом: — І що все це означає? Він хотїв сказати, що це звичайна статєва зрїлїсть, дорослїшання? Нї, це щось інше.

Він кусав нижню губу й стискав кулаки. Здавалося, він от-от розплачється.

Я інстинктивно обняла його двома руками за пояс, притиснувшись обличчям до його грудей. Він був такий великий, я почувалася, немов дитина, яка обнїмає дорослого.

— Джейку, все буде гаразд! — пообїцяла я. — Якщо стане гїрше, ти зможеш переїхати до нас із Чарлі. Не бїйся, ми щось обов'язково придумаємо!

Якусь мить він не ворухився, а тодї його довгї руки невпевнено пригорнули мене.

— Дякую, Бєлло, — його голос був хрипкїший, нїж завжди.

Ми стояли так якийсь час, і це зовсїм не засмучувало мене; я навїть почувалася спокїйною. Я давно не вїдчувала такого, я вже й забула, як воно, коли тебе обнїмають. Це була дружба. А Джейкоб був дуже теплий.

Було якось дивно перебувати так близько до іншої людини — я маю на увазї, емоцїйно близько, хоча й фїзична близькїсть була

також незвичною. Це було не в моєму дусі. Як правило, я ніколи не торкалася так інших людей.

Не людей.

— Якщо ти завжди так реагуватимеш, то я буду частіше засмучуватися, — голос Джейкоба став знову життєрадісним, його сміх гуркотів над моїм вухом. Його пальці діткнулися мого волосся, м'яко й обережно.

Що ж, для мене це була тільки дружба.

Я зробила крок назад, весело сміючись разом із ним, я хотіла, щоб усе залишилося так, як є.

— Важко повірити, що я на два роки старша за тебе, — сказала я, наголосивши слово «старша». — Біля тебе я почуваюся, як гном.

Стоячи так близько до нього, я й справді змушена була задирати голову, щоб побачити його лице.

— Ти забуваєш, що зараз мені вже майже сорок.

— Ой, точно.

Він погладив мене по голові.

— Ти як маленька лялька, — дражнив він мене. — Порцелянова лялька.

Я закотила очі, зробивши ще один крок назад.

— Давай не починатимемо розмови про альбіносів.

— Белло, ти точно впевнена, що ти не одна з них? — він простягнув свою червонувато-коричневу руку поряд із моєю. Різниця була вражаюча. — Я ще ніколи не бачив нікого блідішого, ніж ти... хіба що за винятком... — він запнувся, і я відвела погляд, намагаючись не думати про те, що він хотів сказати.

— То ми будемо кататися — чи як?

— Певна річ, — відповіла я з більшим ентузіазмом, ніж півхвилини тому. Його незакінчене речення нагадало мені, для чого я тут.

РОЗДІЛ 8. АДРЕНАЛІН

— Гаразд, де зчеплення?

Я вказала на ліву рукоятку керма. Відпустити її було помилкою. Важкий мотоцикл захитався піді мною, ледь не впавши набік. Я знову схопилася за ручку, намагаючись тримати її рівно.

— Джейкобе, він не стоїть рівно,— пожалілася я.

— Стоятиме, коли ти їхатимеш,— пообіцяв він.— А де в тебе гальма?

— Під мою правою ногою.

— Неправильно.

Він схопив мене за праву руку й сильніше притиснув пальці до перемикача ручного гальма, просто над перемикачем швидкості.

— Але ж ти казав...

— Зараз тобі потрібне саме це гальмо. І не гальмуй зараз нижнім, робитимеш це, коли освоїшся.

— Ти щось недоговорюєш,— сказала я підозріло.— А хіба обидва гальма не однаково важливі?

— Забудь про заднє гальмо, гаразд? Ось тут...— він накрив мою руку своєю долонею і притиснув гальмо до ручки.— Ось як треба гальмувати. Не забувай,— він стиснув мою руку ще раз.

— Гаразд,— погодилася я.

— Газ?

Я стиснула праву рукоятку.

— А перемикач швидкостей?

Я штовхнула його лівою ногою.

— Дуже добре. Гадаю, ти запам'ятала всі важелі. Єдине, що залишається,— змусити його зрушити з місця.

— Угу,— невиразно пробурмотіла я, боячись сказати ще хоч слово. В шлунку якимось дивно забулькотіло, і я злякалася, що мій голос зірветься. Я боялася. Я намагалася переконати себе, що цей страх безпідставний. Я уже пройшла через усе найгірше. У порівнянні з цим нічого не може видатися таким страшним. Чого мені боятися? Зараз я розсміюся в лице самій смерті.

Мій шлунок на це не купився.

Я витріщилася на довгу брудну дорогу, обабіч якої росла зелена густа трава. Асфальт був вологий і вкритий піском. Все одно краще, ніж болото.

— Тримай пальці на зчепленні,— інструктував Джейкоб.

І я поклала пальці на зчеплення.

— А тепер дуже важливий момент,— наголосив Джейкоб.— Ні в якому разі не відпускай пальців, гаразд? Уяви, що тримаєш у руках справжню гранату. Кільце висмикнете, а граната у тебе в руках.

Я стиснула пальці ще сильніше.

— Гаразд. Як гадаєш, ти зможеш сама зрушити з місця?

— Якщо я підніму ногу, то одразу впаду,— відповіла я кризь зуби, стискаючи свою справжню гранату.

— Добре, я допоможу тобі. Тільки не відпускай зчеплення.

Він зробив крок назад, а потім різко натиснув на педаль газу. Почувся гуркіт, і мотоцикл завівся, здригаючись від дужих поштовхів. Я почала падати набік, але Джейк устиг схопити мотоцикл, перш ніж той привалив мене до землі.

— Обережно! Ти досі тиснеш на зчеплення?

— Так,— сказала я, задихаючись.

— Постав ноги назад — я поспробую все спочатку.

Він поклав руку на задне сидіння задля безпеки. Зчеплення спрацювало з четвертого разу. Я відчувала, як мотоцикл гуде і реве під мною, немов дикий звір. Я стискала зчеплення, аж поки мої пальці не заніміли.

— Тепер тисни на газ,— сказав він.— Але дуже ніжно. І не відпускай зчеплення.

Досі вагаючись, я покрутила праву рукоятку. Мотоцикл ледь-ледь рушив із місця. Він злісно ревів, немов голодний звір. Джейкоб задоволено усміхнувся.

— Ти пам'ятаєш, як переключати першу швидкість? — запитав він.

— Так.

— Тоді вперед, пробуй.

— Гаразд.

Він почекав кілька секунд.

— Ліва нога, — підказав він.

— *Знаю*, — сказала я, глибоко вдихаючи.

— Ти впевнена, що хочеш зробити це? — запитав Джейкоб. — У тебе наляканий вигляд.

— Зі мною все гаразд, — обрубала я, перемкнувши швидкість на рівень нижче.

— Дуже добре, — похвалив він мене. — А тепер дуже м'яко відпуская зчеплення.

Він зробив крок назад.

— Ти хочеш, щоб я відпустила гранату? — недовірливо запитала я. Не дивно, що він зробив крок назад.

— Такий принцип дії. Просто зроби це, але повільно.

Тільки-но я почала послаблювати пальці на зчепленні, як одразу почула голос, який звертався до мене і не належав хлопцеві, що стояв поруч.

«Це безрозсудно, це дівтацтво і дурість», — аж кипів оксамитовий голос.

— Ой! — я здивовано розтулила рота і відпустила зчеплення.

Мотоцикл став дибки, подався вперед, а потім впав на землю разом зі мною. Ревучий мотор миттю заглух.

— Белло? — Джейкоб із легкістю зняв важкий мотоцикл із мене. — Ти не забилася?

Але я не слухала.

«Я ж казав», — пробурмотів ідеальний, кришталево-чистий голос.

— Белло? — Джейкоб трусив мене за плечі.

— Зі мною все гаразд, — мовила я приголомшено.

Більше, ніж гаразд. Голос у моїй голові знову повернувся. Він досі звучав у моїх вухах — м'яким, оксамитовим відлунням.

У голові швидко прокручувалися всі можливі варіанти. Ніяких збігів — незнайома дорога, я роблю те, чого раніше ніколи не робила, — ніяких дежавю. Отже, галюцинація була викликана

чимось іншим... Я відчула, як по моїх жилах пульсує адреналін, і я, здається, знайшла відповідь на запитання. Поєднання адреналіну й небезпеки і зовсім трохи дурості.

Джейкоб уже поставив мене на ноги.

— Ти вдарилася головою? — запитав він.

— Не думаю.

Я похитала нею туди-сюди, перевіряючи.

— Я ж не пошкодила мотоцикла, правда?

Ця думка найбільше турбувала мене. Я збиралася спробувати ще раз, тут-таки. Трохи безрозсудності — і я отримала більше, ніж сподівалася. Ну й що з того, що я шахраювала. Можливо, я знайшла спосіб, щоб викликати ці галюцинації, — а це набагато важливіше.

— Ні. Ти просто заглушила мотор, — мовив Джейкоб, перебиваючи мої поспішні міркування. — Ти відпустила зчеплення зашвидко.

Я кивнула.

— Спробуймо ще раз.

— Ти впевнена в цьому? — запитав Джейкоб.

— Абсолютно.

Цього разу я спробувала зрушити з місця сама. Це виявилось не так легко; мені довелося трохи підскакувати, щоб натискати на педаль із потрібною силою, і щоразу, як я робила це, мотоцикл намагався скинути мене на землю. Руки Джейкоба завмерли нерішуче біля рукояток, готові в будь-який момент підхопити мене, якщо знадобиться.

Після кількох не дуже вдалих та й зовсім невдалих спроб двигун таки заревів піді мною. Не забуваючи тримати зчеплення, заради експерименту я додала газу. Мотоцикл зарокотів. Я усмінулася так само широко, як Джейкоб.

— Полегше зі зчепленням, — нагадав Джейкоб.

«Невже ти хочеш убитися? Ось для чого все це?» — сказав інший голос сердито.

Я широко вишкірилася: спрацювало! — і пропустила запитання мимо вух. Джейкоб не дозволить, щоб зі мною трапилося щось погане.

«Ідь додому, до Чарлі», — наказав голос. Я була вражена його ідеальною красою. Я не можу забути цей голос, байдуже, що мені доведеться за це заплатити.

— Відпуская повільно,— підбадьорював мене Джейкоб.

— Гаразд,— сказала я. Дивно, але я збагнула, що відповідаю їм обом одночасно.

Голос у моїй голові рывкнув так, що заглушив рев мотоцикла.

Я спробувала зосередитися, не дозволити голосу знову відвернути мою увагу, і трошки розслабила руку. Раптом мотоцикл загудів і помчав уперед.

І я полетіла.

Нізвідки подув вітер, він сильно бив ув обличчя, а волосся з такою силою тріпотіло за головою, що здавалося, хтось за нього тягнув. Серце шалено калатало, адреналін сказано пульсував у венах. Дерев пролітали повз мене, зливаючись у суцільну зелену стіну.

Але це була тільки перша швидкість. Моя рука намацала перемикач швидкостей і натиснула на газ.

«Белло, ні! — розгніваний, але такий безмежно солодкий голос зашипів над моїм вухом.— Що ж ти коїш?»

Це трохи освіжило мене, і я помітила, що дорога починає звертати ліворуч, а я досі їду прямо. Джейкоб не сказав мені, як повертати.

— Гальма, гальма,— пробурмотіла я сама до себе й інстинктивно вчавила педаль правою ногою, як зробила б у своєму пікапі.

Я втратила рівновагу, мотоцикл почало трусити, він нахилився в один, потім у другий бік. На шаленій швидкості я помчала у напрямку зеленої стіни. Я намагалася повернути кермо, але раптом мене різко кинуло вбік, і мотоцикл перевернувся, досі рухаючись до зеленої стіни.

Мотоцикл знову приземлився на мене і, голосно ревучи, почав тягнути мене по мокрому піску, аж поки не вдарився об щось тверде. Я нічого не бачила. Моє обличчя було вкрите болотом. Я спробувала підняти голову, але мені щось заважало.

У мене паморочилося в голові, і я не знала, що робити. Я розрізняла три чіткі звуки — рев мотоцикла наді мною, голос у моїй голові та ще щось...

— Белло! — гукнув Джейкоб, і я почула рывкіт іще одного мотоцикла.

Тягар уже не притискав мене до землі, і нарешті я змогла дихати вільно. Навколо панувала тиша.

— Ого,— пробурмотіла я. Мене аж трусило. Ось він, рецепт галюцинації — адреналін плюс небезпека плюс дурість. Щось у такому дусі.

— Белло,— Джейкоб тривожно схилився наді мною.— Белло, ти жива?

— Зі мною все гаразд! — вигукнула я у захваті. Я поворушила ногами й руками. Здається, все на місці.— Давай зробимо це ще раз!

— Гадаю, це невдала ідея,— сказав Джейкоб стурбовано.— Буде краще, якщо я відвезу тебе до лікарні.

— Зі мною все гаразд.

— Гм, Белло? У тебе величезна рана на чолі, і з неї тече кров,— повідомив він.

Я доторкнулася рукою до чола. Звісно, воно було вологе й липке. Я не відчувала нічого, окрім запаху моху, тому мене й не нудило.

— Ой, мені так прикро. Вибач, Джейкобе.

Я притиснула долоню до рани, так ніби намагалася втиснути кров назад.

— Чому ти вибачаєшся за те, що в тебе тече кров? — поцікавився він, обнявши мене своєю довгою рукою за галію й поставивши на ноги.— Поїхали. Але тепер поведу я,— він простягнув руку за ключами.

— Що робитимемо з мотоциклами? — запитала я, даючи йому ключі.

Він подумав якусь мить.

— Чекай тут. І візьми це,— він зняв свою футболку, забруднену моєю кров'ю, і кинув мені. Я туго змотала її і приклала до чола. Я починала відчувати запах крові; я глибоко дихала ротом і намагалася думати про щось інше.

Джейкоб заскочив на чорний мотоцикл, завів його з першого разу і звернув на дорогу, здіймаючи у повітря пісок та гальку. Він їхав, як справжній професіонал, низько схиливши голову над кермом, він дивився вперед, його блискуче волосся розмаялося по бронзовій спині. Мої очі звузилися від заздрості. Напевно, я на своєму мотоциклі виглядала зовсім не так чудово.

Я здивувалася, побачивши, як далеко заїхала. Я заледве роздивилася Джейкоба, коли він зрештою дістався пікапа. Він закинув мотоцикл у кузов і заскочив у машину.

Я й справді почувалася нормально, коли він на шаленій швидкості гнав пікап до мене. У голові трохи паморочилося, у шлунку коїлося щось незрозуміле, але рана була несерйозна. Рани на голові, як правило, кривавляться найсильніше. Тож Джейкобу не варто було так поспішати.

Не заглушивши мотора, Джейкоб кинувся до мене і знову обняв мене за талію.

— Гаразд, тепер посадимо тебе в машину.

— Зі мною справді все гаразд,— запевнила я його, коли він підсаджував мене.— Не хвилюйся ти так. Просто трошки крові.

— Просто *багато* крові,— пробурмотів він, повернувшись по мій мотоцикл.

— Слухай, давай щось придумаємо,— сказала я, коли він сів назад у машину.— Якщо ти відвезеш мене у відділення швидкої допомоги, то Чарлі обов'язково дізнається про це,— я подивилася на свої забруднені болотом і піском джинси.

— Белло, гадаю, тобі треба накласти шви. Я не дозволю, щоб ти стекла кров'ю.

— А я й не збираюся,— пообіцяла я.— Давай спершу відвеземо мотоцикли, потім зробимо зупинку біля мого дому, щоб я могла приховати всі докази, перш ніж ми поїдемо в лікарню.

— А як же Чарлі?

— Він казав, що працює сьогодні.

— Ти в цьому впевнена?

— Довірся мені. У мене незначна кровотеча. Не все так погано, як може здатися на перший погляд.

Здається, Джейкобу не дуже сподобалася моя ідея, і він сильно скривився. Але він не хотів, щоб у мене виникли неприємності. Дорогою у Форкс я дивилася у вікно, притискаючи до голови подерту майку.

Мотоцикл виявився навіть кращим, ніж я думала. Я використала його саме за призначенням. Я змахлювала й порушила свою обіцянку. Я поводитися, як цілком безвідповідальна людина. Тепер я трошки жалкувала, що обидві сторони порушили свої обіцянки.

Зрештою, я розкрила таємницю виникнення моїх галюцинацій! Принаймні так мені здавалося. Я збиралася перевірити цю теорію якомога скоріше. Може, мене швиденько відпустять із лікарні, і я зможу поспробувати ще раз сьогодні ж.

Було б чудово ще раз так промчати на мотоциклі. Ще раз відчути, як вітер дме в обличчя, відчути швидкість і свободу... все це нагадало мені моє минуле життя: як *він* ніс мене на спині через густий ліс, не розбираючи дороги, — відчувши напад болю, я негайно перервала ці спогади. Я здригнулася.

— З тобою все гаразд? — запитав Джейкоб.

— Ага, — я хотіла, щоб мій голос звучав якомога переконливіше.

— До речі, — зауважив він, — сьогодні ввечері я збираюся обрізати нижнє гальмо на твоєму мотоциклі.

Вдома перш за все я подивилася на себе в дзеркало; я була бридка. Кров застигла широкими смугами на моєму обличчі й шиї, намертво склеївши брудне волосся. Обслідуючи себе в дзеркалі, я увесь час намагалася переконати себе, що це не кров, а фарба, аби мене не знудило. Я дихала ротом і почувалася досить непогано.

Я вмилася так ретельно, як тільки змогла. Заховала брудний одяг на саме дно кошика для білизни, обережно одягнула нові джинси й сорочку (бо одягнути светр через голову я не змогла). Я зробила це акуратно однією рукою, притримуючи другою одяг, щоб він бува не замастився.

— Хутчіш, — підганяв Джейкоб.

— Гаразд, уже йду, — гукнула я у відповідь. Переконавшись, що не залишила нічого підозрілого, я спустилася вниз.

— Який я маю вигляд? — запитала його я.

— Кращий, — визнав він.

— Ніби я перечепилася в гаражі й ударилась об щось тверде?

— Ага, я теж так думаю.

— Тоді поїхали.

Джейкоб вийшов за мною на вулицю й наполог, що машину знову поведе він. Ми були на півдорозі до лікарні, коли я усвідомила, що Джейк наполовину роздягнутий.

Я відчула докори сумління.

— Треба було взяти для тебе куртку.

— Це б одразу видало нас, — дразнив він мене. — До того ж надворі зовсім не холодно.

— Знущаєшся? — тремтячими від холоду руками я ввімкнула пічку.

Я глянула на Джейкоба — чи він бува не прикидається, щоб не завдавати мені клопоту? Але ні, здається, йому цілком

комфортно. Він поклав одну руку на спинку мого сидіння, а я скрутилася калачиком, щоб хоч якось зігрітися.

Джейкоб справді виглядав старшим за свої шістнадцять — ну, не сорокалітній, але старший за мене. Квіл не надто перевершив його у плані розвиненої мускулатури, хоча Джейкоб і справді трохи скидався на скелет. Під гладенькою бронзовою шкірою грали хоч не дуже великі, але пружні м'язи. Його шкіра була такого чудового кольору, що я аж заздрила.

Джейкоб помітив, що я його роздивляюся.

— Що? — запитав він, зніяковівши.

— Нічого. Раніше я цього не помічала. Ти знаєш, що ти ніби... привабливий?

Слова зірвалися з моїх уст самі собою, і я почала хвилюватися, що він неправильно витлумачить їхній зміст. Але Джейкоб просто закотив очі.

— Ти таки добряче гепнулася своєю гарненькою голівкою, еге ж?

— Ні, я серйозно.

— Ну, що ж. Тоді ніби... дякую.

— Та ніби немає за що, — усміхнулася я.

Мені наклали сім швів. Після місцевої анестезії я зовсім не відчувала болю. Джейкоб тримав мене за руку, поки лікар Сноу накладав шви, і я намагалася не думати про іронію долі.

Ми провели в лікарні цілу вічність. Коли все закінчилося, я швиденько відвезла Джейкоба й помчала додому готувати вечерю для Чарлі. Здається, він купився на історію про те, що впала в гаражі Джейкоба. До того ж я змогла дістатися лікарні на своїх двох.

Ця ніч була спокійніша, ніж та після поїздки в Порт-Анджелес, коли я вперше почула цей ідеальний голос. У грудях знову зяяла рана — вона завжди відкривалася, коли поруч не було Джейкоба, — але сьогодні вона ніла не так сильно. Я будувала плани на майбутнє, думала, як знову викликатиму галюцинації, і це мене розважало. Також я розуміла, що завтра, коли біля мене буде Джейкоб, я знову почуватимуся краще. Ця думка притуплювала гострий біль; мені ставало легше. Нічні кошмари також послабшали. Як і зазвичай, мене найбільше жахала пустота, але тепер я з

нетерпінням чекала, коли з криком нарешті прокинуся. Я знала, що кошмари не вічні.

Наступної середи, коли я вдруте поверталася зі «швидкої», лікар Джеранді зателефонував моєму батькові та сказав, що в мене може бути незначний струс мозку, тож він рекомендує будити мене кожні дві години вночі, аби переконатися, що зі мною всьє гаразд. Очі Чарлі звузилися від підозри, коли я знову почала розповідати про падіння в гаражі.

— Може, тобі краще триматися подалі від гаража, Белло,— сказав він за обідом.

Я почала панікувати, боячись, що Чарлі накладе заборону на мої поїздки в Ла-Пуш, а тоді можна забути про мотоцикл. А я не збиралася робити цього — сьогодні у мене була така дивовижна галюцинація! Ніжно-оксамитовий голос лементував на мене майже п'ять хвилин, перш ніж я різко загальмувала й полетіла в кущі. Сьогодні вночі я стерплю будь-який біль без жодної скарги.

— Це сталося не в гаражі,— відреагувала я швидко.— Ми лазили по горах, і я зачепилася за камінь.

— Відколи це ти лазиш по горах? — скептично запитав Чарлі.

— Це все через мою роботу в Ньютонів,— пояснила я.— Продаючи щодня все необхідне для туризму, поступово сам починаєш цим цікавитися.

Чарлі глянув на мене. Здається, мої слова не переконали його.

— Я буду обережнішою,— пообіцяла я, непомітно схрестивши пальці під столом.

— Я не маю нічого проти того, щоб ти гуляла в Ла-Пуші, але не відходь далеко від міста. Гаразд?

— Але чому?

— Ну, останнім часом ми отримуємо багато скарг. Департамент лісового господарства провіряє їх, тому поки що...

— А, великі ведмеді,— раптом осінило мене.— Так, деякі туристи, які заходили в крамницю, казали, що бачили їх. Ти й справді гадаєш, що неподалік бродить якийсь велетенський гризлі-мутант?

Він суворо зморщив чоло.

— Є такі підозри. Ти просто не відходь далеко від міста, гаразд?

— Авжеж,— швидко відповіла я. Він досі мав стурбований вигляд.

— Чарлі став занадто допитливим,— поскаржилася я Джейкобу, коли заїхала за ним після школи у п'ятницю.

— Може, нам краще не поспішати з мотоциклами...— Джейк побачив протестуючий вираз мого обличчя й одразу ж додав: — Почекаймо хоч тиждень. Тиждень ти витримаєш без лікарні, правда ж?

— Тоді що ми робитимемо? — з досадою запитала я.

Він весело усміхнувся.

— Все, що захочеш.

Я задумалася — чого я хочу?

Мене гнітила думка, що я втрачу бодай коротеньку дорожню цінну секунду близькості до спогадів, які не ранять, — вони прийшли самі собою, я не думала про них навмисно. Якщо у мене немає можливості сісти на мотоцикл, то я знайду інший спосіб, щоб накликати на себе небезпеку й викид адреналіну. Тут є над чим поміркувати. Я не хочу даремно гаяти час. Здається, у мене знову починається депресія, незважаючи на те, що поруч Джейк. Треба чимось себе зайняти.

Може, є якийсь інший спосіб, інший рецепт... інше місце.

Їхати до того будинку було, звісно, помилкою. Але ж *його* присутність повинна була залишитися ще десь, а не тільки в мені. Повинно бути таке місце, справжнє, не сповнене спогадами інших людей.

На думку спадає тільки одна така місцина. Вона завжди належатиме тільки йому й нікому іншому. Магічне, сповнене світла місце. Прекрасна галявина, яку я бачила раз у житті, залита сонячним світлом і відблиском його шкіри.

Ця ідея могла мати погані наслідки для мене — вона загрожувала стати небезпечно болючою. Мої груди розривало зсередины, коли я тільки думала про це. Важко було тримати себе в руках і не здаватися. Але я впевнена, що тільки там зможу знову почути його голос. Крім того, я вже попередила Чарлі, що збираюся вирушити на прогулянку...

— Про що ти так зосереджено думаєш? — запитав Джейкоб.

— Ну... — почала я повільно. — Яюсь я знайшла одну гарну місцину в лісі — я натрапила на неї, коли... гуляла. Невеличка полянка, найкрасивіше місце в світі. Не знаю, чи зможу знайти її знову самотужки. Мабуть, доведеться сходити туди кілька разів...

— Ми можемо орієнтуватися по компасу й по карті, — сказав Джейкоб із готовністю. — Ти можеш показати, звідки починалася твоя прогулянка?

— Звісно. Отам далі, де закінчується шосе 110. Здається, я рухалася увесь час на південь.

— Круто. Ми обов'язково знайдемо те місце.

Як завжди, Джейкоб охоче приставав на всі мої пропозиції, хоч якими б дивними вони не були.

Отже в суботу по обіді я одягнула свої нові черевики для походів — придбані того ж ранку з двадцятивідсотковою знижкою для працівників, — взяла нову топографічну карту півострова Олімпік і подалася в Ла-Пуш.

Ми вирушили не зразу; спочатку Джейкоб розтягнувся на підлозі у вітальні — зайнявши майже всю кімнату — й цілих двадцять хвилин, поки я сиділа на кухні й розмовляла з Біллі, креслив на карті складну сітку навколо потрібного нам сектора. Здавалося, Біллі зовсім не хвилювався через нашу прогулянку. Я здивувалася, що Джейкоб розказав йому, куди ми збираємося, даючи привід для нових пліток про ведмедя. Я хотіла попросити Біллі не розповідати нічого Чарлі, але побоялася, що таке прохання може мати зворотній ефект.

— Може, ми побачимо чудо-ведмедя, — пожартував Джейкоб, не відриваючи очей від карти.

Я непомітно глянула на Біллі, боячись утледіти таку саму реакцію, як у Чарлі. Але Біллі тільки усміхнувся у відповідь.

— Може, вам варто захопити з собою глечик меду, про всяк випадок.

Джейк засміявся.

— Сподіваюся, що твої нові черевики — скороходи, Белло. Глечик меду голодному ведмедю на один зуб.

— Мені буде досить обігнати тебе.

— Удачі тобі! — сказав Джейкоб, закотивши очі, й згорнув карту. — Ходімо.

— Бажаю вам гарно провести час, — пробурмотів Біллі, покотившись до холодильника.

Мені було неважко жити з Чарлі, але, здається, Джейкобу було ще легше.

Я доїхала до кінця болотяної дороги й зупинилася біля знаку, що позначав початок туристичної стежки. Минуло чимало місяців відтоді, як я була тут востаннє, і мій шлунок тривожно забуркотів. Поганий знак. Але воно варте того, якщо я зрештою знову почую його.

Я вийшла з машини й оглянула щільну стіну зелені.

— Я йшла сюди,— пробурмотіла я, вказавши вперед.

— Гм,— відреагував Джейкоб.

— Що?

Він подивився туди, куди я вказала, тоді на добре протоптану стежину — й знову назад.

— Я думав, ти захочеш піти якоюсь дівчачою стежинкою.

— Тільки не я,— усміхнута я ледь помітно. — Я ж бунтарка.

Він засміявся й витягнув карту.

— Дай мені секунду,— він уміло тримав компас і вертів картою, аж поки не знайшов потрібний нам кут.

— О'кей — перша лінія на карті. Ходім.

Можна сказати, що я увесь час гальмувала його, але він не скаржився. Я намагалася не згадувати про свою останню прогулянку в цій частині лісу з зовсім іншим попутником. Нормальні спогади були досі небезпечні для мене. Якщо я втрачу контроль над собою, то все скінчиться тим, що я стискатиму руки на грудях, ковтатиму повітря — і як я поясню все це Джейкобу?

Зосередитися на теперішньому виявилось легше, ніж я думала. Ліс був точнісінько такий, як і всі інші ліси на півострові, а Джейкоб випромінював радість і поширював веселий настрій.

Він безжурно насвистував якусь незнайому мелодію, розмахуючи руками і з легкістю пробираючись крізь густі зарості. Тіні не здавалися мені такими темними, як завжди. Адже в мене всередині світило сонце.

Що кілька хвилин Джейкоб звирявся з компасом, утримуючи нас на одній і тій самій лінії на його карті. Здавалося, він і справді знає, що робить. Я хотіла похвалити його, але вчасно схаменулася. Поза сумнівом, він додасть як мінімум іще п'ять років до свого уявного віку.

Поки ми йшли, мій мозок напружено працював, і мене почало турбувати одне питання. Я не забула про ту розмову

з Джейкобом біля скелі — я сподівалася, що він сам торкнеться цієї теми, але здавалося, він і не думав цього робити.

— Слухай... Джейку? — сказала я вагаючись.

— Так?

— Як справи... у Ембрі? Він став нормальним чи ні?

Якусь мить Джейкоб мовчав, досі рухаючись уперед широкими кроками. Відійшовши майже на десять футів, він зупинився, щоб дочекатися мене.

— Ні, він не став нормальним,— мовив Джейкоб, коли я підійшла до нього. Куточки його губ опустилися вниз. Він не зрушив із місця. Я одразу ж пожалкувала, що зачепила цю тему.

— Досі з Семом?

— Ага.

Він поклав мені руку на плече і подивився на мене так схвилювано, що я не наважилася одразу скинути її, хоча й повинна була.

— Вони досі насміхаються з тебе? — сказала я напівпошепки.

Джейкоб дивився на дерева.

— Іноді.

— А що Біллі?

— Як завжди,— відгукнувся він гірким злісним голосом, і це стурбувало мене.

— Наша канапа завжди до твоїх послуг,— запропонувала я.

Він засміявся, згорнувши цю сумну тему.

— Але подумай тільки, в якому становищі опиниться Чарлі, коли Біллі зателефонує в поліцію і повідомить, що мене викрали!

Я також зареготала, радіючи, що до Джейкоба повернулося його почуття гумору.

Ми зупинилися, коли Джейкоб сказав, що ми пройшли уже шість миль, трохи зрізавши на захід, а тоді розвернулися й пішли назад по другій лінії на його карті. Все виглядало точно так, як і дорогою туди, і я відчула, що мої пошуки марні. Я цілком усвідомила, якими марними вони були, коли почало темніти і похмурий день перетворився у беззоряну ніч, але Джейкоб був більш наполегливий.

— Якщо ти впевнена, що ми почали з правильного місця...— він подивився вниз на мене.

— Так. Я абсолютно впевнена в цьому.

— Значить, ми знайдемо його,— пообіцяв він, схопивши мене за руку й проштовхнувши крізь густі зарості папороті. На протилежному боці дороги показався пікап. Джейк гордо вказав на нього.— Довірся мені.

— Ти такий молодець,— визнала я.— Наступного разу візьмемо з собою ліхтарі.

— Наступного разу підемо в неділю. Я й не знав, що ти така повільна.

Я висмикнула руку і швиденько сіла за кермо, поки він сміявся з моєї реакції.

— Отже, ти хочеш повторити нашу прогулянку завтра? — запитав він, сідаючи на пасажирське місце.

— Звісно. Хіба що ти хочеш піти без мене, бо тоді я, така неповоротка, не гальмуватиму тебе.

— Яюсь переживу,— запевнив він мене.— Тільки коли наступного разу вирушатимеш на прогулянку, одягни грубші шкарпетки. Б'юсь об заклад, ти вже відчуваєш свої новенькі черевики.

— Трошки,— зізналася я. Здається, у мене було більше мозолів, ніж місця для них.

— Сподіваюся, що завтра ми побачимо ведмедя. Я трохи розчарований, що нам не поталанило сьогодні.

— Так, я також,— погодилася я іронічно.— Можливо, нам пощастить завтра, і нас хтось з'їсть!

— Ведмеді не їдять людей. Не такі вже ми й добрі на смак,— усміхнувся він. Його зуби світилися в темній кабіні машини.— Звісно, тебе це не стосується. Б'юсь об заклад, ти смачненька.

— Дуже дякую,— сказала я, відводячи погляд. Він був не першим, хто сказав мені це.

РОЗДІЛ 9. ТРЕТІЙ ЗАЙВИЙ

ЧАС МИНАВ НАБАГАТО ШВИДШЕ, НІЖ РАНІШЕ. ШКОЛА, робота і Джейкоб — хоча не обов'язково саме в такій послідовності — створювали ясний і легкий приклад для наслідування. І Чарлі отримав те, що хотів: я більше не нещасна. Звісно, обманути себе не так легко. Коли я припинила критично оцінювати своє життя (що я намагалася робити не дуже часто), то не могла ігнорувати результати своєї поведінки.

Я була немов загублений місяць — мою планету зруйнував катаклізм, наче за сценарієм фільму-катастрофи, — який, тим не менше, продовжував кружляти по своїй тісній орбіті, ігноруючи закони гравітації.

Я стала краще їздити на своєму мотоциклі, а отже, й носила менше бинтів, які так непокоїли Чарлі. Але це також означало, що голос у моїй голові починав зникати, аж поки я зовсім не перестала чути його. Я запанікувала й кинулася на пошуки загадкової галявини з подвійною наполегливістю. Я ламала собі голову, міркуючи, яким іншим способом можна викликати викид адреналіну.

Я не помічала днів, що минали, — для цього не було причини: я щосили намагалася жити теперішнім, а не минулим, яке тануло, чи майбутнім, яке грізно насувалося. Тож мене здивувала дата, про яку Джейкоб повідомив мене в один із тих днів, у які ми робили домашні завдання. Коли я зупинилася біля його дому, він уже чекав на мене.

— З днем святого Валентина, — сказав він, усміхаючись, але швиденько схилив голову, вітаючи мене.

В руці він тримав маленьку рожеву коробочку. Романтичні цукерки-сердечка.

— Я почуваюся дурепою, — пробурмотіла я. — Сьогодні день святого Валентина?

Джейкоб похитав головою з награним сумом в очах.

— Іноді мені здається, що ти поза реальністю. Так, сьогодні чотирнадцятого лютого. То що, будеш моєю парою на день Валентина? Оскільки ти навіть не подарувала мені льодяників на п'ятдесят центів, це найменше, що ти можеш зробити.

Мені стало незручно. Ці слова піддражнювали мене, але тільки на перший погляд.

— Що саме від мене вимагається? — підстрахувалася я.

— Як правило, це означає, що ти повинна стати моєю довічною рабинєю й таке інше.

— Ну, якщо це все... — я взяла цукерку. Я міркувала над тим, як провести чіткі межі в наших стосунках. Знову. Вони, здається, зовсім стиралися, коли я була з Джейкобом.

— То що ми робитимемо завтра? Прогулянка чи знову швидка допомога?

— Прогулянка, — вирішила я. — Ти не один, хто може бути одержимим. Я починаю думати, що я вигадала те місце... — я похмуро дивилася поперед себе.

— Ми обов'язково знайдемо його, — запевнив він мене. — Отже, мотоцикли в п'ятницю? — запропонував він.

У мене з'явився шанс, і я негайно вхопилася за нього, не гаючи часу на роздуми.

— В п'ятницю я збираюся в кіно. Я пообіцяла своїм шкільним друзям, що обов'язково піду.

Майк був би задоволений.

Але на обличчі Джейкоба з'явився сум. Я встигла розгледіти вираз його темних очей, перш ніж він опустив їх долі.

— Ти також підеш, правда? — додала я швидко. — Чи, може, тобі буде нецікаво з компанією нудних старшокласників?

Прекрасна можливість встановити певну дистанцію між нами. Я не хотіла завдавати Джейкобу болю; здається, ми були дивним способом пов'язані між собою, і його біль віддунював у мені. До того ж ідея провести вечір в його компанії — я пообіцяла Майку похід у кіно, але, поміркувавши як слід, зовсім не відчувала ентузіазму — була занадто спокусливою.

— Ти хочеш, щоб я пішов із твоїми друзями?

— Так,— я й справді цього хотіла, хоча й усвідомлювала, що продовжуючи у такому дусі, сама ставлю себе в скрутне становище.— Мені буде приємно, якщо ти прийдеш. Бери з собою Квіла, ото повеселимося.

— Квіл здуріє від щастя. Дівчата-старшокласниці! — фиркнув він і закотив очі. Я не згадала про Ембрі, так само, як і Джейкоб. Я також засміялася.

— Спробую забезпечити йому широкий вибір.

Я домовилася про все з Майком на уроці з англійської мови.

— Привіт, Майку,— сказала я, коли заняття закінчилося.— Ти вільний у п'ятницю ввечері?

Він подивився на мене, в його очах з'явилася надія.

— Так, вільний. Хочеш кудись поїхати?

Я ретельно обмірковувала свою відповідь і мовила:

— Я думала, що ми можемо піти *компанією*,— я наголосила останнє слово,— і подивитися разом «Схрещені ниті».

Цього разу я добре підготувалася — прочитала всі анонси, щоб ніхто не захопив мене зненацька. Гіпотетично, цей фільм повинен був бути кривавим від початку й до самого кінця. Я була не впевнена, що зможу дивитися романтичну історію.

— Хіба не класно?

— Ага,— погодився він із меншим ентузіазмом.

— Круто.

За якусь мить до нього повернувся його веселий гумор.

— А як щодо того, аби запросити Анжелу та Бена? Або Ерика й Кеті?

Вочевидь, він хотів влаштувати таке собі колективне побачення.

— А як щодо того, аби запросити їх усіх? — запропонувала я.— І Джесику, а також Тайлера й Конора, а може, й Лорен,— додала я неохоче. Я ж *пообіцяла* Квілу розмаїття.

— Гаразд,— пробурмотів Майк трохи сердито.

— А ще,— продовжила я,— я запросила кількох друзів із ЛаПуша. Тож якщо всі прийдуть, нам знадобиться твій «шевроле».

Очі Майка підозріло звузилися.

— Це ті друзі, з якими ти проводиш увесь час за навчанням?

— Так, саме вони,— відповіла я весело.— Можеш вважати це репетиторством — вони тільки в другому класі старшої школи.

— А,— сказав Майк здивовано. Він замислився на якусь мить, а тоді усміхнувся.

Зрештою виявилось, що «шевроле» не потрібен.

Джесика й Лорен сказали, що вони зайняті, тільки-но Майк згадав, що це *мій* план. У Ерика й Кеті уже були плани — вони відмічали три тижні з дня початку своїх стосунків чи щось у такому роді. Лорен дісталася Тайлера й Конора швидше, ніж Майк, тож вони були теж зайняті. Навіть Квіла не було — побився з кимсь у школі. Зрештою тільки Анжела з Беном і, звісно, Джейкоб змогли піти.

Зменшення кількості учасників не послабило очікувань Майка. Він тільки й говорив, що про п'ятницю.

— Ти впевнена, що не хочеш подивитися «Завтрай завжди»? — запитав він за ланчем, назвавши романтичну комедію, яка була зараз на вершині популярності. — Вона отримала найкращі відгуки.

— Я хочу подивитися «Схрещені ниті», — наполягала я. — Я налаштована на екшн. Побільше крові й нутрошів!

— Ну гаразд, — Майк відвернувся, але я встигла прочитати його вираз: *мабуть, вона таки звихнулася*.

Коли я приїхала додому після школи, біля будинку була припаркована дуже знайома мені машина. Джейкоб стояв, спершись на капот, його обличчя розтягнулося в широкій посмішці.

— Не може бути! — вигукнула я, вискочивши з пікапа. — Ти завершив! Просто не можу повірити! Ти закінчив «реббіта»!

Він світився від щастя.

— Минулої ночі. Це його перше плавання.

— Неймовірно, — я високо задерла руку, щоб дати йому п'ять.

Він ляснув долонею по моїй, потім не забрав її, а переплів свої пальці з моїми.

— Ну то що, сьогодні я за кермом?

— Звісно, — сказала я й голосно зітхнула.

— Щось не так?

— Все, я здаюся, не можу нічого вдіяти. Ти переміг. Ти старший за мене.

Він тільки низав плечима: його зовсім не здивувала моя капітуляція.

— Звісно, що я старший.

З-за повороту долинуло пихкання «шевроле» Майка. Я швиденько висмикнула свою долоню з руки Джейкоба, і на його обличчі з'явився такий вираз, якого я не повинна була бачити.

— Я пам'ятаю цього хлопця,— сказав він тихо, коли Майк припаркувався з протилежного боку вулиці.— Це той, який думав, що ти його подруга. Він досі так думає?

Я підняла брову.

— Деяких людей важко переконати в чомусь.

— Проте, з іншого боку,— сказав Джейкоб задумливо,— іноді наполегливість дає плоди.

— У більшості випадків вона дратує.

Майк вийшов із машини й перетнув вулицю.

— Привіт, Белло,— привітався він зі мною, але коли він побачив Джейкоба, його погляд насторожився. Я також подивилася на Джейкоба, намагаючись бути об'єктивною. Він і справді не був схожий на другокласника. Він був такий великий — голова Майка ледве сягала йому до плеча; я навіть не хотіла думати, якою була я у порівнянні з ним — та й із виду він був старший, навіть у порівнянні з минулим місяцем.

— Привіт, Майку! Ти пам'ятаєш Джейкоба Блека?

— Не дуже,— Майк простягнув руку.

— Я давній друг сім'ї,— представився Джейкоб, потиснувши руку Майка. Вони потиснули один одному руки з більшою силою, ніж це було потрібно. Коли цей потиск рук скінчився, Майк почав розминати пальці.

Раптом із кухні долинув дзвінок телефону.

— Краще мені відповісти — може, це Чарлі,— сказала я й пошчала до будинку.

Це був Бен. Він повідомив, що Анжела захворіла — у неї шлунковий грип, а він не має настрою йти без неї. Він вибачився, що підвів нас.

Тряхнувши головою, я повільно пішла назад до хлопців. Я щиро сподівалася, що скоро Анжелі стане краще, але повинна визнати, що я егоїстично засмутилася через такий розвиток подій. Тільки ми втрьох — Майк, Джейкоб і я — проведемо цей вечір разом... чудовий план, подумала я з похмурих сарказмом.

Здавалося, що Майк та Джейк зовсім не здружилися за час моєї відсутності. Чекаючи на мене, вони стояли на відстані кількох кроків один від одного й дивилися в різні боки; на обличчі Майка був похмурий вираз, а Джейкоб був, як завжди, веселий.

— Анжела захворіла,— мовила я сумно.— Вони з Беном не зможуть приєднатися до нас.

— Це все грип. Остін та Конор також сьогодні захворіли. Може, ми перенесемо нашу поїздку на наступний раз? — запропонував Майк.

Перш ніж я встигла щось відповісти, заговорив Джейкоб.

— Я не збираюся нічого переносити, але якщо ти не хочеш, Майку...

— Ні, я їду, — перебив Майк. Я просто думав про Анжелу та Бена. Поїхали, — і він рушив до свого «шевроле».

— Гей, ти не заперечуєш, якщо ми поїдемо на машині Джейкоба? — запитала я. — Я пообіцяла йому — він щойно завершив ремонт. Він сам зібрав її, — похвалилася я, як горда матуся хвалиться успіхами своєї дитини.

— Прекрасно, — огризнувся Майк.

— От і добре, — сказав Джейкоб, наче все владналося. Здається, йому було набагато комфортніше, ніж будь-кому з нас.

Майк сів на заднє сидіння «реббіта» з виразом відрази на обличчі.

Джейкоб був у своєму звичному сонячному гуморі, без угаву торохкотів, аж поки я зовсім не забула про мовчазного Майка, який дувся на задньому сидінні.

Тоді Майк змінив стратегію. Він нахилився вперед й поклав підборіддя на спинку мого крісла; його щока майже торкалася моєї. Я відсунулася вбік, повернувшись спиною до вікна.

— А радіо тут є? — запитав Майк із натяком на зухвалість, перебивши Джейкоба на півслові.

— Так, — відповів Джейкоб. — Але Белла не любить слухати музику.

Я здивовано подивилася на Джейкоба. Я ніколи не говорила йому цього.

— Белло? — запитав Майк роздратовано.

— Він правий, — пробурмотіла я, досі дивлячись на спокійний профіль Джейкоба.

— Як можна не любити музики? — допитувався Майк.

Я знизала плечима.

— Не знаю. Вона просто дратує мене.

— Гм, — фиркнув Майк, відхилившись назад.

Коли ми приїхали до кінотеатру, Джейкоб вручив мені десятидоларову купюру.

— Що це? — запротестувала я.

— Я не достатньо дорослий, щоб іти туди,— нагадав він мені.
Я тихо засміялася.

— А як же твій відносний вік? Як гадаєш, Біллі вб'є мене, якщо я проведу тебе туди?

— Ні. Я сказав йому, що ти збираєшся заплямувати мою невинність.

Я засміялася, й Майк додав кроку, щоб не відставати від нас. Я так хотіла, щоб Майк вирішив вернутися назад. Він був такий похмурий — не дуже годящий настрої для вечірки. Але я й не хотіла, щоб цей вечір закінчився наодинці з Джейкобом. Це б зовсім не допомогло.

Фільм був саме таким, як про нього говорили. Уже в перших кадрах четверо людей вибухнули й одна залишилася без голови. Дівчина, що сиділа попереду мене, затуляла обличчя руками й притискала до грудей свого приятеля. Він гладив її по плечу й також час від часу здригався. Не було схоже на те, що Майк дивиться фільм. Його обличчя здерев'яніло, й він увесь час дивився на завісу над екраном.

Я твердо постановила витримати ці дві години, спостерігаючи за кольорами й рухами на екрані, щоб не дивитися на обриси людей, машин і будинків. Але Джейкоб почав хихикати.

— Що таке? — прошепотіла я.

— Нічого! — шепнув він у відповідь.— Із того хлопця кров б'є фонтаном на двадцять футів. Як ти можеш дивитися такі дурниці?

Він знову засміявся, коли другого чоловіка пришпилило до бетонної стіни флагштоком.

Після цього я справді почала дивитися кіно, сміючись разом із ним, адже фільм ставав дедалі примітивнішим. Як я могла намагатися встановити межі в наших стосунках, коли мені так подобалося проводити з ним час?

Джейкоб та Майк зайняли підлокітники обабіч мене. Їхні руки лежали незворушно і якимсь неприродно долонями вверх. Немов сталеві капкани, відкриті й напоготові. Джейкоб мав звичку брати мене за руку, тільки-но випадала нагода, але це може мати зовсім інший підтекст тут, у темному кінозалі, коли Майк спостерігає за нами,— і я впевнена, Джейкоб це розуміє. Я не знаю, чи у Майка було те саме на думці, але його рука лежала точно так само, як рука Джейкоба.

Я схрестила руки на грудях, сподіваючись, що скоро їхні руки затерпнуть.

Майк здався першим. Десь посередині фільму він забрав долоню і схилив голову на руки. Спочатку я подумала, що так він відреагував на щось, що побачив на екрані, але він застогнав.

— Майку, з тобою все гаразд? — прошепотіла я.

Пара, що сиділа попереду, обернулася до нас, коли він знову застогнав.

— Ні,— сказав він, задихаючись.— Мені недобре.

В світлі екрану я побачила краплі поту на його обличчі.

Майк знову застогнав і рушив до дверей. Я підвелася й пішла за ним, Джейкоб зробив те саме.

— Ні, залишайся,— прошепотіла я.— Я тільки переконаюся, що з ним усе гаразд.

Джейкоб усе одно пішов за мною.

— Ти не маєш іти. Додивляйся фільм до кінця,— сказала я, коли він рушив за мною по проході.

— Все нормально. Я небагато втрачаю, Белло. Фільм — справжній відстій,— його голос знову звучав гучно, адже ми вийшли з кінозалу.

В коридорі Майка не було, і тоді я й справді зраділа, що Джейкоб вийшов зі мною — він зайшов у чоловічий туалет, щоб перевірити, чи Майк там.

За кілька секунд Джейкоб повернувся.

— О, він там, із ним усе гаразд,— сказав він, закотивши очі.— Теж мені фрукт. Тобі варто пошукати когось із сильнішими нервами й міцнішим шлунком. Когось, хто сміється, бачачи кров, а не біжить у туалет.

— Я пильнуватиму, щоб не прогавити такого.

Ми були самі в коридорі. В обох кінозалах були сеанси, й тут було порожньо — достатньо тихо, щоб ми могли чути, як тріскає попкорн за прилавком у вестибюлі.

Джейкоб сів на оббиту вельветом лавочку біля стіни й указав на місце поруч.

— Судячи зі звуків, він там надовго,— сказав він, простягнувши вперед свої довгі ноги, й приготувався чекати.

Я зітхнула й приєдналася до нього. Здавалося, він планував стерти між нами границі. Щойно я сіла поруч, він підняв руку, щоб обняти мене за плечі.

— Джейку,— запротестувала я, викрутившись із його обіймів. Він опустив руку, здається, його зовсім не образила ця незначна відмова. Він потягнувся й міцно взяв мене за руку, схопивши другою рукою за зап'ястя, коли я намагалася викрутитися. Звідки в ньому скільки самовпевненості?

— Белло, зажди хвилинку,— сказав він тихо.— Скажи мені дещо.

Я скривилася. Я не хотіла цього. Ані зараз, ані ніколи. Зараз у моєму житті не було нічого важливішого, ніж Джейкоб Блек. Та здається, він збирається все зруйнувати.

— Що? — пробурмотіла я тихо.

— Я тобі подобаюся, правда?

— Ти сам знаєш, що так.

— Більше, ніж той клоун, якого зараз вивертає там? — він тицьнув на двері туалету.

— Так,— зітхнула я.

— Більше, ніж інші хлопці, яких ти знаєш?

Він був такий спокійний, врівноважений — так наче моя відповідь не мала ніякого значення або він уже знав її наперед.

— Більше, ніж дівчата також,— вимовила я.

— І тільки,— сказав він, і це було не запитання. Проте було важко відповісти, вичавити з себе бодай слово. Чи образить це його? Чи уникатиме він мене? Як я перенесу це?

— Так,— прошепотіла я.

Він усміхнувся.

— А знаєш, усе гаразд. Поки я подобаюся тобі більше, ніж інші. І ти вважаєш мене *ніби* привабливим. Я збираюся бути надзвичайно наполегливим.

— Але я не змінюся,— сказала я, і хоча я намагалася, щоб мій голос звучав нормально, в ньому відчувалися нотки суму.

Він замислився і більше не піддражнював мене.

— Це все ще той, інший, правда?

Я зіщулилася. Аж дивно, як тонко він відчував усе. Він навіть не назвав його імені — все так само, як із музикою в машині. Він знав про мене те, чого я ніколи про себе не розповідала.

— Ти не повинна говорити про це,— сказав він мені.

Я вдячно кивнула.

— Але не злись на мене через мою нав'язливість, гаразд? — Джейкоб поплескав мене по руці.— Тому що я не збираюся здаватися. У мене багато часу.

Я зітхнула.

— Не варто марнувати його на мене,— сказала я, хоча насправді мені цього хотілося — щоб він був біля мене. А особливо якщо він готовий прийняти мене такою, якою я є,— зіпсований товар, так би мовити.

— Це те, що я хочу робити до тих пір, поки ти хочеш бути біля мене.

— Не можу уявити, що колись я *не* захочу бути біля тебе,— сказала я, і це була щира правда.

Джейкоб радісно всміхнувся.

— З цим я зможу жити.

— Але не чекай більшого,— попередила я його, намагаючись вивільнити свою руку. Він міцно тримав її.

— Насправді тебе це не так уже й дратує, правда? — вимогливо запитав він, стискаючи мої пальці.

— Ні,— зітхнула я. Насправді мені було добре. Його рука була набагато теплішою за мою, а останнім часом я постійно відчувала холод.

— І тебе зовсім не хвилює, що думає той,— Джейкоб тицьнув пальцем у бік туалету.

— Гадаю, що ні.

— Тоді в чому проблема?

— Проблема в тому,— сказала я,— що для мене це означає зовсім не те, що для тебе.

— Що ж,— він міцніше стиснув мою руку.— Це *моя* проблема, чи не так?

— Прекрасно,— пробурмотіла я.— Тоді не забувай про це.

— Не забуду. Чека з гранати вже витягнута, й вона в моїй руці, еге ж? — він штовхнув мене в бік.

Я закотила очі. Я подумала: якщо він хоче звернути все на жарт, то має на це повне право.

Він тихо сміявся, поки його рожевий палець малював щось на моїй руці.

— Тут у тебе такий дивний шрам,— сказав він раптом, повернувши мою руку, щоб роздивитися його.— Як серп. Звідки він у тебе?

Вказівним пальцем вільної руки він провів довгу лінію по сріблястому півмісяцю, який ледве виднівся на блідій шкірі.

Я насупилася.

— Ти справді гадаєш, що я пам'ятаю, звідки всі мої шрами?
Я очікувала, що мене затопить потік спогадів — наче зірве дамбу. Але, як завжди, в присутності Джейкоба цього не трапилося.

— Він холодний, — сказав він, легенько натиснувши на те місце, де мене вкусив Джеймс.

Саме в цей момент із туалету вийшов Майк, його обличчя було бліде й вкрите потом. Він мав жахливий вигляд.

— Ой, Майку, — вигукнула я.

— Не заперечуєш проти того, щоб поїхати звідси раніше? — прошепотів він.

— Звісно, що ні.

Я вивільнила руку й пішла допомогти Майку. Здавалося, він от-от звалиться з ніг.

— Що? Виявилось, що фільм застрашний для тебе? — запитав Джейкоб грубо.

Майк злісно подивився на нього.

— Власне, я не дивився фільм, — пробурмотів він. — Мені стало погано ще перед тим, як погасло світло.

— Чому ти нічого не сказав? — мовила я, коли ми рушили до виходу.

— Я гадав, усе минеться, — відповів він.

— Одну секундочку, — сказав Джейкоб, коли ми підійшли до дверей. Він швидко вернувся до прилавка з попкорном.

— Можете дати мені порожнє відерце для попкорну? — запитав він у дівчини за прилавком. Вона глянула на Майка й одразу ж кинула Джейкобу порожнє відерце.

— Тільки виведіть його звідси, будь ласка, — заблагала вона. Мабуть, у разі чого саме їй доведеться мити підлогу.

Я вивела Майка на прохолодне вологе повітря. Він глибоко вдихнув. Джейкоб наздогнав нас. Він допоміг мені всадовити Майка на заднє сидіння машини й із серйозним видом подав йому порожнє відерце.

— Будь ласка.

Це все, що він сказав.

Ми опустили вікно, щоб впустити в машину прохолодне нічне повітря, сподіваючись, що це допоможе Майку. Я обхопила ноги руками, щоб зберегти тепло.

— Знову змерзла? — запитав мене Джейкоб й обняв однією рукою, перш ніж я встигла відповісти.

— А ти ні?

Він похитав головою.

— Мабуть, у тебе гарячка,— пробурмотіла я. Було холодно. Я торкнулася пучками його чола — воно просто пашіло.

— Ой, Джейку, ти гориш!

— Я почуваюся чудово,— знизав він плечима.— Я цілком здоровий.

Я насупилася й діткнулася його чола знову. Його шкіра пала-ла під моїми пальцями.

— Твої руки мов лід,— пожалівся він.

— Може, справа в мені,— погодилася я.

Майк застогнав і виблював у відерце. Я скривилася, сподіваючись, що мій власний шунок витримає цей звук і запах. Джейкоб тривожно оглянувся назад через плече, щоб переконатися, що його машина не забруднилася.

Дорога назад здавалася довшою.

Джейкоб мовчав і думав про щось. Він продовжував обнімати мене, й мені було так жарко, що холодний вітерець приносив задоволення.

Я дивилася у вікно, і мене переповнювало почуття вини.

Навіщо тільки я заохочувала Джейкоба? Кляте самолюбство. Дарма, що я намагалася чітко вказати свою позицію. Якщо він відчув бодай якусь надію на те, що все це може перерости в щось більше, ніж просто дружба, то значить, я висловилася недостатньо ясно.

Як мені пояснити, щоб він втямив? Я просто оболонка, порожня всередині. Немов пустий будинок, не придатний для життя,— протягом довгих місяців я була наче нежива. Тепер мені стало трохи краще. Передні кімнати були в кращому стані. Але це все — тільки невеликий шматочок. А він заслуговує більшого — більшого, ніж однокімнатне напівзруйноване приміщення. Ніякі намагання з його боку не зможуть повернути мене у нормальний стан.

Проте я знала, що незважаючи ні на що, я не зможу прогнати його. Я потребувала його, просто егоїстично потребувала його присутності. Можливо, я зумію висловитися чітко, так щоб він зрозумів: не варто до мене залицятися. На саму лише думку про це я затремтіла, й Джейкоб міцніше пригорнув мене.

Я відвезла Майка додому на його «шевроле», Джейкоб їхав за нами, щоб потім забрати мене додому. Усю дорогу назад Джейкоб мовчав. Може, він думав про те саме, що і я? Може, він передумав?

— Я б зайшов, адже ще зовсім рано,— сказав він, зупинившись біля мого пікапа.— Але, мабуть, ти мала рацію стосовно гарячки. Мені погано. Я почуваюся якось... якось дивно.

— Ні, невже й ти також? Хочеш, я відвезу тебе додому?

— Ні,— відповів він і нахмурився.— Я не те щоб хворий. Просто... щось не так. Якщо мені також стане недобре, то я зупинюся.

— Подзвониш, тільки-но доберешся додому? — запитала я з тривогою в голосі.

— Звісно,— він спохмурнів. Він дивився в темряву й кусав нижню губу.

Я відчинила дверцята, щоб вийти з машини, але він легенько схопив мене за зап'ястя. Я знову відчула, наскільки його шкіра була тепліша за мою.

— Що таке, Джейку? — запитала я.

— Я хочу щось сказати тобі, Белло... Мабуть, це прозвучить банально.

Я зітхнула. Звісно, це буде продовженням нашої розмови в кінотеатрі.

— Слухаю.

— Я знаю, що ти дуже нещасна. І можливо, це тобі не допоможе, але я хочу, щоб ти знала — я завжди поруч. Я ніколи не покину тебе — обіцяю, ти завжди можеш розраховувати на мене. Ого, це й справді звучить банально. Але ти знаєш, що це правда, еге ж? Що я ніколи-ніколи не підведу тебе?

— Так, Джейку. Я знаю. Я завжди розраховую на тебе, навіть більше, ніж тобі здається.

Усмішка осяяла його обличчя, як вечірнє сонце змушує палати небо, і мені закортіло вирвати собі язика. Я не сказала жодного слова неправди, а слід було. Адже правда тільки завдасть йому болю. Тоді я підведу його.

Його обличчя стало якесь дивне.

— Я й справді гадаю, що мені краще поїхати додому,— сказав він.

Я швидко вийшла з машини.

— Подзвони мені! — гукнула я, коли він рушив із місця.

Я дивилася йому вслід. Здається, він справлявся з керуванням машини. Коли він зник за поворотом, я дивилася на порожню дорогу, відчуючи якусь слабкість, хоч на це й не було жодної фізичної причини.

Як я хотіла, щоб Джейкоб Блек був моїм братом, моєю кров'ю й плоттю, щоб я мала законне право на спілкування з ним і щоб мене не гнітило відчуття провини, як от зараз! Бог свідок, я ніколи не хотіла використовувати Джейкоба, але я не могла інакше пояснити почуття вини, як тим, що я справді використала його.

Ба більше, я ніколи не хотіла любити його. Єдине, що я знала напевне, — відчувала всім своїм еством, до мозку кісток, від вершечка голови до кінчиків пальців ніг, знала всім серцем і душею, — було те, що любов дає другому силу зруйнувати тебе всент.

Але тепер Джейкоб був потрібен мені, потрібен, як наркотик. Я спиралася на нього задовго і зайшла далі, ніж планувала. Тепер я не могла дозволити, щоб він страждав, але й не могла не ранили його. Він думав, що час і терпіння змінять мене, і хоча я знала, що він глибоко помиляється, я також знала, що дозволю йому спробувати.

Він мій найкращий друг. Я завжди любитиму його, але цього, ніколи не буде достатньо.

Я зайшла в дім, сіла біля телефону й почала кусати нігті.

— Фільм уже закінчився? — запитав Чарлі здивовано, коли я зайшла. Він сидів на підлозі, просто перед телевізором. Мабуть, справді захоплююча гра.

— Майк захворів, — пояснила я. — У нього шлунковий грип.

— З тобою все гаразд?

— Я почуваюся нормально, — сказала я, у моєму голосі пролунала нотка сумніву. Я могла себе видати.

Я зіперлася на кухонну стійку біля самісінького телефону й приготувалася терпляче чекати. Я згадала, який дивний вираз обличчя був у Джейкоба, перш ніж він поїхав, і мої пальці мимовільно забарабанили по стійці. Треба було наполягти й відвезти його додому.

Я подивилася на годинник. Минуло п'ять хвилин. Десять. П'ятнадцять. Навіть коли за кермом сиділа я, мені потрібно було тільки п'ятнадцять хвилин, щоб дістатися дому Біллі, а Джейкоб їхав іще швидше. Вісімнадцять хвилин.

Я схопила трубку й набрала номер.

Телефон дзвонив і дзвонив. Може, Біллі спить. Може, я помилилася номером. Я спробувала знову.

На восьмому гудку, саме тоді, коли я вже збиралася повісити трубку, відповів Біллі.

— Алло,— сказав він. Його голос був тривожний, немов він чекав поганих новин.

— Біллі, це я, Белла... Джейк уже приїхав додому? Він виїхав двадцять хвилин тому.

— Він тут,— сказав Біллі невиразно.

— Він мав подзвонити мені,— я була трохи роздратована.— Йому стало погано перед від'їздом, і я хвилювалася.

— Він... заслабкий, щоб дзвонити. Він погано себе почуває,— голос Біллі був якийсь чужий. Я подумала, що, можливо, він хоче побути з Джейкобом.

— Якщо знадобиться моя допомога...— запропонувала я.— Я можу приїхати.

Я подумала про Біллі, прив'язаного до свого інвалідного візка, і Джейкоба, який змушений дбати про себе сам...

— Ні, не треба,— сказав Біллі швидко.— Ми самі дамо собі раду. Залишайся вдома.

Його останні слова пролунали майже грубо.

— Гарзд,— погодилася я.

— Бувай, Белло.

Зв'язок перервався.

— Бувайте,— пробурмотіла я.

Ну що ж, принаймні він удома. Дивно, але це мене не заспокоїло. Сповнена якимсь тривожним передчуттям, я попленталася нагору. Може, мені варто навідати Джейка завтра перед роботою. Я б могла взяти суп — деь тут у нас повинна бути ще непочата бляшанка готового супу.

Та прокинувшись, я усвідомила, що всі мої плани скасовані. Я збудилася рано — мій годинник показував пів на п'яту ранку — й кинулася у ванну. Чарлі знайшов мене там через півгодини, я лежала на підлозі, притиснувшись щочкою до холодної ванни.

Він довго дивився на мене.

— Шлаунковий грип,— мовив він нарешті.

— Так,— пробурмотіла я.

— Тобі щось потрібно? — запитав він.

— Подзвони Ньютонам, будь ласка,— мовила я хрипло.— Скажи, що у мене те саме, що і в Майка, і що сьогодні я не зможу вийти на роботу. Скажи, що мені дуже шкода.

— Звісно, без проблем,— запевнив мене Чарлі.

Решту дня я провела на підлозі у ванній кімнаті, проспавши кілька годин на згорненому рушнику. Чарлі зайшов і сказав, що йому треба на роботу, але гадаю, це був тільки привід, аби зазирнути у ванну. Він залишив склянку води на підлозі, щоб уберегти мене від зневоднення.

Коли я прокинулася, він уже був удома. У моїй кімнаті стемніло — значить, уже пізно. Він піднімався сходами, щоб провідати мене.

— Жива?

— Та наче,— сказала я.

— Тобі щось потрібно?

— Ні, дякую.

Якусь мить він вагався.

— Тоді гаразд,— сказав він і спустився на кухню.

За кілька хвилин задзвонив телефон. Чарлі тихо поговорив із кимсь і одразу ж повісив трубку.

— Майку вже краще,— гукнув він мені.

Що ж, це додало мені духу. Він захворів на вісім годин раніше, ніж я. Отже, ще вісім годин. На саму думку про це мені стало погано і я кинулася до унітазу.

Я знову заснула, підпхавши під голову рушника, але прокинулася в своєму ліжку, коли надворі було вже ясно. Не пам'ятаю, щоб я рухалася; мабуть, Чарлі переніс мене в кімнату — він також поставив склянку води на мій нічний столик. Я відчувала, що в роті пересохло. Важко пихкаючи, я посунула склянку до себе. Вода видалася мені якоюсь дивною на смак, очевидно, тому що простояла тут усю ніч.

Я повільно підвелася з ліжка, щоб мені знову не стало зле. Я почувалася слабкою, а в роті був поганий присмак, але шлунок, здається, заспокоївся. Я подивилася на годинник.

Мої двадцять чотири годинні закінчилися.

Я поснідала солоними крекерами. Здається, Чарлі заспокоївся, побачивши, що я одужую.

Тільки-но я переконалася, що не проведу ще один день на підлозі ванної кімнати, одразу ж зателефонувала Джейкобу.

Трубку підняв Джейкоб, але коли я почула його голос, то зрозуміла, що з ним не все гаразд.

— Алло,— його голос був ламаний, тріскачий.

— О Джейку,— простогнала я зі співчуттям.— Твій голос звучить жахливо.

— Я почуваюся жахливо,— прошепотів він.

— Мені так шкода, що я змусила тебе їхати зі мною. Чортівня!

— Я радий, що поїхав,— він досі шепотів.— Не звинувачуй себе. Це не твоя провина.

— Скоро тобі стане краще,— пообіцяла я.— Коли я прокинулася сьогодні вранці, то вже почувалася краще.

— Ти була хвора? — запитав він невиразно.

— Так, я також його підхопила. Але зараз уже все гаразд.

— Гаразд,— його голос був немов мертвий.

— Мабуть, за кілька годин і тобі стане краще,— підбадьорила я його.

Я ледве розчула його відповідь.

— Не думаю, що в мене те саме, що в тебе.

— То в тебе не шлунковий грип? — запитала я спантеличено.

— Ні. Це щось інше.

— А що в тебе болить?

— Усе,— прошепотів він.— Кожна часточка мого тіла.

Я відчувала на собі його біль.

— Що я можу зробити для тебе? Може, щось привезти?

— Ні, не треба. Тобі не можна приїжджати сюди,— обрубав він. Це нагадало мені відповідь Біллі минулого вечора.

— Я ж була поряд із тобою, тож мені не страшно,— сказала я.

Він проігнорував мене.

— Я сам подзвоню тобі, коли зможу. Я дам знати, коли ти можеш приїхати сюди.

— Джейкобе...

— Мені треба йти,— сказав він поспішно.

— Подзвони мені, коли тобі стане краще.

— Гаразд,— погодився він, і його голос мав дивний гіркий присмак.

Якусь мить він мовчав. Я чекала, що він попроситься, але він також на щось чекав.

— До зустрічі,— сказала я нарешті.

— Чекай на мій дзвінок,— мовив він знову.

— Гаразд... Бувай, Джейкобе.

— Белло,— прошепотів він моє ім'я і повісив трубку.

РОЗДІЛ 10. ГАЛЯВИНА

ДЖЕЙКОБ НЕ ОЗИВАВСЯ.

Коли я подзвонила йому перша, трубку підняв Біллі й сказав, що Джейкоб іще в ліжку. Я розхвилювалася. Я запитала, чи вони викликали лікаря. Біллі відповів, що так, але з якоїсь невідомої причини я не повірила йому. Протягом двох днів я дзвонила їм кілька разів на день, але ніхто не відповідав.

У суботу я поїхала навідати Джейкоба, дарма, що не запрошували. Але в маленькому червоному будинку нікого не було. Це занепокоїло мене — невже Джейкоб такий хворий, що його забрали в лікарню? Дорогою додому я заїхала в лікарню, але медсестра сказала, що ні Джейкоб, ні Біллі не приїжджали сюди.

Щойно Чарлі повернувся додому з роботи, я змусила його зателефонувати Гаррі Клівотеру. Я з нетерпінням чекала, поки Чарлі говорив зі своїм старим другом; вони довго теревенили ні про що, навіть не згадуючи про Джейкоба. Здається, Гаррі був у лікарні... проходив обстеження, щось із серцем. Чарлі засмутився через таку новину й поморщив чоло, але Гаррі сказав щось смішне, і Чарлі також засміявся. Тільки тоді Чарлі запитав про Джейкоба, але я могла хіба здогадуватися, про що вони говорять,— багатозначні «гм» та «ага» не давали ніякої інформації. Я барабанила пальцями по столі, аж поки Чарлі не накрив долонею мою руку, щоб утихомирити моє нетерпіння.

Нарешті Чарлі повісив трубку і повернувся до мене.

— Гаррі каже, що виникли невеликі труднощі на телефонній лінії, тому ти й не могла додзвонитися до них. Біллі возив Джейка до лікаря, і той підозрює, що в нього інфекційний мононуклеоз.

Він дуже ослаблений. Біллі просив передати — ніяких відвідувачів,— мовив Чарлі.

— Ніяких відвідувачів? — я не вірила власним вухам.

Чарлі вигнув брову.

— Не надокучай людям, Білко. Біллі сам знає, що краще для Джейка. Скоро він одужає. Потерпи трошки.

Така відповідь мені не задовольнила. Чарлі занадто хвилюється через Гаррі. Для нього той був набагато важливішим — що йому зараз мої маленькі проблемки! Я ж пішла нагору, в свою кімнату, й увімкнула комп'ютер. Я знайшла медичний сайт і ввела «мононуклеоз» у віконце пошуку.

Все, що мені було відомо про це захворювання, це те, що воно передається при поцілунках, а це не пасувало у випадку з Джейком. Я швидко переглянула симптоми — безумовно, в нього була гарячка, але як щодо всіх інших? Не було ні ангіни, ні виснаження, ні головного болю; навіть коли він вийшов із кінотеатру, то сказав, що почувається чудово. Невже ці симптоми проявилися так несподівано? У статті згадувалося, що найперше починає боліти горло.

Не відводячи очей від монітора, я подумала: а навіщо я все це роблю? Чому мене мучать... *підозри*? Чому я не вірю в історію Біллі? Навіщо Біллі обманювати Гаррі?

Мабуть, я таки дурна. Я просто хвилююся за Джейкоба, а якщо бути зовсім відвертою, то мабуть, боюся, що мені не дозволять його бачити — на саму тільки думку про це я починала нервувати.

Я проглянула статтю до кінця, намагаючись знайти ще якусь цікаву інформацію. Я зупинилася, коли дійшла до частини, в якій говорилося про лікування мононуклеозу — воно може тривати довше, ніж місяць.

Цілий місяць? Я аж рота розтулила від здивування.

Але ж Біллі не може встановити заборону на те, щоб навідувати Джейка, на такий довгий час. Звісно, що ні. Та Джейк збожеволіє, якщо йому доведеться провести увесь цей час прикутим до ліжка, й ніхто навіть не поговорить із ним.

В будь-якому разі чого Біллі так боявся? В статті йшлося про те, що хворому слід уникати фізичних навантажень, але не було жодного слова про заборону візитів. Хвороба не настільки заразна.

Я вирішила, що дам Біллі ще тиждень, а тоді почну тиснути на нього. Цілий тиждень — це шляхетно з мого боку.

Тиждень виявився *довгим*. В середу я гадала, що вже не доживу до суботи.

Коли я вирішила залишити Біллі та Джейкоба в спокої аж на цілий тиждень, я не думала, що Джейкоб так легко змиритися з цим. Щодня після школи я мчала до автовідповідача, щоб перевірити, чи немає там повідомлення для мене. За увесь час я не отримала жодного.

Тричі я намагалася додзвонитися до Джейкоба, але телефонну лінію ще, мабуть, не полагодили.

Я проводила вдома забагато часу, задовго я була на самоті. Без Джейкоба, без адреналіну — все, що так гнітило мене раніше, знову почало насуватися. Сни перетворилися в кошмари. Всі вони не мали закінчення. Просто жахлива порожнеча — густий ліс, високі зарості папороті, білий дім, якого вже немає. Іноді в лісі був Сем Юлі, він знову спостерігав за мною. Я не звертала на нього уваги — його присутність не заспокоювала мене; я почувалася не менш самотньою. Я знову й знову прокидалася ніч у ніч від власного крику.

Рана в моїх грудях зробилася більшою, ніж раніше. Щоразу я думала, що мені вдалося її позбутися, але кожної наступної ночі я важко ковтала ротом повітря й скручувалася в клубок.

Я не могла терпіти самотність.

Вранці я прокинулася, як завжди, від власного крику, але одразу ж заспокоїлася, згадавши, що сьогодні субота. Сьогодні я можу подзвонити Джейкобу. А якщо телефонна лінія досі не працює, то я поїду в Ла-Пуш. Так чи інак, але сьогоднішній день буде кращим за весь попередній тиждень.

Я набрала номер і чекала, ні на що не сподіваючись. Тому для мене було несподіванкою, коли у трубці почувся голос Біллі.

— Алло?

— О, нарешті у вас працює телефон. Привіт, Біллі! Це Белла. Я дзвоню, щоб запитати, як там Джейкоб. До нього уже можна? Я думала, може, заїхати...

— Мені дуже шкода, Белло, — перебив Біллі, і я подумала, що він дивиться телевизор; його голос був наче відсутній. — Його немає вдома.

— А! — поміркувала я якусь мить.— Значить, йому стало краще?

— Так,— Біллі завагався, пауза затягнулася.— Зрештою виявилось, що це не мононуклеоз. Просто якийсь інший вірус.

— Ум. То... де він?

— Здається, він поїхав із друзями в Порт-Анджелес — вони збиралися в кіно на подвійний сеанс чи щось таке. Його не буде цілий день.

— Яке полегшення. Я так хвилювалася. Я рада, що йому вже ліпше і він зміг вийти надвір,— пробурмотіла я. Мій голос звучав зовсім фальшиво.

Джейкобу стало краще, але недостатньо, щоб подзвонити мені. Він гуляє зі своїми друзями. А я сиджу вдома і щохвилини скучаю за ним. Я була самотня, мене сповнювало хвилювання й тривога — а тепер мене остаточно спустошили. Знову сама. Я гадала, що цілий тиждень вимушеної розлуки справить на нього інше враження.

— Ти ще щось хотіла? — запитав Біллі чемно.

— Ні, не зовсім.

— Я скажу йому, що ти дзвонила,— пообіцяв Біллі.— Бувай, Белло.

— Бувайте,— відповіла я, але він уже повісив трубку.

Якусь мить я стояла нерухомо, тримаючи трубку в руці.

Мабуть, Джейкоб передумав. Саме цього я й боялася. Він прислухався до моєї поради й не витрачав часу на ту, яка не може відповісти на його почуття взаємністю. Я відчула, як кров відлила мені від лиця.

— Щось сталося? — запитав Чарлі, спускаючись сходами.

— Ні,— обманула я, вішаючи трубку.— Біллі каже, що Джейкоб почувается краще. Це був не мононуклеоз. Отже, все гаразд.

— То він приїде сюди чи ти поїдеш до нього? — запитав Чарлі розгублено, риючись у холодильник.

— Ні те, ні те,— мовила я.— Він поїхав на прогулянку зі своїми друзями.

Зрештою тон мого голосу привернув увагу Чарлі. Він подивився на мене з тривогою, його пальці завмерли, обхопивши пакет із сирними крекерами.

— Хіба ще не зарано для ланчу? — запитала я якомога байдужіше, намагаючись відвернути його увагу.

— Ні, я просто хочу взяти дещо з собою на річку...

— А, сьогодні риболовля?

— Ну, Гаррі дзвонив... І сьогодні сухо,— говорячи це, він викав на стіл всяку їжу. Раптом він підвів погляд, наче усвідомив щось.

— Скажи, може, ти хочеш, щоб я залишився з тобою, поки немає Джейка?

— Зі мною все гаразд, тату,— сказала я, намагаючись звучати байдуже.— За гарної погоди риба краще клює.

Він подивився на мене, на його обличчі читалась невпевненість. Я знала, що він злякався: я знову впаду в депресію, якщо він поїде.

— Серйозно, тату. Гадаю, я подзвоню Джесиці,— викрутилася я швидко. Краще я залишуся сама, ніж він увесь день дивитиметься на мене так.— Нам треба готуватися до контрольної з математики. Мені знадобиться її допомога.

Я не збрехала про контрольну, але до неї я збиралася готуватися сама.

— Хороша ідея. Ти так багато часу проводиш із Джейкобом, що твої друзі можуть подумати, ти їх забула.

Я усміхнулася й кивнула, наче для мене мала значення думка моїх друзів.

Чарлі повільно відвернувся, але потім різко обернувся назад із тривожним виразом на обличчі.

— Але ж ви збираєтеся вчитися тут або в Джесики вдома, правда?

— Звісно. Де ж іще?

— Просто я хочу, щоб ти трималася подалі від лісу. Я ж казав тобі.

Я розгублено дивилася на нього.

— Що, знову проблеми з ведмедями?

Чарлі насупився й кивнув.

— Зник турист. Сьогодні вранці рейнджери знайшли його намет, але його там не було. Навколо багато відбитків величезних тварин... звісно, вони могли прийти на запах їжі пізніше... В будь-якому разі зараз там наставили капканів.

— А,— пробурмотіла я. Насправді я не слухала його попередження. Набагато більше мене хвилювала ситуація, що склалася з Джейкобом, аніж імовірність того, що мене може з'їсти ведмідь.

Я була рада, що Чарлі поспішав. Він не чекав, коли я подзвоню Джесиці, тож мені не довелося розігравати перед ним виставу. Я збрала всі підручники з кухонного столу й запхнула їх у рюкзак; це було вже, здається занадто, і якби Чарлі так не квапився на свою риболовлю, одразу б запідозрив щось.

Я була така зосереджена, вдаючи заклопотаність, що тільки коли він поїхав, збагнула: попереду на мене чекає ще один порожній, нічим не зайнятий день. Мені вистачило кількох хвилин, аби вирішити для себе, що я не залишуся вдома сьогодні. Я обміркувала всі можливі варіанти.

Я не збиралася телефонувати Джесиці. З того, що я бачила, виходило: вона остаточно перейшла на інший бік, так би мовити, долучилася до ворожої сторони.

Я могла поїхати в Ла-Пуш і взяти свій мотоцикл — непогана думка, є лише один незначний недолік: хто відвезе мене у відділення швидкої допомоги, якщо це знадобиться?

О... у моєму багажнику лежить наша мапа та компас. Я була впевнена, що достатньо добре вмію ними користуватися, аби не заблукати. Можливо, мені вдасться пройти одразу дві лінії на карті, випередивши наш графік, якщо Джейкоб знову вшанує мене своєю компанією. Я одразу відкинула думку про те, що моє очікування може затягнутися на невизначений термін або це може взагалі не статися.

Я відчула докори сумління, коли усвідомила, як почуватиметься Чарлі, коли дізнається про мою поїздку, але проігнорувала їх. Я просто не можу сидіти вдома сьогодні.

За кілька хвилин я вже їхала по брудній бічній дорозі, яка, здавалося, вела в нікуди. Я відчинила вікна і намагалася гнати свій пікап якомога швидше, щоб відчутти пориви вітру на своєму обличчі. Було хмарно, але майже сухо — дуже гарний день, як на Форкс.

Я набагато довше возилася з картою, ніж Джейкоб. Припаркувавшись на звичному місці, я витратила добрих п'ятнадцять хвилин, вивчаючи стрілку компаса і позначки на тепер уже потертій карті. І тільки двічі переконавшись, що рухаюся у правильному напрямку, я заглибилася в ліс.

Сьогодні у лісі вирувало життя, навіть найменші істоти тишилися сухою сонячною погодою. І хоча тут стояв страшний галас, навколо моєї голови кружляли комахи, у чагарниках шуршали

миші — мене сповнював жах; усе це нагадувало один із моїх недавніх нічних кошмарів. Я знала, що все це через те, що я сама, що я сумую за Джейкобом, мені не вистачає його безтурботного насвистування й звуку другої пари ніг, що чвалакають по мокрій землі.

Що далі я заглиблювалася у хащі, то дужче непокоїлася. Мені стало важко дихати — і не тому, що я втомилася, просто в грудях знову відкрилася болюча рана. Я обвила себе руками й спробувала викинути з голови думки про біль. Я ледь не розвернулася й не пішла геть, але не хотіла змарнувати вже згаяний час і зусилля.

Ритм моїх кроків поступово заглушив думки й притупив біль. Я пробиралася крізь зарості, моє дихання нарешті вирівнялося, і я зраділа, що не здалася. Тепер я впевненіше пробиралася крізь ці хащі, навіть почала рухатися швидше.

Я гадки не мала, чи правильно рухаюся. Мабуть, я здолала милі чотири, не роззираючись по боках. Несподівано навіть для самої себе я протиснулася між двома низенькими кленами, розсуваючи руками високу папороть, — й опинилася на тій-таки галяві.

Так, це була вона. Я ні хвилини в цьому не сумнівалася. Мені ще не доводилося бачити настільки симетричної поляни. Вона була ідеально кругла, наче хтось навмисне зробив цей круг, вирвавши дерева по колу, але не залишивши жодного сліду у високій зеленій траві. Зі сходу долинали тихе дзюрчання струмочка.

Без яскравого сонячного проміння галявинка була не така чудова, але все-таки гарна та спокійна. Польові квіти уже відцвіли, а земля була вкрита густою зеленою травою, яка від найменшого подиху вітру коливалася, немов морські хвилі.

Це було те саме місце... але тут не було того, що я так шукала.

Розчарування навалилося на мене одночасно з усвідомленням цього. Я опустилася навколішки там, де стояла, на краю галявини, задихаючись.

Не було сенсу рухатися далі. Ніщо не тримає мене тут. Ніщо, окрім спогадів, які я можу викликати в будь-який момент, якщо мені захочеться відчутти страшний біль — біль, який паралізував мене зараз. Без *нього* це місце було таке, як і всі решта. Не знаю, що я очікувала відчутти тут, але в цій полянці не було нічого особливого, вона нічим не відрізнялася від інших. Вона була чимось схожа на мій кошмар. Мені аж у голові запаморочилося.

Принаймні я прийшла сама. Усвідомивши це, я відчула приплив удачності. Якби я прийшла сюди з Джейкобом... Я б нізачо не змогла приховати від нього, в яку безодню страждань я щойно впала. Як би я змогла пояснити йому, що моє серце рветься на шматки і мені хочеться скрутитися в клубок, щоб рана в грудях не розірвала мене навпіл? Як добре, що зараз мене ніхто не бачить!

Я не повинна нікому пояснювати, чому я так кваплюся покинути це місце. Джейкоб подумав би, що після таких довгих пошуків цієї проклятої галявини я захочу побути тут довше, ніж кілька секунд. Я намагалася віднайти в собі силу, щоб знову звестися на ноги й утекти звідси. Тут зосереджено забагато болю, я не можу цього витримати — якщо я не зможу йти, то обов'язково виповзу звідси.

Яке щастя, що я тут сама!

Сама. Я повторила слово з похмурим задоволенням, намагаючись звестися на ноги, незважаючи на біль. Саме в цей момент, трохи на північ від мене, на відстані тридцяти кроків, із тіні дерев виринула якась фігура.

Мене охопив бурхливий вир емоцій. Першим було здивування; я була досить далеко від протоптаної стежини, тому навряд чи це турист. Потім, коли мої очі зосередилися на нерухомій постаті, на перший погляд спокійній, але неприродно блідій, у моєму серці зажевріла надія. Я одразу поклала цьому край, борючись зі страшним болем. Мої очі продовжували роздивлятися обличчя під чорним густим волоссям — воно належало не тому єдиному, якого я так хотіла побачити. Тоді мене охопив страх; це було не те лице, за яким я так сумувала, але постать стояла достатньо близько, щоб я могла зрозуміти, що це не самотній турист.

Нарешті я впізнала його.

— Лоран! — вигукнула я з якоюсь дивною насолодою.

Це був абсурд. Мабуть, мені треба було заклакнути від страху.

Лоран належав до клану Джеймса, коли ми з ним уперше зустрілися. Він не брав участі в полюванні — полюванні, в якому здобиччю була я, — просто злякався: мене захищав небезпечніший суперник. Якби не цей маленький нюанс, він негайно б поласував мною. Звісно, мабуть, він сильно змінився, адже він подався на Аляску, де жив з іншою, цивілізованішою сім'єю, яка

відмовилася пити людську кров з етичних міркувань. Інша сім'я, така сама, як... та я не могла дозволити собі навіть подумки вимовити ім'я.

Так, страх зробив мене чутливішою, та все, що я відчувала зараз,— то було всепоглинаюче задоволення. Галявина знову перетворилася на магічне місце. Вона наповнилася радше чимось містичним, аніж таємничим, хоча зараз ця різниця не мала ніякого значення. Ось зв'язок, якого я так шукала! Ось доказ, хоча й віддалений, та все-таки доказ, що десь у цьому світі поруч зі мною — існує він!

Неймовірно, але Лоран майже не змінився за увесь цей час. Мабуть, це дурниця й надто вже по-людському очікувати, що за рік він може змінитися. Та щось було не так... І я не могла сказати, що саме.

— Белло? — запитав він; він здавався ще більш здивованим, ніж я.

— Ти мене пам'ятаєш? — усміхнулася я. Я відчувала якусь дивну радість від того, що моє ім'я запам'ятав вампір.

Він оскалився.

— Я й не думав, що зустрінеш тебе тут,— зовсім спантеличений, він рушив у мій бік.

— А що в цьому дивного? Адже я мешкаю тут... Я думала, ти подався на Аляску.

Він зупинився за десять кроків від мене, схиливши голову набік. Його обличчя було прегарне, я уже й не сподівалася побачити таке. Я уважно вивчила його риси й відчула полегшення. Поряд із ним я можу не прикидатися — він знає все те, про що я нікому більше не розкажу.

— Ти права, — погодився він. — Я й справді подався на Аляску. Все одно я не очікував... Вудинок Калленів порожній, і я подумав, що вони переїхали.

— Ох,— я прикусила губу; його слова змусили мою рану пульсувати сильніше. Мені знадобилася секунда, щоб узяти себе в руки. Лоран чекав, дивлячись на мене допитливими очима.

— Вони таки переїхали,— нарешті видушила я з себе.

— Гм... — пробурмотів він. — Я здивований, що вони залишили тебе тут. Ти ж стала для них немов домашнім улюбленцем.

При цьому в його очах світилася невинність.

Я натягнуто усміхнулася.

— Було таке.

— Гм,— знову пробурмотів він замислено.

Саме в цю мить я зрозуміла, чому він не змінився — *зовсім* не змінився. Коли Карлайл розповів нам, що Лоран залишився жити в сім'ї Тані, то я час від часу уявляла його з такими ж золотистими очима, як у всіх... Калленів,— скривившись, вимовила я це ім'я в голові. Такі очі мали всі *добрі* вурдалаки.

Мимоволі я ступила крок назад, і його допитливі, наліті кров'ю очі прослідкували за мною.

— І часто вони навідують тебе? — запитав він, досі звичайним тоном, але його постать уже схилилася в мій бік.

«Збреши»,— прошепотів прекрасний оксамитовий голос у моїй голові.

Від *його* голосу я мимоволі здригнулася, але зовсім не здивувалася. Хіба зараз мені не загрожує страшна небезпека? Порівняно з цим мотоцикли — невинні кошенята.

Я вчинила так, як мені наказував голос.

— Час від часу,— я силкувалася, щоб мій голос звучав якомога природніше, вільніше.— Для мене час тягнеться повільніше. Ти ж знаєш, як легко вони захоплюються...— я починала торохкотіти. Відвернути його увагу — єдине, чим я можу захистити себе.

— Гм,— сказав він знову.— Я не відчуваю їхнього запаху в будинку. Там узагалі немає запахів, наче там уже давно ніхто не живе...

«Вигадай щось більш переконливе»,— наполягав голос.

Я спробувала.

— Я обов'язково передам Карлайлу, що ти заходив. Упевнена, він шкодуватиме, що ви розминулися,— я вдала, наче замислилася на якусь мить.— Та мабуть, я краще скажу про це... Едвардові...— я заледве спромоглася вимовити його ім'я вголос і скривилася, викриваючи власний блеф.— У нього такий характер... ну, гадаю, ти й сам пам'ятаєш. Він досі казиться на саму тільки згадку про Джеймса.

Я закотила очі й байдуже махнула рукою, мовляв, це давно забута історія, але в моєму голосі явно з'явилися нотки істерики. Цікаво, чи помітив він це.

— Справді? — запитав Лоран скептично.

Я відповіла коротко, щоб голос не видав моєї паніки.

— Угу.

Лоран невимушено ступив убік, наче оглядаючи невеличку галявину. Я не випустила з уваги, що цей крок наблизив його до мене. Голос у моїй голові заричав.

— То як справи в Деналі? Карлайл казав, що ти жив у Тані,— голос починав зраджувати мене.

Запитання змусило його замислитися.

— Мені дуже подобається Таня,— сказав він.— А її сестра Ірина ще більше... Я ще ніколи не затримувався в одному місці так довго, там є свої переваги, і я насолоджувався їхньою новизною. Але обмеження були занадто суворі... Я здивований, що вони так довго тримаються,— усміхнувся він змовницьки.— Час від часу я порушував правила.

У мене в горлі пересохло. Я спробувала відійти назад, але застигла на місці, коли погляд його червоних очей прослідкував за моїм рухом.

— Ох,— сказала я тихо.— У Джаспера також були з цим проблеми.

«Не рухайся»,— прошепотів голос. Я намагалася виконувати його вказівки. Визнаю, це було нелегко; інстинкт підказував бігти з усіх ніг.

— Справді? — Лоран, здається, зацікавився.— Може, саме через це вони переїхали?

— Ні,— відповіла я і не збрехала.— Вдома Джаспер поводитиметься обачніше.

— Так,— погодився Лоран.— Я також.

Він майже непомітно зробив крок у мій бік.

— А Вікторія знайшла тебе? — запитала я, зачавши подих. Я майже втратила надію відвернути його увагу. Це було перше запитання, що спало мені на думку, і шойно воно злетіло з моїх уст, як я одразу пожалкувала про це. Зараз мені не хотілося думати про Вікторію — ту жінку, що полювала на мене *разом* із Джеймсом, а потім загадково зникла.

Але запитання не зупинило його.

— Так,— сказав він, вагаючись.— Власне, я прийшов сюди, щоб виконати її прохання,— він скривився.— Хоча, мабуть, вона не зрадіє цьому.

— Не зрадіє чому? — сказала я, намагаючись втягти його в розмову.

Він дивився на дерева позаду мене. Я скористалася моментом і ступила крок назад.

Він знову подивився на мене й усміхнувся — він став схожий на темноволосого янгола.

— Тому, що я вб'ю тебе,— відповів він, спокусливо замуркотівши.

Я відступила ще на крок. Голосне ричання в моїй голові зовсім оглушило мене.

— Вона хотіла приберегти тебе для себе,— сказав він весело.— Вона хоче... ніби поквитатися з тобою, Белло.

— Зі мною? — пропищала я.

Він похитав головою й засміявся.

— Знаю, мені це також здається дивним. Але Джеймс був її коханцем, а твій Едвард убив його.

Навіть тепер, коли я стояла на порозі смерті, його ім'я, вимовлене вголос, знову роз'ятрило рану в моєму серці.

Здається, Лоран не звернув уваги на мою реакцію.

— Вона вирішила, що буде справедливо вбити тебе, а не Едварда, такий собі чесний обмін. Вона просила, щоб я заманив тебе в пастку. А я й не думав, що це буде так легко. Хоча, здається, вона помилилася — це вже не буде помстою, як вона того хотіла, адже Едвард покинув тебе, саму й беззахисну.

Цими словами він завдав мені ще одного удару, по моїй щоці скотилася сльоза.

Лоран рушив уперед, а я, спотикаючись, зробила крок назад. Він насупився.

— Гадаю, вона розізлиться на мене, та мені байдуже.

— Чому б тобі не дочекатися її? — запитала я налякано.

Його обличчя скривилося в жахливій гримасі.

— Ну, просто ти потрапила мені до рук у поганий для себе час, Белло. Я прийшов сюди не через прохання Вікторії — я просто полював. Я голодний. А ти пахнеш так... так, що аж слинка тече.

Лоран подивився на мене схвально, наче щойно він зробив мені комплімент.

«Налякай його»,— наказав прекрасний голос, сповнений жаху.

— Він дізнається, що це зробив ти,— слухняно прошепотіла я.— Він ніколи не пробачить тобі цього.

— Чому ж ні? — Лоран широко усміхнувся. Він дивився в невеличкі просвітки між деревами. — Наступний дощ змиє мій запах. Ніхто не знайде твого тіла — ти просто зникнеш, розчинишся в повітрі, як і сотні інших людей. Едварду навіть не спаде на думку, що це я, якщо він, звісно, взагалі про це думатиме. Запевняю тебе, Белло, нічого особистого. Просто спрага.

«Благай», — наказала галюцинація.

— Будь ласка, — задихнулася я.

Лоран похитав головою, його обличчя подобришало.

— Белло, подивись на це з іншого боку. Тобі пощастило, що тебе знайшов саме я.

— Невже? — прошепотіла я, ступаючи ще один крок назад.

Лоран, такий гнучкий і витончений, прямував за мною.

— Звісно, — запевнив він мене. — Я зроблю все швидко. Ти нічого не відчуєш, обіцяю. Потім я якось викручуся перед Вікторією, придумаю щось, щоб вона заспокоїлася. Якби ти тільки знала, Белло, що вона готує для тебе... — він повільно похитав головою, на його обличчі читалася відраза. — Присягаюся, ти була б мені вдячна.

Я витріщилася на нього сповненими жаху очима.

Він вдихнув запах мого волосся, що долинув до нього разом із вітерцем.

— Ти така апетитна, — повторив він, вдихнувши ще глибше.

Я приготувалася до стрибка — заплющила очі й напружилася всім тілом. Едвардове злісне гарчання відлунювало в моїй голові. Його ім'я здодало всі перешкоди, які я звела. *Едвард, Едвард, Едвард*. Зараз я помру. І що тут такого, якщо зараз я думатиму про нього. *Едварде, я кохаю тебе*.

Крізь замружені очі я спостерігала, як Лоран перестав вдихати мій запах й різко повернув голову ліворуч. Я боялася відвести від нього очі, я боялася прослідкувати за його поглядом — навряд чи щось у силі зупинити його зараз. Я була настільки вражена, що навіть не відчула полегшення, коли він почав поволі рухатися назад.

— Не можу повірити в це, — він сказав так тихо, що я заледве розчула.

Я подивилася в той-таки бік. Мої очі шукали те, завдяки чому моє життя продовжилось на кілька секунд. Спочатку я нічого не помітила, й мій погляд перенісся назад на Лорана. Він почав рухатися швидше, а його очі свердлили частокіл дерев.

Тоді я побачила його; велетенська чорна постать тихо, мов тінь, винирнула з-поміж дерев і рушила в бік вурдалака. Це було щось незвичайне — високе, як кінь, але набагато ширше й м'язистіше. Його гостра морда оскалилася, виставивши напоказ гострі, немов скальпель, ікла. Злісне гарчання, схоже на протяжне відлуння грому, вихопилося з його пащі.

Ведмідь. Тільки це був зовсім не ведмідь. У будь-якому разі саме це чорне гігантське чудовисько викликало паніку в цілому містечку. На відстані кожен би міг переплутати його з ведмедем. Хто ще міг бути таким величезним і сильним?

Мені колись хотілося подивитися на нього хоч оддалік. А тепер він тихо пересувався по траві за десять метрів від того місця, де я стояла.

«Не рухайся навіть на дюйм⁶», — прошепотів голос Едварда.

Я витріщилася на цю жажливу істоту, у голові все переплуталося через те, що я намагалася придумати їй ім'я. Ця істота рухалася, як собака. Мені на гадку спало єдине пояснення, і я заціпеніла від страху. Я ніколи не думала, що вовк може бути таким великим.

З його пащеки вихопилося ще одне гарчання, і я аж затремтіла від цього звуку.

Лоран задкував до дерев і, охоплений панікою, промчав повз мене. Чому Лоран відступає? Звісно, вовк велетенський, але ж це тільки тварина. Чому вампір боїться тварини? А Лоран *боявся!* Його очі округлилися від жаху, як щойно мої.

І немов на підтвердження моїх міркувань, виявилось, що велетенський вовк не сам. Обабіч один по одному з-поміж дерев показалися ще два чудовиська. Один був сірий, другий — коричневий, але жоден із них не був такий високий, як найперший. Сірий вовк з'явився з-за дерев усього за кілька кроків від мене, його очі вивчали Лорана.

Перш ніж я прийшла до тями, з'явилися ще два вовки. Вони вишикувалися ключем, немов гуси, що летять на південь. Злобний коричневий монстр протиснувся крізь кущі й опинився на відстані витягнутої руки від мене.

Я підсвідомо відсахнулася й відскочила — це була найбільша дурниця, яку я коли-небудь робила. Я завмерла, чекаючи,

⁶ 1 дюйм = 2,5 см.

що вовки повернуться до мене, набагато слабшої й доступнішої здобичі. Як я хотіла, щоб Лоран кинувся й розтерзав цих вовків — вони йому на один зуб! Я подумала, що краще б мене з'їв вурдалак, аніж стадо велетенських вовків.

Червонувато-бурий вовк, який стояв найближче, повернув голову, відреагувавши на мій подих.

Його очі були темні, майже чорні. Якусь мить він дивився на мене, і його очі здалися мені зарозумними, як на дикого звіра.

Коли ця істота поглянула на мене, я раптом подумала про Джейкоба — і чомусь із вдячністю. Принаймні я прийшла сюди сама, на цю казкову галявину з велетенськими чудовиськами. Принаймні Джейкоб не загине. Принаймні його смерть не буде на моїй совісті.

Ще один рев вожака зграї змусив червонувато-бурого вовка знову повернутися до Лорана.

Лоран із неприхованим жахом дивився на велетенських вовків. Я нічого не розуміла. Але потім із подивом побачила, як він несподівано підскочив і зник між деревами.

Він утік.

Через секунду вовки кинулися за ним. Вони перетнули поляну кількома довгими стрибками, виючи й клацаючи зубами так гучно, що я аж затулила вуха руками. Щойно вони зникли в лісі, як ці звуки одразу стихли.

Я знову залишилася сама.

Мої ноги підкосилися, і я впала навколішки, важко схлипуючи.

Я знала, що мені треба тікати звідси. Тікати негайно. Скільки часу вовки переслідуватимуть Лорана, перш ніж повернуться по мене? А може, Лоран повернеться? Чи шукатиме він мене?

Спочатку я не могла рухатися. Мої руки й ноги трусилися, і я не могла підвестися з колін.

Мій мозок відмовлявся працювати. Я не могла пояснити те, свідком чого щойно стала. Вампір не повинен втікати від собак-переростків. Ніякі зуби не здатні прогризти його гранітну шкіру.

А вовкам слід було триматися на безпечній відстані від Лорана. Навіть якщо їхні великі розміри навчили їх не боятися нічого, все-таки їм не варто було переслідувати його. Сумніваюся, що його крижана мармурова шкіра пахне апетитно. Чому вони не звернули уваги на теплокровну й слабку істоту, таку як я, замість полювати на Лорана?

Маячня якась!

Холодний вітер пронісся галявиною, розхитуючи траву, наче в ній щось повзало.

Я звелася на ноги й позадкувала від цілком безпечного вітру. Спотикаючись, охоплена панікою, я розвернулась і стрімголов кинулася поміж дерев.

Наступні кілька годин були просто пекельні. Я вибиралася з лісу втричі довше, ніж шукала цю галявину.

Спочатку я не звертала уваги, куди біжу, зосередившись тільки на тому, від чого тікаю. Перш ніж я взяла себе в руки та згадала про компас, я вже опинилася далеко в незнайомому темному лісі. Руки так сильно трусилися, що я була змушена покласти компас на брудну землю, щоб зорієнтуватися в просторі. Кожні кілька хвилин я зупинялася, клала компас на землю, перевіряючи, чи я досі рухаюся на північний захід. Раптом я почула звук, який не змогли заглушити мої поспішні кроки, — тихий шепіт істоти, що причаїлася в густому листі.

Несподіваний крик сойки налякав мене, я підскочила й упала в густу ялину, яка поколола мені руки та скуйовдила волосся. Неочікуваний стрибок білки по сосні змусив мене заверещати так голосно, що аж заболіли вуха.

Нарешті в деревах попереду з'явився просвіток. Я вибігла на порожню дорогу за милю від того місця, де залишила свій пікап. Виснажена, нажахана, я повільно побрела на його пошуки. Коли я зрештою сіла в машину, то вголос розплакалася. Спочатку я заблокувала всі дверцята і лише тоді витягнула ключі від машини. Рев двигуна заспокоював і здавався таким безпечним. Він допомагав мені стримувати сльози, поки я гнала свій пікап до шосе.

До того часу, як я дісталася додому, я зуміла трохи заспокоїтися, хоча досі нервувала. Машина Чарлі стояла біля будинку — я й не знала, що вже так пізно. Небо вже зовсім стемніло.

— Белло? — запитав Чарлі, коли я захряснула вхідні двері й поспішно замкнула їх на замок.

— Так, це я, — мій голос тремтів.

— Де ти була? — рывкнув він, вийшовши з кухні. На його обличчі застиг грізний вираз.

Я вагалася. Мабуть, він уже дзвонив родині Стенлі. Буде краще, якщо я скажу правду.

— Я гуляла,— визнала я.

Його очі звузилися.

— А чому ти не поїхала до Джесики?

— Сьогодні у мене не було настрою для матаналізу.

Чарлі схрестив руки на грудях.

— Здається, я просив тебе триматися якомога далі від лісу.

— Так, я знаю. Не хвилюйся. Це більше не повториться,— я затремтіла.

Здається, тільки тепер Чарлі вперше придивився до мене. Я згадала, що сьогодні добряче повалялася по землі. Мабуть, у мене жадливий вигляд.

— Що трапилося? — запитав Чарлі.

Я вирішила, що найкраще сказати правду, принаймні якусь частину. Я була занадто схвильована, аби прикидатися, що я провела чудовий день, вивчаючи флору та фауну.

— Я бачила ведмедя,— я намагалася зберігати спокій, але мій голос зірвався й затремтів.— Хоча це не ведмідь — це радше вовк. Їх було п'ятеро. Один із них чорний, інший — сірий, ще один — червонувато-бурий...

Очі Чарлі округлилися від жаху. Він швидко наблизився до мене й схопив мене за руки.

— З тобою все гаразд?

Я ледь помітно кивнула.

— Розкажи мені, що трапилося.

— Вони не звернули на мене уваги. Але коли вони пішли, я втікала й кілька разів упала.

Він відпустив мої руки й пригорнув мене. Якийсь час він мовчав.

— Вовки,— пробурмотів він.

— Що?

— Рейнджери сказали, що сліди не належать ведмедам — а вовки не бувають такі великі...

— Ці були *велетенські*.

— Скількох, кажеш, ти бачила?

— П'ятьох.

Чарлі похитав головою та схвильовано насупився. Нарешті він сказав тоном, якому не можна було суперечити:

— Більше ніяких прогулянок.

— Без проблем,— пообіцяла я.

Чарлі подзвонив у відділок, щоб повідомити, що я бачила. Звісно, я трохи збрехала про місце, де бачила вовків — сказавши, що я йшла стежиною, яка веде на північ. Я не хотіла, щоб тато дізнався, як далеко я зайшла проти його волі, а головне — я не хотіла, щоб хтось ішов туди, де Лоран може шукати мене. На саму лише думку про це мені стало не по собі.

— Ти голодна? — запитав Чарлі, повісивши трубку.

Я похитала головою, хоча, мабуть, я таки зголоділа. Я не їла нічого цілий день.

— Просто втомлена, — сказала я й обернулася в бік сходів.

— Гей, — гукнув мене Чарлі, в його голосі знову звучала підозра. — Ти казала, що Джейкоб поїхав на увесь день?

— Так сказав Біллі, — мовила я, спантеличена таким запитанням.

Якусь мить він вивчав мій вираз і, здається, залишився задоволений тим, що побачив.

— Гм.

— А що? — запитала я. Його слова прозвучали так, наче він думав, що я обманула його сьогодні вранці. Обманула ще про щось, окрім занять у Джесики.

— Ну, просто коли я їхав по Гаррі, то бачив біля крамниці Джейкоба. Він був зі своїми друзями. Я помахав йому... та, гадаю, він мене не помітив. Думаю, він сперечався зі своїми друзями. Він мав якийсь дивний вигляд. Так наче хвилювався через щось. А ще... Чудася, як швидко ростуть діти. Щоразу, коли я його бачу, він здається мені все більшим і більшим.

— Біллі сказав, що Джейкоб зі своїми друзями поїхав у Порт-Анджелес у кіно. Мабуть, вони на когось чекали.

— А... — Чарлі кивнув і попрямував на кухню.

Я залишилася в холі та міркувала над тим, чому б це Джейкобу сваритися з друзями. Цікаво, може, він не поладнав з Ембрі через ситуацію, що склалася з Семом? Можливо, саме тому він проігнорував мене сьогодні — якщо він налагодить стосунки з Ембрі, то я не маю нічого проти.

Я затрималася на кілька секунд, щоб перевірити, чи зачинені двері. Це було смішно. Що таке дверний замок для чудовиськ, яких я бачила сьогодні по обіді? А якщо... Лоран прийде сюди?

Або... *Вікторія.*

Я лягла в ліжку, але мене так трусило, що я не могла заснути. Я залізла під покривало, скрутилася калачиком і, набравшись відваги, глянула в очі жахливим фактам.

Від мене нічого не залежить. Ніякі заходи безпеки не допоможуть. Не існує місця, в якому я можу сховатися. Немає людини, яка може допомогти мені.

У животі тривожно забуркотіло, і я усвідомила, що все набагато гірше, ніж я гадала. Звісно, все це стосується й Чарлі також. Мій батько спить у сусідній кімнаті, і він також буде на волосину від смерті. Мій запах приведе їх сюди, незалежно від того, чи я буду тут, чи ні.

Я тремтіла всім тілом, мої зуби клацали від жаху.

Щоб заспокоїтися, я почала мріяти про неможливе: я уявила, що велетенські вовки наздогнали Лорана десь глибоко в лісі й розтерзали безсмертного, як будь-яку звичайну людину. Незважаючи на абсурдність цієї думки, я все-таки трохи заспокоїлася. Якщо вовки зловили його, то він не встиг розказати Вікторії, що я тут сама-самісінька. А якщо він не повернеться, можливо, вона подумає, що Каллени досі захищають мене. Якби ж вовки могли здолати його...

Мої добрі вурдалаки більше ніколи не повернуться назад; як заспокоює думка про те, що *інші* можуть також зникнути.

Щосили замруживши очі, я чекала, щоб мене якомога швидше окутав сон — я майже з нетерпінням сподівалася на свій наступний нічний кошмар. Краще кошмар, ніж прекрасне бліде обличчя, яке я бачу зараз, незважаючи на всі заборони. Воно усміхається мені.

В моїй уяві очі Вікторії, почорнілі від спраги, блищать в очікуванні своєї наступної жертви. Її вуста з блискучими зубами розтягнулися в посмішці. Її волосся, руде як вогонь, хаотично майорить навколо її дикого обличчя.

В голові знову лунали слова Лорана. *Якби ти тільки знала, що вона для тебе готує...*

Я затиснула рот кулаком, щоб не заволати.

РОЗДІЛ 11. СЕКТА

Щоранку, коли я розплющувала очі, то зі здивуванням усвідомлювала, що пережила ще одну ніч. Коли здивування минало, моє серце починало безумно калатати, а долоні вкривалися потом; я не могла спокійно дихати, поки не вилазила з ліжка й не переконувалася, що з Чарлі все гаразд.

Я чудово розуміла, що він хвилюється за мене — бачачи, як я підскакую від найменшого звуку й білію без причини. Судячи з питань, які він час від часу ставив, він в усьому винив Джейкоба, його тривалу відсутність.

Постійний страх відволікав мене від того, що промайнув іще один тиждень, а Джейкоб так і не подзвонив. Та коли я спромоглася зосередитися на своєму нормальному житті — якщо моє життя взагалі можна було назвати нормальним, — то це засмутило мене.

Я вкрай скучила за ним.

Самотність була нестерпною для мене, до того ж тепер я жахливо боялася. Тепер більш, ніж будь-коли, мені потрібен був його легковажний заразливий сміх. Я так безпечно почувалася в його маленькому гаражі, мені потрібна була його тепла рука, що стискає мої холодні пальці.

Я сподівалася, що він подзвонить мені в понеділок. Якщо він помирився з Ембрі, хіба він не захоче поділитися цієї звісткою зі мною? Мені хотілося вірити, що він просто турбується про свого друга й приділяє йому більше часу. Я й не припускала думки про те, що він хоче відмовитися від мене.

Я подзвонила йому у вівторок, але ніхто не відповів. Може, телефонні лінії ще не полагодили? Чи Біллі поставив визначник номера?

У середу я дзвонила щопівгодини до одинадцятої вечора, безнадійно сподіваючись почути теплий голос Джейкоба.

В четвер я просиділа цілу годину у пікапі перед своїм домом, зачинивши дверцята й тримаючи ключ у руці. Я суперечила сама собі, намагаючись вигадати привід для швиденької подорожі в Ла-Пуш і назад, але так і не змогла.

Я знала, що Лоран уже повернувся до Вікторії. Якщо я поїду в Ла-Пуш, то є шанс, що один із них знайде мене там. А якщо вони нападуть на мене, коли поруч буде Джейк? Хоч як важко визнавати це, але Джейкобу краще уникати мене. Так буде безпечніше для нього.

На жаль, я не знала, як уберегти Чарлі. Швидше за все, вони прийдуть по мене вночі, а як мені виманити Чарлі з дому вночі? Якщо я розкажу йому правду, то він замкне мене деінде в кімнаті з м'якими стінами. Я б із радістю погодилася на це, якби таким способом могла врятувати йому життя. Але, шукаючи мене, Вікторія найперше прийде в його дім. Якщо вона знайде мене тут, можливо, це задовольнить її. Можливо, покінчивши зі мною, вона просто піде.

Тож мені не можна втікати. А навіть якби й можна було, то куди мені податися? До Рене? Я затремтіла, уявивши, як приведу за собою чорних примар у безпечний та сонячний світ матері. Я ніколи не наражатиму її на таку небезпеку.

Мені здавалося, що хвилювання проїдає діру в моєму шлунку. Скоро у мене може з'явитися виразка.

Того вечора Чарлі зробив мені послугу й подзвонив до Гаррі, щоб запитати, чи Блеку бува не виїхали з міста. Гаррі сказав, що в середу ввечері бачив Біллі на зборах, і він нічого не казав про від'їзд. Чарлі порадив, щоб я не хвилювалася: Джейкоб обов'язково зателефонує, тільки-но зможе.

В п'ятницю по обіді, коли я верталася зі школи, мене раптом осінило.

Я не звертала уваги на знайому дорогу, дозволивши звуку двигуна паралізувати мій мозок і приспати тривоги, коли раптом знайшла пояснення ситуації, яке, мабуть, уже давно сформувалося у моїй підсвідомості.

Тільки-но я подумала про це, відчула себе справжньою дурепою. Як тільки я могла не помічати цього? Звісно, мені було про що хвилюватися — вампіри, які прагнули помсти, гігантські

вовки-мутанти, болюча рана в грудях,— та коли ця ідея спала мені на думку, то здалася такою очевидною!

Джейкоб уникає мене. Чарлі каже, що останній раз, коли він бачив його, той був якийсь дивний, засмучений... А ще неухвалі, розмиті відповіді Біллі.

О Боже, я знаю напевне, що діється з Джейкобом.

Це все Сем Юлі. Навіть кошмари підштовхували мене до цієї думки. Сем добрався до Джейкоба. З моїм другом відбувалося те саме, що й з іншими хлопцями в резервації. Зрештою Сем втягнув його в свою секту.

Він навіть і не думав відмовлятися від мене, усвідомила я в пориві натхнення.

Я зупинилася біля дому, але не заглушила двигуна. Що мені робити? Я все добре обмірковувала.

Якщо я вирушу на пошуки Джейкоба, то існує ризик, що Вікторія й Лоран знайдуть мене разом із ним.

А якщо не поїду, то Сем іще більше залякає його і втягне в свою огидну банду. Якщо я не почну діяти зараз-таки, то потім може бути запізно.

Проминув цілий тиждень, а вурдалаки так і не з'являлися. Сім днів — більш ніж достатньо для них, щоб вернутися по мене; виходить, не так я вже їм і потрібна. Крім того, малоймовірно, що вони прийдуть по мене вдень. Шанс, що вони підуть за мною в Ла-Пуш, набагато менший, ніж шанс відвоювати Джейкоба у Сема.

Найнебезпечніше місце — пустельна лісиста дорога. Це не просто поїздка з метою дізнатися, що діється. Я вже й так *знаю*, що діється. Це радше рятувальна операція. Я збиралася поговорити з Джейкобом — якщо знадобиться, викрасти його. Якось я бачила передачу про те, як промивають мозок. Після цього людям потрібний спеціальний курс лікування.

Я вирішила, що спершу краще подзвонити Чарлі. Можливо, для того, щоб з'ясувати, що діється в Ла-Пуші, варто залучити поліцію. Я щодуху помчала в дім.

Чарлі сам підняв трубку у відділку поліції.

— Шеф поліції Свон.

— Тату, це Белла.

— Щось трапилося?

Зараз невдалий час дорікати йому через постійну звичку припускати найгірше. Мій голос тремтів.

— Я хвилююся за Джейкоба.

— Чому? — запитав він, здивований, що я завела розмову на таку несподівану тему.

— Гадаю... Гадаю, що в резервації діється щось дивне. Джейкоб розповідав, що з хлопцями його віку трапляються якісь дивні речі. Тепер із ним також діється щось незрозуміле, я за нього боюсь.

— Що саме діється? — він заговорив своїм звичним професійним тоном. Це добре, значить, він сприймає мене серйозно.

— Спочатку він був наляканий, потім почав уникати мене, а зараз... боюсь, що він вступив у це дивне угруповання, банду Сема.

— Сема Юлі? — перепитав Чарлі здивовано.

— Так.

Коли Чарлі відповідав, його голос був набагато спокійніший.

— Гадаю, ти помиляєшся, Білко. Сем Юлі — просто велика дитина. Ну, тепер він уже чоловік. Хороший син. Ти, мабуть, чула, як Біллі говорив про нього. Він творить справжні чудеса з підлітками в резервації. Він єдиний, хто... — Чарлі запнувся на півслові, і я подумала, що він хоче згадати про ту ніч, коли я загубилася в лісі. Я швидко продовжила.

— Тату, все зовсім не так. Джейкоб *боявся* його.

— Ти говорила про це з Біллі? — тепер він намагався заспокоїти мене. Він перестав сприймати мене серйозно, щойно мова зайшла про Сема.

— Біллі це не цікавить.

— Белло, я впевнений, що все гаразд. Джейкоб іще дитина; мабуть, він просто тиняється десь без діла. Я переконаний, що з ним усе гаразд. Зрештою, він не може проводити весь час із тобою.

— Справа не в мені, — наполягала я, але битва вже була програна.

— Не думаю, що тобі варто хвилюватися через це. Нехай Біллі сам потурбується про Джейкоба.

— Чарлі... — мовила я жалібно.

— Білко, у мене багато роботи. Два туристи зникли зі стежини неподалік від озера, — в його голосі була тривога. — Ця проблема з вовками виходить із-під контролю.

На якусь мить я завмерла, ця звістка здивувала мене. Вовки не могли вижити у поєдинку з Лораном...

— Ти впевнений, що це вовки? — запитала я.

— Боюсь, що так, люба. Там було...— він вагався.— Там були знову сліди і... цього разу трохи крові.

— Ох!

Тоді виходить, що до сутички не дійшло. Мабуть, Лоран просто втік від вовків, але чому? Те, що я бачила на галявині, здавалося все більш чудернацьким і недоступним моєму розумінню.

— Слухай, мені й справді треба йти. Не хвилюйся за Джейка, Белло. Я впевнений, що нічого не трапилось.

— Гаразд,— сказала я різко. Його слова нагадали мені про важливішу справу.— Бувай.

Я повісила трубку.

Я дивилася на телефон добру хвилину. Якого чорта! — вирішила я.

Біллі відповів після другого гудка.

— Алло?

— Привіт, Біллі,— гаркнула я. Надалі я намагалася, щоб мій голос звучав більш дружньо.— Можна мені поговорити з Джейкобом, будь ласка?

— Джейка немає вдома.

Яка несподіванка!

— А ви знаєте, де він?

— Він поїхав кудись зі своїми друзями,— сказав Біллі обережно.

— Ах так? Із кимсь, кого я знаю? Може, з Квілом? — в моєму тоні відчувався прихований підтекст.

— Ні,— сказав Біллі повільно.— Не думаю, що сьогодні він із Квілом.

Я подумала, що краще не вимовляти ім'я Сема.

— З Ембрі? — запитала я.

Здається, Біллі повеселішав і відповів:

— Так, він з Ембрі.

Для мене цього було достатньо. Ембрі був одним із них.

— Що ж, передайте, щоб він подзвонив мені, коли повернеться, гаразд?

— Звісно. Без проблем,— зі слухавки одразу долинули гудки.

— До зустрічі, Біллі,— пробурмотіла я сама до себе.

Я поїхала в Ла-Пуш і приготувалася чекати. Якщо знадобиться, то просиджу тут цілу ніч. Я не піду до школи. Колись же

хлопець повинен вернутися додому, а коли це станеться, то він буде просто змушений погомоніти зі мною.

Роздуми про страшну поїздку поглинули всю мою увагу, і я й не помітила, як дісталася місця призначення. Я й не зауважила, як ліс почав рідшати, і я угледіла перші маленькі будиночки резервації.

Раптом я помітила високого хлопця в бейсбольній кепці, який ішов потойбіч дороги.

На якусь мить у мене аж подих перехопило — невже мені так пощастило і я натрапила на Джейкоба, навіть не почавши пошуків? Але цей був набагато крупніший, і волосся під кепкою було коротко стрижене. Навіть подивившись на нього ззаду, я могла з упевненістю сказати, що це Квіл, хоча він сильно виріс відтоді, як я бачила його востаннє. Що діється з цими квілеутами? Може, їх годують експериментальними гормонами росту?

Я виїхала на зустрічну смугу й зупинилася біля нього. Почувши рывкіт мого двигуна, він підвів погляд.

Вираз Квілового обличчя радше налякав мене, ніж здивував. Його лице було задумливе й похмуре, чоло зморщилося від тривоги.

— О, привіт, Белло, — привітався він досить в'яло.

— Привіт, Квіле... З тобою все гаразд?

Він подивився на мене й насупився.

— Все нормально.

— Підвезти тебе? — запропонувала я.

— Гадаю, що так, — пробурмотів він. Обійшов пікап спереду, відчинив пасажирські дверцята й заліз усередину.

— Куди?

— Мій дім розташований на півночі, за крамницею, — сказав він.

— Ти бачив Джейкоба сьогодні? — це запитання вихопилося з моїх уст, тільки-но він замовк. Я подивилася на Квіла з надією, чекаючи на відповідь. Якусь мить він дивився у вікно, і тільки потім заговорив.

— Здалеку, — сказав він нарешті.

— Здалеку? — повторила я.

— Я намагався простежити за ними — він був з Ембрі, — говорив він тихо. Через гучне завивання двигуна чути було погано. Я присунулася ближче. — Я знаю, що вони бачили мене. Але

вони розвернулися та зникли в густих заростях. Гадаю, вони були не самі — думаю, що там був Сем зі своєю бандою.

Я блукав лісом цілу годину й гукав їх. Оце щойно вибрався з лісу, саме тоді, коли ти підбрала мене...

— Значить, Сем таки добрався до нього, — мої слова прозвучали глухо, адже я міцно зіцпила зуби.

Квіл здивовано витріщився на мене.

— То ти знаєш про все?

Я кивнула.

— Джейк розповів мені... раніше.

— Раніше, — повторив Квіл і зітхнув.

— Джейкобу зараз так само погано, як і всім іншим?

— Він без Сема ні на крок, — Квіл повернув голову та сплюнув через відчинене вікно.

— А до цього — чи унікав він усіх? Чи був він засмучений?

Він говорив тихо та трохи різкувато:

— Не так довго, як інші. Може, один день. А тоді Сем швиденько взявся до нього.

— Як гадаєш, що це може бути? Наркотики чи щось інше?

— Не думаю, щоб Джейкоб чи Ембрі могли в таке вплутатися... та хто їх знає? Що ще це може бути? І чому ніхто зі старших не хвилюється стосовно цього? — він похитав головою, ув очах з'явився страх. — Джейкоб не хотів вступати в цю... секту. Не розумію, що могло змінити його думку? — він подивився на мене, його обличчя перекошилося від переляку. — Я не хочу бути наступним.

Мої очі віддзеркалили його страх. Вдруге я почула, що цю банду називають сектою. Я затремтіла всім тілом.

— Може, твої батьки допоможуть?

Він скривився.

— Еге ж, мій дід та дід Джейкоба належать до старійшин. Як він часто каже, Сем Юлі — це найкраще, що могло з нами трапитися.

Ми розгублено дивилися одне на одного. Тепер ми були в Ла-Пуші, і мій пікап ледве котився вздовж дороги. Недалеко попереду виднілася єдина крамниця в резервації.

— Я вийду тут, — сказав Квіл. — Мій дім ось там, — він указав на маленький дерев'яний прямокутник, що стояв за крамницею. Я звернула на узбіччя, й він вискочив із машини.

— Я збираюся поїхати до Джейкоба додому й чекати його там,— сказала я рішуче.

— Удачі тобі,— він grimнув дверцятами й почовгав додому, схиливши голову й опустивши плечі.

Вираз Квілового обличчя не давав мені спокою, я розвернулася й поїхала до будинку Блеків. Він боявся, що стане наступним. Що ж тут діється?

Я зупинилася біля будинку Джейкоба, заглушила двигун і відчинила вікна. Сьогодні спекотно і зовсім безвітряно. Я поклала ноги на панель управління та приготувалася чекати.

Аж раптом боковим зором я помітила якийсь рух — я обернулася й побачила, що Біллі розгублено дивиться на мене через вікно з дому. Я помахала йому й усміхнулася, але не зрушила з місця.

Він прижмурих очі й щільно запнув вікно занавіскою.

Я приготувалася чекати стільки, скільки знадобиться, але мені треба було хоч чимось себе зайняти. На дні сумки я знайшла ручку й стару контрольну. Я почала виводити закарючки на зворотному боці.

Я тільки встигла намалювати один ряд діамантів, коли хтось різко шарпнув за ручку дверцят.

Я підскочила від несподіванки та швидко звела очі вгору, сподіваючись побачити Біллі.

— Що ти робиш тут, Белло? — рявкнув Джейкоб.

Я здивовано витріщилася на нього.

За останніх кілька тижнів, що ми не бачилися, Джейкоб вельми змінився. Першим впав ув око його чуб — його прегарне волосся зникло, голова була обстрижена настільки коротко, що здавалося, її вкривав чорний відблиск, чимось схожий на чорний атлас. Риси обличчя загострилися ще більше, змужніли, і на вигляд він був... старшим. Шия та плечі також змінилися — вони, здається, ще змужніли. Коли він схопився своїми ручищами за вікно моєї машини, на його бронзовій шкірі здулися вени й сухожилля. Проте фізичні зміни не були найважливішими.

Змінився вираз його обличчя, я ледве впізнала його. Щира, дружня усмішка зникла разом із волоссям, а теплота його темних очей змінилася похмурим виразом обурення й образи. Тепер у ньому було щось темне. Немов моє сонце вибухнуло.

— Джейкобе? — прошепотіла я.

Він подивився на мене, в його очах палали злість та напрута.

Аж раптом я помітила, що ми не самі. Позаду нього стояли ще чотири постаті; всі високі й засмагі, з коротко обстриженим чорним волоссям — такі, як Джейкоб. Можна було подумати, що всі вони рідні брати — я навіть не змогла розпізнати в цій групі Ембрі. Схожість підсилювалася жахливим виразом ворожості, що виблискувала в кожній парі очей.

В кожній, окрім однієї. Старший на кілька років Сем стояв позаду, на його обличчі був спокійний і трохи самовпевнений вираз. Мені довелося проковтнути клубок, що застряг у горлі. Мені кортіло вдарити його. Ні, я хотіла зробити більше, ніж просто вдарити. Більше за все на світі мене підмивало стати злісною та смертоносною, кимсь, хто зможе протистояти їм. Кимсь, хто може налякати Сема Юлі.

Я хотіла стати вампіром.

Це дике бажання опанувало мною зненацька, аж у мене перехопило подих. Здобути перемогу над ворогом — ось моє найзаповітніше заборонене бажання, і тому найболючіше, навіть якщо воно виникає в таких випадках, як цей. Таке майбутнє було втрачене для мене назавжди, хоча воно й так ніколи не було доступним. Я зібралася на сили, щоб узяти себе в руки, поки рана в моїх грудях не почала нити.

— Чого тобі треба? — запитав Джейкоб й, побачивши, які емоції вирують на моєму обличчі, обурився ще більше.

— Я хочу поговорити з тобою, — сказала я тихо. Я намагалася зосередитися, але досі не могла не думати про свою заборонену мрію.

— Говори, — прошипів він крізь зуби. Його погляд був злісний. Я ніколи не бачила, щоб він дивився так на когось, принаймні на мене. Це сильно ранило мене — невимовний фізичний біль стиснув мозок.

— Наодинці! — прошипіла я, мій голос став упевненішим.

Він озирнувся, і я знала, на кого він дивиться. Всі інші також обернулися до Сема, чекаючи на його реакцію.

Сем кивнув, його обличчя було незворушне. Він сказав кілька слів не знайомою мені мовою — це була точно не французька й не іспанська, я подумала, що це, мабуть, квілеутська. Потім він розвернувся й пішов до будинку Джейкоба. Всі інші: Пол, Джаред та Ембрі, — пішли за ним.

— Гаразд,— здається, Джейкоб трохи заспокоївся, коли інші пішли. Вираз його обличчя став більш урівноваженим, але й більш безнадійним. Куточки його вуст похмуро опустилися донизу.

Я глибоко вдихнула.

— Ти знаєш, про що я хочу запитати.

Він не відповів. Тільки сумно подивився на мене.

Я поглянула на нього, запанувала мертва тиша. Біль у його очах позбавив мене рішучості. Я відчула, як клубок підступає мені до горла.

— Може, прогуляємося? — запитала я, тільки-но знову змогла говорити.

Він не відповів, вираз його обличчя не змінився.

Я вилізла з машини, відчуваючи, як кілька пар очей стежать за нами, й рушила вздовж дерев на північ. Я чула, як під моїми ногами чвьякає мокра трава й придорожнє болото, але це був єдиний звук, який долинав до мене. Тому спочатку я вирішила, що він не йде за мною. Та озирнувшись, я побачила, що він праворуч від мене. Мабуть, його ноги зуміли знайти не таку шумну стежку, як мої.

Я почувала себе набагато краще під покровом густого лісу, де Сем не міг побачити нас. Поки ми йшли, я намагалася сказати щось, але у мене немов пропав дар мови. Я все більше злилася через те, що Джейкоба втягнули в... що Біллі допустив це... що Сем може стояти так спокійно й самовпевнено...

Раптом Джейкоб прискорив крок, легко обігнавши мене завдяки своїм довгим ногам, а тоді різко розвернувся, зупинившись посеред стежки. Я також була змушена зупинитися.

Мене вразила невимушена плавність його рухів. Джейкоб начебто був такий самий незграбний, як і я, і все через те, що постійно ріс. Коли він устиг так змінитися?

Але Джейкоб не дав мені часу, щоб поміркувати над цим.

— Давай швидше покінчимо з усім цим,— сказав він різким, трохи хрипким голосом.

Я чекала. Він знав, чого мені треба.

— Це не те, що ти думаєш,— сказав він виснажено.— Це навіть не те, що я думав,— я сильно помилявся.

— Тоді що це?

Він довго вивчав моє обличчя, міркуючи над чимось. Злість так і не зникла з його очей. Нарешті він мовив:

— Я не можу сказати тобі цього.

Моя щелепа напружилася, і я мовила крізь зуби:

— Я думала, що ми були друзями.

— Так, були,— він наголосив на минулому часі.

— Але тобі більше не потрібні друзі,— сказала я гірко.— Тепер у тебе є Сем. Це так чудово — ти завжди хотів дружити з ним.

— Раніше я не розумів його.

— А тепер тебе осінило. Алілуя.

— Це не те, що я думав. Справа не в Семові. Він допомагає мені всім, чим може,— раптом його голос захрип. Він подивився вперед понад моєю головою, потім назад, у його очах палала лють.

— Він допомагає тобі,— невпевнено повторила я.— Ну звісно.

Але Джейкоб, здається, не слухав. Він глибоко дихав, намагаючись заспокоїтися. Він був такий злий, що в нього руки трусилися.

— Джейкобе, будь ласка,— прошепотіла я.— Скажи, що трапилось? Можливо, я зможу допомогти.

— Ніхто не може допомогти мені,— майже простогнав він, його голос зірвався.

— Що він зробив із тобою? — не вгавала я, на очах виступили сльози. Я потягнулася до нього, як колись, ступивши крок уперед і широко розвівши руки.

Цього разу він відсахнувся, затуляючись від мене.

— Не торкайся мене,— прошепотів він.

— Сем заразив тебе чимось? — пробурмотіла я. Дурні сльози покотилися по щоках. Я витерла їх тильним боком долоні та схрестила руки на грудях.

— Перестань звинувачувати в усьому Сема,— випалив він. Він хотів провести долонями по волоссю, але ж волосся вже не було, тож руки впали додолу.

— Тоді кого мені звинувачувати? — відповіла я різко.

Він ледь помітно усміхнувся; це була в'яла викривлена посмішка.

— Ти не захочеш чути цього.

— Чому в дідька я не захочу! — заверещала я.— Я хочу знати, і то негайно!

— Ти не права,— крикнув він у відповідь.

— Не смій казати мені, що я не права,— я тут єдина при здоровому глузді! Скажи, чия це вина, якщо не твого дорогоцінного Сема!

— Ти сама хотіла цього,— гаркнув він на мене, і його очі заблищали.— Якщо ти хочеш звинувачувати когось, то чому б тобі не вказати пальцем на тих огидних, смердючих кровопивць, яких ти так любиш?

У мене розтулився рот від здивування, і я з шумом випустила повітря з легень. Я залякла, почувши ці жахливі слова. Біль пронизав моє тіло, болюча рана в грудях знову відкрилася. Але все це відійшло на другий план, на мене впала лавина думок. Я не могла повірити в те, що почула. На його обличчі не було й сліду нерішучості. Тільки злість.

Я досі стояла з роззявленим ротом.

— Я ж казав, що ти не захочеш чути це,— мовив він.

— Я не розумію, кого ти маєш на увазі,— прошепотіла я.

Він недовіриливо звів одну брову.

— Я думаю, ти чудово розумієш, кого я маю на увазі. Ти ж не хочеш, щоб я сказав це вголос, правда? Я не люблю завдавати тобі болю.

— Я не розумію, кого ти маєш на увазі,— повторила я автоматично.

— *Калленів*,— сказав він повільно, навмисне розтягуючи це слово, а тим часом продовжував пильно роздивлятися моє обличчя.— Я бачив це в твоїх очах, я бачу це щоразу — я знаю, що значить для тебе це ім'я.

Я заперечливо похитала головою, намагаючись прийти до тями. Звідки йому відомо про це? І який це має стосунок до Семової секти? Може, це банда вампіроненавісників? Який сенс створювати таке угруповання, коли у Форксі більше не живе жодного вурдалака? Чому Джейкоб почав вірити в казки про Калленів саме зараз, коли їх уже й слід простиг і вони більше ніколи не повернуться?

Щоб дати відповідь на ці запитання, мені знадобиться чимало часу.

— Тільки не кажи, що ти почав дослухатися до забобонних тервенів Біллі,— сказала я, витиснувши з себе слабку посмішку.

— Треба віддати йому належне — він знає більше, ніж я думав.

— Досить жартувати, Джейкобе.

Він подивився на мене критично.

— Досить забобонів,— сказала я швидко.— Я все одно не розумію, чому ти звинувачуєш в усьому... Калленів,— я здригнулася на звук власного голосу.— Вони поїхали звідси понад півроку тому. Як ти можеш звинувачувати їх у тому, що Сем робить зараз?

— Сем не *робить* нічого, Белло. Я знаю, що їх немає... Але іноді трапляються речі, яких не можна виправити. І тоді вже запізно.

— Що трапилося? Чому запізно? У чому ти звинувачуєш їх?

Раптом він наблизився до мене, його очі сповнювала злість.

— У тому, що вони існують,— прошипів він.

Я невимовно здивувалася й розгубилася, коли в моїй голові знову пролунав голос Едварда; він застерігав, хоча я зовсім не боялася.

«Мовчи, Белло. Не тисни на нього»,— попереджав мене Едвард.

Відтоді як ім'я Едварда прорвалося крізь кам'яні мури, під якими я поховала його, мені було не до снаги загнати його назад. Тепер спогади про нього не завдавали мені сильного болю — особливо в ті дорогоцінні секунди, коли я могла чути його голос.

Джейкоб стояв переді мною, він кипів, його трусило від злості.

Я не розуміла, чому галюцинація Едварда з'явилася так несподівано. Джейкоб був дуже злий, але ж це був просто Джейкоб. Не було адреналіну, не було небезпеки.

«Дай йому час, нехай заспокоїться»,— наполягав Едвардів голос.

Я збентежено похитала головою.

— Ти просто смішний,— відповіла я їм обом.

— Гаразд,— сказав Джейкоб і знову почав глибоко дихати.— Я не обговорюватиму це з тобою. Тепер це вже не має ніякого значення, шкоду вже й так заподіяно.

— Яку шкоду?

Він навіть не ворухнувся, хоча я прокричала ці слова просто йому в обличчя.

— Давай повернемося назад. Більше нам немає про що говорити.

Я роззявила рота від здивування.

— Нам є про що говорити! Ти мені так нічого й не сказав!
Він пройшов повз мене й попрямував до будинку.

— Сьогодні я бачила Квіла,— крикнула я йому вслід.

Він зупинився, але не розвернувся.

— Ти ж пам'ятаєш свого друга Квіла? Так, він наляканий.

Джейкоб розвернувся до мене. На його обличчі з'явився біль.

— Квіл,— єдине, що він сказав.

— Він також хвилюється за тебе. Він приголомшений тим, що діється.

Джейкоб у відчаї поглянув повз мене.

Я заохочувала його.

— Він боїться, що стане наступним.

Джейкоб схопився за дерево, його обличчя набрало дивного зеленуватого відтінку.

— Він не стане наступним,— прошепотів Джейкоб сам до себе.— Він не може бути наступним. Тепер уже все закінчилося. Це не повинно продовжуватися. Чому? Чому? — він ударив кулаком по дереву. Деревце було зовсім невелике, тонке й усього на кілька футів вище за Джейкоба. Але я все одно здивувалася, коли стовбур тріснув і шумно впав на землю.

Джейкоб витріщився на гострі кінці зламаного стовбура, його одразу ж охопив жах.

— Мені треба повертатися,— він розвернувся й пішов так швидко, що мені довелося бігти за ним.

— Назад до Сема!

— Все залежить від того, як на це подивитися,— мовив він.
Він щось бурмотів собі під ніс, відвертаючись від мене.

Я догнала його біля свого пікапа.

— Зажди! — крикнула я, коли він рушив до будинку.

Він обернувся до мене, і я побачила, що його руки знову тремтять.

— Їдь додому, Белло. Я більше не можу спілкуватися з тобою.

Дурний, недоречний біль був надзвичайно сильний. На очах знову з'явилися сльози.

— Ти... кидаєш мене? — слова були не зовсім годящі, але це було найкраще, що я змогла придумати. Зрештою, те, що було у нас із Джейкобом,— не просто шкільний роман. Це було щось набагато сильніше.

Раптом він гірко засміявся.

— Навряд чи. Якби таке сталося, я б тоді сказав: «Давай залишимося друзями». Але я не можу сказати навіть цього.

— Джейкобе... чому? Сем не дозволяє тобі мати інших друзів? Будь ласка, Джейку. Ти ж пообіцяв. Ти потрібен мені!

Цілковита порожнеча мого попереднього життя, яка знову загрожувала мені, виринула й завирувала переді мною, адже Джейкоб вносив у моє існування хоча б якийсь зміст. Самотність почала душили мене.

— Мені дуже шкода, Белло,— Джейкоб виразно вимовив кожне слово крижаним голосом, який, здається, належав не йому.

Я не вірила, що Джейкоб хотів сказати саме це. Здавалося, його злісні очі намагалися сказати ще щось, але я так і не зуміла прочитати їхнє послання.

Можливо, справа зовсім не в Семові. Може, Каллени тут також ні до чого. Можливо, він просто намагався уникнути безнадійної ситуації. Може, мені варто поступитися, якщо так краще для нього. Я повинна зробити це. Так буде правильно.

І я почула власний голос, який переходив у шепіт.

— Вибач, що я не змогла... раніше... якби ж я могла змінити свої почуття до тебе, Джейкобе...— (я була у відчаї, я перекручувала правду заледве не до брехні).— Може... може, я б змогла змінитися,— прошепотіла я.— Можливо, якби ти дав мені трохи часу... просто не кидай мене зараз, Джейку. Я не переживу цього.

Злість на його обличчі змінилася стражданням. Він простягнув до мене тремтячу руку.

— Ні. Будь ласка, не думай так, Белло. Не вини себе, не думай, що справа в тобі. Це все через мене. Присягаюся, ти тут ні до чого.

— «Через мене, а не через тебе»,— прошепотіла я.— Знов те саме.

— Я саме це маю на увазі, Белло. Я не...— всередині нього точилася страшна боротьба, його голос став ще хрипкішим, коли він спробував опанувати себе. Я бачила, що він страждає.— Я не пасую, щоб бути твоїм другом чи ще кимсь. Я не такий, як був раніше. Я не гідний тебе.

— Що? — витріщилася я на нього здивовано.— Що ти таке говориш? Ти набагато кращий за мене, Джейку. Ти хороший!

Хто сказав тобі, що це не так? Сем? Це підла брехня, Джейкобе! Не дозволяй йому говорити таке! — сама не усвідомлюючи цього, я знову почала верещати.

Обличчя Джейкоба зробилося неприступним.

— Ніхто не мусить говорити мені нічого. Я сам знаю, хто я.

— Ти мій друг, ось хто ти! Джейку, не треба!

Він віддалявся від мене.

— Пробач мені, Белло,— знову сказав він; до мене долетіло хіба нерозбірливе бурмотіння. Він розвернувся й майже побіг до будинку.

Я не могла зрушити з місця. Я витріщилася на маленький будиночок; він здався мені замалим для чотирьох великих хлопців і двох дорослих чоловіків. В середині не було жодної ознаки життя. Ні коливання фіранки, ні звуку голосів чи рухів. Здавалося, що він порожній.

Почав накрапати дрібний дощик, то тут, то там жалячи мою шкіру. Я не могла відвести погляду від дому. Джейкоб обов'язково повернеться. Він повинен.

Дощ посилювався, й знявся сильний вітер. Важкі краплі вже не падали згори — вони розсікали повітря під кутом, долітаючи з заходу. Я відчула подих океану. Волосся тріпотіло навколо обличчя, прилипаючи до мокрих щік і плутаючись. Я чекала.

Нарешті двері відчинилися, і я з полегшенням ступила вперед.

У дверях з'явився Біллі на своєму інвалідному візку. Більше не було нікого.

— Белло, щойно дзвонив Чарлі. Я сказав йому, що ти вже їдеш додому,— його очі були сповнені співчуття.

Його співчуття стало останньою краплею. Я не відповіла. Просто мовчки розвернулася й сіла в машину. Я не зачинила вікон, тому сидіння змокли. Та це не мало ніякого значення. Я сама промокла до нитки.

Все не так погано! Все не так погано! — мій мозок намагався заспокоїти мене. Не так погано. Це ж не кінець світу, це не може повторитися ще раз. Це просто кінець того маленького світу, в якому я жила досі. Ось і все.

Все не так погано, — погодилася я, — *але таки погано.*

Я думала, що Джейкоб зцілить мою рану — чи принаймні заповнить її чимось, не дозволивши їй так сильно боліти.

Я помилилася. Він завдав мені ще однієї, вирізав ще одну діру — тепер я стала схожа на швейцарський сир. Дивно, що я досі не розсипалася на шматочки.

Чарлі чекав на ганку. Коли я підїхала до будинку, він вийшов мені назустріч.

— Дзвонив Біллі. Він сказав, що ви з Джейком сильно посварилися; сказав, що ти дуже засмутилася, — пояснив він, відчиняючи дверцята моєї машини.

Тоді він подивився на моє обличчя. Йй аж вжахнувся. Я намагалася уявити власне лице, щоб дізнатися, що він там побачив. Воно було порожнє й холодне, і я усвідомила, що саме нагадало це йому.

— Все сталося не зовсім так, — пробурмотіла я.

Чарлі простягнув руку й допоміг мені вилізти з машини. Він нічого не сказав про мій мокрий одяг.

— То що тоді трапилося? — запитав він, коли ми зайшли всередину.

Водночас він зняв із канапи покривало й накинув мені на плечі. Тільки тепер я помітила, що тремчу.

— Сем Юлі каже, що Джейкоб більше не може бути моїм другом, — мій голос звучав якось в'яло.

Чарлі кинув на мене здивований погляд.

— Хто сказав тобі це?

— Джейкоб, — мовила я, хоча це було не зовсім те, що він сказав. І все-таки це була правда.

Брови Чарлі підскочили вгору.

— Ти справді думаєш, що Сем Юлі якось причетний до цього?

— Я точно знаю. Але Джейкоб не сказав, як саме.

Я чула, як вода з мого одягу стікає на підлогу й заливає лінолеум.

— Мені треба переодягнутися.

Чарлі замислився.

— Гаразд, — сказав він розгублено.

Я вирішила прийняти душ, тому що вельми змерзла, але гаряча вода, здається, не допомогла. Я досі тремтіла, тому вимкнула воду. Запанувала тиша, і я почула, як Чарлі говорить із кимсь унизу. Я загорнулася в рушник і вийшла з ванної кімнати.

В голосі Чарлі відчувалася злість.

— Мене цим не проведеш. Це якась нісенітниця.

Потім запала тиша, і я зрозуміла, що він говорить по телефону. Минула хвилина.

— Не звалюй усе на Беллу! — раптом загорлав Чарлі.

Я аж підскочила. Коли він заговорив знову, його голос лунав тихше й обережніше:

— Белла неодноразово давала зрозуміти, і то дуже ясно, що вони з Джейкобом тільки друзі... Ну, якщо все так і було, то чому ти не розказав мені про все з самого початку? Ні, Біллі, думаю, що вона права щодо цього... тому що я знаю свою дочку, і якщо вона каже, що Джейкоб був наляканий раніше... — він не закінчив речення, а коли заговорив знову, то майже кричав. — Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що я знаю свою дочку не так добре, як гадаю?.. — (Він слухав якусь мить, а тоді відповів так тихо, що я ледве почула). — Якщо ти вважаєш, що я нагадаю їй про це знову, то краще подумай ще раз. Вона тільки почала приходити до тями, і певен, завдяки Джейкобу. І якщо вона знову впаде в депресію через Джейкоба і його нового друга Сема, то їм доведеться відповідати за це переді мною. Ти мій друг, Біллі, але все це завдає болю моїй сім'ї.

Знову настала пауза, поки Біллі відповідав.

— Так, ти правильно мене зрозумів — якщо ті хлопці хоч на міліметр перевищать межу дозволеного, я про це знатиму. Ми пильно стежитимемо за ними, можеш навіть не сумніватися, — це вже говорив не Чарлі; тепер це був шеф Свон. — Прекрасно. Ага. До побачення, — він із гуркотом жбурнув трубку.

Я швиденько перетнула коридор навшпиньки й зайшла в свою кімнату. Чарлі сердито бурчав на кухні.

Отже, Біллі збирався звинуватити в усьому мене. Я довела Джейкоба, і він нарешті не витримав.

Дивно, але я сама боялася цього. Проте після того, що Джейкоб сказав мені сьогодні, я перестала вірити в це. Це була не просто несподівана сварка, але понад усе мене здивувало те, що Біллі опустився до того, аби втручатися в наші з Джейкобом справи. Це наштовхнуло мене на одну цікаву думку: що б вони не приховували, ця таємниця була набагато важливіша, ніж я могла собі уявити. Принаймні мені відомо, що Чарлі на моєму боці.

Я одягнула піжаму й залізла в ліжко. Життя здалося мені набагато темнішим, ніж досі. Рани — тепер їх було дві — вже почали

боліти, а чому б і ні? Я занурилася в спогади — не справжні, бо вони були занадто болючі, а фальшиві спогади про Едвардів голос, який почула сьогодні, — я прокручувала його в голові знову й знову, аж поки не заснула. Сльози повільно стікали донизу по моєму порожньому обличчю.

Сьогодні мені наснився новий сон. Падав дощ, Джейкоб безшумно йшов поруч, хоча під *моїми* ногами земля хрустіла, немов сухий гравій. Але то був не мій Джейкоб; це був новий, утомлений та граційний Джейкоб. Його плавні, витончені рухи когось мені нагадували, і поки я дивилася, він почав мінятися. Бронзовий відтінок його шкіри змився, лице стало блідо-біле, немов кістка. Очі зробилися золотистими, потім криваво-червоними, а тоді знову золотистими. Його стрижене волосся маяло на вітрі, стаючи каштановим там, де його торкався вітер. А обличчя стало таким прегарним, що моє серце почало шалено калатати. Я потягнулася до нього, але він відступив на крок, затуляючись руками, мов щитом. А тоді Едвард зник.

Коли я прокинулася серед ночі, то не могла зрозуміти, коли почала плакати — оце щойно, чи, може, я плакала ще уві сні. Я подивилася на темну стелю. Я відчувала, що минуло уже більш як півночі — і я в напівсонному стані. Я втомлено заплющила очі й проказала молитву, щоб знову заснути і щоб мені нічого не снилося.

Саме в цей момент я почула шум, який, мабуть, розбудив мене з самого початку. Щось гостре дряпало моє вікно, спричиняючи бридкий звук, немов кігтями по склу.

РОЗДІЛ 12. НЕПРОХАНИЙ ГІСТЬ

Очі мої широко розплющилися від переляку, хоча я була настільки виснажена та збита з пантелику, що досі не могла збагнути, чи збудилася я, чи ще сплю.

Щось знову дряпало моє вікно, спричиняючи той самий протинний звук.

Спантеличена й незграбна спросоння, я вилізла з ліжка й попленталася до вікна, часто кліпаючи, щоб зігнати на ходу набридливі сльози.

Велетенська темна фігура якимось дивно розхитувалася за вікном, нахилаючись до мене, так немов вона збиралася розтрощити скло. Налякана до смерті, я ступила крок назад, стримуючи жахливий крик, що ледь не вихопився з мого горла.

Вікторія.

Вона прийшла по мене.

Мені кінець.

Тільки не Чарлі!

Я здавила в горлі переляканий зойк. Я повинна пройти через усе це мовчки. Я повинна витримати. Якимось. Я повинна зробити так, щоб Чарлі не прийшов на звук мого крику...

Аж раптом темна постать заговорила знайомим, трохи хриплим голосом.

— Белло! — прошипіла вона. — Ой! Прокляття, відчини вікно! Ой!

Мені знадобилося дві секунди, щоб опанувати свій страх, перш ніж я змогла рухатися. Тоді я поспішила до вікна й

відчинила його. Світла, що пробивалося крізь хмаринки, виявилось достатньо, щоб я змогла роздивитися чорну постать.

— Що ти *робиш*? — сказала я, важко дихаючи.

Джейкоб причепився до верхівки ялини, яка росла посеред маленького дворику Чарлі, й ненадійно погойдувався на ній. Під його вагою дерево схилилося донизу, і тепер він похитувався; його ноги були на відстані двадцяти футів від землі — менш ніж за ярд⁷ від мене. Тонкі гілки верхівки ялини терлися об дім, спричиняючи дратівливий шум.

— Я намагаюся виконати... — прошипів він, переносячи вагу свого тіла на вершечок дерева, що гойдалося під ним, — свою обіцянку!

Я кліпнула вологими затуманеними очима, переконана, що сплю.

— Коли це ти обіцяв, що вб'єш себе, впавши з ялини Чарлі?

Здається, він зовсім не здивувався, тільки фиркнув і почав похитувати ногами, щоб утримати рівновагу.

— Відійди вбік, — наказав він.

— Що?

Він знову почав щосили розхитуватися ногами туди-сюди. Раптом я усвідомила, що він збирався зробити.

— Джейку, ні!

Але я була змушена відскочити вбік, бо було вже запізно. Він щось пробурмотів і заскочив у моє відчинене вікно.

Я мало не заводала знову, бо злякалася, що він розіб'ється на смерть — чи принаймні покалічить себе, вдарившись об дерев'яну стінку. На моє превелике здивування, він вправно пірнув у мою кімнату крізь вікно, приземлившись на ноги з тихим глухим звуком.

Ми обоє, затаївши подих, автоматично зиркнули в напрямку дверей, щоб переконатися, що шум не збудив Чарлі. Якусь мить ми мовчали, а тоді до нас долинуло спокійне похрюпування Чарлі.

На обличчі Джейкоба з'явилася широка посмішка; він був дуже задоволений собою. Це була не та усмішка, яку я знала й так любила, — це була нова посмішка на новому обличчі, що належало Семові. Вона тільки віддалено нагадувала його справжню щирі усмішку.

⁷ 1 ярд = 3 фути або 91,4 см.

Цього було занадто для мене.

Вчора я до ночі плакала через цього хлопця. Його різка відмова пробила нову болючу рану в моїх грудях. Він залишив по собі новий нічний кошмар, як інфекцію в рані, яка кривавиться після поранення. А тепер він тут, у моїй кімнаті, посміхається, наче нічого й не сталося. Хоча його поява була шумна й незграбна, найгіршим було те, що вона нагадала мені про ті часи, коли Едвард пробирався вночі у моє вікно, і цей спогад роз'ятрив болючі рани.

Все це, а ще той факт, що я була втомлена, як собака, не сприяло дружньому спілкуванню.

— Вимітайся звідси! — прошипіла я, вкладаючи в шепіт якомога більше злості.

Він кліпнув, на його обличчі застиг здивований вираз.

— Ні,— запротестував він.— Я прийшов, щоб вибачитися.

— Я не приймаю твоїх вибачень!

Я намагалася відштовхнути його назад до вікна — зрештою, якщо це сон, то це не завдасть йому болю. Але мої спроби були марні. Я навіть не зрушила його з місця. Я швидко опустила руки й відступилася.

На ньому не було сорочки, й оскільки з вікна дув досить холодний вітер — я вся аж тремтіла,— мені було неприємно тримати руки на його оголених грудях. Його шкіра палала, як і чоло того разу, коли я востаннє торкалася його. Так наче в нього досі була гарячка.

З виду він не здавався хворим. Він здавався велетенським. Він схилився наді мною, загородивши собою все вікно,— через мою сердиту реакцію він утратив дар мови.

Більше я не могла витримувати все це — немов усі мої безсонні ночі навалилися на мене водночас. Я так утомилася, що мені здалося: я можу впасти на землю просто тут. Я похитнулася й щосили намагалася не заплющувати очей.

— Белло? — прошепотів Джейкоб схвильовано. Я похитнулася знову, він ухопив мене за лікоть і провів до ліжка. Мої ноги підкосилися, тільки-но я опинилася біля краю ліжка, і я безвольною впала на матрац.

— Гей, із тобою все гаразд? — запитав Джейкоб, тривожно зморщивши чоло.

Я подивилася на нього, сльози продовжували стікати по щоках.

— Чому в біса мені має бути добре, Джейкобе?

Тривога на його обличчі змінилася гіркою.

— Правильно,— погодився він і глибоко вдихнув.— Чорт. Гаразд... Я — я... пробач мені, Белло,— безперечно, вибачення було щирим, хоча мені й досі драгували деякі риси його характеру.

— Навіщо ти прийшов сюди? Мені не потрібні твої вибачення, Джейку.

— Я знаю,— прошепотів він.— Але я не зміг залишити все так, як є. Це було просто жахливо. Вибач.

Я втомлено похитала головою.

— Я нічого не розумію.

— Я знаю. Я хочу все пояснити...— він раптом замовк. Його рот роззявився, наче йому перекрили кисень. Потім він знову глибоко вдихнув.— Але я не можу пояснити,— сказав він досі залісно.— Якби ж я міг.

Я схилила голову та сперлася на руки. Тому моє запитання прозвучало приглушено.

— Чому?

Якусь мить він мовчав. Я повернула голову вбік — була занадто втомлена, щоб підвести її,— аби поглянути на його обличчя. Воно вразило мене. Його очі були примружені, зуби міцно зціплені, від напруження на чолі з'явилися дрібні зморшки.

— Що трапилося? — запитала я.

Він важко видихнув повітря, і я зрозуміла, що він також затримував дихання.

— Я не можу зробити це,— пробурмотів він розгублено.

— Зробити що?

Він проігнорував моє запитання.

— Послухай, Белло, у тебе була коли-небудь таємниця, про яку ти не могла нікому розказати?

Він подивився на мене розуміючими очима, і я одразу ж подумала про Калленів. Сподіваюся, на моєму обличчі не з'явився винуватий вираз.

— Щось таке, що ти повинна була приховувати від Чарлі, від своєї матері..? — не вгавав він.— Щось, про що ти не збираєшся говорити зі мною? Навіть зараз?

Я відчула, що мої очі звузилися. Я не відповіла на його запитання, але знала, що він обов'язково сприйме це як згоду.

— Розумієш, може, у мене виникла така сама... ситуація? — він знову напружився, добираючи правильні слова.— Іноді відданість чомусь чи комусь стає на твоєму шляху. Іноді це не твоя таємниця, і не тобі вирішувати, чи розповісти її.

Я не могла заперечити йому. Він був на сто відсотків правий — я знала таємницю, якою не могла поділитися, бо вона була не моя, яку я повинна була лише захищати. Таємниця, про яку, як виявилось, він уже знав.

Я все одно не розуміла, який це має стосунок до нього, Сема чи Біллі. Що все це означало тепер, коли Каллени поїхали?

— Не збавну, для чого ти прийшов сюди, Джейкобе, якщо ти збирався загадувати мені загадки замість того, щоб дати на них відповіді.

— Мені дуже шкода,— прошепотів він.— Це зводить усе нанівець.

Якийсь час ми дивилися одне на одного в темній кімнаті, на наших обличчях завмер вираз безнадії.

— Мене вбиває те,— сказав він різко,— що ти вже все *знаєш*. Я вже все тобі *розказав*!

— Про що ти говориш?

Він глибоко вдихнув і схилився наді мною, в лічені секунди вираз безнадії на його обличчі змінився спалахом натхнення. Він пильно дивився мені в очі, а його голос був швидкий та нетерплячий. Він говорив просто мені в обличчя; його подих був такий самий гарячий, як і шкіра.

— Гадаю, я знаю спосіб, як зробити так, щоб усе вийшло,— бо ти вже все знаєш, Белло! Я не можу сказати цього, але якби ти здогадалася сама... Це б усе змінило!

— Ти хочеш, щоб я сама здогадалася? Здогадалася про *що*?

— Про мою таємницю! Тобі це під силу — ти знаєш правильну відповідь!

Я двічі кліпнула, намагаючись прояснити свій розум. Я так утомилася. Все, про що він говорив,— якась нісенітниця.

Він подивився на збентежений вираз мого обличчя, і його лице знову напружилось.

— Зажди, дай-но я поміркую, може, я зможу дати тобі якусь підказку,— сказав він. Незалежно від того, що він збирався зробити, це було так важко для нього, що він аж почав задихатися.

— Підказку? — запитала я, намагаючись тримати себе в руках. Очі злипалися, і я насилу тримала їх розплющеними.

— Так,— підтвердив він, дихаючи глибоко.— Таку собі підмогу.

Він узяв моє обличчя своїми величезними, занадто теплими долонями та притягнув до себе. Він дивився мені в очі, коли шепотів, немов намагався повідомити ще щось, окрім слів, які він вимовляв уголос.

— Пам'ятаєш той перший день, коли ми зустрілися на узбережжі в Ла-Пуші?

— Звісно, що пам'ятаю.

— Розкажи мені, що ти пам'ятаєш.

Я глибоко вдихнула та спробувала зосередитися.

— Ти запитав щось про мою машину...

Він кивнув, підганяючи мене.

— Ми говорили про твій «реббіт»...

— Продовжуй.

— Ми гуляли по пляжу...

Мої щоки ставали теплішими під його долонями, поки я згадувала все, але він цього не помічав — настільки гарячою була його шкіра. Тоді на узбережжі я запросила його прогулятися зі мною, трохи недоречно, але успішно фліртуючи, намагаючись витягнути з нього потрібну мені інформацію.

Він гарячково кивав, чекаючи, що я продовжуватиму.

Я говорила дуже тихо.

— Ти розповідав мені страшні історії... квілеутські легенди.

Він заплющив очі та знову розплющив їх.

— Так,— слово було напружене, палке, так наче він перебував на межі чогось життєво важливого. Він говорив повільно, вимовляючи кожне слово дуже виразно.— Ти пам'ятаєш, про що я розказував?

Навіть у суцільній темряві він повинен був побачити, як змінився колір мого обличчя. Хіба таке можна забути? Не усвідомлюючи цього, Джейкоб розповів мені того дня все, що мені потрібно було знати: що Едвард вампір.

Він подивився на мене очима, які знали забагато.

— Добре поміркуй,— сказав він мені.

— Так, я пам'ятаю,— зітхнула я.

Він глибоко вдихнув, переборюючи себе.

— Ти пам'ятаєш усі істор... — він не зміг завершити запитання. Його рот залишився розтуленим, наче щось застряло йому в горлі.

— Чи пам'ятаю я всі історії? — перепитала я.

Він мовчки кивнув.

Голова йшла обертом. Тільки одна історія справді мала значення. Я знаю, що спочатку він розповідав інші історії, але я не могла згадати неважливу прелюдію. Особливо тепер, коли мій мозок був такий виснажений. Я похитала головою.

Джейкоб застогнав і зіскочив із ліжка. Він притис кулаки до чола й почав дихати швидко та сердито.

— Ти все знаєш, ти все знаєш, — бурмотів він сам до себе.

— Джейку? Джейку, будь ласка, я така *втомлена*. Зараз я ні на що не здатна. Може, вранці...

Він глибоко вдихнув, намагаючись заспокоїтися, і кивнув.

— Можливо, ти згадаєш. Я розумію, чому ти пам'ятаєш тільки одну історію, — додав він саркастичним, гірким тоном. Тоді знову плюхнувся на матрац біля мене. — Можна поставити тобі одне запитання? — докинув він досі саркастично. — Я просто вмираю з цікавості.

— Питання стосовно чого? — мовила я втомлено.

— Стосовно історії про вурдалаків, яку я розказав тобі.

Я витріщилася на нього наляканими очима, не в змозі відповісти. Він заговорив сам.

— Ти й справді нічого не знала? — поцікавився він хрипким голосом. — Невже я перший сказав тобі, хто він насправді?

Звідки йому це відомо? Чому він повірив, чому саме *зараз*? Я міцно зціпила зуби. Я подивилася на нього, у мене й на гадці не було щось відповідати. Він зрозумів це.

— Бачиш, що я маю на увазі, коли говорю про відданість? — пробурмотів він, його голос охрип ще сильніше. — Для мене це так само, тільки ще гірше. Ти навіть не можеш уявити, наскільки я повинен стримувати себе...

Мені це не сподобалося — не сподобалося, як він заплющив очі, наче йому було боляче, коли сказав, що повинен стримувати себе. Мені це більш ніж не сподобалося — я зрозуміла, що ненавиджу це, ненавиджу все, що завдає йому болю. Жорстоко ненавиджу все це.

Обличчя Сема постало перед моїми очима.

Я все робила добровільно. Я захищала таємницю Калленів, бо кохала одного з них; нерозділеною, проте щирою любов'ю. Для Джейкоба, здається, все було зовсім не так.

— Чи існує якийсь спосіб звільнити тебе? — прошепотіла я, торкнувшись його коротенького жорсткого волосся на потилиці.

Його руки почали тремтіти, але він не розплющив очей.

— Ні. Це на все життя. Пожиттєвий вирок, — він грірко засміявся. — А може, й довше.

— Ні, Джейку, — застогнала я. — А що, як ми втечемо звідси? Тільки ти і я. Що, як ми покинемо наші домівки, покинемо Сема?

— Від цього не можна втекти, Белло, — прошепотів він. — Хоча я б утік із тобою, якби міг, — його плечі також почали тремтіти. Він глибоко вдихнув. — Послухай, мені час іти.

— Чому?

— По-перше, ти маєш такий вигляд, наче от-от зомлієш. Тобі треба відпочити — мені ж треба, щоб ти розгадала мою загадку. Ти сама з'ясуєш усе, ти мушиш.

— А ще чому?

Він насупився.

— Мені довелося втікати — я не повинен зустрічатися з тобою. Вони, мабуть, не можуть зрозуміти, де я, — його рот скривився. — Гадаю, мені треба про все їм розповісти.

— Тобі не слід нічого їм розповідати, — прошипіла я.

— Все одно я розкажу.

В мені спалахнув гнів.

— Я ненавиджу їх!

Джейкоб подивився на мене широко розплющеними від здивування очима.

— Ні, Белло. Не треба ненавидіти їх. Це не провина Сема чи ще когось. Я ж казав — справа в мені. Власне... Сем — дуже класний. Джаред і Пол також чудові, хоча Пол трохи своєрідний... А Ембрі завжди був моїм другом. Тут нічого не змінилося — це *єдина* річ, яка не змінилася. Мені й справді соромно, що я думав про Сема так погано...

Сем класний? Я дивилася на нього з недовірою, але якщо він так хоче, то нехай так і буде.

— Тоді чому тобі не можна бачитися зі мною? — запитала я.

— Бо це не зовсім безпечно,— пробурмотів він, потупившись у підлогу.

Його слова страшенно налякали мене. Йому не може бути відомо ще й *це*? Ніхто не знає цього, окрім мене. Але він має рацію — зараз середина ночі, ідеальний час для полювання. Джейкоб не повинен бути тут. Якщо хтось прийде по мене, то я маю бути сама.

— Якби я думав, що це дуже... дуже небезпечно,— прошепотів він,— я б не прийшов. Але Белло,— він знову подивився на мене,— я пообіцяв тобі. Я й гадки не мав, що виконати цю обіцянку буде так важко, але це не означає, що я не виконаю її.

Він помітив, що я нічого не розумію.

— Після того дурного фільму,— нагадав він.— Я пообіцяв, що ніколи не завдам тобі болю... Сьогодні я не дотримав слова, правда?

— Я знаю, що ти зовсім не хотів робити цього, Джейку. Все нормально.

— Дякую, Белло,— він потис мені руку.— Я зроблю все від мене залежне, щоб бути біля тебе, як я й обіцяв,— він несподівано усміхнувся. Ця посмішка була не моя, але й не Сємова, а якась дивне поєднання їх обох.— Але ти й справді вельми допоможеш мені, якщо сама все втямиш, Белло. Постарайся, прошу тебе.

Я скорчила слабку гримасу.

— Я спробую.

— А я спробую знову навідатися до тебе якомога швидше,— зітхнув він.— А вони спробують відговорити мене.

— Не слухай їх.

— Спробую,— він похитав головою, наче сумнівався, що йому це вдасться.— Тільки-но все збагнеш, прийди і скажи мені сама...— (раптом із ним щось трапилося, його руки почали тремтіти),— якщо... якщо *захочеш*.

— Чому б я не схотіла тебе бачити?

Його обличчя стало злим і незворушним, зовсім таким, як обличчя Сєма.

— О, я можу тільки здогадуватися,— сказав він хрипким голосом.— Слухай, мені й справді час іти. Можеш зробити мені послугу?

Я мовчки кивнула, злякавшись переміни, яка настала в ньому.

— Принаймні подзвони мені — якщо не захочеш знову бачити мене. Тільки дай мені знати, якщо так станеться.

— Цього не станеться...

Він жестом обірвав мене на півслові.

— Просто дай мені знати.

Він підійшов до вікна.

— Не будь бовдуром, Джейку, — мовила я невдоволено. — Ти зламаєш собі ногу. Вийди через двері. Чарлі не зловить тебе.

— Я нічого собі не зроблю, — пробурмотів він, але все-таки повернувся до дверей. Він вагався, проходячи повз мене, й подивився на мене такими очима, наче його штрикнули ножом. Він простягнув одну руку, благаючи.

Я взяла його долоню, і раптом він різко смикнув мене просто з ліжка, так що я налетіла на його груди.

— Про всяк випадок, — пробурмотів він у моє волосся, і схопив мене ведмежою хваткою, ледь не зламавши ребер.

— Я не можу дихати! — простогнала я.

Він одразу ж відпустив мене, тримаючи однією рукою за талію, щоб я не впала. Тоді підштовхнув мене — цього разу ніжніше — назад до ліжка.

— Тобі треба поспати, Білко. Ти повинна попрацювати головою. Я знаю, що тобі це до снаги. Ти потрібна мені, мені *потрібно* твоє розуміння. Я не втрачу тебе, Белло. Тільки не через це.

Одним великим кроком він перетнув кімнату й опинився біля дверей, які безшумно відчинив і так само безшумно зник за ними. Я прислухалася, сподіваючись почути скрип сходинок, але так нічого й не почула.

Я лягла в ліжку, голова йшла обертом. Я була занадто збентежена, занадто втомлена. Заплющила очі, намагаючись обміркувати почуте, настільки охоплена приємним відчуттям невагомості, що воно навіть не дезорієнтувало мене.

Цей сон не був мирним і спокійним, якого я так хотіла, — зовсім ні. Я знову опинилася в лісі і, як завжди, блукала між деревами.

Та я швидко зрозуміла, що це був інший сон, не такий, як завжди. Я не блукала й нічого не шукала; я просто тинялася за звичкою, бо це була моя звичайна поведінка в такому середовищі. Власне, це був навіть не той сам ліс. Пахло інакше, й світло падало зовсім не так. Пахло не вологою лісовою землею, а океаном. Я не бачила неба; тим не менше, здавалося, що на небі

сєє сонце — листочки на верхівках дерев були яскравого зелено-жовтого кольору.

Це був ліс навколо Ла-Пуша — біля узбережжя, я була абсолютно впевнена в цьому. Я знала, якщо мені вдасться знайти пляж, то я зможу побачити сонце, тож я поквапилася вперед, прислухаючись до ледь чутного плеску хвиль.

А тоді я побачила, що Джейкоб також там. Він схопив мене за руку й потягнув у найтемнішу частину лісу.

«Джейкобе, що трапалося?» — запитала я. На його обличчі читався страх, його волосся було знову прегарним, зібраним ззаду в хвостик. Він щосили тягнув мене в найтемнішу частину лісу, але я не хотіла йти.

«Біжи, Белло, ти повинна тікати!» — прошепотів він налякано.

Несподівана хвиля дежавю була настільки сильна, що мало не збудила мене.

Тепер я зрозуміла, чому я впізнала це місце. Тому що мені доводилося побувати тут раніше, в іншому сні. Мільйон років тому, в іншому житті. Цей сон наснився мені вночі після прогулянки з Джейкобом по пляжу. Першої ночі потому, як я дізналася, що Едвард — вампір. Мабуть, проживши той день заново з Джейкобом, я сколихнула свої поховані спогади.

Відсторонившись від цього сну зараз, я чекала на його завершення. З узбережжя лилося яскраве світло. Ще якась мить — і з-за дерев вийшов би Едвард, його шкіра блищала б, а очі були б темні й небезпечні. Він подивився б на мене й усміхнувся. Він був би прекрасним, немов янгол, а його зуби були б гострі...

Та я забігала наперед. Спочатку повинно було статися ще щось.

Джейкоб відпустив мою руку й заскавучав. Похитуючись і смикаючись, він упав на землю біля моїх ніг.

«Джейкобе!» — вигукнула я, та він зник.

Замість нього з'явився величезний вовк із червонувато-бурим хутром і темними розумними очима.

Сон відхилився від свого курсу, як поїзд сходить із рейок.

Це був не той вовк, про якого я мріяла в минулому житті. Це був велетенський червонувато-бурий вовк, минулого тижня я стояла на галявині всього за півкроку від нього. Цей вовк був велетенський, неймовірний, більший, ніж ведмідь.

Вовк пильно дивився на мене, намагаючись сказати своїми розумними очима щось життєво важливе. Темно-карі знайомі очі Джейкоба.

Я прокинулася від власного крику.

Я була майже впевнена, що цього разу Чарлі прийде поглянути, чи все гаразд. Зазвичай я кричу зовсім не так. Я зарилася головою в подушку, намагаючись стримати істерику й вереск, що рвався назовні. Я накрилася з головою, гадаючи, чи можна якось розірвати зв'язок між двома подіями, який я щойно встановила.

Але Чарлі не прийшов, і зрештою я зуміла заглушити дивний звук, який вихоплювався з мого горла.

Тепер я все згадала — кожне слово, яке Джейкоб сказав мені того дня на пляжі, навіть те, що він говорив перед історією про вурдалаків — не-мертвих. Особливо першу частину.

— *Ти не чула старих переказів, звідки ми походимо — ми, квілеути?* — почав він.

— *Не те щоб,* — визнала я.

— *Існує багато легенд, частина з них стверджує, що наша історія бере початок до Потопу — кажуть, древні квілеути прив'язали каное до верхівок найвищих дерев, що росли на великій горі, і так врятувалися, подібно до Ноя з його ковчегом, — він усміхнувся, демонструючи мені, що сам не дуже вірить у ці байки. — Інша легенда твердить, що ми походимо від вовків. Вони — донині наші брати. Закон племені не дозволяє вбивати вовків... А ще є розповіді про не-мертвих,* — додав він тихіше.

— *Не-мертвих?*

— *Так. Розповідають історії про не-мертвих — древні, як легенди про вовків, розповідають і новіші. Якщо вірити легенді, прадідусь знав декого з них. Він уклав із ними угоду, яка не дозволяє їм заходити на нашу землю,* — закотив Джейкоб очі.

— *Твій прадідусь?*

— *Він був старійшиною племені, як і мій батько. Розумієш, не-мертві — закляті вороги вовків, ну, не зовсім вовків, а вовків, що можуть перевертатися на людей, як наші пращури. Ви називаєте їх вовкулаками.*

— *У вовкулак є вороги?*

— *Лише одні.*

В моєму горлі наче щось застряло. Я намагалася проковтнути його, та воно не зрушило й на міліметр. Тоді я спробувала ви- кашляти його.

— Вовкулака, — видихнула я.

Так, ось те слово, яке душило мене.

Увесь світ похитнувся, відхилившись від своєї осі.

Що це за місце? Чи справді існує світ, де стародавні легенди блукають малесенькими, зовсім непримітними містечками, оживляючи міфічних чудовиськ? Чи означає це, що кожна мало- ймовірна казка ґрунтується на абсолютній правді? Чи є навкруги хоч щось небожевільне й нормальне, чи кругом — тільки чари та привиди?

Я обхопила голову руками, щоб вона не вибухнула.

Тихий, сухий голос у глибині моєї підсвідомості шепотів, що не сталося нічого страшного. Я ж уже давно прийняла факт існування вампірів — і це не викликало в мене ніякої істерики.

Але цього разу мені кортіло загорлати у відповідь. Невже не достатньо одного міфу, невже не достатньо одного разу в житті?

До того ж й я секунди не сумнівалася в тому, що Едвард Каллен — непересічна особистість. Тож для мене не було великою несподіванкою дізнатися, ким він є, — це ж було так очевидно.

Але Джейкоб? Джейкоб, який був просто Джейкобом і ніким більше? Джейкоб, мій друг? Джейкоб, єдина людина, з якою я зуміла налагодити стосунки...

І він навіть не був людиною.

Я знову доклала зусиль, щоб не закричати.

І що все це говорить про мене?

О, я знала відповідь на це запитання. Це означає, що зі мною не все гаразд. Чому все життя мене переслідують персонажі з фільмів жахів? Чому я так турбуюся про них, чому моє серце так крається, коли вони раптом сходять із мого життєвого шляху?

В голові все переверталось й переміщалося таким чином, що речі, які означали одне, почали означати щось зовсім інше.

Не було ніякої секти. Ніколи не було ніякої секти, ніякої банди. Ні, все було набагато гірше. Була просто *згряя*.

Згряя з п'яти неймовірно великих, страшних вовкулак, які проскочили повз мене на галявині Едварда...

Раптом я почала поспіхом збиратися. Я глянула на годинник — ще дуже рано, та мені було байдуже. Я повинна їхати в

Ла-Пуш *зараз же*. Я повинна побачити Джейкоба, щоб він сказав мені, що я ще при здоровому глузді.

Я натягнула перше-ліпше, що потрапило мені під руку, й побігла вниз, перескакуючи через сходишки. В коридорі я ледь не наскочила на Чарлі, намагаючись пробратися до дверей.

— Куди ти? — запитав він; здається, побачивши мене, він здивувався не менше, ніж я. — Ти знаєш, котра зараз година?

— Так. Я повинна побачити Джейкоба.

— Я думав, що всі ці речі, пов'язані з Семом...

— Тепер це не має ніякого значення. Мені треба негайно поговорити з Джейкобом.

— Ще дуже рано, — він насупився, оскільки вираз мого обличчя зовсім не змінився. — Може, спочатку поснідаєш?

— Я не голодна, — слова зірвалися з моїх уст. Він загородив мені вихід. Я почала міркувати, як би мені викрутитися й утекти від нього, хоча я й знала, що згодом мені доведеться все йому пояснити. — Я скоро повернуся, гаразд?

Чарлі насупився.

— Ідь прямо до будинку Джейкоба, добре? Ніяких зупинок дорогою.

— Звісно, ніяких, навіщо мені зупинятися? — поспіхом випалила я.

— Не знаю, — визнав він. — Просто... гаразд, відбувся ще один напад — знову вовки. Все сталося дуже близько від курорту — цього разу є свідок. Жертва була всього за кілька кроків від дороги, а тоді зникла. Через пару хвилин дружина, шукаючи свого чоловіка, побачила велетенського сірого вовка й покликала на допомогу.

Мій шлунок скрутило, наче я рухалася по спіралі на американських гірках.

— На нього напав вовк?

— Немає ніяких слідів — тільки трохи крові, — обличчя Чарлі перекошилося від болю. — Рейнджери озброєні, і їм потрібні волонтери зі зброєю. Багато мисливців охочі взяти в цьому участь — за тушу вовка призначено винагороду. А це означає, що в лісі багато стрілятимуть, саме це мене й непокоїть, — він похитав головою. — Коли люди занадто збуджені, трапляються нещасні випадки...

— Ти також збираєшся в ліс стріляти вовків? — мій голос підвищився на три октави.

— Що ще ми можемо зробити?.. Що з тобою? — запитав він, позираючи на мене. Мені стало зле; мабуть, я зблідла ще сильніше, ніж завжди. — Ти ж не хвилюватимешся за мене, правда?

Я не могла відповісти. Якби він не дивився на мене, я би стиснула голову між колінами. Я зовсім забула про зниклих безвісти туристів, про криваві відбитки лап... Я не поєднала цих фактів зі своїм відкриттям.

— Послухай, люба, нехай тебе це не лякає. Просто залишайся в місті і не з'їжджай із шосе: без зупинок, гаразд?

— Гаразд, — повторила я тихо.

— Мені час іти.

Я вперше уважно глянула на нього й побачила пістолет, прикріплений до пояса, та гірські черевики.

— Ти ж не збираєшся відстрілювати вовків, правда, тату?

— Я повинен допомогти, Білко. Люди зникають безвісти.

Тон мого голосу знову підвищився — майже до істеричного.

— Ні! Ні, не йди. Це надто небезпечно!

— Я повинен виконувати свою роботу, маленька моя. Не будь такою песимісткою — зі мною все буде гаразд, — він обернувся до дверей і притримав їх відчиненими. — Ти йдеш?

Я вагалася, мій шлунок досі бунтував. Що мені сказати, щоб зупинити його? Голова йшла обертом, і я не могла ухвалити рішення.

— Білко?

— Можливо, ще зарано, щоб їхати в Ла-Пуш, — прошепотіла я.

— Я з тобою згідний, — сказав він і вийшов на дощ, зачинивши по собі двері.

Щойно він зник із поля зору, я впала на підлогу й затиснула голову між колінами.

Може, мені варто наздогнати Чарлі? Що я йому скажу?

А Джейкоб? Джейкоб був моїм найкращим другом; треба застерегти його. Якщо він і справді — я мимоволі напружилася й змусила себе вимовити це слово волос — вовкулака (я знала, що це правда, я відчувала це), тоді люди стрілятимуть у нього! Я повинна попередити його та його друзів, що люди стрілятимуть у них, якщо вони розгулюватимуть у подібні велетенських вовків. Я повинна зупинити їх.

Вони мусять припинити це! Зараз Чарлі в лісі. Цікаво, чи послухаються вони мене?.. Дотепер зникали тільки чужинці. Може, це щось означає — чи це просто випадковість?

Я вірила в те, що принаймні Джейкобу не байдуже.

Так чи інак, я повинна попередити його.

Чи... не повинна?

Джейкоб мій найкращий друг — але ж він і справді чудовисько? Справжнє? Зловісне? Чи *мушу* я попередити його, якщо він та його друзі... *вбивці*? Якщо вони холоднокровно вбивали безневинних туристів? Якби вони були справжніми чудовиськами з фільму жахів, то чи було б правильним захищати їх?

Я неминуче порівнювала Джейкоба та його друзів із Калленами. Я обхопила себе руками, намагаючись побороти біль, коли думала про них.

Я не знала нічого про вовкулак. Я очікувала чогось схожого на кінофільми — величезні волохаті істоти-напівлюди чи щось у цьому роді — якщо я взагалі чогось очікувала. Я навіть не знала, що змушує їх полювати, — голод, спрага чи просто бажання вбивати. Було важко судити їх, не знаючи цього.

Та це не могло бути гіршим за те, що терпіли Каллени, аби бути добрими вампірами. Я подумала про Ёсме — на очах виступили сльози, коли я уявила її гарне, лагідне обличчя, — й про те, як по-материнськи та любляче вона затискала носа й присомлено втікала, коли в мене текла кров. Що могло бути важчим за це? Я подумала про Карлайла — століття за століттям він намагався привчити себе ігнорувати запах крові, щоб мати можливість рятувати людські життя як лікар. Ніщо не могло бути важчим, ніж *це*.

Вовкулаки обрали інший шлях. То як *мені* тепер вчинити?

РОЗДІЛ 13. ВБИВЦЯ

Хто завгодно, тільки не Джейкоб,— хитала я головою, прямуючи зусібіч оточеною лісом дорогою в Ла-Пуш.

Я досі не була впевнена, чи правильно чиню, але все-таки знайшла компроміс зі своєю совістю.

Я не могла проігнорувати те, що робив Джейкоб та його друзі, чи радше його зграя. Тепер я зрозуміла, що він мав на увазі минулої ночі — коли казав, що, може, я не захочу знову його бачити; я б могла подзвонити йому, як він і просив, та це було б підло з мого боку. Я заборгувала йому відверту розмову наодинці. Я б сказала йому просто в очі, що не можу спокійно дивитися на те, що відбувається довкола. Я не можу товаришувати з убивцею й заплющуватися на те, що вбивства тривають... Тоді я була б нічим не кращою за тих чудовиськ.

Але я також *не могла* не попередити його. Я повинна зробити все, що в моїх силах, аби захистити його.

Міцно зціпивши зуби, я зупинилася біля будинку Блсків. Досить із мене того, що мій друг виявився вовкулакою. Невже він обов'язково повинен бути ще й чудовиськом?

Будинок був дуже темний, у вікнах не горіло світло, та мене не хвилювало, що, можливо, я збуджу їх. Я почала злісно калатати кулаком у двері; цей звук віддався в стінах.

— Заходьте, — відповів Біллі через хвилину, й у вікні спалахнуло світло.

Я покрутила ручку, двері були відчинені. Біллі опирався на дверну раму своєї маленької кухні, накинувши на плечі банний халат. Він іще не встиг сісти в свій інвалідний візок. Коли він

побачив, хто прийшов, його очі здивовано округлилися, а тоді набрали незворушного виразу.

— Що ж, доброго ранку, Белло. Що ти робиш тут у таку рань?

— Привіт, Біллі. Мені треба поговорити з Джейком — де він?

— Гм... Я й не знаю, — обманув він, навіть не почервонівши.

— Знаєте, що робить Чарлі сьогодні вранці? — запитала я, втомившись від його спроб ввести мене в оману.

— А я повинен це знати?

— Він і ще половина всіх чоловіків нашого містечка зараз у лісі, вони озброєні й полюють на гігантських вовків.

На якусь мить в очах Біллі щось блиснуло, але він одразу ж узяв себе в руки.

— Я б хотіла поговорити про це з Джейком, якщо ви не заперечуєте, — провадила я.

Біллі прикусив товсту нижню губу й подумав якусь мить.

— Гадаю, він іще спить, — сказав він нарешті, кивнувши в бік дверей у кінці маленької прихожої. — Останнім часом він подовгу спить. Хлопцю потрібен відпочинок — можливо, тобі не варто будити його.

— А це вже мені вирішувати, — пробурмотіла я, рушивши до дверей. Біллі зітхнув.

Кімната Джейкоба була більше схожа на комірчину, відділену від прихожої дверима. Я навіть не постукала. Я широко відчинила двері; вони з грюком вдарилися об стінку.

Джейкоб — одягнений в ті самі чорні шорти, в яких він був минулої ночі, — простягнувся діагонально на двоспальному ліжку, яке займало майже всю його кімнату, за винятком кількох дюймів по краях. Та навіть лежачи в такій позі, він не поміщався: ноги звисали з одного боку, а голова з другого. Він міцно спав і, розтуливши рота, ледь чутно хропів. Шум, який я спричинила, відчиняючи двері, не розбудив його.

Уві сні його обличчя було таке спокійне, всі зісні зморшки розгладилися. Навколо очей зробилися темні круги, яких я не помічала раніше. Незважаючи на його височенний зріст, зараз він здавався зовсім маленьким і дуже втомленим. У мені прокинулася жалість.

Я зробила кілька кроків назад і тихенько зачинила по собі двері.

Біллі дивився на мене допитливими, трохи настороженими очима.

— Гадаю, йому й справді слід поспати.

Біллі кивнув, а тоді якусь мить ми дивилися одне на одного. Мені так кортіло запитати Біллі, яку роль він відігравав у тому, що відбувалося.

Що він думає про те, ким став його син? Але ж мені відомо, що він підтримував Сема з самого початку, тож виходить, вбивства його не хвилюють. Навіть важко уявити, які виправдання він знаходить для себе.

По його темних очах я бачила, що він також хоче багато що запитати, але він так і не озвучив своїх запитань.

— Слухайте,— сказала я нарешті, порушивши мовчанку.— Якийсь час я проведу на узбережжі. Коли він прокинеться, скажіть йому, що я там, гаразд?

— Звісно,— погодився Біллі.

Цікаво, чи передасть він моє прохання. Якщо ні, то я принаймні спробувала, правда?

Я доїхала до Першого пляжу та припаркувала машину на порожній стоянці. Було досі темно — похмурий світанок похмурого дня, — і коли я погасила фари, стало ще темніше. Моїм очам знадобився якийсь час, щоб звикнути до темряви та знайти стежку, що веде на узбережжя. Тут було набагато холодніше, з океану дув крижаний вітер, і я глибше засунула руки в кишені своєї зимової куртки. Принаймні перестало дощити.

Я йшла пляжем у напрямку північної дамби. Не було видно ні острова Святого Джеймса, ні інших островів, тільки їхні розмиті обриси над самою поверхнею води. Я йшла дуже повільно, уважно дивлячись собі під ноги й обходячи колоди та гілляччя, об які могла спіткнутися.

Я знайшла те, що шукала, ще до того, як усвідомила, що щось шукаю. Воно матеріалізувалося з мороку, коли я найменше цього очікувала: довге й біле, немов кість, дерево, викинуте бурхливою водою далеко на скелі. Його покручене коріння тягнулося в бік моря, немов сотні маленьких щупалець. Я не була впевнена, що це саме те дерево, на якому ми з Джейкобом сиділи під час нашої першої розмови — розмови, яка так заплутала моє життя, — але здавалося, що це те саме місце. Тому я, як і колись, сіла на дерево й почала дивлятися в далечінь.

Варто мені було побачити Джейкоба уві сні, такого невинного та вразливого, як уся моя злість кудись ділася. Я не могла змиритися з тим, що відбувалося, на відміну від Біллі, але вже не могла звинувачувати в усьому тільки Джейкоба. Не можна так робити, коли любиш, вирішила я. Адже коли ти закохуєшся в людину, то перестаєш судити про неї об'єктивно. Джейкоб був і залишиться моїм другом, незалежно від того, убивав він людей чи ні. І я не знала, що мені з цим робити.

«Коли я знову уявила його уві сні, таким спокійним і беззахисним, то мною оволоділо нестримне бажання захистити його. І де тут логіка?

Я відновила в пам'яті його мирне обличчя, намагаючись придумати якийсь спосіб, щоб захистити його, правильно це чи ні. Поки я сиділа так, небо посіріло.

— Привіт, Белло, — голос Джейкоба долинав із темряви, і від несподіванки я аж підскочила. Голос був м'який, майже сором'язливий, але все одно я очікувала, що спершу почую шум каміння у нього під ногами. Я дивилася на його постать у променях ранкового сонця — й це було дивовижне видовище.

— Джейку?

Він стояв за кілька кроків від мене, тривожно переминаючись із ноги на ногу.

— Біллі сказав, що ти приходила — тобі не знадобилося багато часу, правда ж? Я знав, що ти здогадаєшся.

— Так, тепер я згадала твою легенду, — прошепотіла я.

Запала тиша, і хоча було ще затемно, по моїй шкірі бігали мурашки, наче я була певна, що він вивчає моє обличчя. Здається, йому було достатньо світла, щоб прочитати вираз мого обличчя, бо коли він заговорив, його голос пролунав несподівано різко.

— Ти могла просто подзвонити, — сказав він хрипко.

— Я знаю, — кивнула я.

Джейкоб почав ходити туди-сюди вздовж скель. Якби я добре прислухалася, то почула б — окрім рокоту хвиль — його легкі кроки. Під мною каміння тріщало б, як кастаньети.

— Навіщо ти прийшла? — запитав він, продовжуючи крокувати туди-сюди.

— Я подумала, що краще обговорити все не по телефону.

— О, набагато краще, — фиркнув він.

— Джейкобе, я повинна попередити тебе...

— Про рейнджерів і мисливців? Не хвилюйся. Ми вже все знаємо.

— Не хвилюватися? — я не вірила власним вухам. — Джейку, у них зброя! Вони порозставляли капкани та пропонують винагороду за...

— Ми можемо самі потурбуватися про себе, — гаркнув він, досі крокуючи. — Вони нікого не впіймають. Вони тільки все ускладнюють — скоро вони також почнуть зникати.

— Джейку! — зашипіла я.

— Що? Це правда.

У моєму голосі з'явилася відраза.

— Як ти можеш... як ти можеш таке говорити? Ти знаєш цих людей. Чарлі також там!

На саму таку думку в мене всередині все перевернулося.

Він різко зупинився.

— А що ще ми можемо зробити? — відповів він.

Сонце залило небо сріблясто-рожевою барвою. Тепер я могла роздивитися його обличчя; воно було злісне, спантеличене, ображене.

— Може, ти зміг би... ну, спробувати *не бути*... вовкулакою? — запитала я пошепки.

Він закинув руки вгору.

— Якби у мене був вибір! — закричав він. — І чим це допоможе, якщо ти й справді хвилюєшся про людей, які зникли безвісти?

— Я тебе не розумію.

Він витріщився на мене, його очі примружилися, а рот вигнувся у кривій посмішці.

— Ти знаєш, що по-справжньому бісить мене?

Я здригнулася від ворожого виразу, який з'явився на його обличчі. Здається, він чекав на відповідь, тож я похитала головою.

— Ти така лицемірка, Белло, — зараз ти сидиш біля мене, хоча й *боїшся* мене! Хіба це чесно? — його руки затремтіли від злості.

— Лицемірка? Так, я боюся чудовиська. І що в цьому такого, невже це робить мене лицемірною?

— Ух! — загарчав він, стискаючи тремтячими руками скроні й заплющуючи очі. — Послухай тільки, що ти говориш!

— Що?

Він зробив два кроки та схилився наді мною, його очі палали від злості.

— Ну, вибач, що я не можу бути саме тим чудовиськом, яке тобі потрібне, Белло. Гадаю, я не такий гарний, як твій кровопивця, еге ж?

Я підірвалася на ноги й метнула на нього суворий погляд.

— Ні, не такий! — верескнула я. — Справа не в тому, хто ти є, бовдуре, а що ти *робиш!*

— Що ти маєш на увазі? — прогарчав він, його аж трусило від люті.

Я мало не підскочила від несподіванки, коли голос Едварда застеріг мене:

«Будь дуже обережною, Белло, — сказав його ніжний голос. — Не тисни на нього засильно. Спробуй заспокоїти його».

Сьогодні навіть голос у моїй голові лепетав якісь дурниці.

Однак я дослухалася до його поради. Я б зробила все заради нього.

— Джейкобе, — мовила я тихо й навіть лагідно. — Невже обов'язково *вбивати* людей, Джейкобе? Невже немає іншого виходу? Наприклад, вурдалаки знайшли спосіб виживати, не вбиваючи людей, може, ти також якось спробуєш?

Раптом він підскочив і виструнчився, наче мої слова вдарили його струмом. Його брови поповзли вгору, а очі округлилися.

— Вбивати людей? — запитав він.

— А про що ж, ти думав, ми балакаємо?

Він перестав тремтіти й подивився на мене, в його очах зажевіла надія.

— Я думав, ми говоримо про твою відразу до вовкулак.

— Ні, Джейку, ні. Справа не в тому, що ти... вовк. Із цим усе гаразд, — запевнила я його, і я знала, що так воно і є. Мені й справді було байдуже, що він перетворюється на великого вовка — він усе одно залишається Джейкобом. — Якби ти тільки міг знайти спосіб не шкодити людям... тільки це засмучує мене. Це невинні люди, Джейку, такі, як Чарлі, і я не бачу іншого виходу, поки ти не...

— І це все? Справді? — втрутився він, на його обличчі розцвіла посмішка. — Ти боїшся тільки тому, що я вбивця? Це єдина причина?

— Невже цього не достатньо?

Він почав сміятися.

— Джейкобе Блек, це зовсім *не* смішно!

— Авжеж, авжеж,— погодився він, досі гигаючи.

Він наблизився та схопив мене, знову стискаючи у своїх веде-межих обіймах.

— Тобі й справді байдуже, що я перетворююся на величезно-го собаку? — запитав він, його радісний голос задзвенів у мене у вухах.

— Так,— сказала я, задихаючись.— Я не можу дихати, Джейку!

Він відпустив мене, але взяв за обидві руки.

— Я не вбивця, Белло.

Я уважно зазирнула в його обличчя, й мені стало зрозуміло, що він говорить правду. Я відчула невимовне полегшення.

— Справді? — запитала я.

— Справді,— урочисто мовив він.

Я міцно обійняла його. Це нагадало мені той перший день, коли ми каталися на мотоциклах,— відтоді він іще виріс, і поруч із ним я почувалася, як маленька дитина.

Як і тоді, він ніжно погладив мене по голові.

— Пробач, що назвав тебе лицеміркою,— вибачився він.

— Вибач, що назвала тебе вбивцею.

Він засміявся.

Раптом дещо спало мені на думку, і я відсторонилася від нього, щоб добре бачити обличчя. Мої брови тривожно зійшлися на перенісці.

— А Сем? А всі інші?

Він похитав головою й усміхнувся, наче важкий тягар упав із його пліч.

— Звісно, що ні. Пам'ятаєш, як ми називаємо себе?

Я одразу ж згадала цю назву — я щодня думала про них.

— Захисники?

— Саме так.

— Але я не розумію, що тоді відбувається в лісі? Зниклі безвісти туристи, сліди крові?

Раптом його обличчя набрало серйозного, трохи схвильованого виразу.

— Ми намагаємося виконувати нашу роботу, Белло. Ми намагаємося захищати їх, але хтось завжди на крок попереду нас.

— Захищаєте їх від чого? Невже там і справді водяться всадмеді?

— Белло, люба, ми захищаємо людей тільки від одного — від наших єдиних ворогів. Ми існуємо тільки тому, що існують вони.

Я дивилася на нього кілька секунд, перш ніж до мене дійшов зміст його слів. Тоді кров відлила мені від обличчя, а з губ зівався німий крик.

Він кивнув.

— Я гадав, що ти єдина зі всіх людей зрозумієш, що діється насправді.

— Лоран, — прошепотіла я. — Він досі тут.

Джейкоб двічі кліпнув і схилив голову набік.

— Хто такий Лоран?

Я спробувала хоч якось втихомирити хаос у голові, щоб відповісти йому.

— Ти знаєш — ти бачив його на галявині. Ти ж був там... — я вимовила ці слова таким допитливим тоном, наче була не впевнена в них. — Ти був там і не дозволив йому вбити мене...

— А, той темночубий кровопивця? — усміхнувся він трохи жорстоко. — Он як його звали.

Я здригнулася.

— І про що ти тільки думав? — прошепотіла я. — Він міг убити тебе! Джейкобе, ти й не усвідомлюєш, які небезпечні...

Мене перебив ще один напад сміху.

— Белло, один-єдиний вампір не проблема для зграї таких, як ми, велетнів. Це було так легко, я б сказав навіть смішно!

— Що було легко?

— Вбити вурдалака, який хотів убити тебе. Хоча я й не вважаю це вбивством, — додав він швидко. — Вампіри не люди, вони вже мертві.

Я насилу поворухнула губами.

— Ти... вбив... Лорана?

Він кивнув.

— Ну, спільними зусиллями, — уточнив він.

— Лоран мертвий? — прошепотіла я.

Вираз його обличчя змінився.

— Тебе ж це не засмутило, правда? Він збирався вбити тебе — він вийшов на полювання, Белло, ми переконалися в цьому, перш ніж атакувати. Ти ж знаєш, правда?

— Я знаю. Ні, я зовсім не засмутилася — я... — мені закортіло сісти. Я зробила кілька кроків назад, поки не вперлася об те саме дерево, й опустилася на нього. — Лоран мертвий. Він більше не прийде по мене.

— Ти бува не збожеволіла? Він же не був твоїм другом чи кимсь іншим, правда?

— Моїм другом? — я витріщилася на нього, зовсім спантеличена й німа від щастя. На моїх очах виступили сльози і я почала бубоніти: — Ні, Джейку. Це таке... таке *полегшення*. Я гадала, він повернеться по мене — я чекала його щоночі, благаючи Бога, щоб він покінчив зі мною й не заподіяв шкоди Чарлі. Я була така налякана, Джейкобе... Але як? Він же ж був вурдалаком! Як ти вбив його? Він був такий сильний, такий незворушний, немов мармур...

Він сів поруч і, намагаючись заспокоїти мене, пригорнув мої плечі своєю великою рукою.

— Ми створені для цього, Білко. Ми також дужі. Якби ж ти сказала мені, що ти боїшся. Не варто було...

— Тебе не було поруч, — пробурмотіла я розгублено.

— І то правда.

— Зажди, Джейку! Я думала, що ти все знаєш. Минулої ночі ти сказав, що залишатись у моїй кімнаті небезпечно. Я гадала, ти знаєш, що по мене може прийти вампір. Хіба ти не це мав на увазі?

Якусь мить він вагався, а тоді швидко схилив голову.

— Ні, я не це мав на увазі.

— Тоді чому ти подумав, що тобі буде не зовсім безпечно залишатися в моїй кімнаті?

Він подивився на мене винуватими очима.

— Я не казав, що це небезпечно для *мене*. Я думав про тебе.

— Що ти маєш на увазі?

Він опустив очі й копнув камінчик.

— Є ще одна причина, з якої я не повинен перебувати біля тебе, Белло. Перш за все, я не мав розповідати тобі про нашу таємницю. А ще це небезпечно для *тебе*. Адже якщо я сильно замучусь... або розізлиюсь... то можу поранити тебе.

Я ретельно обмірковувала все.

— Коли ти дратувався раніше... коли я кричала на тебе... і тебе трусило?..

— Так,— він схилив голову ще нижче.— Це було дуже нерозумно з мого боку. Треба краще тримати себе в руках. Присягаюся, я не збирався скаженіти, байдуже, що б ти сказала мені. Але... Я так засмутився, коли подумав, що втратив тебе... що ти не можеш змиритися з тим, хто я є...

— А що сталося б... якби ти оскаженив? — прошепотіла я.

— Я б перетворився на вовка,— прошепотів він у відповідь.

— І тобі не потрібен повний місяць?

Він закотив очі.

— Голлівудська версія не зовсім вірна,— зітхнув він і знову став серйозним.— Тобі більше не треба так боятися, Білко. Ми про все подбаємо. Ми простежимо за Чарлі та всіма іншими — ми не дозволимо, щоб із ними щось сталося. Можеш вірити мені.

Ця фраза була дуже важлива й очевидна, я повинна була раніше звернути на неї увагу, але мене так захопила думка про те, що Джейкоб та його друзі билися з Лораном — я й не помітила, що Джейкоб говорить у майбутньому часі.

Ми про все подбаємо.

Отже, ще не все скінчено.

— Лоран мертвий,— мовила я, важко дихаючи, всередині все похололо від жаху.

— Белло? — запитав Джейкоб тривожно, торкнувшись рукою моєї блідої щоки.

— Якщо Лоран помер... тиждень тому... то виходить, що *тепер* людей убиває хтось інший.

Джейкоб кивнув; він міцно зціпив зуби й мовив:

— Їх було двоє. Спочатку ми думали, що його подружка також битиметься з нами — якщо вірити легендам, то зазвичай вони б'ються до останнього, якщо вбити їхню другу половинку,— але вона просто втікає від нас, а потім знову повертається. Якби ми зрозуміли, чого їй треба, то було б набагато простіше здолати її. Але її вчинки позбавлені будь-якого сенсу. Вона кружляє навколо, наче перевіряє наші позиції і щось шукає — але *що?* Що вона збирається робити? Сем вважає, що вона намагається розділити нас, тоді у неї більше шансів...

Його голос долинав до мене здалеку, немов із довгого тунелю; я більше не розрізняла окремих слів. На моєму чолі виступили великі краплі поту, а у шлунку закрутило, наче я знову захворіла

на шлунковий грип. Я почувалася точно так само, як тоді, коли хворіла грипом.

Я швидко відвернулася від нього й перекинула через балку. Мене скрутило від несподіваного нападу, страшенно хотілося виблювати; всередині зовсім порожній шлунок стиснувся в клубок.

Вікторія тут. Вона шукає мене. Вона вбиває незнайомих у лісі. Там, де зараз Чарлі... Голова йшла обертом.

Джейкоб схопив мене руками за плечі, щоб я не впала на скелі. Я відчувала його теплий подих на своїй щоці.

— Белло! В чому справа?

— Вікторія, — випалила я, жадібно ковтаючи повітря й борючись із новим нападом.

У голові пролунав лютий рик Едварда.

Я відчула, як Джейкоб тягне мене вгору. Він незграбно всадив мене до себе на коліна, поклавши мою голову собі на плече. Він намагався втримати мене так, щоб я не впала. Він забрав мокре від поту волосся з мого обличчя.

— Хто? — запитав Джейкоб. — Ти чуєш мене, Белло? Белло?

— Вона не подружка Лорана, — простогнала я, притулившись до його плеча. — Вони просто старі друзі...

— Може, тобі треба води? Лікаря? Скажи, що я можу зробити, — не вгавав він.

— Я не хвора — я нажахана, — пояснила я пошепки.

Хоча словом «нажахана» навряд чи можна було до кінця описати мій стан.

Джейкоб поплескав мене по спині.

— Ти боїшся цієї Вікторії?

Я кивнула й затремтіла ще дужче.

— Вікторія — це та рудоволоса жінка?

Я знову затремтіла й простогнала:

— Так.

— Звідки тобі відомо, що вона не його подруга?

— Лоран сказав, що Джеймс був її коханцем, — пояснила я, мимоволі намацавши серпик шраму на руці.

Він підняв моє обличчя своєю великою долонєю й пильно подивився мені в очі.

— Він сказав тобі ще щось, Белло? Це дуже важливо. Ти знаєш, чого їй треба?

— Ще б пак,— прошепотіла я.— Їй потрібна я.

Його очі округлилися від здивування, потім знову звузилися.

— Чому? — запитав він.

— Едвард убив Джеймса,— прошепотіла я. Джейкоб так міцно стиснув мене, що тепер не було сенсу ховатися — він захистить мене.— Вона просто... оскаженіла. Лоран казав, вона вважає, що справедливіше буде вбити мене, а не Едварда. Око за око. Вона не знала — мабуть, і досі не знає,— що... що... — я насила вдихнула.— Що все змінилося, що їх немає. І Едварда немає.

Джейкоб був трохи спантеличений, на його обличчі змішалося кілька почуттів.

— Ось у чому справа? І чому ж Каллени поїхали?

— Я всього-на-всього людина. Нічого особливого,— пояснила я, ледь помітно знизавши плечима.

Щось схоже на гарчання — не справжнє гарчання, а радше людське воання — вихопилося з грудей Джейкоба.

— Якщо той клятий кровопивця й справді такий тупий...

— Будь ласка,— благала я.— Будь ласка. Не треба.

Джейкоб трохи повагався, але зрештою кивнув.

— Це дуже важливо,— сказав він знову, його обличчя стало серйозним.— Саме це нам потрібно було знати. Ми повинні розказати про все іншим зараз-таки.

Він підвівся й поставив мене на ноги. Він тримав мене за талію доти, доки не переконався, що я не впаду.

— Зі мною все гаразд,— обманула я.

Він досі тримав мене однією рукою.

— Ходімо.

Він повів мене в бік пікапа.

— Куди ми йдемо?

— Я ще й сам не знаю,— зізнався він.— Я скличу збори. Гей, зажди тут. Я на хвилинку, гаразд? — він залишив мене біля машини.

— Куди ти йдеш?

— Я скоро повернуся,— пообіцяв він. Тоді розвернувся й перетнув стоянку одним стрибком, а далі гайнув через дорогу в ліс. Він пронісся між деревами, швидкий та блискучий, як олень.

— Джейкобе! — крикнула я услід хриплим голосом, але він уже зник.

Не найкращий час, щоб залишатися на самоті. Варто було Джейкобу залишити мене, як моє дихання одразу ж прискорилося. Я повільно заїзла в машину й одразу замкнула всі дверцята. Проте це не принесло мені полегшення.

Вікторія й справді полює на мене. Це неймовірне везіння, що вона ще досі не знайшла мене,— везіння і п'ять неповнолітніх вовкулак.

Я різко видихнула. Байдуже, що говорить Джейкоб, сама думка про те, що він був близько біля неї, наганяла на мене жах. Мені байдуже, на кого він перетворюється, коли злиться,— в пам'яті сплило її дике обличчя, її червоне, мов полум'я, волосся, вона така безжалісна й незворушна...

Але якщо вірити Джейкобу, то Лоран мертвий. Невже це можливо? Едвард — у мене все перевернулося всередині — розповідав, як важко вбити вурдалака. Тільки інший вампір може зробити це. Але Джейкоб сказав, що вовкулаки створені саме для цього...

Він пообіцяв, що вони наглянуть за Чарлі — тож тепер я повинна покластися на вовкулак, щоб уберегти свого батька. Але як я можу довіритися їм? Ми всі в небезпеці! Особливо якщо він спробує стати між Вікторією та Чарлі... між Вікторією та мною.

Я знову відчула, що мені зле.

Від несподіваного стуку у вікно я зойкнула — та це був тільки Джейкоб, він уже повернувся. Тремтячими руками я відчинила двері.

— Ти й справді нажахана, еге ж? — запитав він, сівши в машину.

Я кивнула.

— Не бійся. Ми подбаємо про тебе, і про Чарлі також. Обіцяю.

— Думка про те, що ти зустрінешся з Вікторією, лякає мене ще більше, ніж те, що вона знайде мене,— прошепотіла я.

Він засміявся.

— Ти повинна більше вірити в нас. Це навіть образливо.

Я тільки похитала головою. Я вже бачила вурдалаків у бою.

— Куди ти ходив? — запитала я.

Він стиснув губи й нічого не відповів.

— Що? Це також таємниця?

Він насупився.

— Не зовсім. Але це може здатися трохи дивним. Я не хочу налякати тебе.

— Ти ж знаєш, що я уже звикла до дивних речей,— я спробувала усміхнутися, але безуспішно.

Джейкоб знову засміявся.

— Що ж, гадаю, ти це витримаєш. Гарзд. Розумієш, коли ми стаємо вовками, ми можемо... чути одне одного.

Мої брови здивовано полізли вгору.

— Ми чуємо не звуки,— продовжував він,— а... *думки* — принаймні думки одне одного — незалежно від того, на якій відстані перебуваємо. Це дуже допомагає, коли ми полюємо, але з іншого боку — це драгує. Соромно, тому що ми не маємо ніяких таємниць одне від одного. Чортівня, правда?

— Ось що ти мав на увазі минулої ночі, коли казав, що розкажеш їм про нашу зустріч, хоча й сам не хочеш цього?

— А ти кмітлива.

— Дякую.

— А ще ти відреагувала так, наче тут немає нічого дивного. Я гадав, це непокоїтиме тебе.

— Це не... ну, ти не перший із моїх знайомих, хто вміє робити це. Тому мені це й не здається дивним.

— Справді?... Зажди — зараз ти говориш про своїх кровопивць?

— Не смій називати їх так.

Він засміявся.

— Яка різниця? Ну добре, про Калленів?

— Тільки... Тільки Едвард,— я непомітно обхопила себе руками.

Здається, Джейкоба неприємно вразила така новина.

— Я гадав, це тільки вигадані історії. Я чув легенди про те, що деякі вампіри наділені певними... додатковими вміннями, але я думав, що це тільки міфи.

— Хіба ще залишилися непідтверджені міфи? — запитала я, скривившись.

Він насупився.

— Мабуть, ні. Гарзд, зараз ми зустрінемося з Семом та всіма іншими в тому місці, де ми каталися на мотоциклах.

Я завела машину й виїхала на головну дорогу.

— Отже, ти щойно перевертався на вовка, щоб поговорити з Семом? — запитала я з цікавістю в голосі.

Джейкоб кивнув, при цьому він здавався збентеженим.

— Це тривало зовсім недовго — я намагався не думати про тебе, щоб вони ні про що не здогадалися. Я боявся, що Сем заборонить взяти тебе з собою.

— Його заборона не зупинила б мене.

Я досі не могла думати про Сема, як про гарного хлопця. Щоразу, коли я чула його ім'я, мене аж тіпало зі злості.

— Але це зупинило б мене, — сказав Джейкоб похмуро. — Пам'ятаєш, як минулої ночі я не міг закінчити речення? Як не міг розказати тобі всю історію?

— Ага. Ти наче задихався.

Він ледь помітно усміхнувся.

— Щось таке. Сем заборонив розповідати тобі. Він... ватажок нашої зграї, ну, сама розумієш. Він альфа-самець, Вожак. Коли він наказує нам робити щось або, навпаки, не робити чогось, то ми не можемо не підкоритися його волі.

— Дивно, — пробурмотіла я.

— Не те слово, — погодився він. — Дуже дивно. Все, як у вовків.

— Гм, — це була найкраща відповідь, на яку я спромоглася.

— Ага, та насправді їх сила-силенна — вовчих інстинктів та вмінь. Я ще тільки вчуся. Важко навіть уявити, як почувався Сем. Адже він був сам-самісінький. Навіть за підтримки цілої зграї важко пройти через це.

— А Сем був сам?

— Так, — сказав Джейкоб тихіше. — Коли я... перевертався, це було... *найстрашніше, найжахливіше* з того, що зі мною коли-небудь траплялося — гірше, ніж можна собі уявити. Та я був не сам — голоси в моїй голові розказували мені, що трапилося і що я повинен робити. Гадаю, саме завдяки їм я не з'їхав із глузду. Але Сем... — він похитав головою. — Сему ніхто не допомагав.

Ці слова повинні були змінити мою думку. Коли Джейкоб пояснив усе, я мимоволі почала співчувати Семові. Та й зрештою тепер у мене немає причини ненавидіти його.

— Вони розізняться, що я з тобою? — запитала я.

— Можливо, — сказав він і скорчив гримасу.

— Може, мені не слід...

— Ні, все гаразд, — запевнив він мене. — Ти знаєш багато речей, які можуть допомогти нам. Ти не просто стороння людина. Ти немов... ну, не знаю, немов шпигун чи щось таке. Ти була потойбіч барикад.

Я насупилася сама до себе. Невже Джейкобу потрібно від мене саме це? Засекречена інформація, яка допоможе знищити їхнього ворога? Але я не шпигунка. Я не збирала ніяку інформацію. Проте після того, що він сказав, я почала відчувати себе зрадницею.

Та хіба я не хочу, щоб він зупинив Вікторію?

Хочу.

Я *хочу*, щоб Вікторію зупинили, бажано ще до того, як вона закатає мене до смерті, або натрапить на Чарлі, або вип'є ще одного туриста. Але я не хочу, щоб саме Джейкоб убив її чи принаймні спробував зробити це. Я би хотіла, щоб він тримався від неї якомога далі.

— Значить, серед кровопивць також є такі, що вміють читати думки, — провадив він, не звертаючи уваги на те, що я десь витаю. — Нам слід знати про такі речі. Виявляється, і *ці* легенди — правда. Це все ускладнює. Гей, як ти гадаєш, ця Вікторія вміє робити щось особливе?

— Не думаю, — я трохи завагалася, а тоді зітхнула. — Він би розказав мені про це.

— Він? А, ти маєш на увазі Едварда — ой, вибач. Я забув. Ти ж не любиш називати його на ім'я. Або чути його.

Я напружилася, намагаючись не зважати на сильну пульсацію моєї вічно свіжої рани в грудях.

— Не зовсім, не те щоб...

— Вибач.

— Звідки ти знаєш про мене так багато, Джейкобе? Іноді мені здається, що ти читаєш мої думки.

— Ні. Я просто уважний.

Ми опинилися біля невеликої ґрунтової дороги, на якій Джейкоб вчив мене кататися на мотоциклі.

— Ти впевнений? — запитала я.

— Звісно, звісно.

Я підїхала й заглушила двигун.

— Ти досі дуже нещасна, правда? — пробурмотів Джейкоб.

Я кивнула, втупившись у похмурий ліс.

— Ти коли-небудь думала... що можливо... тобі краще жилося би без нього?

Я повільно вдихнула, а тоді видихнула.

— Ні.

— Тому що він не найкращий...

— Будь ласка, Джейкобе,— перебила я його, мій шепіт перейшов у благання.— Може, ми не говоритимемо про це? Я не витримаю...

— Гаразд,— він глибоко вдихнув.— Вибач за все, що я сказав.

— Не вини себе. Якби все було по-іншому, було б приємно мати можливість обговорити це з кимсь.

Він кивнув.

— Ага, мені було невимовно важко приховувати все від тебе протягом двох тижнів. Мабуть, це справжнє пекло — взагалі *ні з ким* не ділитися своїми переживаннями.

— Пекло,— погодилася я.

Джейкоб різко вдихнув.

— Вони тут. Ходімо.

— Ти впевнений? — запитала я, поки він замикав дверцята.— Можливо, мені не варто йти туди.

— Вони змиряться з цим,— сказав він, а тоді усміхнувся.— То хто тут боїться великого злого сірого вовка?

— Ха-ха,— сказала я. Та насправді я швиденько вилізла з машини й поквапилася до Джейкоба. Я добре пам'ятала велетенських вовків на галявині. Мої руки тремтіли від страху ще дужче, ніж тоді Джейкові від злості.

Джейкоб узяв мене за руку й міцно стиснув її.

— От ми й прийшли.

РОЗДІЛ 14. РОДИНА

Я заховалася за спиною Джейкоба, а погляд мій був спрямований у бік лісу в пошуках інших вовкулак. Коли вони появилися, випірнувши з густих дерев, то були зовсім не такими, як я очікувала. Я намагалася згадати, які на вигляд вовки. А переді мною з'явилися чотири роздягнені до пояса кремезні хлопці.

Вони знову нагадали мені чотирьох братів-близнюків. У тому, як вони майже синхронно зупинилися через дорогу від нас, які сильні м'язи були в кожного з них попід бронзовою шкірою, їхні коротко стрижені чуби, навіть те, як одночасно змінився вираз їхніх облич, — все це робило їх невимовно схожими.

Вони дивилися на нас із цікавістю, хоча й трохи насторожено. Коли побачили мене (я визирала з-за Джейкобової спини), всі вони розізлилися одночасно.

Сем був найвищий, хоча Джейкоб уже майже наздогнав його. Сема важко було назвати хлопцем. Але не через зморшки чи інші ознаки старіння, а через терплячість та стриманість, які легко читалися на його обличчі.

— Що ти накоїв, Джейкобе? — запитав він грізно.

Один зі зграї (я не впізнала — Джаред або Пол) протиснувся попри Сема й заговорив, перш ніж Джейкоб почав виправдовуватися.

— Ну, чому ти просто не можеш дотримуватися правил, Джейкобе? — загорлав він, розмахуючи руками. — Про що в біса ти думаєш? Невже вона важливіша, ніж усі інші — ніж ціле наше плем'я? Ніж люди, яких убивають?

— Вона може допомогти, — сказав Джейкоб тихо.

— Допомогти! — заверещав хлопець, не тямлячи себе від люті. Його руки затремтіли.— Ох, дуже схоже на те! Я впевнений, що ця дівка кровопивці *вмирає* — так хоче нам допомогти!

— Не смій говорити про неї так! — заричав у відповідь Джейкоб, ображений його словами.

Спина й плечі другого хлопця затремтіли ще сильніше.

— Поле! Розслабся! — наказав Сем.

Пол похитав головою — не те щоб він заперечував Семові, просто намагався зосередитися.

— К бісу все, Поле,— сказав один із хлопців, мабуть, Джаред.— Візьми себе в руки.

Пол повернув голову до Джареда, на його скривлених губах застиг вираз відрази. Тоді він подивився туди, де стояла я. Джейкоб ступив уперед, загородивши мене собою.

І тут почалося!

— Ну звісно, давай, захищай її! — заволав Пол, почервонівши від люті. Ще одна хвиля дрожу, немов конвульсія, прокотилась по його тілу. Він відкинув голову назад, із грудей його вихопився справжній тваринний рев.

— Поле! — скрикнули Сем та Джейкоб разом.

Пол упав на землю, його тіло тремтіло. Почувся голосний звук, наче щось луснуло, і тіло хлопця вибухнуло.

Його шкіра вкрилася темно-сірим хутром, перетворивши його на щось уп'ятеро більше, ніж він сам,— на якусь величезну істоту, що притиснулася до землі й була ладна стрибнути щомиті.

Вовча паща оскалилася, показавши всі свої гострі зуби, а з величезних грудей вихопився ще один страшний рев. Його темні, розгнівані очі зосередилися на мені.

В цю ж мить Джейкоб побіг через дорогу назустріч чудовиську.

— Джейкобе! — закричала я.

Джейкоб підскочив, і на льоту його тіло почало тремтіти. Він кинувся вперед, пірнувши головою в повітря.

Пролунав ще один різкий тріск, і Джейкоб також вибухнув. Він вискочив із власної шкіри — чорно-білі клапті одягу кружляли у повітрі. Все трапилося так швидко, що якби я кліпнула, то прогавила б усе перевернення. За одну секунду Джейкоб пірнув головою вперед, а потім одразу перетворився у велетенського червоно-бурого вовка — такого велетенського, що в голові не

вкладалося, як така туша вмістилася всередині Джейкоба,— готового кинутися на сіре чудовисько.

Джейкоб відкрито зустрів лобову атаку супротивника. Їхнє злісне гарчання пронеслося лісом, як відлуння урагану.

Чорні та білі клапті — залишки Джейкового одягу — вкрили землю на тому місці, де він перевернувся.

— Джейкобе! — скрикнула я знову, ступивши вперед.

— Стій, де стоїш, Белло,— наказав Сем.

Через шалене гарчання, що долиняло з поля бою, його майже не було чути. Вовки рвали й кусали один одного, а їхні гострі зуби виблискували біля горла супротивника. Здається, вовк-Джейкоб перемагав — він був беззаперечно більший за свого суперника і здавався сильнішим. Він знову і знову вривався плечем у сірого вовка й тіснив його в бік лісу.

— Відвезіть її до Емілії,— гукнув Сем до хлопців, які з захопленням спостерігали за двобоєм.

Джейкобу вдалося відтіснити сірого вовка з дороги, і вони зникли в густому лісі, звідки й далі лунало їхнє голосне гарчання. Сем помчав за ними, роззуваючись по дорозі. Тільки-но він кинувся в густі дерева, його почало трусити з голови до ніг.

Гарчання й тріскотіння розчинились у повітрі. Раптом звуки взагалі змовкли, й на дорозі стало зовсім тихо.

Один із хлопців почав сміятися.

Я розвернулася й витріщилася на нього — мої очі широко розплющилися й так завмерли, я не могла навіть кліпнути.

Здається, хлопчина сміявся з мого виразу.

— Ну звісно, не щодня таке побачиш,— хихотів він. Його обличчя видалося мені знайомим — трохи худіше, ніж інші... Ембрі Колл.

— А я таке бачу,— пробурчав інший хлопчина, Джаред,— кожнісінький день.

— Ну, Пол не втрачає контроль *щодня*,— не погодився Ембрі, досі сміючись.— А радше два дні поспіль він втрачає над собою контроль, а на третій — ні.

Джаред зупинився, щоб підібрати з землі щось біле. Він показав це Ембрі; воно звисало з його рук довгими білими смугами.

— Подерлися на дрібненькі шматочки,— мовив Джаред.— Біллі казав, що це остання пара, яку йому вдалося дістати — тепер Джейкоб ходитиме босим.

— А цей вижив,— сказав Ембрі, піднімаючи з землі вцілілий кросівок.— Джейкоб може скакати на одній нозі,— додав він сміючись.

Джаред почав піднімати з землі різноманітні шматочки тканини.

— Візьмеш Семові черевики, гаразд? Все інше можна не вагаючись викинути у сміття.

Ембрі забрав черевики й побіг підтюпцем у ліс — туди, де зник Сем. За якусь мить він повернувся назад із парою розірваних джинсів у руках. Джаред зібрав те, що залишилося від одягу Джейкоба та Пола, й скрутив усе це в клубок. Аж раптом він згадав про мене.

Він насторожено подивився на мене, немов оцінюючи мій стан.

— Гей, ти ж не збираєшся зомліти, чи блювати, чи викинути щось таке, еге ж? — запитав він.

— *Думаю*, ні,— відповіла я, задихаючись.

— Виглядаєш ти не дуже. Може, присядеш?

— Гаразд,— пробурмотіла я. Варуге за сьогоднішній ранок я сіла й поклатала голову на коліна.

— Джейк повинен був попередити нас,— поскаржився Ембрі.

— Не варто було вплатувати свою подружку в це. І чого він хотів цим домогтися?

— Ну от, випусти вовка з мішка — розкаже все, що знає,— зітхнув Ембрі.— Молодчина Джейк. Нічого не скажеш.

Я підвела голову, щоб подивитися на двох хлопців, які обговорювали це з такою легкістю.

— Ви за них узагалі не хвилюєтеся? — запитала я.

Ембрі почав здивовано кліпати.

— Хвилюємося? А чому нам хвилюватися?

— Вони можуть поранити один одного!

Ембрі та Джаред зареготали.

— *Сподіваюся*, що Пол дасть йому прочухана,— сказав Джаред.— Хай би добряче провчив його.

Я зблідла.

— Та де там! — не погодився Ембрі.— Ти бачив Джейка? Навіть Сем не може перевтілюватися так швидко, та ще й у польоті. Він побачив, що Пол починає перетворюватися, і що? Півсекунди — і він уже атакує! У хлопця дар.

— Пол досвідченіший. Б'юсь об заклад на десять баксів, що він провчить Джейкоба.

— По руках. Джейкоб наділений усім від природи. У Пола нульові шанси.

Вони потиснули один одному руки, весело сміючись.

Я намагалася хоч якось змиритися з їхньою байдужістю, але жорстока картина двобою вовкулак не йшла мені з голови. Мій шлунок стискався, хоч він і був порожній та болів, а голова розколювалася від хвилювання.

— Поїхали до Емілії. У неї завжди є щось смачненьке, — Ембрі подивився на мене зверху вниз. — Може, підвезеш?

— Без проблем, — сказала я, задихаючись.

Джаред звів угору одну брову.

— Мабуть, буде краще, якщо за кермо сядеш ти, Ембрі. Здається, вона от-от виблює.

— Хороша ідея. А де ключі? — запитав мене Ембрі.

— В машині.

Ембрі відчинив дверцята з пасажирського боку.

— Залазь, — сказав він весело, піднявши мене однією рукою й закинувши на сидіння. Він оцінив поглядом кабінку. — А тобі доведеться їхати ззаду, в кузові, — сказав він Джареду.

— Не маю нічого проти. У мене теж слабкий шлунок. Не хочу бути там, коли вона блюватиме.

— Б'юсь об заклад, що вона не така слабачка. Вона ж водиться з вурдалаками.

— На п'ять баксів? — запитав Джаред.

— Без питань. Мені навіть незручно ось так легко забирати в тебе гроші.

Ембрі заліз у машину й завів двигун, тим часом Джаред спритно заскочив у кузов. Щойно зачинивши по собі двері, Ембрі прошепотів мені:

— Тримайся, гаразд? У мене тільки десять баксів, а якщо Пол провчить Джейкоба...

— Гаразд, — прошепотіла я.

Ембрі відвіз нас назад у селище.

— Гей, а як усе-таки вдалося переступити через заборону?

— Переступити через... що?

— Ну, я маю на увазі наказ. Знаєш, не говорити зайвого і таке інше. Як він розказав тобі про все?

— А, це,— мовила я, згадуючи, як Джейкоб розказав мені все минулої ночі.— Він не розповідав. Я сама здогадалася.

Ембрі стиснув губи та здивовано поглянув на мене.

— Гм. Думаю, цей варіант пройде.

— А куди ми їдемо? — запитала я.

— До будинку Емілії. Вона подружка Сема... ні, гадаю, тепер вона його наречена. Решта хлопців приєднаються до нас пізніше, коли Сем дасть їм добрячого прочухана за те, що трапалося. А потім Пол і Джейк підуть шукати для себе новий одяг, звісно, якщо в Пола ще щось залишилося.

— А Емілія знає, що ви..?

— Звісно. Чуєш, не витріщайся на неї. Сем ненавидить, коли на неї хтось дивиться.

Я насупилася.

— А чому я повинна на неї витріщатися?

Здається, Ембрі стало трохи незручно.

— Щойно ти мала змогу переконатися, що спілкуватися з вовкулаками не зовсім безпечно...— кинув він і швидко змінив тему розмови: — Гей, а ти злишся за те, що сталося з тим чорночубим кровопивцею на галявині? Не скидалося на те, що він твій друг, але...— Ембрі знизав плечима.

— Ні, він не був моїм другом.

— Це добре. Знаєш, нам би не хотілося порушувати угоду.

— Ах, так, колись давно Джейкоб розказував мені про цю угоду. А чому, вбивши Лорана, ви могли порушити угоду?

— Лоран,— повторив він і фиркнув. Здається, його здивувало те, що у вампіра є ім'я.— Ну, теоретично ми були на землі Калленів. Нам заборонено нападати на будь-кого з них, я маю на увазі Калленів, за межами нашої території — принаймні поки вони першими не порушать угоди. Ми не знали, чи той чорночубий належить до їхньої сім'ї. Схоже на те, що ти його знала.

— А як вони можуть порушити угоду?

— Якщо вони нападуть на людину. Джейкоб не хотів, щоб усе зайшло так далеко.

— А. Ну, дякую. Я рада, що ви вирішили не чекати.

— Ми також,— це прозвучало так, наче він говорив у прямому значенні слова.

Ембрі проїхав попри східну околицю селища, перш ніж з'їхати на вузьеньку ґрунтову дорогу.

— Твій пікап такий повільний,— зауважив він.

— Ну вибачте.

В кінці вулиці стояв невеличкий будинок, який колись був сірим. Окрім вицвілих блакитних дверей, виднілося єдине віконце. Жовтогарячі та жовті чорнобривці, що цвіли на підвіконні, надавали цьому місцю неймовірної привабливості.

Ембрі відчинив дверцята пікапа та потягнув носом.

— Ум-м-м, Емілія куховарить.

Джаред вискочив із кузова пікапа й рушив до дверей, та Ембрі одразу зупинив його, поклавши одну руку йому на груди. Тоді він багатозначно подивився на мене й прокашлявся.

— У мене немає з собою гаманця,— сказав Джаред.

— Нічого страшного. Я не забуду.

Вони миттю перескочили єдину сходинку, що вела в будинок, і зайшли всередину, навіть не постукавши. Я сором'язливо попленталася за ними.

Як і в будинку Біллі, вітальня тут також служила кухнею. Молода жінка з атласно-бронзовою шкірою й довгим прямим чорним волоссям стояла біля раковини, витягувала великі кекси із залізних формочок і складала їх на паперові тарілки. Спочатку я подумала, що Сем забороняв витріщатися на неї, тому що вона була дуже вродлива.

— Хлопці, ви голодні? — запитала вона своїм мелодійним голосом. Тоді обернулася до нас і всміхнулася половиною обличчя.

Права частина її лиця була знівечена від чола до підборіддя трьома товстими червоними шрамами, і досі яскравими, хоча вони вже давно загоїлися. Один зі шрамів починався біля куточка її темного мигдалевидного правого ока, інший — викривляв правий кутик рота у бридку нерухому гримасу.

Дякуючи настановам Ембрі, я швидко відвела погляд на кекси в її руках. Вони пахли чудово — свіжими чорниціями.

— Ой,— сказала Емілія здивовано.— А хто це?

Я підвела погляд, намагаючись дивитися на ліву частину її обличчя.

— Белла Свон,— відповів Джаред, знизавши плечима. Очевидячки, про мене тут говорили й раніше.— А хто ж іще?

— Припини ці розмови, поки не вернеться Джейкоб,— пробурмотіла Емілія. Вона подивилася на мене. Жодна половина її

колись прекрасного обличчя не видалася мені дружлюбною.— Значить, ти подружка вурдалака?

Я напружилася.

— Так. А ти, значить, подружка вовкулаки?

Вона засміялася, так само, як Ембрі та Джаред. Ліва половина її обличчя значно потеплішала.

— Мабуть, що так,— мовила вона й повернулася до Джаред. — Де Сем?

— Белла сьогодні вранці... ну... трохи здивувала Пола.

Емілія закотила своє добре око.

— А, Пол,— зітхнула вона.— Як гадаєш, їх довго не буде? Я саме збиралася смажити яєшню.

— Не хвилюйся,— сказав їй Ембрі.— Якщо вони запізняться, ми не дамо харчам зіпсуватися.

Емілія усміхнулася й відчинила холодильник.

— Я й не сумніваюся в цьому,— погодилася вона.— Белло, ти голодна? Пригощайся кексом..

— Дякую.

Я взяла один із тарілки й почала обгризати краї. Кекс був чудовий і дуже смачний, навіть для мого шлунка, в якому й досі все переверталося. Ембрі взяв уже третій і проковтнув його, не кусаючи.

— Залиш кілька своїм братам,— насварилася на нього Емілія, ляснувши його дерев'яною ложкою по голові. Це слово трохи здивувало мене, хоча інші, здається, не звернули на нього уваги.

— Свиня,— обізвав його Джаред.

Я сперлася на стійку й спостерігала, як вони втрюх посімейному жартують і кепкують одне з одного. На кухні Емілії було дуже затишно, білі шафи та світлі дерев'яні полиці аж блищали. На маленькому круглому столику стояв тріснутий білоблакитний глечик із безліччю польових квітів. Здається, Джаред та Ембрі почувалися тут, як удома.

Емілія розколотила величезну упаковку яєць, мабуть, кілька дюжин зразу, у великій жовтій мисці. Вона закотила рукави лавандової блузки, і я побачила, що тильний бік її правої руки також знівечений широкими шрами. Як казав Ембрі, перебувати біля вовкулак не зовсім безпечно.

Раптом вхідні двері відчинилися, в кухню зайшов Сем.

— Еміліє,— сказав він, і в його голосі було стільки любові, що я аж розгубилася. Він одним кроком здолав відстань від дверей

до своєї коханої і взяв її лице своїми широкими долонями. Він нахилився й поцілував темні шрами на правій частині її обличчя, перш ніж поцілувати її в губи.

— Гей, тільки не це, — поскаржився Джаред. — Я ж їм.

— Тоді замовкни і їж, — сказав Сем, цілючи Емілію у знівчені губи.

— Фу, — фиркнув Ембрі.

Це було гірше, ніж мелодрама; цей поцілунок був настільки реальним, що аж кричав від насолоди, життя й справжнього кохання. Я поклала кекс на стіл та схрестила руки на грудях. Я зосередилася на квітах, намагаючись проігнорувати цю неймовірно спокійну мить, а ще не думати про пульсуючу рану в моєму серці.

Я була невимовно вдячна за те, що все скінчилося, коли Джейкоб та Пол з'явилися в дверях, а тоді вразилася, коли побачила, що обоє сміються. Поки я спостерігала за ними, Пол дав Джейкові стусана в плече, а той вдарив його у відповідь по нирках. Вони знову засміялися. Здається, вони вернулися цілі й неушкоджені.

Джейкоб оглянув кімнату, його погляд зупинився на мені — я ніяково стояла біля стійки в дальньому кінці кімнати.

— Привіт, Білко, — привітався він весело. Дорогою до мене він закріпив два кекси і став поруч. — Вибач за те, що сталося, — пробурмотів він ледь чутно. — Ну, як ти?

— Не хвилюйся, зі мною все гаразд. Чудові кекси, — з цими словами я знову взяла свій кекс і почала гризти його. Тільки-но Джейкоб зайшов до кімнати, мені одразу стало краще.

— О Боже! — вигукнув Джаред, перебивши нас.

Я подивилася в його бік і побачила, що вони з Ембрі оглядають зникаючу рожеву смугу на плечі Пола. Ембрі переможно усміхався.

— П'ятнадцять доларів, — похвалився він.

— Це твоїх рук справа? — прошепотіла я до Джейкоба, згадавши про парі.

— Я ледь торкнувся його. До заходу сонця на ньому й сліду не залишиться.

— До заходу? — я подивилася на смугу на руді Пола. Дивно, але здавалося, що їй уже більше тижня.

— Вовчі штучки, — прошепотів Джейкоб.

Я кивнула, намагаючись приховати своє здивування.

— А з тобою все гаразд? — затамувавши подих, запитала я.

— Жодної подряпини, — повідомив він самовдоволено.

— Гей, хлопці, — сказав Сем голосно, припинивши цим самим усі розмови в маленькій кімнаті. Емілія стояла біля плити, вишкрібаючи збиті яйця на велику сковороду. Сем досі непомітно гладив її рукою по спині. — Джейкоб має новину для нас.

Здається, Пола це зовсім не здивувало. Мабуть, Джейкоб уже пояснив усе йому та Сему. Або... вони просто прочитали його думки.

— Я знаю, чого треба рудій, — сказав Джейкоб, повернувшись до Ембрі та Джаред. — Саме це я намагався сказати вам раніше, — з цими словами він копнув ніжку крісла, на якому сидів Пол.

— І? — запитав Джаред.

Джейк одразу ж посерйознішав.

— Вона хоче помститися за свого друга — але це не той чорночубий кровопивця, якого ми вбили. Каллени прикінчили її друга минулого року, і тепер вона полює на Беллу.

Це не було новиною для мене, та я все одно затремтіла.

Джаред, Ембрі та Емілія витріщилися на мене з широко роззявленими ротами.

— Але ж вона проста дівчина, — протестував Ембрі.

— А я й не кажу, що в цьому є логіка. Але саме тому вампірка увесь час обходить нас — вона мітить у Форкс.

Вони продовжували дивитися на мене з роззявленими ротами. Я схилила голову.

— Чудово, — сказав Джаред нарешті, кутики його рота почали загинатися в посмішці. — Тепер у нас є наживка.

Зі швидкістю світла Джейкоб схопив зі столу консервний ніж і запустив його прямисінько в голову Джаред. Але реакція Джаред була швидша, ніж я могла собі уявити, і він упіймав ніж просто перед обличчям.

— Белла не наживка.

— Ну, ти ж знаєш, що я мав на увазі, — відтяв Джаред, не розгубившись.

— Отже нам треба змінити плани, — сказав Сем, не звертаючи уваги на сварку. — Спробуємо, так би мовити, викопати кілька ям і подивимося, чи потрапить вона в них. Нам треба

розділитися, хоча мені й не до вподоби така ідея. Але якщо вона й справді полює на Беллу, то швидше за все не буде нападати на нас поодинці.

— Скоро до нас приєднається Квіл,— пробурмотів Ембрі.— Тоді ми зможемо поділитися порівну.

Раптом усі схилили голови. Я подивилася на Джейкоба, на його обличчі читалася безнадія, як і вчора по обіді у нього на подвір'ї. Незважаючи на те, що зараз тут, на цій маленькій кухні, вони були цілком задоволені своєю долею, ніхто з них не бажав такого своєму другові.

— Не варто на це розраховувати,— сказав Сем тихо, а тоді продовжив своїм звичним голосом: — Пол, Джаред та Ембрі візьмуть на себе зовнішній периметр, а Джейкоб і я — внутрішній. Закінчимо тільки тоді, коли впіймаємо її.

Я помітила, що Емілії не сподобалася ідея Сема розділитися на маленькі групи. Її тривога передалася мені, і я подивилася на Джейкоба.

Сем прослідкував за моїм поглядом.

— Джейкоб уважає, буде ліпше, якщо ти проводитимеш якомога більше часу в Ла-Пуші. Їй не спаде на думку шукати тебе тут.

— А як же Чарлі? — запитала я.

— Березневе божевілья — себто полювання на вовків — іще триває,— сказав Джейкоб.— Гадаю, Біллі та Гаррі зуміють утримувати його тут у неробочий час.

— Заждіть,— мовив Сем, піднявши руку. Він подивився на Емілію, а тоді знову на мене.— Звісно, ідея Джейкоба непогана, але ти повинна вирішити все сама. Ти маєш серйозно обміркувати ризикованість обох варіантів. Сьогодні вранці ти мала змогу побачити, як легко прості речі перетворюються на реальну загрозу і як швидко виходять із-під контролю. Якщо ти вирішиш залишитися з нами, я не можу дати ніяких гарантій щодо твоєї безпеки.

— Я не заподію їй шкоди,— пробурмотів Джейкоб, потупившись у землю.

— Якщо є якийсь інше місце, в якому ти почувашся безпечно...— продовжив Сем, проігнорувавши слова Джейкоба.

Я закусила губу. Де мені безпечно і де я не становитиму загрози для інших? Я знову відмовилася від ідеї вплутувати сюди Рене — в це безглузде полювання, мішенню якого є я...

— Я не хотіла би, щоб Вікторія звернула ще кудись,— прошепотіла я.

Сем кивнув.

— І то правда. Нехай вона залишається на нашій території, де ми зможемо легко з нею покінчити.

Я здригнулася. Найменше я хотіла, щоб Джейкоб чи будь-хто з цих хлопців спробував *покінчити* з Вікторією. Я подивилася на обличчя Джейка; воно розслабилося й було майже таким, як я пам'ятала його ще до всіх цих вовчих штукочок і небезпечних ідей щодо полювання на вампірів.

— Бережи себе, гаразд? — мовила я, відчуваючи, як до мого горла підступає клубок.

Хлопці заходилися голосно висловлювати своє здивування. Всі вони сміялися з мене — всі, окрім Емілії. Наші погляди зустрілися, і я раптом помітила гармонію в її знівечених рисах. Її обличчя було досі прегарним, але на ньому з'явилася ще гірша тривога, ніж на моєму. Мені довелося відвернутися, тому що безмежна любов, яка ховалася за цією турботою, могла знову змусити мене страждати.

— Обід готовий,— оголосила вона, і всі стратегічні розмови припинилися. Хлопці розсілися навколо круглого столу — який здавався замаленьким і міг зламатися під їхньою вагою — й почали поглинати омлет зі сковороди з блискавичною швидкістю. Емілія їла разом зі мною, опершись на стійку, уникаючи безладу за спільним столом, і дивилася на всіх них люблячими очима. З її виразу можна було легко здогадатися, що це її родина.

Хай там як, а це було не зовсім те, чого я очікувала від зграї вовкулак.

Решту дня я провела в Ла-Душі, в будинку Біллі. Він залишив повідомлення на автовідповідачі та у відділку, і Чарлі з'явився саме на вечерю, захопивши з собою дві піци. Добре, що він узяв найбільші, бо Джейкоб розправився з однією з них самотужки.

Я помітила, як увесь вечір Чарлі підозріло дивився на нас обох, особливо на вельми зміненого Джейкоба. Він запитав про волосся; Джейкоб просто знизав плечима та сказав, що так йому зручніше.

Я знала, щойно ми з Чарлі поїдемо додому, Джейкоб знову перетвориться на вовка, як і раніше. Він і його брати тепер

будуть завжди наготові, шукаючи слідів повернення Вікторії. Та оскільки минулої ночі вони прогнали її з гарячих джерел — якщо вірити Джейкобу, вони переслідували її до кордону з Канадою, — вона появиться не скоро.

Але я навіть не сподівалася на те, що вона здалася й відступила. Мені так ніколи не щастить.

Після вечері Джейкоб провів мене до пікапа й довго стояв біля вікна, чекаючи, поки Чарлі сяде в машину першим.

— Цієї ночі можеш спати спокійно, — сказав Джейкоб, поки Чарлі вовтузився з ременем безпеки. — Ми будемо поруч і за всім наглянемо.

— Я не хвилююся за себе, — запевнила я його.

— Ти дурненька. Полювати на вурдалаків — це весело. Це краще, ніж усе інше.

Я похитала головою.

— Якщо я дурненька, то ти неврівноважений бовдур.

Він засміявся.

— Тобі треба відпочити, Белло, люба. Ти маєш утомлений вигляд.

— Я спробую.

Чарлі почав нетерпляче сигналити.

— Побачимося завтра, — сказав Джейкоб. — Прокинешся — й одразу до мене.

— Обіцяю.

Чарлі їхав слідом за мною. Я майже не звертала уваги на вогні в задньому дзеркалі. Я думала, де зараз Сем та Джаред, Ембрі та Пол, чи встиг Джейкоб приєднатися до них.

Коли ми приїхали додому, я поспішила до сходів, але Чарлі випередив мене.

— Що відбувається, Белло? — запитав він, перш ніж я спромоглася втекти. — Я думав, що Джейкоб вступив у банду і що ви посварилися.

— Ми вже помирилися.

— А банда?

— Не знаю — хто може зрозуміти підлітків? Вони такі загадкові. Та я зустрілася з Семом і його нареченою Емілією. Вони здалися мені дуже гарними людьми, — я знизала плечима. — Мабуть, це було просто якесь непорозуміння.

Вираз його обличчя змінився.

— Я й не знав, що вони з Емілією нарешті офіційно оголошили про це. Добре. Бідолашна дівчина.

— А ти знаєш, що з нею трапилося?

— Її скалічив ведмідь, на півночі, в сезон нересту лосося,— жахлива трагедія. Це трапилося понад рік тому. Я чув, що Сем дуже важко переніс це.

— Просто жахливо,— повторила я. Понад рік тому. Б'юсь об заклад, що це трапилося тоді, коли в Ла-Пуші був іще тільки один вовкулака. Я здригнулася на думку про те, як Сем почуває себе щоразу, коли дивиться в лице Емілії.

Тієї ночі я довго не могла заснути, намагаючись проаналізувати день, що минув. Обід у домі Біллі з Джейкобом та Чарлі, довгий вечір у будинку Блеків, кухня Емілії, де я з такою тривогою чекала на Джейкоба, жахливий двобій вовкулак, розмова з Джейкобом на пляжі.

Я думала про те, що Джейкоб сказав сьогодні вранці про лицемірство. Я довго обмірковувала його слова. Я не могла змиритися з думкою про те, що я лицемірка, але який сенс обманювати саму себе?

Я скрутилася калачиком. Ні, Едвард не вбивця. Навіть у своєму темному минулому він ніколи не вбивав, принаймні невинних.

А що, коли вбивав? А що, коли в той час, що я не знала його, він був таким, як і всі вампіри? А може, тоді люди також зникали безвісти, як от зараз? Чи зупинило б це мене?

Я сумно похитала головою. («Любов — узагалі нелогічна річ,— нагадала я собі.— Що дужче ти любиш когось, то менше логіки в твоїх учинках».)

Я перевернулася на другий бік і спробувала думати про щось інше — про Джейкоба та його братів, які зараз полюють у темряві. Я заснула, уявляючи вовків, невидимих уночі, які захищають мене від небезпеки. Мені наснилося, що я знову стою в лісі, але цього разу я вже не блукала. Я тримала Емілію за знівечену руку, і ми стояли в темряві, тривожно чекаючи, коли повернуться додому наші вовкулаки.

РОЗДІЛ 15. СТИБОК

У ФОРКС знову прийшла весна. Прокинувшись у понеділок вранці, я пролежала кілька хвилин у ліжку, намагаючись усвідомити це. Минулої весни на мене також полював вурдалак. Сподіваюся, що це не стане свого роду поганою традицією.

Я знала про все, що діється в Ла-Пуші. Майже увесь недільний день я провела на узбережжі, поки Чарлі проводив час із Біллі в будинку Блеків. Всі думали, що я з Джейкобом, але у нього були інші справи, тож я блукала пустинним пляжем на самоті, приховуючи це від Чарлі.

Коли Джейкоб заскочив на хвилинку, щоб перевірити, чи зі мною все гаразд, він вибачився за те, що залишив мене саму. Сказав, що, як правило, його графік не такий щільний, але поки Вікторія на волі, вовки повинні бути насторожі.

Доки ми гуляли пляжем, він увесь час тримав мене за руку.

Це змусило мене замислитися над тим, що мав на увазі Джаред, кажучи, що Джейкоб вплатив свою «подружку». Гадаю, збоку все виглядало саме так. Та поки ми з Джейкобом знаємо, що діється насправді, я не повинна забивати собі голову схожими припущеннями. Можливо, вони й не турбували б мене, якби Джейкобу не було до вподоби те, що такі чутки з'являються. Але його рука була така м'яка, вона зігрівала мене, тож я не заперечувала.

Я працювала у вівторок по обіді — Джейкоб їхав за мною на своєму мотоциклі, щоб переконатися, що зі мною все гаразд, і Майк помітив це.

— Ти зустрічаєшся з тим підлітком із Ла-Пуша? З тим другокласником? — запитав він, не приховуючи відрази.

Я знизала плечима.

— Ні — в прямому сенсі слова. Але ми бачимося дуже часто, ми проводимо багато часу разом. Він мій найкращий друг.

Майк сильно примружився.

— Не обманюй себе, Белло. Хлопчина закохався в тебе по самі вуха.

— Я знаю, — зітхнула я. — Життя — складна штука.

— А дівчата жорстокі, — мовив Майк ледь чутно.

Я подумала, що було зовсім неважко зробити таке припущення.

Того вечора Сем з Емілією приєдналися до нас із Чарлі під час десерту в будинку Біллі. Емілія принесла торт, який оцінив навіть такий гурман, як Чарлі. Я бачила, поки розмова текла своїм звичним руслом, зачіпаючи загальні теми, всі підозри Чарлі щодо банди Ла-Пуша поступово розвіялися.

Ми з Джейкобом утекли раніше, щоб залишитись наодинці. Ми пішли в гараж і сіли на заднє сидіння його машини. Джейкоб поклав голову на спинку сидіння, і на його обличчі з'явилися сліди втоми.

— Тобі треба трохи поспати, Джейку.

— Я уже близький до цього.

Він потягнувся і взяв мене за руку. Його шкіра палала.

— Це одна з ваших вовчих штучок? — запитала я. — Я маю на увазі гарячку.

— Так. Температура нашого тіла трохи вища, ніж у звичайних людей. Приблизно сто вісім, сто дев'ять градусів За Фаренгейтом⁸. Я більше ніколи не мерзну. І можу ходити ось так, — він показав на свій голий торс, — навіть у хурделицю — і нічого. Торкнувшись мене, сніжинки перетворюються на дощ.

— Ваші рани швидко загоюються — це також особливість вовків?

— Ага, хочеш подивитися? Це класно, — його очі розширилися, і він засміявся. Тоді Джейкоб перегнувся через мене й покопирсався в бардачку. За кілька секунд він дістав звідти маленький складаний кишеньковий ніж.

— Ні, я не хочу на це дивитися! — закричала я, щойно усвідомила, що саме він збирається робити. — Забери його звідси!

⁸ Близько 42-43°C.

Джейкоб захихотів, але все-таки поставив ніж назад.

— Чудово. Добре, що наші рани гояться самі, адже ми не можемо звернутися до лікаря з температурою, яка для нормальної людини є смертельною.

— Ні, не можете... — я подумала якусь мить. — І ти такий великий — це також впливає на ваші можливості? Тому ви всі так хвилюєтеся за Квіла?

— Не тільки через це, а ще й тому, що його дід каже, на чолі у внука можна смажити яєшню, — на обличчі Джейкоба з'явився вираз безнадії. — Тепер уже недовго. Немає певного віку... до якого ти можеш рости й рости, а тоді раптом... — він замовк, і перш ніж заговорив знову, минуло кілька хвилин. — Іноді, коли ти справді засмучений або щось тебе хвилює, це може стати поштовхом. Та я не був засмучений — я був щасливий, — він гірко усміхнувся. — Через тебе. Ось чому це не трапилося зі мною раніше. Воно просто накопичувалося в мені — я був, наче бомба сповільненої дії. Знаєш, як усе сталося? Я приїхав додому після фільму, і Біллі сказав, що я маю кепський вигляд. Ось і все, а я зірвався. Я не стримався і вибухнув — і перевернувся на вовка. Я ледь не роздер його обличчя — обличчя свого рідного батька!

Він затремтів і зблід.

— Невже все так погано, Джейку? — запитала я тривожно. Якби ж я могла хоч якось допомогти! — Ти нещасний?

— Ні, я не нещасний, — сказав він. — Вже більше ні. Тепер ти все знаєш. А раніше було дуже важко, — він нахилився до мене, його підборіддя торкнулося вершечка моєї голови.

Якийсь час він мовчав, а я все гадала, про що він думає. Може, краще мені цього не знати.

— А що було найважче? — прошепотіла я, досі бажаючи допомогти йому.

— Найважче... усвідомлювати, що я не можу контролювати себе, — сказав він повільно. — Відчувати, що я не можу бути впевнений у собі — що, можливо, тобі *не варто* бути біля мене, і всім іншим також треба триматися подалі. Так наче я чудовисько, яке може поранити когось. Ти бачила Емілію. Сем утратив контроль над собою лише на одну мить... А вона стояла заблизько. А тепер уже нічого не можна виправити. Я чую його думки — я знаю, як він відчувається...

— Ну, хто ж захоче бути нічним кошмаром, почварою?

— А ще мені це вдається так легко, я перевертаюсь краще, ніж будь-хто з них — невже це робить мене менше людиною, ніж Ембрі чи Сем? Іноді мені стає страшно, що я втрачаю себе.

— А це важко? Знаходити себе знову?

— Спочатку,— сказав він.— Потрібно трохи практики, мені робити це набагато легше.

— Чому? — поцікавилася я.

— Тому що Ефраїм Блек був дідом мого батька, а Квіл Атеара був дідом моєї матері.

— Квіл? — запитала я здивовано.

— Його прадід,— пояснив Джейкоб.— Квіл, якого ти знаєш,— мій троюрідний брат.

— Але чому так важливо, ким були твої прадіди?

— Тому що Ефраїм і Квіл полювали в останній зграї. Левій Юлі був третім. У мені тече кров обох сімей. У мене не було жодного шансу. Так само, як і у Квіла.

Риси його обличчя спохмурнілі.

— А що найкраще зі всього цього? — запитала я, сподіваючись хоч трохи розвеселити його.

— Найкраще,— сказав він, несподівано усміхнувшись,— це *швидкість*.

— Навіть краще, ніж на мотоциклі?

Він захоплено закивав.

— Навіть не порівняти.

— Як швидко ти можеш..?

— Бігати? — закінчив він моє запитання.— Досить швидко. Ну, як тобі пояснити? Ми зловили... як його звати? Лорана? Гадаю, так ти швидше, ніж будь-хто інший, уявиш це.

Це й справді багато що означало. Я не могла уявити цього — що вовки бігають швидше за вампірів. Каллени бігали так прудко, що ставали невидимими.

— То розкажи мені щось, чого я не знаю,— попросив він.— Щось про вурдалаків. Як ти вела себе з ними? Чи було тобі страшно?

— Ні,— мовила я різко.

Мій тон змусив його замислитися.

— Скажи, а чому твій кровопивця вбив того Джеймса? — раптом запитав він.

— Джеймс намагався вбити мене — для нього це була гра. Він програв. Пам'ятаєш, як минулої весни я лежала в лікарні у Феніксі?

Джейкоб заचाїв подих.

— Невже він підібрався так близько?

— Він підібрався дуже, дуже близько,— з цими словами я торкнулася серпика шраму на руці. Джейкоб помітив це, бо тримав мене за цю руку.

— Що це? — він нахилився, щоб оглянути мою праву руку.— Це той смішний шрам, холодний.

Він нахилився нижче, уважніше роздивився його й зненацька почав важко дихати.

— Так, це те, про що ти думаєш,— сказала я.— Джеймс укусив мене.

Він витріщився на мене, на його обличчі з'явився дивний вираз — бронзова шкіра набрала коричневого відтінку. Він виглядав так, наче йому стало зле.

— Але якщо він укусив тебе?.. Невже ти не повинна була? — він запнувся.

— Едвард урятував мене двічі,— прошепотіла я.— Він висмоктав отруту з рани — ну, знаєш, як від укусу гримучої змії...— я здригнулася від різкого болю в грудях.

Та я не єдина здригнулася. Поруч сидів Джейкоб, і він також тремтів усім тілом. Навіть машина трусилася.

— Обережно, Джейку. Спокійніше. Заспокойся.

— Так,— відповів він, важко дихаючи.— Заспокоїтись,— він швидко похитав головою. За якусь мить у нього тремтіли тільки руки.

— З тобою все гаразд?

— Ага. Майже. Розкажи мені ще щось. Мені треба переключитися на щось інше.

— Що ти хочеш знати?

— Ну, не знаю,— він заплющив очі, намагаючись зосередитися.— Розкажи про якісь суперздібності. Чи був іще хтось із Калленів наділений якимсь... незвичайним талантом? Таким, як читання думок?

Я вагалася якусь мить. Я відчувала, що він запитує це не просто з цікавості, він збирає інформацію про супротивника. Та який сенс приховувати те, що мені відомо? Тепер

це не має ніякого значення, а йому допоможе контролювати себе.

Я почала швидко говорити, перед очима постало знівечене обличчя Емілії, від якого волосся на моїх руках ставало дибки. Не можу уявити, як червонувато-бурий вовк вміститься в кабіні Фольксвагена — якщо Джейкоб перевернеться зараз, він розтрощить увесь гараж.

— Джаспер міг... впливати на емоції інших людей. Не в поганому сенсі, а щоб заспокоїти когось. Мабуть, він зумів би допомогти Полу, — додала я, намагаючись трохи подразнити його. — Аліса могла бачити те, що станеться. Ну, майбутнє, але не зовсім точно. Вона бачила речі, які людина могла сама виправити, вчинивши по-іншому.

Наприклад, вона бачила, як я помираю... А ще вона бачила, що я стала однією з них. Жодне з цих видінь не збулося. А дещо ніколи не збудеться...

У мене голова пішла обертом. Мені стало важко дихати, наче бракувало кисню. Ніби у мене зникли легені.

Джейкоб уже повністю взяв себе в руки й тихо сидів біля мене.

— Навіщо ти робиш це? — запитав він. Він легенько потягнув мене за руку, яку я мимоволі притиснула до грудей, але здався, коли я почала опиратися. Я навіть не зрозуміла, коли це я встигла притиснути руку до грудей. — Ти завжди робиш так, коли ти засмучена. Чому?

— Мені боляче згадувати про них, — прошепотіла я. — Так наче я не можу дихати... так наче мене розриває на шматки...

Аж дивно, як багато я могла розказати Джейкобу зараз. У нас більше не було таємниць одне від одного.

Він погладив мене по голові.

— Все гаразд, Белло, все гаразд. Я більше не питатиму про це. Вибач.

— Все гаразд, — сказала я, задихаючись. — Це стається постійно. Тут немає твоєї провини.

— А ми чудернацька парочка, еге ж? — сказав Джейкоб. — Жоден із нас не може навести лад у своїй душі.

— Жаль, — погодилася я, досі важко дихаючи.

— Зате ми маємо одне одного, — сказав він, і ця думка заспокоїла його.

Я також трохи заспокоїлася.

— І то правда, — погодилася я.

Коли ми були разом, усе було добре. Але Джейкоб повинен був виконувати жахливу, небезпечну роботу, тож часто я була змушена проводити час у Ла-Пуші наодинці зі своїми страхами й тривогами.

Я почувалася незручно щоразу, коли змушена була сидіти в хаті Біллі. Я готувалася до контрольної з математики, що мала відбутися наступного тижня, але не могла займатися математикою постійно. Коли мені нічого було робити, я відчувала, що повинна заговорити до Біллі — тиск звичайних правил увічливості. Та Біллі не любив багато балакати, тож відчуття ніяковості все росло й росло.

Для різноманітності я спробувала посидіти з Емілією в середу по обіді. Спочатку все було добре. Емілія була весела дівчина, якій довго не сиділося на місці. Я тинялася за нею, поки вона пурхала по хаті й маленькому дворику, то натираючи й без того чисту підлогу, то виполюючи малесенькі бур'янці, то ремонтуючи поламані дверні завіси, то натягуючи вовняні нитки на старенький ткацький верстат, то готуючи, як завжди, вечерю. Вона трохи скаржилася на те, що хлопці сильно виростили, а тому зріс і їхній апетит, але було видно, що їй приносить задоволення турбуватися про них. Із нею мені було дуже легко — зараз ми обоє були подружками вовків.

Та за кілька годин повернувся Сем. Я затрималася всього на пару хвилин, щоб переконатися, що з Джейкобом усе гаразд і що немає новин про Вікторію, а тоді миттю зникла. Їх оточувала аура кохання й розуміння, і вона була настільки щільною, що її не можна було пробити.

Тож мені не залишалося нічого іншого, як блукати туди-сюди скелястим берегом.

Самотність не для мене. Завдяки нашим із Джейкобом відвертим розмовам я тепер могла говорити й думати про Калленів скільки завгодно. Хоч як я намагалася відволікатися, а все одно думала про них. У мене ж було про що міркувати: я справді дуже хвилювалася за Джейкоба та його братів-вовків; мене жахала думка про те, що Чарлі та багато інших блукають лісами, гадаючи, що вони полюють на звірів; наші з Джейкобом стосунки прогресували, хоча мені цього не хотілося, але я не знала,

що робити,— жодна з цих гідних уваги й нагальних думок не могла надовго відвернути мене від болю в грудях. Зрештою я не змогла йти далі, бо мені стало важко дихати. Я сіла на підсохлий уламок скелі та скрутилася калачиком, поклавши голову на коліна.

Саме в такій позі Джейкоб знайшов мене, і судячи з виразу його обличчя, він усе зрозумів.

— Вибач,— мовив він одразу. Він допоміг мені встати й обняв руками за плечі. До того часу я й не усвідомлювала, що замерзла. Від його тепла я аж затремтіла, але біля нього я могла хоча би нормально дихати.

— Я зіпсував твої весняні канікули,— сварив себе Джейкоб, поки ми гуляли пляжем.

— Ні, не зіпсував. У мене й так не було жодних планів. І взагалі я не люблю весняні канікули.

— Завтра вранці я візьму відгул. Інші впораються й без мене. Ми зробимо щось веселе.

Зраз у моєму житті це слово здавалося недоречним, мало-зрозумілим і навіть дивним.

— Веселе?

— Повеселитися — ось що тобі потрібно. Гм...— він подивився на важкі сірі хвили, він досі вагався. Його очі уважно вивчали горизонт, коли раптом на них найшло натхнення.— Придумав! — закричав він.— Я виконаю ще одну свою обіцянку.

— Що ти маєш на увазі?

Він відпустив мою руку й показав на південь, де закінчувався плоский кам'янистий серп узбережжя і починалися скелі.

— Хіба я не обіцяв, що візьму тебе з собою пірнати зі скель? Я затремтіла.

— Так, буде холодно — але не так холодно, як сьогодні. Відчуваєш, як змінюється погода? А тиск? Завтра буде тепліше. Ну що, згідна?

Темна вода була не дуже привабливою, і під цим кутом скелі здавалися ще вищими, ніж завжди.

Але я уже кілька днів не чула голосу Едварда. Мабуть, це і є одна з моїх проблем. Я засильно залежала від своїх галюцинацій. Мені ставало значно гірше, коли я довго не чула його голосу. А стрибки зі скель обов'язково виправлять ситуацію.

— Звісно, я згідна. Це буде весело.

— Але це побачення, — сказав він і пригорнув мене рукою за плечі.

— Домовилися. А тепер давай вкладамо тебе спати.

Мені не подобалося, як постійні круги під очима починали в'їдатися в його шкіру.

Наступного дня я прокинулася дуже рано й закинула в кузов змінний одяг. Мені здавалося, що Чарлі не схвалить сьогоднішній план дій, зрештою, як і мотоцикл.

Ідея забути про щоденні переживання і страхи майже збуджувала мене. Можливо, буде й *справді* весело. Побачення з Джейкобом, побачення з Едвардом... Я засміялася сама до себе. Що б там Джейкоб не говорив про те, що ми — чудернацька парочка, насправді ненормальна тільки я. Адже для мене вовкулака не був чимось ненормальним.

Я думала, що Джейкоб чекатиме на мене надворі, він робив так щоразу, коли мій шумний двигун сповіщав його про моє прибуття. Не побачивши його, я вирішила, що він досі спить. Нічого страшного, я зачекаю — нехай відпочине. Йому потрібен здоровий сон, а тим часом надворі хоч трохи потеплішає. Джейкоб мав рацію щодо погоди; вночі вона зовсім змінилася. Товстий шар хмар тиснув на повітря, було майже душно; потепліло, і я залишила светр у машині.

Я тихенько постукала в двері.

— Заходь, Белло, — сказав Біллі.

Він сидів за кухонним столом і доїдав холодну кашу.

— Джейк досі спить?

— Е ні, — поклав він ложку на стіл, і його брови вигнулися.

— Що трапилося? — запитала я. З його виразу було зрозуміло: *щось* таки трапилося.

— Ембрі, Джаред і Пол напали на свіжий слід сьогодні вранці. Сем і Джейк вирушили на допомогу. Сем подумав, що вона сховалася в горах. Тепер у них непоганий шанс покінчити з усім цим.

— О ні, Біллі, — прошепотіла я. — О ні.

Він тихо засміявся.

— Невже тобі так подобається в Ла-Пуші, що ти вирішила продовжити термін свого ув'язнення тут?

— Не жартуйте так, Біллі. Це занадто страшно, щоб бути смішним.

— Ти права, — погодився він усе ще самовдоволено. З виразу його старих очей не можна було нічого зрозуміти. — Вони дуже підступні.

Я закусила губу.

— Але це не так небезпечно для них, як ти гадаєш. Сем знає, що робить. Тобі варто турбуватися лише про себе. Вампірка не хоче битися з ними. Вона просто намагається знайти шлях, щоб обминути їх і... дістатися до тебе.

— Звідки Сем знає, як чинити? — запитала я, не звертаючи уваги на його турботу про мене. — Вони вбили тільки одного вурдалака — може, їм просто поталанило.

— Ми ставимося до нашої роботи дуже серйозно, Белло. Ми ніколи ні про що не забуваємо. Все, що їм потрібно знати, передавалося від батька до сина з покоління в покоління.

Ці слова не дуже заспокоїли мене. Спогади про дику, прудку, немов кішка, смертоносну Вікторію були занадто свіжі. Якщо їй не вдасться обійти вовків, вона спробує прорватися *крізь* них.

Біллі знову взявся до свого сніданку; я сіла на диван і почала безцільно цокати по телеканалах. Та це тривало зовсім недовго. Я відчула напад клаустрофобії: кімната була дуже маленька, і я не могла бачити, що діється за заштореними вікнами.

— Я буду на узбережжі, — сказала я коротко й поквапилася до дверей.

На свіжому повітрі мені не стало ліпше, як я сподівалася. Хмари тиснули своєю вагою, що зовсім не полегшило нападу клаустрофобії. Ліс, яким я йшла до пляжу, здавався зовсім порожнім. Я не бачила жодної тварини — ані птахів, ані білок. Я не чула співу пташок. Але ця тиша була якась моторошна; жодний порив вітерцю не гойдав гілок дерев.

Я знала, що все це — наслідок спекотливої погоди, але від усвідомлення цього мені не ставало легше. Тиск важкого тепло-го повітря був відчутний навіть для мого людського організму, він наводив на думку — дещо намічається у Міністерстві Гроз та Ураганів. Один погляд на небо — і не залишилося ніякого сумніву; незважаючи на відсутність вітру, хмарки повільно збивалися до купи. Найнижчі хмари були темно-сірі, але з-за скель виднілися яскраво-червоні спалахи. Схоже на те, що небеса готують лютий план на сьогодні. Навіть тварини поховалися.

Щойно я прийшла на узбережжя, як одразу пожаліла, що зробила це — я вже сита по горло цим місцем. Я збувала тут майже кожен день, блукаючи наодинці сама з собою. Хіба це відрізняється від моїх нічних кошмарів? Але куди ще податися? Я попленталася до нашого дерева й сіла, притулившись спиною до коріння. Задумливо подивилася на небо, чекаючи, коли перші краплі дощу порушать цю мертву тишу.

Я намагалася не думати про небезпеку, в якій був Джейкоб і його друзі. Тому що з Джейкобом нічого не могло статися. Сама лише ця думка була нестерпна. Я вже й так багато втратила — може, доля залишить для мене хоч краплю миру та спокою? Це було нечесно, несправедливо. Але, може, я порушила якесь невідоме правило, перетнула межу дозволеного, чим і прирекла себе? Може, це неправильно — занадто сильно захоплюватися легендами та міфами, відрікатися від людського світу. Може...

Ні. З Джейкобом нічого не трапиться. Я повинна вірити в це, інакше не зможу жити.

— Ах! — застогнала я і зіскочила з колоди. Я не могла просто так сидіти, без діла; це ще гірше, ніж блукати пустельним пляжем.

Я розраховувала на те, що сьогодні вранці почую голос Едварда. Здається, це єдине, що дало б мені сили, аби прожити цей день. Останнім часом мене знову почала турбувати болюча рана в грудях, наче хотіла відомстити за увесь той час, коли я заспокоювалася в присутності Джейкоба. Біль ставав нестерпним.

Хвилі накочувалися дедалі сильніше, розбиваючись об скелі, але було досі безвітряно. Я відчувала, як на мене тисне грядущий шторм. Навколо все кружляло, але там, де я стояла, було спокійно. Повітря дивним чином наелектризувалося — я навіть відчувала, як електризується моє волосся.

Вдалині хвилі були набагато більші, ніж біля берега. Я бачила, як вони розбиваються об скелі, здіймаючи в повітря великі білі хмари морської піни. Вітру досі не було, хоча хмари прискорили рух. Це виглядало якось надприродно — наче хмари рухалися самі собою. Я затремтіла, хоча й здогадувалася, що це через тиск.

На тлі синювато-сірого неба скелі здавалися зовсім чорними. Дивлячись на них, я згадала той день, коли Джейкоб розказав мені про Сема та його «банду». Я подумала про хлопців-

вовкулак, які стрибають у пустоту. Образ тіл, які спіраллю летять у воду, досі чітко зберігся в моїй пам'яті. Я уявила цілковиту свободу, яку дарує вільне падіння... Уявила, як у голові моїй звучатиме Едвардів голос — такий злий, оксамитовий, ідеальний... У грудях ще сильніше защеміло.

Повинен бути якийсь спосіб покінчити з цим раз і назавжди. З кожною секундою біль ставав дедалі нестерпнішим. Я подивилася на скелі й величезні хвилі, які з шумом розбивалися об них.

А чому би й ні? Чому б не покінчити з цим просто зараз?

Джейкоб обіцяв мені пірнання зі скелі, хіба ні? Хіба варто відмовлятися від такої необхідної мені розваги тільки тому, що Джейкоба немає поруч, — так він же ризикує власним життям! Ризикує заради мене. Якби не я, Вікторія не вбивала б людей у цій місцевості... вона робила б це десь далеко звідси. Якщо з Джейкобом щось станеться, то виною цьому буду я. Ця думка боляче вжала мене та змусила бігти до будинку Біллі, де стояв мій пікап.

Я знала, що мій шлях пролягає близько до скель, але я повинна знайти маленьку стежинку, яка виведе мене просто до обриву. Я шукала очима поворот чи роздоріжжя, знаючи, що Джейк планував пірнати з нижчої скелі, а не з самого верху, але стежина петляла єдиною лінією вгору, не залишаючи ніякого вибору. У мене не було часу спускатися вниз і починати пошуки спочатку — шторм наближався дуже швидко. Нарешті вітер торкнувся мене, хмари продовжували тиснути своєю вагою. Тільки-но я дісталася того місця, де ґрунтова доріжка розширювалася й закінчувалася проваллям, на моє обличчя впали перші краплі дощу.

Було неважко переконати себе, що немає часу шукати інше місце, — просто я хотіла пірнути з самого вершечка. Саме такий образ жив у моїй голові. Я хотіла, щоб стрибок був довгим, немов політ.

Я знала, що це найдурніший і найбезрозсудніший учинок, який мені доводилося робити в своєму житті. Ця думка змусила мене усміхнутися. Біль трохи притлумився, наче тіло відчувало, що за кілька секунд я почую голос Едварда...

Шум хвиль долинав звідкись здалека, навіть далі, ніж тоді, коли я йшла стежиною серед густих дерев. Подумавши про можливу температуру води в океані, я скривилася. Та хіба це може мене зупинити?

Здійнявся сильний вітер, закрутивши вир дощу навколо мене.

Я ступила до краю прірви, не відводячи очей від порожнечі попереду. Я йшла вперед не озираючись, мої ноги намацували гостре каміння і немов гладили його. Я глибоко вдихнула й видихнула... в очікуванні.

«Белло!»

Я усміхнулася та знову вдихнула.

Так? — відповіла я зовсім тихо, боячись, що звук мого голосу злякає прекрасну ілюзію. Голос був такий реальний, такий близький! Тільки тоді, коли Едвард не схвалював моїх учинків, я могла чути його справжній голос — такий оксамитовий і такий мелодійний — найпрекрасніший голос у світі.

«Не роби цього», — благав він.

Ти хотів, щоб я була людиною, — нагадала я йому. — *Що ж, дивись на мене.*

«Будь ласка. Заради мене».

Але ти не залишишся зі мною жодним іншим способом.

«Будь ласка», — долинув тихий шепіт крізь злісне завивання вітру, який тріпав моє волосся та змочив одяг дощем — я промокла до нитки, ніби це був уже мій другий стрибок за день.

Я перенесла вагу на кінчики пальців.

«Ні, Белло!» — тепер він злився, і його гнів був такий приемний.

Я усміхнулася, витягнула руки вперед, наче збиралася пірнати, і підставила обличчя під дощ. Але перемогла звичка, вироблена роками в закритому басейні, — спочатку ноги. Я нахилилася вперед, підготувавшись до стрибка...

І я скочила зі скелі.

Пролітаючи в повітрі, немов метеор, я заволала, та не від страху, а від задоволення. Вітер чинив опір, немов бажав здолати силу тяжіння, кидаючи мене й закручуючи в спіраль, мов ракету, яка падає на землю.

— Так! — це слово віддавалося луною в моїй голові, коли я з шумом увійшла у воду. Вона була крижана — холодніша, ніж я очікувала, холод просто паралізував мене.

Занурюючись у крижану чорну воду, я пишалася собою. У мене не було й крихти страху — тільки чистий адреналін. Справді, стрибати було зовсім не страшно. Тоді де ж небезпека?

Саме тоді мене підхопила течія.

Я так переймалася розміром скелі, її висотою, можливою небезпекою, що зовсім не подумала про те, що чекає мене в темній холодній воді. Я ніколи не думала, що справжня небезпека при-
чайлася знизу, під гнітючою товщею води.

Я відчувала, що хвилі немов борються зі мною, кидаючи мене то в один бік, то в другий, бажаючи роздерти навпіл. Я знала, як упоратися з течією: пливти паралельно берегу і ні в якому разі не боротися з течією біля узбережжя. Та що з того, якщо я не знаю, де берег!

Я навіть не знала, як випірнути.

Зусібіч мене оточувала зловісна чорна вода; не було ніякого просвітку, який би вказав мені шлях нагору. Сила тяжіння все-
сильна у боротьбі з повітрям, та у воді від неї не залишилося й сліду — я навіть не відчувала, як тону, я просто опускалася вниз. Тільки течія кидала мене час від часу туди-сюди, немов ляльку.

Я щосили старалася не дихати, міцно стиснула губи, затриму-
ючи останній ковток повітря.

І зовсім не здивувалася, коли знову появився привид Едварда. Він так багато чим завинив переді мною, а оскільки я помираю... Але я здивувалася, наскільки він був *упевнений*. Я ж збиралася тонути. Я вже тонула.

«Продовжуй пливти!» — наполегливо вмовляв мене Едвард.

Куди? Навколо не було нічого, окрім суцільної темряви. Не було куди пливти.

«Припини це негайно! — наказав він. — Не смій зупиняти-
ся! Пливи!»

Від холоду мої руки й ноги заніміли. Я більше не відчувала ударів хвиль. Тепер у мене закрутилося в голові, і я просто круж-
ляла у воді.

Але я послухалася його. Я напружила руки й ноги, щоб пли-
ти далі, рухаючись із кожним поштовхом в іншому напрямку. Це не допомогло. Який сенс продовжувати?

«Борись! — загорлав він. — Чорт тебе забирай, Белло, про-
довжуй боротися!»

Навіщо?

Я більше не хотіла боротися. І справа не в байдужос-
ті чи холоді, і не в тому, що мої втомлені руки відмовлялися

рухатися,— просто мені було добре там, де я була. Я була майже щаслива, що все закінчилося. Це найлегша зі смертей, які мені доводилося бачити. Неприродно спокійна.

Я згадала про давно застарілу фразу, що перед смертю все життя проминає перед очима. Мені поталанило значно більше. Ну, хто захоче дивитися на все це ще раз?

Я бачила його, і в мене не було снаги боротися. Його обличчя було таке ясне, навіть чіткіше, ніж у пам'яті. Моя підсвідомість зберегла пам'ять про Едварда у найдрібніших деталях, приборігши її до останнього моменту. Я бачила його довершене обличчя так чітко, ніби він і справді був там; точно такий колір шкіри, ті самі губи, лінія підборіддя, золотавий відблиск його зісних очей. Він лютував, звичайно, адже я здалася. Він міцно зціпив зуби, а його ніздрі роздувалися від люті.

«Ні! Белло! Ні!»

Вуха були заповнені крижаною водою, але я чула його голос виразніше, ніж будь-коли. Я ігнорувала зміст його слів, я просто слухала звуки його голосу. Навіщо мені боротися, якщо я така щаслива зараз? Хоча мої легені палають через нестачу повітря, а ноги оніміли від холоду, я спокійна. Я й забула, що таке справжнє щастя.

Щастя. Воно робило смерть цілком стерпною.

Та в цю мить течія підхопила мене, жбурнувши на щось тверде — на камінь, невидимий у темряві. Я щосили вдарилася об нього грудьми, немов об кусень заліза, і залишки кисню вилетіли з моїх легень, випускаючи назовні густу хмарку сірих бульбашок. Вода заповнила горло, здавлюючи й обпікаючи його. Здавалося, що залізяка тягнула мене в темряву, на дно океану, забираючи від Едварда.

Прощавай, я кохаю тебе, — це останнє, що я подумала.

РОЗДІЛ 16. ПАРИС

У НАСТУПНУ МИТЬ МОЯ ГОЛОВА ВДАРИЛАСЯ ОБ ЩОСЬ ТВЕРДЕ.

Як дивно. Я була впевнена, що тону.

Сила течії досі не послабилася. Вона кидала мене все на нові й нові скелі, які били мене по спині, ритмічно вибиваючи воду з моїх легень. Води було дуже багато, з мого рота й носа витікали цілі ріки. Сіль обпікала горло, легені палали, а в роті було багато води, і я не могла дихати, тоді як тверді скелі продовжували вдаряти мене в спину. Дивно, але я залишалася на одному місці, хоча хвилі й продовжували здійматися навколо мене. Я не могла роздивитися нічого, окрім води, яка було всюди, іноді вона сягала мого обличчя.

— Дихай! — наказав дикий стривожений голос. Почувши його, я відчула нестерпний біль, бо він не належав Едвардові.

Я не могла послухатися. Водоспад, який лився з рота, не припинявся, і я не могла вдихнути. Чорна крижана вода заповнила груди й обпікала легені.

Ще один камінь вдарився об мою спину, просто між лопатками, і з легень ринув ще один потік води.

— Дихай, Белло! Давай! — благав Джейкоб.

Перед очима замерехтіли чорні цятки, їх ставало дедалі більше, через них я нічого не бачила.

Скеля знову вдарилася мені об спину.

Та вона не була холодна, як морська вода; вона горіла на моїй шкірі. Я усвідомила, що це рука Джейкоба, — він намагається вибити воду з моїх легень. Той дивний, немов залізний камінь, що

відтягував мене до берега, був також... теплий... У голові запаморочилося, чорні цятки затулили все...

А може, я все-таки вмираю? Якщо так, то мені це не до впадоби — минулого разу було набагато легше. Зараз мене оточувала тільки темрява, не було на що дивитися. Звук розгніваних хвиль поступово затихав і занурював мене в прірву, а ще повсюди чувся свист, який, здається, лунав із моїх вух...

— Белло? — запитав Джейкоб, його голос був досі напружений, але не такий дикий, як раніше. — Білко, люба, ти чуєш мене?

В голові досі свистіло й кружало, немов приєднавшись до коловороту бурхливої води...

— Як довго вона була без тьми? — запитав хтось інший.

Цей голос не належав Джейкові, але він протверезив мене, змусив отямитися.

Я усвідомила, що досі жива. Ніяка течія не жбурляла мене туди-сюди — кружало в мене в голові. Поверхня, на якій я лежала, була рівна й нерухома. На дотик вона складалася з дрібненьких крупинок.

— Не знаю, — відповів Джейкоб досі стривожено. Судячи з голосу, він був дуже близько. Його руки, як завжди, гарячі, забирали з мого обличчя мокре волосся. — Може, кілька хвилин? Мені не знадобилося багато часу, щоб витягнути її на берег.

Тихе шипіння в моїх вухах, виявляється, не було шумом хвиль — це свист повітря, яке знову вдихають і видихають мої легені. Кожен ковток повітря обпікав — дихальні шляхи були поранені, наче я шкребла їх залізною щіткою. Але я все-таки дихала.

А ще я замерзла. Тисячі гострих крижаних голок кололи моє обличчя й руки, від чого мені ставало ще холодніше.

— Вона дихає. Зараз вона опритомніє. Треба забрати її звідси, тут холодно. Мені не подобається колір її шкіри... — цього разу я впізнала голос Сема.

— Думаєш, її можна рухати?

— Вона не пошкодила спину, коли падала?

— Не знаю.

Вони вагалися.

Я спробувала розплющити очі. Мені знадобилася аж ціла хвилина, але потім я побачила темні фіолетові хмари, які посиляли на мене крижаний дощ.

— Джейку? — прокаркала я.

Обличчя Джейкоба затулило небо.

— Ох! — зітхнув він. Обличчя його розслабилося. Очі були вологі від дощу. — Ох, Белло! З тобою все гаразд? Ти чуєш мене? Тобі щось болить?

— Т-тільки г-горло,— затинаяся я, мої губи тремтіли від холоду.

— Тоді хутчіш заберімо тебе звідси,— сказав Джейкоб. Він простягнув руки й підняв мене без найменшого зусилля — немов порожню коробку. Його груди були оголені й теплі; він згорбився, щоб затулити мене своїми плечима від дощу. Моя голова повисла на його руці. Я бездумно витріщилася на бурхливу воду, яка зловісно кидалася на пісок.

— Ти даси собі раду? — запитав Сем.

— Так, я заберу її звідси. Повертайся в лікарню. Я приєднаюся до тебе пізніше. Дякую тобі, Семе.

Голова досі йшла обертом. Спочатку я не зрозуміла жодного з його слів. Сем не відповів. Не було чутно жодного звуку, і я подумала, що Сем уже пішов.

Поки Джейк ніс мене, вода кинулася на пісок у тому місці, де я лежала, й збурунила його, немов лютувала, що мені вдалося втекти. Я втомлено вдивлялася в темну воду — і раптом моє око вловило маленький спалах вогню, що танцював посеред темного потоку далеко в бухті. Це було так дивно, що я була почала сумніватися, чи цілком отямилася. В голові досі застрягли спогади про чорну неспокійну воду — там я була така розгублена, що не могла сказати, де верх, а де низ. Така розгублена... але Джейкоб якось...

— Як ти знайшов мене? — прохрипіла я.

— Бо я шукав тебе,— відповів він. Він майже біг під дощем уздовж берега в напрямку дороги. — Я йшов по слідах, залишених колесами твого пікапа, а тоді почув, як ти кричиш... — він здригнувся. — Чому ти стрибнула, Белло? Хіба ти не помітила, що насувається буря? Невже ти не могла почекати на мене, — тепер його тон був не турботливий, а злий.

— Вибач,— промимрила я. — Це було нерозумно з мого боку.

— Так, це було справді нерозумно,— погодився він, краплі дощу злетіли з його волосся, коли він кивнув. — Послухай, може,

ти зробиш мені ласку й утримаєшся від нерозумних учинків, поки мене немає поруч? Я не зможу зосередитися, коли знатиму, що ти скачеш з обриву у мене за спиною.

— Звісно, — погодилася я. — Без проблем, — мій голос звучав так, наче я — запеклий курець. Я спробувала прокашлятися — але одразу ж поморщилася; це було рівноцінно тому, що порізати себе ножем. — Що трапилося сьогодні? Ви... знайшли її?

Настала моя черга тремтіти, хоча тут, поруч із його завжди теплим тілом, мені було зовсім не холодно.

Джейкоб похитав головою. Він досі радше біг, аніж ішов, коли попереду показалася дорога до його дому.

— Ні. Вона залишилася у воді — кровопивці мають там значну перевагу. Ось чому я щодуху мчав додому — я боявся, що вона заплутає сліди, плаваючи у воді. Ти провела так багато часу на пляжі... — він замовк, перевівши подих.

— Сем повернувся з тобою... всі решта також удома? — я сподівалася, що вони припинили пошуки.

— Так. Майже.

Я спробувала роздивитися вираз його обличчя, прижмурюючись від важких крапель дощу. Його очі були сповнені тривоги й болю.

Слова, які раніше нічого не значили, раптом набрали сенсу.

— Ти сказав... лікарня. Раніше, коли говорив із Семом. Когось поранено? Вона билася з вами? — мій голос підвищився аж на октаву і пролунав зовсім незнайомо через хрипкість.

— Ні, ні. Коли ми повернулися, Емілія вже чекала на нас, щоб сповістити погані новини. Це Гаррі Клірвотер. Сьогодні вранці у нього стався серцевий напад.

— Гаррі? — я похитала головою, намагаючись усвідомити, про що він говорить. — О ні! Чарлі знає?

— Так. Він також там із моїм татом.

— Із Гаррі все буде гаразд?

Очі Джейкоба знову напружилися.

— Не схоже на те.

Несподівано я відчула себе справді хворою через почуття провини — це почуття було жахливе, і все через стрибки зі скелі. Ніхто не повинен хвилюватися про мене зараз. Який невдалий час для необдуманих вчинків!

— Я можу чимось допомогти? — запитала я.

Дощ припинився. Я й не помітила, що ми прийшли до будинку Джейкоба, поки ми не опинилися всередині. Вітер щосили гримав по даху.

— Ти можеш залишитися *тут*,— сказав Джейкоб, поклавши мене на низеньку канапу.— Я маю на увазі, просто тут. Я принесу тобі якийсь сухий одяг.

Я дозволила своїм очам привычитися до темної кімнати, поки Джейкоб вертівся у своїй спальні. Невеличка вітальня здавалася такою порожньою без Біллі, майже спустошеною. Панувала дивна зловісна тиша — можливо, тому що я знала, де він зараз.

За кілька секунд повернувся Джейкоб. Він кинув мені купу сірого бавовняного одягу.

— Звісно, великувате для тебе, але це найкраще, що я зміг знайти. Я вийду, щоб ти могла перевдягнутися.

— Не треба нікуди йти. Я занадто втомлена, щоб рухатися. Просто залишися зі мною.

Джейкоб сів на підлогу поруч зі мною, спершись спиною на канапу. Мені стало цікаво, коли він востаннє спав. Він здавався таким самим виснаженим, як і я.

Він поклав голову на подушку поруч зі мною й позіхнув.

— Гадаю, я можу перепочити одну хвилинку...

Його очі заплющилися. Я також дозволила своїм очам заплющитися.

Бідолашний Гаррі. Бідолашна Сью. Я знала, що Чарлі буде там до останнього. Гаррі — один із його найкращих друзів. Незважаючи на песимізм Джейка, я щиро сподівалася, що Гаррі видряпається. Заради Чарлі. Заради Сью, Лі й Сета...

Канапа Біллі стояла близько від обігрівача, і тепер я зігрілася, незважаючи на мокрий одяг. Крім того, мої легені боліли, й мене тягнуло в сон. Я подумала, чи правильно буде, якщо я зараз засну... чи я просто намагалася таким чином втекти від проблеми?.. Джейкоб почав тихенько хропіти, й цей звук вплинув на мене, як коліскова. Я швидко заснула.

Вперше за довгий час мій сон був нормальним сном. Просто нечіткі образи, думки, спогади про минуле — сліпучо-яскраве сонце Фенікса, обличчя моєї матері, старий дерев'яний будинок, вицвіле покривало, дзеркальна стіна, вогонь у темній воді... Картинки змінювали одна одну, і я одразу ж забувала про попередню.

Проте остання картинка застрягла у моїй голові. Вона була беззмістовна — просто набір образів. Ніч, балкон, у небі повис круглий місяць. Я бачила дівчину в нічній сорочці, вона перехилилася через бильце й балакає сама до себе.

Яксь маячня... але коли я поступово прокинулася, на думку мені спала Джульєтта.

Джейкоб досі спав; він сповз на підлогу, а його дихання було рівне й глибоке. Зараз у хаті стало ще темніше, за вікном була також ніч. Моє тіло задерев'яніло, але було теплим і майже сухим. Горло пекло щоразу, коли я вдихала.

Мені закортіло підвестися — принаймні для того, щоб попити. Але моє тіло хотіло лежати тут нерухомо і ніколи не ворухитися знову.

Замість того, щоб рухатися, я ще трохи подумала про Джульєтту.

Я подумала: а що б вона робила, якби Ромео покинув її, але не тому, що його вигнали з країни, а тому, що він утратив до неї інтерес? Або якби Розаліна дала йому час і він передумав? А що, якби замість того, щоб одружитися з Джульєттою, він просто б зник?

Гадаю, я знаю, як би почувалася Джульєтта.

Вона б не повернулася до свого попереднього життя. Вона б не рухалася далі, я майже впевнена в цьому. Навіть якби вона дожила до старості, щоразу, заплющуючи очі, вона би бачила Ромео. З часом вона змирилася б із цим.

Я подумала, що зрештою вона могла б вийти заміж за Париса — тільки тому, що її просили про це батьки і щоб зберегти мир. Ні, швидше за все, вона б не зробила цього. Але зрештою в п'єсі майже не згадується про Париса. Він був просто фігурою другого плану — таке собі тло, загроза, ще один претендент на її руку.

А що, коли це не вся правда про Париса?

А що, коли Парис був другом Джульєтти? Її найкращим другом? А що, коли він був єдиним, кому вона могла повністю довіритися й розказати про зв'язок із Ромео? Людиною, яка справді розуміла її й зуміла повернути її до життя? Може, він був терплячим і добрим? А може, він турбувався про неї? А що, коли Джульєтта знала, що не зможе жити без нього? Можливо, він і справді любив її і хотів, щоб вона була щасливою?

І... що, коли вона також любила Париса? Не так, як Ромео. Звісно, що не так. Але достатньо для того, щоб також зробити його щасливим?

Повільне, глибоке дихання Джейкоба було єдиним звуком у кімнаті — як колискова для дитини, як скрип крісла-гойдалки, як цокання старого годинника, коли нікуди не треба поспішати... Це заспокоювало мене.

Якби Ромео справді пішов і ніколи не повернувся, хіба мало б значення те, чи розгляне Джульєтта пропозицію Париса? Можливо, вона би спробувала підібрати уламки життя, що залишилося позаду. Можливо, для неї це було б настільки близько до щастя, наскільки вона могла собі це дозволити.

Я зітхнула, а тоді застогнала — подих боляче шкрябав горло. Я занадто уважно вчитувалася в цю історію. Ромео ніколи б не передумав. Ось чому люди досі пам'ятають його ім'я в парі з її іменем: Ромео і Джульєтта. Ось чому це хороша історія. Історія, де «Джульєтту покинули, і вона пов'язала свою долю з Парисом», ніколи б не очолила списки бестселерів.

Я знову заплющила очі й занурилася в сон, дозволивши своїм думкам блукати подалі від дурної п'єси, про яку я більше не хотіла міркувати. Натомість я подумала про реальність — про стрибок зі скелі і про те, який це дурний і необдуманий учинок. І не тільки про скелю, але й про мотоцикли і про мою безвідповідальність в цілому. А що, коли б зі мною щось трапилось? Що тоді було б із Чарлі? Серцевий напад Гаррі раптом змусив мене подивитися на все по-новому й обрати інший шлях. Шлях, який я не хотіла помічати раніше, тому що коли я визнаю свою неправоту, це означатиме, що мені доведеться змінити й свій шлях. Та чи зможу я так жити?

Можливо. Це буде нелегко; насправді буде дуже важко відмовитися від своїх галюцинацій і намагатися поводитися, як доросла людина. Але імовірно, я повинна зробити це. І можливо, я б змогла це зробити. Якби у мене був Джейкоб.

Я не могла ухвалити таке важливе рішення ось так гарячково, просто зараз. Це занадто боляче. Краще я думатиму про щось інше.

У голові крутилися образи мого сьогоднішнього безрозсудного вчинку, хоча я й намагалася думати про щось приємне... відчуття польоту, поки я падала, чорна вода, витівки течії...

обличчя Едварда... Я затримала цей образ на деякий час. Теплі руки Джейкоба, які намагаються вбити в мене життя... І пекучий дощ, що силкується пробитися крізь фіолетові хмари... дивний вогонь на хвилях...

Було щось знайоме в цьому спалаху кольору на поверхні води. Звісно, це не міг бути справжній вогонь...

Раптом мої думки перервав шум машини, яка під'їжджала до будинку. Я чула, як вона зупинилася перед будинком, хтось відчинив, а тоді зачинив дверцята. Я подумала, що краще буде, якщо я сяду, але одразу ж передумала.

Я ледве впізнала Біллі, він говорив дуже тихо, і його голос був схожий на сердите бурчання.

Двері відчинилися, загорілося світло. Я примружилася — на якусь мить я осліпла. Джейкоб прокинувся й, ковтаючи ротом повітря, зірвався на ноги.

— Вибачте,— пробурмотів Біллі.— Ми розбудили вас?

Мої очі зосередилися на обличчі Біллі, і коли я зуміла прочитати його вираз, вони наповнилися сльозами.

— О ні, Біллі! — простогнала я.

Він повільно кивнув, його обличчя перекошилося від горя. Джейк поспішив до батька й узяв його за руку. Тепер, коли він відчував біль, його обличчя здавалося трохи дитячим — воно зовсім не пасувало до тіла дорослого чоловіка.

Сем стояв позаду Біллі, підшттовхуючи його крісло через поріг. Його звична холонокровність кудись зникла, поступившись місцем нестерпному болю.

— Мені так шкода,— прошепотіла я.

Біллі кивнув.

— Це важко для всіх.

— Де Чарлі?

— Твій батько досі в лікарні зі Сью. Треба багато... чого підготувати.

Я важко ковтнула.

— Краще я повернуся назад,— промимрив Сем і швидко зник у дверях.

Біллі висмикнув руку й покотив візок через кухню у свою кімнату.

Якусь мить Джейкоб дивився на нього, а тоді повернувся назад і знову сів на підлогу біля мене. Він схилив обличчя на руки.

Я погладила його по плечу, намагаючись підшукати влучні слова, але марно.

За якийсь час Джейкоб схопив мою долоню й притис до свого обличчя.

— Як ти почуваєшся? З тобою все гаразд? Мабуть, мені треба було відвезти тебе до лікаря чи ще кудись, — зітхнув він.

— Не хвилюйся за мене, — прокаркала я.

Він повернув голову, щоб подивитися на мене. Його очі почервоніли.

— Ти кепсько виглядаєш.

— Почуваюсь я також не дуже добре.

— Я піджену твій пікап і відвезу тебе додому — мабуть, тобі краще бути там, коли повернеться Чарлі.

— Гаразд.

Чекаючи на нього, я в'яло лежала на канапі. Біллі був ув іншій кімнаті, він мовчав. Мені здавалося, що я підглядаю у дверну щілину, спостерігаю за чужим горем.

Джейкоб упорався швидко. Рев-мого двигуна порушив тишу швидше, ніж я того чекала. Він допоміг мені встати з канапи, не промовивши й слова, і обняв мене за плечі, коли я затремтіла, вийшовши на вулицю. Джейкоб без вагань зайняв місце водія, всадивши мене поруч і міцно пригорнувши мене. Я поклала голову йому на груди.

— Як ти дістанешся додому? — запитала я.

— Я не збираюся вертатися додому. Ми досі не зловили кровопивцю, пам'ятаєш?

Я знову затремтіла, але цього разу не від холоду.

Решту дороги ми мовчали. Холодне повітря остаточно збудило мене. Мій мозок напружився, він працював дуже швидко.

А що, коли...? Як правильно вчинити?

Тепер я не могла уявити собі життя без Джейкоба — я не хотіла навіть думати про це. Якимсь чином він став невід'ємною частиною мого існування. Проте залишити все так, як воно є... було б жорстоко — здається, в цьому звинуватив мене Майк?

Я згадала, як хотіла, щоб Джейкоб був моїм братом. Тепер я збагнула: все, що мені потрібно, — це мати законне право на нього. Зараз він обнімає мене не зовсім по-братському. Але мені добре — тепло, спокійно та звично. Безпечно. Джейкоб — безпечне пристановище.

Я могла би заявити на нього своє право. Це у моїй владі.

Проте я знала, що мені б довелося розказати йому все. Це єдиний шлях, щоб бути з ним чесною. Я повинна розповісти все так, щоб він правильно зрозумів мене — що я не для нього, що він захороший для мене. Джейкоб уже давно знав, що я зламана, це його зовсім не здивує, але йому треба усвідомити, наскільки я несправна. Тоді б мені довелося визнати, що я божевільна — пояснити, що я чую голоси. Він повинен дізнатися про все, перш ніж приймати рішення.

Та хоч я й усвідомлювала необхідність цього, я знала, що він візьме мене такою, якою я є, незважаючи ні на що. І навіть не замислиться, перш ніж відповісти.

І мені доведеться пристати на це — присвятити йому кожен часточку, що залишилася від мене. Це єдиний спосіб бути чесною з ним. Та чи зможу я відважитися на таке? Чи зможу я це зробити?

Невже я вчиню погано, якщо спробую зробити Джейкоба щасливим? Навіть якщо любов, яку я відчуваю до нього, — лише слабе відлуння того, на що я здатна, навіть якщо моє серце далеко звідси, блукає й сумує за моїм вітряним Ромео, невже це так неправильно?..

Джейкоб зупинив машину перед моїм темним будинком і заглушив двигун; раптом стало дуже тихо. Як і багато разів до цього, тепер він був, здається, на одній хвилі зі мною.

Він обняв мене другою рукою й щосили притиснув до себе. Я знову відчула, що мені дуже добре. Так, немов я знову нормальна.

Я гадала, що він думає про Гаррі, але коли він заговорив, у його голосі лунало перепошення:

— Вибач. Я знаю, що ти не поділяєш моїх почуттів, Білко. Присягаюся, що я не маю нічого проти. Зараз я такий щасливий, що з тобою все гаразд, що ладен співати... але б'юся об заклад, ніхто не захоче чути цього, — він засміявся своїм гортанним сміхом просто мені у вухо.

Моє дихання почастишало, й обідране горло дало про себе знати.

Чи хотів би Едвард, яким би байдужим він не був, щоб я була такою щасливою, як це можливо за даних умов? Якби він був мені просто другом, чи побажав би він мені щастя? Думаю, що

так. Він не хотів ділити мене ні з ким: він не хотів, щоб я віддала бодай маленьку часточку своєї любові Джейкобу. Зрештою це була не одна й та сама любов.

Джейкоб притиснув свою гарячу щоку до моєї голови.

Якби я повернула голову — якби я торкнулася губами його оголених грудей... без тіні сумніву, я знала, що сталося б далі. Це буде дуже легко. І не треба буде нічого пояснювати.

Та чи можу я зробити це? Чи можу я зрадити своє відсутнє серце, щоб зберегти мізерне існування?

По шкірі побігли мурашки, поки я вирішувала, чи повертати голову.

А тоді — так чітко, немов мені грозила страшна небезпека, — я почула, як оксамитовий Едвардів голос прошепотів мені щось на вухо.

«Будь щасливою», — сказав він мені.

Я завмерла.

Джейкоб відчув, як я напружилася, й автоматично відпустив мене, потягнувшись до дверей.

Зажди, — хотіла сказати я. — *Хвилинку*. Та я сиділа нерухомо й дивилася поперед себе, слухаючи луна Едвардового голосу.

В кабінку пікапа увірвалося крижане повітря.

— О! — прошипів Джейкоб, наче хтось вдарив його в живіт. — Чорт забирай!

Тут-таки він захлопнув дверцята й повернув ключ запалювання. Його руки так тремтіли, що я не знала, чи зможе він це зробити.

— Що сталося?

Він завів двигун зарізко, тепер пікап сичав і смикався.

— Вампір, — випалив він.

Кров ударила мені в обличчя, у голові запаморочилося.

— Звідки ти знаєш?

— Тому що я відчуваю його запах! Чорт!

Очі Джейкоба були дикі, він дивився на темну вулицю. Здається, він не помічав, що його тіло тремтить.

— Атакувати — чи виманити її звідси? — прошипів він сам до себе.

На якусь мить він обернув погляд на мене, на мої сповнені жаху очі й бліде обличчя, а тоді знову подивився на вулицю.

— Гаразд. Виманимо її звідси.

Двигун заревів. Шини рипіли, оскільки він розвертав пікап — розвертав у напрямку нашого єдиного порятунку. Ліхтарі залили світлом тротуар, освітили передню лінію темного лісу, і зрештою я побачила машину, припарковану через дорогу, навпроти мого дому.

— Зупинись! — закричала я.

Це була чорна машина — машина, яку я добре знала. Я зовсім не розумілася на машинах та їхніх марках, але могла розказати все про цю особливу машину. Це був «Мерседес S55 AMG». Я знала, скільки в ній кінських сил і який колір оббивки. Я знала звук потужного двигуна, який гуркотів під капотом. Я знала багатий запах шкіряних сидінь і те, як екстра-темні тоновані вікна перетворюють яскравий сонячний день на сутінки.

Це була машина Карлайла.

— Зупинись! — крикнула я знову, цього разу набагато голосніше, бо Джейкоб уже щосили мчав уздовж вулиці.

— Що?!

— Це не Вікторія. Сій, сій! Я хочу повернутися назад.

Він натиснув на гальма так різко, що я стукнулася об щиток управління.

— Що? — запитав він приголомшено. Він витріщився на мене, в його очах читався жах.

— Це машина Карлайла! Це Каллени! Я точно знаю.

Він роздивлявся спалахи світла на моєму обличчі, а все його тіло сильно трусило.

— Гей, заспокойся, Джейку. Все нормально. Немає ніякої небезпеки, бачиш? Розслабся.

— Так, заспокоїтись, — мовив він, важко дихаючи, тоді схилив голову й заплющив очі. Поки він зосереджувався, щоб не повернутися на вовка, я дивилася в заднє вікно на чорну машину.

Це всього-на-всього Карлайл, сказала я собі. Не варто очікувати більшого. Можливо, Есме... *Припини це негайно.* Це всього-на-всього Карлайл. Цього більше, ніж достатньо. Більше, ніж я коли-небудь сподівалася отримати.

— У твоєму домі вурдалак, — прошипів Джейкоб. — І ти хочеш повернутися туди?

Я швидко зиркнула на нього, не відриваючись від «Мерседеса», — я боялася, що він зникне, щойно я відведу від нього погляд.

— Звісно,— мовила я — мене здивувало його запитання. Звісно, що я хочу повернутися.

Я помітила, як обличчя Джейкоба напружилось, перетворюючись на незворушну маску, і я подумала, що зараз він піде назавжди. Та перш ніж його обличчя перетворилося на маску, я побачила, що в його очах промайнула образа — я зрадила його. Його руки досі тремтіли. Тепер він виглядав на десять років старшим за мене.

Він глибоко вдихнув.

— Ти впевнена, що це не пастка? — запитав він тихо, його голос напружився.

— Це не пастка. Це Карлайл. Відвези мене назад!

Він стенив своїми широкими плечима, але очі були спокійні й нерухомі.

— Ні.

— Джейку, все гаразд...

— Ні. Йди сама, Белло,— його голос пролунав різко, і я здригнулася від цього звуку, як від удару. Його щелепа злісно клацнула.— Слухай, Белло,— сказав він так само різко.— Я не можу повернутися назад. Є договір чи немає договору, але там мій ворог.

— Усе зовсім не так...

— Я повинен негайно розказати про все Семові. Це все міняє. Ми не повинні перебувати на їхній території.

— Джейку, це не війна!

Він не слухав. Він поставив нейтральну швидкість і вискочив із пікапа на ходу.

— Бувай, Белло,— крикнув він через плече.— Я щиро сподіваюся на те, що ти не помреш.

Він скочив у темряву, тремтячи так сильно, що його постать здавалася розмитою плямою; він зник, перш ніж я встигла розтулити рота й покликати його назад.

На якусь мить докори сумління паралізували мене. Але що такого я заподіяла Джейкобу?

Проте докори сумління не могли мене довго стримувати.

Я пересунулася на місцем водія і почала керувати пікапом. Мої долоні тремтіли так сильно, як і руки Джейкоба, і мені знадобилася хвилина, щоб зосередитися. Тоді я обережно розвернула машину й поїхала назад до свого будинку.

Коли я вимкнула фари, стало дуже темно. Чарлі так квапився, що забув увімкнути наш ліхтар на веранді. Я уже почала сумніватися у доцільності свого поспішного рішення, дивлячись на занурений у темряву будинок. А що, коли це й справді пастка?

Я озирнулася на чорну машину, майже невидиму в темряві. Ні. Я знала цю машину.

Мої руки досі тремтіли — навіть сильніше, ніж до того, — коли я діставала ключ від дверей. Тільки-но я схопилася за ручку, щоб відчинити двері, вона легко повернулася в моїй долоні. Я прочинила двері. В коридорі було темно.

Я хотіла привітатися, але в горлі пересохло. Я ледве справлялася з диханням.

Я ступила вперед і потягнулася до вимикача. Було так темно — наче навколо була тільки чорна вода... Де ж той вимикач?

Точно так, як чорна вода з оранжевим полум'ям на поверхні. Полум'я, що не могло бути вогнем, але що воно тоді таке?.. Мої пальці ретельно обмацували стіну, досі шукаючи щось, досі тремтячи...

Несподівано я згадала дещо, сказане мені сьогодні Джейкобом...

Вона залишилася у воді, — сказав він, — кровопивці мають там значну перевагу. Ось чому я щодуху мчав додому — я боявся, що вона заплутає сліди, плаваючи у воді.

Моя рука завмерла, тіло застигло на місці, коли я усвідомила, чому той дивний оранжевий колір на поверхні води видався мені знайомим.

Волосся Вікторії, що дико майорить на вітрі, колір вогню...

Вона була тут. Вона була у воді разом зі мною та Джейкобом. Якби Сем не з'явився вчасно, якби нас було тільки двоє?.. Я не могла ані дихати, ані поворухнутися на саму тільки думку про це.

Загорілося світло, хоча моя нерухома рука ще так і не знайшла вмикача.

Я кліпнула від несподівано яскравого світла й нарешті побачила того, хто чекав на мене.

РОЗДІЛ 17. ГОСТЯ

НЕПРИРОДНО СПОКІЙНА І БЕЗМОВНА, З ВЕЛИКИМИ ЧОРНИМИ очима, зверненими до мене, невимовно вродлива, посеред кімнати на мене чекала моя незворушна гостя.

Мої ноги затремтіли, коліна ледь не підкосилися, і я мало не впала. Тоді я кинулася до неї.

— Алісо, о Алісо! — заплакала я, падаючи на неї.

Я й забула, яка вона тверда; здавалося, наче я з розбігу вдарилася головою об бетонну стіну.

— Белло? — в її голосі відчувалося полегшення у поєднанні зі здивуванням.

Я щосили пригорнула її, задихаючись від аромату її шкіри. Його не можна було ні з чим переплутати — не просто приємний чи квітковий, цитрусовий чи мускусний. Жодні парфуми в світі не можуть зрівнятися з ним. Моя пам'ять не могла точно відтворити його.

Я й не помітила, як напад ядухи переріс у щось інше — я не усвідомила, що плачу, поки Аліса не притягнула мене до канапи у вітальні й не всадила собі на коліна. Я наче сиділа на холодному камені, але він приємно огортав моє тіло. Вона ніжно погладжувала мене по спині, чекаючи, поки я заспокоюся.

— Я, я... Вибач,— промимрила я.— Просто... Я така щаслива... що знову бачу тебе!

— Нічого, Белло. Все гаразд.

— Так,— вигукнула я. І цього разу так воно й було.

Аліса зітхнула.

— Я й забула, що ти така емоційна,— сказала вона несхвально.

Я подивилася на неї заплаканими очима. Шия Аліси була напружена, вона відхилилася від мене якомога далі, міцно зціпивши зуби. Її очі були чорні, немов смола.

— Ой,— видихнула я, щойно втямивши, в чому справа. Вона зголодніла. А я пахла так апетитно. Минуло чимало часу відтоді, коли я думала про таке.— Вибач.

— Це моя провина. Я давно не полювала. Я не повинна була доводити себе до такого стану. Але сьогодні я дуже поспішала,— вона пильно подивилася на мене.— До речі, ти не хочеш пояснити мені, як ти вижила?

Це запитання одразу подіяло на мене як заспокійливе, і я припинила схлипувати. Я одразу здогадалася, що трапилося і чому Аліса тут.

Я голосно ковтнула.

— Ти бачила, як я впала.

— Ні,— не погодилася вона, її очі звузилися.— Я бачила, як ти скочила.

Я міцно стиснула губи, намагаючись придумати не зовсім безглузде пояснення.

Аліса похитала головою.

— Я казала йому, що це може трапитися, але він не повірив мені. «Белла пообіцяла,— (вона так точно зімітувала його голос, що я аж заціпеніла, біль охопив усеньке тіло).— Не підглядай у її майбутнє,— продовжувала вона цитувати.— Ми уже й так нарobili шкоди».

Але те, що я не дивлюся, не значить, що я *не бачу*,— провадила вона.— Я не стежила за тобою, присягаюся, Белло. Просто я вже налаштована на тебе... коли я побачила, що ти стрибаєш, я навіть не думала, я просто сіла на літак. Я знала, що приїду запізно, але не могла нічого з собою вдіяти. Я прийшла сюди, бо думала, що зможу допомогти Чарлі, а тоді приїхала ти,— вона знову похитала головою, цього разу збентежено. Її голос напружився.— Я бачила, як ти занурилась у воду, я чекала й чекала, але ти так і не впливла. Що сталося? Як ти могла зробити таке з Чарлі? Невже ти не подумала, яким це буде для нього ударом? А про мого брата ти подумала? Чи знаєш ти, що Едвард...

Я зупинила її, щойно вона вимовила його ім'я. Я дозволила їй говорити, навіть потому як збагнула, що вона помилилася,

просто я хотіла чути її ідеальний, схожий на дзвіночок голос. Та настав час зупинити її.

— Алісо, я не збиралася накладати на себе руки.

Вона подивилася на мене з підозрою.

— Ти хочеш сказати, що не скакала зі скелі?

— Ні, але... — я скривилася. — Це було тільки заради розваги.

Її обличчя напружилось.

— Я бачила, як друзі Джейкоба пірнають у воду зі скель, — на-
полягала я на своєму. — Мені здалося, що це... весело, а оскільки
мені стало нудно...

Вона чекала.

— Я не подумала, що шторм може змінити течію. Власне, я
взагалі не подумала про воду.

Аліса не купилася на це. Я бачила, що вона досі вважає, ніби я
намагалася вкоротити собі віку. Я вирішила змінити тему.

— Якщо ти бачила, як я пірнула у воду, чому ти не бачила
Джейкоба?

Вона розгублено схилила голову набік.

Я продовжила.

— Я б, напевно, втопилася, якби Джейкоб не скочив за мною. Га-
разд, можливо, в це важко повірити. Але так воно й було, він стриб-
нув за мною і витягнув мене, гадаю, саме він відволік мене назад до
берега, хоча я й не пам'ятаю цього. Я провела під водою не більше
хвилини, а тоді він витягнув мене. Чому ти не бачила цього?

Вона розгублено насупилася.

— Хтось урятував тебе?

— Так. Джейкоб урятував мене.

Я з цікавістю спостерігала за нею. На її обличчі промайнуло
безліч незрозумілих емоцій. Очевидно, щось її схвилювало — її
неповні видіння? Та я не була певна цього. Тоді вона повільно
нахилилася й фиркнула мені в плече.

Я завмерла.

— Не будь смішною, — пробурмотіла вона й фиркнула ще
кілька разів.

— Що ти робиш?

Вона не звернула уваги на моє запитання.

— Хто був щойно з тобою? Здається, ви сперечалися.

— Джейкоб Блек. Він... гадаю, він мій найкращий друг. При-
наймні був ним...

Я подумала про зле, зражене обличчя Джейкоба, й завагала-ся, хто він тепер мені.

Аліса стурбовано кивнула.

— Що?

— Не знаю, — сказала вона. — Я не впевнена, що все це означає.

— Ну, принаймні я не мертва.

Вона закотила очі.

— Було дурістю з його боку думати, що ти виживеш, поки-нута сама. Я ще ніколи не зустрічала когось більш схильного до небезпечного для життя ідіотизму, ніж ти.

— Я ж вижила, — мовила я.

Вона міркувала про щось інше.

— Не розумію, якщо течія була засильною для тебе, то як цей Джейкоб зумів здолати її?

— Джейкоб... дужий.

Вона відчула, що я говорю про це неохоче, і її брови вигнулися.

Якусь мить я кусала губи. Це таємниця чи ні? А якщо й так, то кому я більше віддана? Алісі чи Джейкобу?

Я подумала, що важко мати таємниці. Джейкоб знає все, чому Аліса не може також усе дізнатися?

— Розумієш, ну, взагалі, він... щось на кшталт вовкулаки, — випалила я. — Квісути перевертаються на вовків, коли поруч з'являються вурдалаки. Вони здавна знають Карлайла. Тепер ви з Карлайлом повернетесь?

Якийсь час Аліса розгублено витріщалася на мене, а тоді швидко прийшла до тями й почала часто кліпати.

— Ну, принаймні це пояснює запах, — пробурмотіла вона. — Та чи пояснює це те, що я не змогла побачити? — вона насупилася, її фарфорове чоло зморщилося.

— Запах? — повторила я.

— Ти пахнеш просто жахливо, — сказала вона байдуже, досі насупившись. — Вовкулака? Ти впевнена в цьому?

— Абсолютно, — сказала я переконано, згадавши двобій Пола і Джейкоба на дорозі. — Гадаю, ти не була з Карлайлом у Форксі, коли тут востаннє були вовкулаки?

— Ні. Тоді я ще не знайшла його, — Аліса досі про щось міркувала. Раптом її очі округлилися й вона шоковано витріщилася на мене. — Твій найкращий друг — вовкулака?

Я покірно кивнула.

— Скільки часу це триває?

— Недовго, — мовила я, захищаючись. — Він став вовкулакою усього кілька тижнів тому.

Вона здивовано подивилася на мене.

— Молодий вовкулака? Ще гірше! Едвард мав рацію — ти притягуєш небезпеку. Хіба ти не повинна була триматися подалі від неприємностей?

— А що такого з вовкулаками? — пробурмотіла я — мене вжалила її критика.

— Нічого, поки вони не втрачають над собою контролю, — вона різко похитала головою. — Та ну, Белло. Будь-хто став би тобі кращою компанією потому, як вурдалаки зникли з міста. Але ти одразу ж почала спілкувати з найпершими почварами, яких знайшла.

Я не хотіла сперечатися з Алісою — я досі тремтіла від радості, що вона тут і справжня, що я можу торкнутися її мармурової шкіри, чути її чарівний голос, — але вона неправильно все зрозуміла.

— Ні, Алісо, вампіри не зникли — принаймні не всі. Ось у чому проблема. Якби не вовкулаки, Вікторія вже б добралася до мене. Якби не Джейк та його друзі, гадаю, Лоран добрався б до мене ще раніше, тож...

— Вікторія? — прошипіла вона. — Лоран?

Я ледь помітно кивнула, мене турбував вираз її темних очей. Я ткнула пальцем собі в груди.

— Я притягую небезпеку, пам'ятаєш?

Вона знову похитала головою.

— Розкажи мені все — з самого початку.

Я розповіла все з самого початку, не згадавши про мотоцикли та голоси, які чую, але не приховавши нічого іншого, включно з сьогоднішньою пригодою. Алісі не сподобалися мої пояснення про нудьгу та скелі, тож я швидко перейшла до того місця, коли побачила щось на воді. Я також сказала, що це може означати. В цьому місці її очі примружилися, перетворившись на вузькі щілинки. Було дивно, що її погляд може бути таким... таким небезпечним, як у вурдалака. Я глибоко вдихнула повітря й продовжила розповідь, не забувши згадати про Гаррі.

Вона слухала мовчки, не перебиваючи. Час від часу хитала головою, зморшки на її чолі ставали глибшими й, здавалося, вривалися в її мармурову шкіру. Вона не говорила, зрештою і я

замовкла, мене знову охопило горе через смерть Гаррі. Я подумала про Чарлі; скоро він вернеться додому. В якому стані він буде?

— Коли ми поїхали, тобі не стало легше, правда? — пробурмотіла Аліса.

Я засміялася — але це був напад істерики.

— Справа не в цьому, чи не так? Не схоже на те, що ви поїхали заради моєї вигоди.

Аліса насупилася й опустила на мить погляд.

— Ну... Гадаю, сьогодні я зробила необдуманий учинок. Мабуть, мені не варто було піддаватися імпульсу і нав'язуватися тобі.

Я відчула, як кров відлинула від мого обличчя. По шкірі побігли мурашки.

— Ні, Алісо, не йди, — прошепотіла я. Мої пальці вхопилися за комір її білої сорочки, дихання пришвидшилося. — Будь ласка, не залишай мене.

Її очі широко розплющилися.

— Все гаразд, — сказала вона, повільно вимовляючи кожне слово. — Сьогодні я нікуди не піду. Дихай глибше.

Я спробувала послухатися її, хоча мені важко було знайти розташування своїх легень.

Вона вивчала моє обличчя, поки я намагалася дихати. Вона зачекала, доки я заспокоююсь, перш ніж продовжити.

— Ти виглядаєш так, наче побувала в пеклі, Белло.

— Я мало не втопилася сьогодні, — нагадала я їй.

— Справа не в цьому. Ти — розгублена.

Я здригнулася:

— Слухай, я роблю все, що в моїх силах.

— Що ти маєш на увазі?

— Це було нелегко. Я працюю над собою.

Вона насупилася.

— Я ж казала йому, — мовила вона сама до себе.

— Алісо, — зітхнула я. — Що ти очікувала побачити? Я маю на увазі, окрім мого трупа? Невже ти думала, що я тут веселюся, безжурно наспівую? Я думала, ти добре мене знаєш.

— Так, знаю. Але я сподівалася.

— Гадаю, мені не місце на ярмарку дурників.

Задзвонив телефон.

— Це, мабуть, Чарлі,— сказала я, зводячись на ноги. Я взяла Алісу за кам'яну долоню й потягнула за собою на кухню. Я не збиралася випускати її з поля зору.

— Чарлі? — сказала я в трубку.

— Ні, це я,— сказав Джейкоб.

— Джейку!

Аліса уважно вивчала вираз мого обличчя.

— Просто хотів переконатися, що ти ще жива,— кисло сказав Джейкоб.

— Зі мною все гаразд. Я ж казала тобі, що це не...

— Так. Я зрозумів. Бувай.

Джейкоб повісив трубку.

Я зітхнула й схилила голову набік, втупившись у стелю.

— Проблема.

Аліса стиснула мою руку.

— Вони не дуже раді, що я тут.

— Так, не дуже. Але це їх не стосується.

Аліса пригорнула мене однією рукою.

— То що ми робитимемо зараз? — міркувала вона. Здається, тепер вона говорила сама до себе.— Щось робити. Розплутати цей клубок.

— Робити що?

Раптом на її обличчі з'явилося хвилювання.

— Я не впевнена... Мені треба побачити Карлайла.

Невже вона піде так скоро? У шлунку похололо.

— Можеш залишитися? — благала я.— Будь ласка? Ненадовго. Я так за тобою скучила,— мій голос зірвався.

— Якщо ти думаєш, що це хороша ідея,— її очі були нещасні.

— Так, думаю. Ти можеш залишитися тут — Чарлі не перечуватиме.

— У мене є свій дім, Белло.

Я кивнула, розчарована, але покірна. Вона вагалася, вивчаючи мене.

— Ну, принаймні мені треба забрати валізу з одягом.

Я обняла її.

— Алісо, ти найкраща!

— А ще, гадаю, мені треба на полювання. Негайно,— додала вона, її голос був напружений.

— Ой,— я ступила крок назад.

— Ти зможеш уникнути неприємностей протягом однієї години? — запитала вона скептично. Тоді, перш ніж я встигла відповісти, вона підняла палець і заплющила очі. На кілька секунд її обличчя стало гладким і віддаленим.

Її очі розплющилися, і вона сама відповіла на своє запитання.

— Так, із тобою все буде гаразд. Принаймні сьогодні ввечері, — вона скорчила гримасу. Навіть роблячи це, вона схожа була на янгола.

— Ти повернешся? — запитала я тихо.

— Обіцяю — за годину.

Я подивилася на годинник на кухонному столі. Вона засміялася і швидко нахилилася, щоб поцілувати мене в щоку. Тоді зникла.

Я глибоко вдихнула. Аліса повернеться. Зненацька мені стало набагато краще.

У мене було чим зайняти себе, поки я чекала. Перш за все прийняти душ. Роздягнувшись, я прийохалася, але не відчула нічого, окрім запаху морської води й водоростей. Цікаво, що Аліса мала на увазі, коли казала — я погано пахну?

Прийнявши душ, я знову повернулася на кухню. Я не побачила ніяких ознак того, що Чарлі їв; мабуть, він повернеться голодним. Я тихо наспівувала собі під носа, поки йшла на кухню.

Поки вчорашня запіканка грілася у мікрохвильовій, я розклала диван, застелила його й поклала подушку. Алісі це не потрібно, але Чарлі слід бачити це. Я старалася не дивитися на годинник. Не було причини панікувати, адже Аліса пообіцяла.

Я швиденько проковтнула свій обід, не насолоджуючись його смаком — тому що відчувала біль у попеченому горлі. Я більше хотіла пити; мабуть, я випила понад півгалона⁹ води. Морська сіль у моєму організмі викликала зневоднення.

Чекаючи, я вирішила подивитися телевізор.

Аліса була уже там, на своєму імпровізованому ліжку. Її очі переливалися жовто-коричневим кольором іриски. Вона усмінулася й погладила подушку.

— Дякую.

— Ти скоро, — мовила я радісно.

Я сіла поруч із нею й поклала голову їй на плече. Вона обняла мене своїми холодними руками й зітхнула.

⁹ 1 галон = 3,78 л.

— Белло, ну і *що* нам робити з тобою?
— Не знаю,— мовила я.— Я й справді старалася.
— Я вірю тобі.

Запала тиша.

— Він... він...— я глибоко вдихнула. Було важко вимовити його ім'я вголос, хоча я й могла думати про нього.— Едвард знає, що ти тут? — я просто не могла не запитати цього. Зрештою, це мій біль. Я впораюся з усім, коли вона піде, пообіцяла я собі, і мені стало недобре на саму лише думку про це.

— Ні.

Був тільки один можливий варіант.

— Він не з Карлайлом та Есме?

— Він провідує їх що кілька місяців.

— А...

Мабуть, він досі не насолодився своїми *захопленнями*. Я спрямувала свою цікавість у безпечніше русло.

— Ти казала, що прилетіла сюди... Звідки ти прилетіла?

— Я була в Деналі. З візитом у сім'ї Тані.

— Джаспер тут? Він приїхав із тобою?

Вона похитала головою.

— Він не схвалює мого втручання. Ми ж пообіцяли...— вона затнулася, а тоді її тон змінився.— А Чарлі не заперечуватиме, що я тут? — запитала вона, в її голосі відчувалося хвилювання.

— Чарлі обожнює тебе, Алісо.

— Гаразд, зараз побачимо.

Як я й думала, за кілька хвилин знадвору до мене долинув рев патрульної машини. Я підскочила й похопилася до дверей.

Чарлі повільно плентався стежкою, опустивши очі долі, його плечі зігнулися. Я пішла йому назустріч; він і не помітив мене, аж поки я не обняла його за пояс. Він міцно пригорнув мене у відповідь.

— Мені так шкода Гаррі, тату.

— Я й справді сумуватиму за ним,— пробурмотів Чарлі.

— Як Сью?

— Здається, вона спантеличена, наче вона ще нічого не усвідомила. З нею залишився Сем...— його голос то лунав голосніше, то стихав.— Бідні діти. Лі всього на рік старша за тебе, а Сету тільки чотирнадцять...— він похитав головою.

Його руки напружилися, й він сильніше обняв мене, коли ми підійшли до дверей.

— Гм, тату? — я подумала, що краще буде попередити його. — Ти ніколи не здогадаєшся, хто до нас приїхав.

Він дивився на мене безтямним поглядом. Тоді почав вертити головою і побачив «Мерседес», припаркований через дорогу. Світло з веранди відбивалося на чорній блискучій поверхні. Перш ніж він устиг відреагувати, в дверях з'явилася Аліса.

— Привіт, Чарлі, — сказала вона тихо. — Мені шкода, що я приїхала в такий недоречний час.

— Аліса Каллен? — він дивився на невеличку фігуру перед собою, не вірячи своїм очам. — Алісо, це ти?

— Це я, — підтвердила вона. — Я була недалеко звідси.

— А Карлайл..?

— Ні, я сама.

Як Аліса, так і я знали, що насправді він запитував не про Карлайла. Він сильніше обняв мене за плечі.

— Вона може залишитися, правда? — попросила я. — Я вже вмовила її.

— Звісно, — сказав Чарлі автоматично. — Ми раді бачити тебе, Алісо.

— Дякую, Чарлі. Я знаю, що зараз невдалий час.

— Ні, все гаразд, справді. Я буду трохи зайнятий, допомагаючи сім'ї Гаррі; буде добре, якщо в Беллі буде компанія.

— На столі для тебе готовий обід, тату, — сказала я йому.

— Дякую, Білко.

Він іще раз пригорнув мене, перш ніж пішов на кухню.

Аліса повернулася на канапу, і я рушила за нею. Цього разу вона поклала мою голову собі на плече.

— Ти маєш утомлений вигляд.

— Так, — погодилася я й знизала плечима. — Це все через сьогоднішні події, які мало не стали фатальними... А що думає Карлайл про те, що ти приїхала сюди?

— Він нічого не знає. Вони з Есме поїхали на полювання. Я отримаю звістку від нього за кілька днів, коли він повернеться.

— Ти ж не розкажеш йому, хоча... Коли він знову навідає вас? — запитала я. Вона знала, що тепер я маю на увазі не Карлайла.

— Ні. Він відкусить мені голову, — сказала Аліса похмуро.

Я засміялася, а тоді зітхнула.

Я не хотіла спати. Я хотіла проговорити з Алісою цілісіньку ніч. Та й чому б мені бути втомленою, я ж цілий день провалялася

на канані у Джейкоба вдома. Але плавання забрало багато сил, і мої очі просто злипалися. Я поклала голову на її кам'яне плече й занурилася в таке приємне забуття, на яке й не сподівалася.

Я прокинулася рано. Мій сон був глибоким і позбавленим будь-яких сновидінь, я добре відпочила, хоча й задерев'яніла. Я лежала на канані, обгорнута покривалом, яке приготувала для Аліси. З кухні долинали голоси Аліси та Чарлі. Здається, Чарлі готував їй сніданок.

— Настільки все було погано, Чарлі? — запитала Аліса спокійно, спочатку я подумала, що вони говорять про Клірвотерів.

Чарлі зітхнув.

— Дуже погано.

— Розкажи мені все. Я хочу знати, що сталося, коли ми поїхали.

Виникла незначна пауза між тим, як зачинилися двері буфета й клацнула кнопка на дисплеї мікрохвильової печі. Я чекала напружившись.

— Ще ніколи в житті я не почувався таким безпомічним, — почав Чарлі повільно. — Я не знав, що робити. Той перший тиждень... я думав, що мені доведеться госпіталізувати її. Вона не їла, не пила, навіть не рухалася. Лікар Джеранді назвав її стан кататонією¹⁰ — але я не підпустив його до неї. Я боявся, що це налякає її.

— Але вона відряпалася?

— Я хотів, щоб Рене приїхала й забрала її у Флориду. Просто я не хотів бути тим... кому доведеться везти її в лікарню в разі чого. Я сподівався, що біля матері їй стане ліпше. Та коли ми почали пакувати її одяг, вона так розійшлася! Я ще ніколи не бачив, щоб у Белли був такий напад. Вона ніколи не дратувалася, але того разу, Боже, у неї був напад люті. Вона розкидала свій одяг і водала, що ми змушуємо її їхати звідси... а тоді почала ридати. Я подумав, що це стане переломним моментом. Я не заперечував, коли вона наполягла на тому, щоб залишитися тут... і здається, спочатку їй покращало...

Чарлі замовк. Було важко слухати все це, знаючи, скільки болю я йому завдала.

— Але? — підказала Аліса.

— Вона повернулася до школи й на роботу, вона їла, спала, виконувала домашні завдання. Вона відповідала, коли хтось про

¹⁰ Кататонічний синдром — психопатологічний синдром, головним клінічним проявом якого є рухові розлади.

щось запитував. Але вона була... порожня. Її очі були порожні. Було багато всяких дрібничок — вона більше не слухала музики; я знайшов купу потрощених компакт-дисків у смітнику. Вона не читала; вона не сиділа в кімнаті, якщо там був увімкнений телевізор, хоча нечасто дивилася його й до того. Нарешті я збагнув — вона уникала всього, що могло нагадати їй про... нього.

Ми майже не розмовляли; я так боявся сказати щось таке, що може засмутити її — найменші дрібнички змушували її здрігатися — і вона ніколи не проявляла ініціативи.

Вона проводила увесь час на самоті. Не відповідала на телефонні дзвінки, і скоро друзі перестали телефонувати їй.

Були ночі, коли смерть начебто ходила довкола неї. Я досі чую, як вона кричить уві сні...

Я уявила, як він затремтів. Я також затремтіла, згадуючи про це. А тоді я зітхнула. Мені не вдалося обманути його, ні на мить.

— Мені так шкода, Чарлі,— сказала Аліса, насупившись.

— Це не *твоя* провина,— з того, як він вимовив це, стало зрозуміло, кого він вважав винним.— Ти завжди була їй хорошою подругою.

— Здається, тепер їй трохи ліпше.

— Так. Відтоді як вона почала спілкувати з Джейкобом Блеком, я помітив значне покращення. Коли вона приходить додому, її щічки червоні, очі блищать. Тепер вона трохи щасливіша,— він заговк, і коли заговорив знову, його тон був зовсім інший.— Він на рік молодший за неї, і я знаю, що вона думає про нього тільки як про друга, але гадаю, тепер це переростає в щось більше, ніж дружба... чи принаймні так буде,— Чарлі мовив це майже воївничим тоном. Це було попередження — не для Аліси, а для того, кому вона зможе його передати.— Джейк старший за свої роки,— провадив він, досі захищаючись.— Він піклується про свого батька фізично, як Белла піклується про свою матір емоційно. Це зробило його зрілим. Він дуже симпатичний хлопець — це у нього від матері. Знаєш, він пасує Беллі,— наполягав Чарлі.

— Тоді добре, що він у неї є,— погодилася Аліса.

Чарлі глибоко вдихнув, не знаючи, що ще сказати.

— Гаразд. Думаю, це все міняє. Я не знаю... навіть із Джейкобом... час від часу я бачу щось у її очах і думаю, скільки болю вона пережила. Це ненормально, Алісо, і це... це лякає мене. Це зовсім ненормально. Так наче хтось не... покинув її, а вмер,— його голос урвався.

Я почувалася так, наче хтось помер,— наче я померла. Тому що це було більше, ніж утратити справжнє кохання, хоча і цього було б цілком достатньо. Разом із ним я втратила своє майбутнє, свою сім'ю — життя, яке обрала для себе...

Чарлі вів далі безнадійним тоном:

— Я не знаю, чи вона впорається з цим, не впевнений, чи зуміє зцілитися, це їй не притаманне. Вона завжди була такою постійною, навіть у дрібничках. Вона не викидає речей, не змінює думки.

— Вона єдина в своєму роді,— погодилася Аліса сухо.

— І, Алісо...— Чарлі вагався.— Ти знаєш, як я ставлюся до тебе, вона щаслива, що може бачити тебе, але... Я трохи хвилююся через те, як вона переживе твій візит.

— Я також, Чарлі, я також через це непокоюся. Я б не приїхала, якби знала. Мені дуже шкода.

— Не варто вибачатися, люба. Хто знає? Може, це добре на неї вплине.

— Сподіваюся, що ви маєте рацію!

Вони замовкли, було чути, як виделки шкребуть об тарілки і як жує Чарлі. Цікаво, куди Аліса ховає їжу.

— Алісо, я повинен дещо запитати,— сказав Чарлі.

— Питайте,— мовила Аліса спокійно.

— Він же ж не приїде, правда? — я відчула притлумлений гнів у голосі Чарлі.

Аліса відповіла м'яким, заспокійливим тоном.

— Він навіть не знає, що я тут. Востаннє, коли я говорила з ним, він був у Південній Америці.

Я замерла, почувши новину, й почала дослухатися.

— Ну, це принаймні якась інформація,— фиркнув Чарлі.— Сподіваюся, що там йому добре. *

Вперше за увесь час у голосі Аліса з'явилися залізні нотки.

— Я б так не сказала, Чарлі.

Я знала, як спалахують її очі, коли вона говорить таким тоном.

Почувся рип, так наче крісло посунули по підлозі. Я уявила, як Чарлі встає з-за столу; Аліса ніколи б не зчинила такого галасу. З крана потекла вода, вдаряючись об тарілку.

Не схоже на те, що вони й далі говоритимуть про Едварда, тому я вирішила, що саме час прокинутися.

Я повернулася на бік, підстрибуючи на пружинах, щоб вони заскрипіли. І голосно позіхнула.

У кухні було тихо.

Я потягнулася і застогнала.

— Алісо? — запитала я безневинно. Болючі відчуття в горлі вдало змінили мій голос.

— Я на кухні, Белло, — гукнула Аліса, в її голосі не було жодного натяку на те, що вона зрозуміла: я підслуховувала. Але це ще нічого не значить, вона вміла приховувати такі речі.

Скоро Чарлі покинув нас — він допомагав Сью Клірвотер організувати похорон. Без Аліси це був би дуже довгий день. Вона не згадувала про від'їзд, а я нічого не питала. Я знала, що цього неможливо уникнути, але просто не хотіла про це думати.

Натомість ми говорили про членів її родини — всіх, крім одного.

Карлайл працював у лікарні Ітаки¹¹ в нічну зміну і трохи викладав у Корнельському університеті. Есме реставрувала замок сімнадцятого століття — історичну пам'ятку, — розташований у лісі на північ від міста. Еммет і Розалія подалися були в Європу в черговий медовий місяць, але тепер вони повернулися. Джаспер навчався у Корнельському університеті, цього разу він вивчав філософію. А Аліса проводила своє власне розслідування стосовно інформації, яку я випадково розкрила для неї минулої весни. Вона успішно відшукала божевільню, в якій провела останні десять років свого людського життя. Життя, про яке вона нічого не пам'ятала.

— Мене звали Мері Аліса Брендон, — сказала вона тихо. — У мене була молодша сестра на ім'я Синтія. Її дочка — моя племянниця — досі жива, вона живе у Біла́ксі¹².

— Ти довідалася, чому тебе запроторили... в те місце?

Що могло змусити батьків зробити таке зі своєю дочкою? Навіть якщо вона бачила майбутнє...

Аліса тільки похитала головою, її очі кольору топазу були замислені.

— Мені не вдалося дізнатися про них багато. Я прочитала всі старі газети на мікроплівці. Мою сім'ю згадували нечасто; вона не входила в той соціальний прошарок, про який пишуть газети.

¹¹ Місто у штаті Нью-Йорк у США, найбільш відоме Корнельським університетом, у якому навчається близько 20 тис. студентів.

¹² Біла́ксі — місто у штаті Міссісіпі в США.

Там писалося про заручини моїх батьків і заручини Синтії,— вона вимовила її ім'я трохи невпевнено.— Було оголошення про моє народження... і смерть. Я знайшла власну могилу. Я вкрала медичну картку та документи про моє перебування у клініці зі старого архіву. Дата на документах про моє прийняття в лікарню та ж сама, що й на надгробній плиті.

Я не знала, що сказати, і після короткої паузи Аліса перейшла на більш нейтральні теми.

Тепер Каллени були знову разом — за єдиним винятком; вони провели весняні канікули в Деналі з Танею та її сім'єю. Я уважно слухала навіть найтривіальніші новини, що стосувалися Калленів. Але Аліса жодного разу не згадала того, хто найдужче мене цікавив, і я була вдячна за це. Було достатньо слухати історії про родину, членом якої я колись хотіла стати.

Чарлі повернувся, коли вже стемніло, і мав іще втомленіший вигляд, ніж учора. Завтра рано-вранці він повинен повернутися в резервацію на похорон Гаррі. Тож він ліг рано, а я знову залишилася на канапі з Алісою.

Я не впізнала Чарлі, коли вранці він спускався сходами, одягнений у старий костюм, якого я не бачила раніше. Піджак був розстібнутий; я здогадалася, що він затісний. Краватка була трохи широка, як для теперішньої моди. Він навшпиньки пробрався до дверей, намагаючись не розбудити нас. Я дозволила йому вийти, вдавши, що сплю, так само, як Аліса.

Щойно він вийшов, Аліса сіла. Під покривалом вона була повністю одягнена.

— То що робитимемо сьогодні? — запитала вона.

— Не знаю — може, ти придумаєш щось цікаве?

Вона усміхнулася й похитала головою:

— Ще дуже рано.

Проводячи увесь свій час в Ла-Пуші, я занедбала безліч домашніх справ, тож вирішила, що прийшов час виконати свої домашні обов'язки. Я хотіла зробити щось — щось, що полегшить життя Чарлі,— можливо, йому стане трошки ліпше, коли він повернеться в чисту, прибрану оселю. Я почала з ванної кімнати — вона була найбільш занехаяна.

Поки я працювала, Аліса-притулилася до дверної рами й ставила безліч запитань про моїх — ну, взагалі-то наших — шкільних

друзів, про те, що змінилося відтоді, як вона поїхала звідси. Її обличчя залишалося спокійним та незворушним, та я помітила на ньому осуд, коли вона збагнула, як мало я можу їй розповісти. Чи може, я відчувала докори сумління через те, що підслухала їхню з Чарлі розмову вчора вранці.

Я була по лікті в пасті, вичищаючи підлогу у ванній кімнаті, коли у двері подзвонили.

Я поглянула на Алісу — вираз її обличчя був спантеличений, радше схвильований, що було дивним: Алісу нічим не можна було здивувати.

— Хвилинку! — гукнула я в напрямку вхідних дверей, встаючи і поспішаючи до умивальника, щоб вимити руки.

— Белло, — сказала Аліса розчаровано. — Я здогадуюся, хто це може бути. Гадаю, мені краще піти.

— Здогадаєшся? — потворила я. Відколи це Аліса всього-на-всього здогадується?

— Якщо це повторення моєї кричущої помилки у вчорашньому передбаченні, тоді, швидше за все, це Джейкоб Блек або один із його... друзів.

Я витріщилася на неї, намагаючись второпати, що й до чого.

— Ти не можеш *бачити* вовкулак?

Вона скривилася.

— Схоже на те.

Було видно, що це дратує її — дуже дратує.

У двері знову подзвонили — два рази, швидко й нетерпляче.

— Ти не повинна нікуди йти, Алісо. Ти прийшла першою.

Вона засміялася своїм сріблястим сміхом — цього разу в ньому відчувався гіркий присмак.

— Довірся мені — це далеко не найкраща ідея зводити нас із Джейкобом Блеком в одній кімнаті.

Вона ніжно поцілувала мене в щоку, перш ніж зникнути у кімнаті Чарлі — поза сумнівом, вона вилізла через вікно.

У двері знову подзвонили.

РОЗДІЛ 18. ПОХОРОН

Я збігла вниз сходами й відчинила двері.

Звісно, це був Джейкоб. Навіть не зумівши побачити його, Аліса не помилилася.

Він стояв у кількох кроках від дверей, його ніс зморщився від огиди, але обличчя було врівноваженим і майже спокійним — як маска. Та йому не вдалося обманути мене; я помітила, що його руки трохи тремтять.

Злість накочувалася на нього хвилями. Це нагадало мені про той страшний вечір, коли він перейшов на бік Сема, і я відчула, як у відповідь моє підборіддя підскочило вгору.

Машина Джейкоба стояла з увімкнутим мотором біля узбіччя. За кермом був Джаред, Ембрі сидів на пасажирському сидінні. Я одразу втямила, що все це означає: вони боялися відпустити його сюди самого. Це засмутило мене і трохи розізлило. Калени були не такі.

— Гей, — сказала я нарешті, оскільки він мовчав.

Джейк міцно стиснув губи, досі тримаючись осторонь. Його очі блукали по будинку, немов шукаючи щось.

Я зціпила зуби.

— Її тут немає. Тобі щось треба?

Він вагався.

— Ти сама?

— Так, — зітхнула я.

— Можна поговорити з тобою?

— *Звісно*, що можна, Джейкобе. Заходь.

Джейкоб озирнувся на своїх друзів, що сиділи в машині. Я побачила, що Ембрі ледь помітно кивнув. Чомусь мене це вельми розізлило.

Я знову міцно стиснула зуби.

— *Блягуз*, — пробурмотіла я.

Очі Джейкоба спалахнули, його густі чорні брови злісно вигнулися над глибоко посадженими очима. Він набрався рішучості та ступив у дім — по-іншому й не скажеш — демонстративно, намагаючись затулити мене своїм тілом.

Перш ніж захлопнути за ним двері, я подивилася на Джареда, потім на Ембрі — мені ніколи не подобалося, з якою недовірою вони позирають на мене; невже вони гадають, що я дозволю комусь заподіяти Джейкобу шкоду?

Джейкоб стояв у прихожій позаду мене, роздивляючись безформну купу покривал і подушок у вітальні.

— Вечірка в піжамах? — запитав він іронічно.

— Так, — відповіла я з такою ж іронією. Мені не подобалося, коли Джейкоб поводив себе таким чином. — А що тобі до того?

Він знову поморщив носа, так ніби занюхав щось неприємне.

— Де же твоя «подружка»? — я вловила прихований зміст у його тоні.

— У неї деякі справи. Слухай, Джейкобе, що ти хочеш?

Щось у цій кімнаті бісило його — його довгі руки почали тремтіти. Він не відповів на моє запитання. Натомість пішов на кухню, не перестаючи пильно роздивлятися все навколо.

Я пішла за ним. Він ходив туди-сюди попри кухонну стійку.

— Гей, — мовила я, загородивши йому дорогу. Він припинив вертитися й поглянув на мене. — В чому справа?

— Мені неприємно тут перебувати.

Це образило мене. Я здригнулася, а його очі звузилися.

— Тоді мені шкода, що ти прийшов, — пробурмотіла я. — Чому б тобі не сказати, що тобі треба, тоді ти зможеш піти?

— Я повинен поставити тобі кілька запитань. Це не забере багато часу. Ми маємо повертатися на похорон.

— Гаразд. Давай швидше покінчимо з цим, — мабуть, я трохи перестаралася з агресією в голосі, але я не хотіла, щоб він бачив, наскільки це важко. Я знала, що вчинила несправедливо щодо нього. Зрештою після всього, що він зробив для мене, я проміняла його на кровопивцю. Я перша образила його.

Він глибоко вдихнув, і його тремтячі пальці раптом заспокоїлися. Обличчя перетворилося на незворушну маску.

— Один із Калленів перебуває тут із тобою, — сказав він.

— Так. Аліса Каллен.

Він задумливо кивнув.

— Скільки часу вона проведе тут?

— Стільки, скільки захоче, — в моєму голосі досі відчувалася ворожнеча. — Тут їй завжди раді.

— Як гадаєш, ти зможеш... будь ласка... розкажи їй все про іншу — про Вікторію.

Я зблідла.

— Я вже розповіла їй.

Він кивнув.

— Ти повинна знати, що якщо Каллени повернулися, то ми зможемо стеректи тільки власні землі. Ти можеш бути в безпеці тільки в Ла-Пуші. Я більше не можу захищати тебе тут.

— Гаразд, — сказала я тихо.

Він відвів погляд і подивився у вікно. Це було все, що він хотів сказати.

— Це все?

Відповідаючи, він не відривав очей від вікна.

— Ще одне.

Я чекала, але він мовчав.

— Так? — зрештою мовила я.

— Інші тепер також повернуться? — запитав він тихим прохолодним тоном. Це нагадало мені Семову, завжди спокійну, манеру говорити. Джейкоб дедалі більше ставав схожим на Сема... Цікаво, чому це так хвилює мене?

Тепер настала *моя* черга мовчати. Він подивився на мене, уважно вивчаючи моє обличчя.

— Ну? — запитав він. Він намагався приховати хвилювання під маскою врівноваженості.

— Ні, — видавила я нарешті. Неохоче. — Вони не повернуться.

Його вираз не змінився.

— Гаразд. Це все.

Я позирнула на нього, й роздратування спалахнуло з новою силою.

— Що ж, тепер біжи. Біжи й розкажи Семові, що страшні чудовиська не прийдуть по тебе.

— Гаразд,— відповів він усе ще спокійно.

Ось, здається, і все. Джейкоб поспішно вийшов із кухні. Я чекала, що почую, як відчиняються вхідні двері, але не долинуло ні звуку. Я чула, як цокає годинник, і знову дивувалася з того, як тихо Джейкоб пересувається.

Яке лихо! Ну як я могла так швидко відцуратися його?

Чи пробачить він мені, коли Аліса поїде? А що, як не пробачить?

Я сперлася на стіл і затулила лице руками. Як я могла все так зіпсувати? Та що мені було робити? Навіть тепер, оглядаючись на минуле, я не могла знайти іншого шляху, прийняти краще рішення.

— Белло?.. — запитав Джейкоб стурбовано.

Я підвела голову й побачила, що Джейкоб стоїть біля дверей і переминається з ноги на ногу; він не пішов, як я думала. Тільки тепер, побачивши блискучі краплі сліз на руках, я зрозуміла, що плачу.

Спокійний вираз Джейкового обличчя змінився тривогою та невпевненістю. Він швидко підійшов до мене, нахилившись так, що його очі опинилися на рівні з моїми.

— Я знову зробив це, правда?

— Зробив що? — запитала я.

— Не виконав своєї обіцянки. Пробач мені.

— Все нормально,— пробурмотіла я.— Цього разу я винна.

Його обличчя скривилося.

— Я знав, як ти переживаєш через них. Це не повинно було стати для мене такою несподіванкою.

Я помітила в його очах відразу. Я хотіла пояснити йому, яка Аліса насправді, захистити її, але щось підказувало мені, що зараз не дуже годящий час.

Тож я знову повторила:

— Вибач.

— Давай не хвилюватимемося через це, гаразд? Вона тут тільки на деякий час, правда? Скоро вона поїде, і все вернеться на свої місця.

— Хіба я не можу товаришувати з вами обома одночасно? — запитала я, не зумівши приховати увесь той біль, який відчувала.

Він повільно похитав головою.

— Ні, гадаю, це неможливо.

Я важко засопіла й подивилася на його ноги.

— Але ти заждеш, правда? Ти все одно залишишся моїм другом, незважаючи на те, що я люблю Алісу також?

Я досі дивилася долі, я боялася підвести очі й побачити його реакцію на мої останні слова. Йому знадобилася аж ціла хвили-на, щоб відповісти, тож, мабуть, було правильно з мого боку не дивитися на нього.

— Так, я завжди буду твоїм другом, — прихрипів він. — І бай- дуже, кого ти любиш.

— Обіцяєш?

— Обіцяю.

Я відчула, як його руки обнімають мене, і притулилася до ньо-го, досі схлипуючи.

— Мені так зле.

— Ага, — він нахилився й понюхав моє волосся. — Фу.

— Що таке? — не втрималася я. Я підвела очі й побачила, що його ніс знову наморщився. — Чому ви всі робите це? Я не пахну!

Він ледь помітно усміхнувся.

— Ні, ти пахнеш — пахнеш, як вони. Фу. Засолодко — аж ну- дотно. А ще від тебе несе... холодом. Від цього у мене в носі все палає.

— Справді?

Дивно якось. Аліса завжди пахне так чудово. Для людини, звісно.

— Тоді чому Аліса також сказала мені, що від мене тхне?

Його посмішку як рукою зняло.

— Гм. Мабуть, для неї мій запах також не дуже приємний. Гм.

— Ну, зате для мене ви обоє пахнете чудово, — я знову по- клала голову йому на плече. Я знала, що знову жахливо сумува- тиму за ним, щойно він вийде з будинку. Я сама потрапила у цю пастку — з одного боку, я хотіла, щоб Аліса залишилася назав- жди. Я ж збиралася вмирати — образно кажучи, — коли вона по- їде. З іншого боку, я не зможу довго жити без Джейкоба. *Яксь маячня!*

— Я скучатиму за тобою, — мовив Джейкоб, немов прочи- тавши мої думки. — Щохвилини. Сподіваюся, вона скоро поїде.

— Так не повинно бути, Джейку.

Він зітхнув.

— Ні, повинно, Белло. Ти справді... любиш її. Тож мені краще триматися від неї подалі. Я не впевнений, що зможу спокійно впоратися з цим. Сем збожеволіє, якщо я розірву угоду, і...— його тон набрав саркастичного відтінку,— ти, мабуть, також не дуже радітимеш, якщо я вб'ю твою подружку.

Почувши ці слова, я відсахнулася, але він дужче стиснув мене в обіймах, не дозволивши піти.

— Навіщо заперечувати очевидне? Жорстока реальність, Білко.

— Мені не подобається така реальність.

Джейкоб вивільнив одну руку, щоб узяти мене за підборіддя, і поглянув мені в очі.

— Так, усе було б набагато простіше, якби ми були людьми, правда?

Я зітхнула.

Ми довго дивилися одне на одного. Його рука ковзала по шкірі, обпікаючи мою руку. Я знала, що на моєму обличчі читався сум і туга — я не хотіла прощатися з ним навіть ненадовго. Спочатку його лице було таке ж, як і моє, але потім вираз змінився.

Він відпустив мене і потягнувся вільною рукою до моєї щоки, а тоді провів пальцями по підборіддю. Я відчула, що його пальці тремтять — але цього разу не від люті. Він притиснув свої палючі долоні до моїх щік.

— Белло,— прошепотів він.

Я завмерла.

Ні! Я ще не ухвалила рішення. Я не знала, як поводитися, чи можна мені робити це, але зараз уже не було часу. Та я не остання дурепа і розумію, що відштовхнувши його зараз, я зіткнуся з передбачуваними наслідками.

Я подивилася на нього. Це був не *мій* Джейкоб, але він міг би стати моїм. Його обличчя було таке знайоме й любе. Я так міцно любила його — по-своєму. Він був моєю відрадою, моєю тихою гаванню. Просто зараз я можу зробити так, що він завжди належатиме мені.

Аліса повернулася ненадовго, і це нічого не міняє. Справжнє кохання втрачене назавжди. Прекрасний принц ніколи не повернеться, щоб поцілунком розбудити мене від сну. Та й зрештою, я не принцеса. То що там у казках говориться про *інші* поцілунки? Про звичайні, буденні поцілунки, які не розвіюють ніяких заклять?

Може, це буде так легко, як тримати його за руку чи стискати в обіймах. Може, мені сподобається. Може, я не почуватимуся зрадницею. До того ж кого я зараз можу зрадити? Хіба що саму себе.

Не відводячи очей, Джейкоб почав нахилитися вперед. Я досі так нічого й не вирішила.

Пронизливий телефонний дзвінок змусив нас обох підскочити, але він усе ще не відводив очей. Він вивільнив одну руку й потягнувся до слухавки, досі глядячи другою долонею мою щочу. Його темні очі продовжували стежити за мною. Я була занадто спантеличена, щоб хоч якось відреагувати, а тим паче усвідомити, що нас перервали.

— Дім Свонів,— сказав Джейкоб хриплим напруженим тоном.

Хтось відповів і на якусь мить Джейкоб вагався. Він виструнчився і забрав руку з мого обличчя. Його очі були збентежені, обличчя зблідло, і я могла закластися на всі наявні гроші, що це була Аліса.

Я прийшла до тями й простягнула руку до слухавки. Джейкоб проігнорував мене.

— Його тут немає,— сказав Джейкоб, у його словах відчувалася загроза.

Почулася коротка відповідь, а потім ще одне запитання, бо він неохоче додав:

— Він на похороні.

Тоді Джейкоб повісив трубку.

— Бридкий кровопивця,— пробурмотів він, а тоді повернувся до мене. Його обличчя знову перетворилося в гірку маску.

— Чому ти кинув слухавку? — люто прошипіла я. — Це *мій* дім і *мій* телефон!

— Заспокойся! Він перший кинув слухавку.

— Він? Хто це був?

Він скривився і фиркнув:

— *Доктор* Карлайл Каллен.

— Чому ти не дав мені побалакати з ним?

— Він не кликав тебе до телефону,— сказав Джейкоб холодно. Його обличчя було спокійне, без емоцій, але руки тремтіли.— Він питав, де Чарлі, і я відповів йому. Не думаю, що я порушив якісь правила етикету.

— А тепер слухай мене, Джейкобе Блек...

Та він не слухав. Тільки оглянувся, наче його хтось покликав. Його очі розширилися, а тіло напружилось, й він почав тремтіти. Я також прислухалася, але не почувала ні звуку.

— Бувай, Білко,— випалив він і рушив до дверей.

Я побігла за ним.

— У чому справа?

Раптом він зупинився і розвернувся, я налетіла на нього, а він почав бурмотіти прокляття собі під ніс. Він знову відвернувся, відштовхнувши мене вбік. Я оступилася й упала на підлогу, перечепившись через його ноги.

— Чорт! — крикнула я, коли він намагався ривком вивільнити свої ноги.

Я намагалася підвестися в той час, як він кинувся до задніх дверей; раптом він завмер на місці.

Аліса нерухомо стояла біля підніжжя сходів.

— Белло,— сказала вона задихано.

Я звелася на ноги й попленталася до неї. Її очі здавалися здивованими і якимись далекими, а обличчя витягнулося й побіліло. Її делікатне тіло тремтіло від внутрішнього хвилювання.

— Алісо, в чому справа? — крикнула я і поклала руки на її обличчя, бажаючи хоч якось заспокоїти її.

Вона різко подивилася на мене розширеними від болю очима.

— Едвард,— це все, що вона сказала.

Моє тіло відреагувало швидше, ніж розум зумів уловити зміст її слів. Спочатку я не втямила, чому кімната попливла і закрутилася, чому у вухах лунав дивний звук. Мій мозок занадто напружився, щоб збагнути, чому обличчя Аліси було таке стурбоване і як усе це стосується Едварда,— моє тіло похитнулося, шукаючи полегшення у непритомності, захищаючись від жорстокої реальності.

Сходи вигнулися під дивним кутом.

До моїх вух долинуло злісне шипіння Джейкоба, сповнене брудної лайки. Мені це не сподобалося. Його нові друзі явно погано на нього впливають.

Я опинилася на канапі, не розуміючи, як потрапила туди; Джейкоб досі лаявся. Це було схоже на землетрус — канапа піді мною трусилася.

— Що ти з нею зробила? — кричав він.

Аліса проігнорувала його.

— Белло? Белло, припиняй це негайно. Нам треба поспішати.

— Не підходь,— застеріг її Джейкоб.

— Заспокойся, Джейкобе Блек,— наказала Аліса.— Ти ж не хочеш зробити це просто у неї на очах.

— Не думаю, що у мене виникнуть проблеми з самоконтролем,— відповів він, але його голос звучав спокійніше.

— Алісо? — мій голос був слабкий.— Що сталося? — запитала я, хоча й не хотіла цього знати.

— Не знаю,— простогнала вона.— Про що він тільки думає?

Я намагалася встати, незважаючи на запаморочення. Я зрозуміла, що вхопилася за руку Джейкоба, щоб не впасти. Це не канапа тряслася, це він трусився.

Коли я знову подивилася на Алісу, вона витягала з сумочки маленький срібний телефон. Її пальці набрали номер так швидко, що перетворилися в одну розмиту пляму.

— Розо, мені треба поговорити з Карлайлом, негайно,— вона чітко вимовила кожне слово.— Чудово, тільки-но він повернеться. Ні, я буду в літаку. Слухай, ти чула що-небудь про Едварда?

Аліса замовкла, уважно слухаючи, жаж в її очах зростав із кожною секундою. Її рот округлився, а телефон затремтів у руці.

— Навіщо? — мовила вона, задихаючись.— *Навіщо* ти зробила це, Розаліє?

Якою б не була відповідь, але вона змусила щелепи Аліси стиснутися від люті. Її очі спалахнули і звузилися.

— Що ж, Розаліє, у будь-якому разі ти помиляєшся, тепер це стане проблемою, ти так не думаєш? — запитала вона роздратовано.— Так, ти правильно мене зрозуміла. З нею все гаразд — я помилилася... Це довга історія... Але тут ти також помиляєшся, тому я і дзвоню... Так, саме це я бачила.

Голос Аліси став грубим, її губи вигнулися, оголюючи зуби.

— Уже трохи запізно, Розо. Залиш свої каяття для тих, хто в них іще вірить,— Аліса швидко захлопнула телефон різким рухом пальців.

Коли вона повернулася до мене, в її очах читалася мука.

— Алісо,— випалила я швидко. Я не могла дозволити їй вимовити бодай слово. Мені необхідно ще кілька секунд, перш ніж вона заговорить і її слова зруйнують решту мого життя.— Алісо, Карлайл повернувся. Він щойно телефонував...

Вона витріщилася на мене, нічого не розуміючи.

— Давно? — запитала вона глухо.

— За півхвилини до того, як ти з'явилася.

— Що він сказав? — вона зосередилася, чекаючи на мою відповідь.

— Я не говорила з ним.

Я метнула погляд у бік Джейкоба.

Аліса подивилася на нього своїм пронизливим поглядом. Він підскаочив, але залишився біля мене. Він незграбно присів, немов бажаючи затулити мене своїм тілом.

— Він покликав Чарлі, і я сказав йому, що Чарлі немає вдома, — пробурмотів Джейкоб трохи ображено.

— І це все? — не вгавала Аліса, її голос був крижаний, мов лід.

— Тоді він кинув слухавку, — буркнув Джейкоб. Його спина затремтіла, з ним трусилася і я.

— Ти сказав йому, що Чарлі на похороні, — нагадала я йому.

Аліса повернула голову до мене.

— Що саме він сказав?

— Він сказав: «Його тут немає», а коли Карлайл запитав, де Чарлі, Джейкоб відповів: «На похороні».

Аліса застогнала й опустила на коліна.

— Скажи мені, Алісо, — прошепотіла я.

— Це дзвонив не Карлайл, — сказала вона безнадійно.

— Ти хочеш сказати, що я обманюю? — гаркнув Джейкоб із за моєї спини.

Аліса проігнорувала його, зосередившись на моєму розгубленому обличчі.

— Це був Едвард, — вона вимовила ці слова пошепки, майже задихаючись. — Він вважає, що ти померла.

Мій мозок знову почав гарячково працювати. Це не те, чого я очікувала і так боялася, і полегшення прояснило мій розум.

— Розалія сказала йому, що я наклала на себе руки, так? — перепитала я, зітхнувши з полегшенням.

— Так, — мовила Аліса, її очі знову спалахнули. — Вона сказала це, щоб виправдатися, вона й справді повірила в це. Вони засильно покладаються на мій дар. Але навіть було казати йому це? Невже вона не розуміє... чи розуміє?.. — її голос урвався.

— І коли Едвард подзвонив сюди, то подумав, що Джейкоб має на увазі мій похорон, — збагнула я. Було боляче усвідомлювати, як

близько я була — всього за кілька дюймів — від його голосу. Мої нігті вп'ялися в руку Джейкоба, але він навіть не поворухнувся.

Аліса здивовано подивилася на мене.

— Ти не засмучена, — прошепотіла вона.

— Ну, це якийсь непорозуміння, але його можна виправити. Наступного разу, коли він подзвонить, хтось скаже йому... що... сталося насправді... — раптом я замовкла. Її пронизливий погляд змусив слова застрягнути в моєму горлі.

Чому вона так панікує? Чому її обличчя скривилося від жаху та співчуття? Про що вона щойно говорила з Розалією по телефону? Про те, що вона щось бачила... І те, що Розалія розкаюється; Розалія б ніколи не співчувала мені. Але якби вона нашкодила своїй сім'ї, своєму братові...

— Белло, — прошепотіла Аліса. — Едвард більше не подзвонить. Він повірив їй.

— Я... не... розумію, — мовила я, видаваючи з себе кожне слово. Я навіть не змогла попросити, аби вона пояснила, що сталося.

— Він їде в Італію.

Щоб зрозуміти все, мені знадобилася хвиля довжиною в один удар серця.

Я знову почула голос Едварда, але цього разу це вже була не прекрасна ілюзія. А просто слабкий, тихий відгомін моїх спогадів. Але цих слів було достатньо, щоб рана в грудях знову відкрилася й почала нити. Слова, які долинали до мене з того часу, коли я могла побитися об заклад на все, що завгодно: він кохає мене.

Я б не зміг жити без тебе, — сказав він, коли ми дивилися в цій же кімнаті, як помирають Ромео і Джульєтта. — *Та я не знав, що мені робити — Еммет і Джаспер ніколи б не допомогли мені в цьому... Тож я думав про те, щоб податися до Італії і розілити Волтурі. В будь-якому разі не варто драгувати Волтурі. Принаймні якщо не хочеш померти.*

Принаймні якщо не хочеш померти.

— Ні! — цей напівдикий крик був такий голосний після слів, сказаних пошепки, що змусив усіх нас підскочити. Я відчула, як кров ударила мені в лице, коли я усвідомила, що бачила Аліса. — Ні! Ні, ні, ні! Він не може! Він не може зробити це!

— Він вирішив зробити це саме в ту мить, коли твій друг підтвердив, що уже запізно рятувати тебе.

— Але ж він... він *покинув* мене! Він більше не хотів бути біля мене! Яка йому різниця? Він же знав, що колись я помру!

— Не думаю, що він планував жити набагато довше, ніж ти,— сказала Аліса тихо.

— Як він *посмів*! — заверещала я. Тепер я зірвалася на ноги, Джейкоб же невпевнено звівся на рівні ноги й став між мною та Алісою.

— Ох, відійди з дороги, Джейкобе! — я нетерпляче відштовхнула ліктем його тремтяче тіло.— Що нам робити? — благала я Алісу. Повинен бути якийсь вихід.— Може, подзвонити йому? Може, Карлайл?..

Вона похитала головою.

— Це було найперше, що я хотіла зробити. Він викинув свій телефон у смітник у Ріо — трубку підняв хтось інший...— прошепотіла вона.

— Раніше ти казала, що нам треба поспішати. Навіщо поспішати й куди? Давай зробимо так, що б це не було!

— Белло, я... Я не думаю, що можу просити тебе про це...— вона замовкла в нерішучості.

— Проси! — наказала я.

Вона поклала руки мені на плечі, щоб утримати мене на місці, її пальці ніжно стиснулися, немов на підтвердження її слів.

— Можливо, ми вже запізналися. Я бачила, як він пішов до Волтурі... І попросив смерті.— (Ми обоє здригнулися, і мої очі осліпли. Я гарячково закліпала від сліз).— Тепер усе залежить від їхньої відповіді. Поки вони не вирішать, я нічого не побачу.

Але якщо вони скажуть «ні», а вони можуть — Аро обожнює Карлайла і, напевно, не захоче ображати його,— то в Едварда є інший план. Вони завжди захищають своє місто. Едвард гадає, що вони обов'язково зупинять його, якщо він порушить спокій. І він не помиляється. Вони його зупинять...

Я витріщилася на неї, роззявивши рота. Поки що я не почула пояснення того, чому ми ще стоїмо на місці.

— Отже, якщо вони погодяться виконати його прохання, то ми запізналися. Якщо вони скажуть «ні» і він перейде до іншого плану — образить їх якимось чином,— ми також запізналися. Якщо він, як завжди, проявить свої театральні здібності... то у нас іще є час.

— Тоді чому ми ще тут?!

— Слухай, Белло! Незалежно від того, чи ми встигнемо, чи ні, ми опинимося в самому серці міста, що належить Волтурі. Мене вважатимуть Едвардовою спільницею, якщо йому вдасться те, що він замислив. Ти ж будеш не просто людиною, яка знає забагато, а ще й пахне дуже апетитно. У них з'явиться чудова можливість позбутися нас усіх — хоча у твоєму випадку це буде радше ситний обід, аніж покарання.

— І це все, що тримає нас тут? — запитала я, не вірячи власним вухам. — Якщо ти боїшся, то я поїду сама.

Я прикинула в голові, скільки грошей залишилося на моєму рахунку, і подумала, чи позичить мені Аліса ту суму, якої не вистачає.

— Я просто боюся, що тебе можуть убити.

Я фиркнула з відразою.

— На днях я ледь не наклала на себе руки! Кажі, що мені робити!

— Пиши записку Чарлі. А я подзвоню в авіакомпанію.

— Чарлі, — вимовила я, задихаючись.

Не те щоб моя присутність захищала його, просто я не могла кинути його тут самого, щоб боротися з...

— Я не дозволю, щоб із Чарлі щось трапилось, — тихий голос Джейкоба був хрипкий і злий. — Обіцяю.

Я подивилася на нього, він насупився, бачачи, як я панікую.

— Поквапся, Белло, — перебила Аліса різко.

Я кинулася на кухню, висуваючи всі шухляди й висипаючи їхній вміст на підлогу. Я шукала ручку. Гладенька бронзова рука подала її мені.

— Дякую, — пробурмотіла я, знімаючи кришечку зубами. Джейкоб мовчки подав мені блокнот, у якому ми записували телефонні повідомлення. Я відірвала верхній аркуш й викинула його через плече. Почала писати.

Тату!

Я з Алісою. Едвард у біді. Можеш убити мене, коли я повернуся. Я знаю, що зараз не найкращий час. Мені дуже шкода. Люблю тебе.

Белла.

— Не йди,— прошепотів Джейкоб. Уся його злість кудись зникла, шойно Аліса щезла з виду.

Я не збиралася марнувати час на суперечки з ним.

— Будь ласка, будь ласка, будь ласка, потурбуйся про Чарлі,— мовила я й кинулася назад у вітальню. Аліса чекала біля дверей із сумкою на плечі.

— Візьми гаманець — тобі потрібен паспорт. Будь ласка, скажи, що у тебе є паспорт. У мене немає часу підробляти ще один.

Я кивнула й кинулася нагору, мої коліна тремтіли точно так, як тоді, коли моя мама хотіла обвінчатися з Філом на пляжі у Мексиці. Звісно, як і всі її інші плани, цей також не спрацював. Але перед цим я зробила все необхідне, щоб підготуватися до цього шлябу.

Я вдерлася до своєї кімнати. Закинула старий гаманець, чисту футболку і спортивні штани у рюкзак, зверху поклала зубну щітку. Тоді щодуху помчала вниз. Мене сповнило відчуття дежавю. На відміну від минулого разу — тоді я втікала з Форкса, щоб заховатися від кровожерливих вампірів, цього разу ж я їхала, щоб знайти їх,— принаймні тепер мені не доведеться прощатися з Чарлі особисто.

Джейкоб та Аліса стояли біля вхідних дверей, між ними зав'язалося якесь протистояння, хоча вони й були задалеко одне від одного. Ніколи б не подумала, що вони розмовляють. Здається, жоден із них не помітив моєї гучної появи.

— Ти можеш контролювати себе, але ці кровопивці, до яких ти її везеш... — злісно обвинувачував її Джейкоб.

— Так, ти маєш рацію, собако,— загарчала Аліса.— Волтурі — саме такі, як ми, ось чому в тебе шерсть стає дибки, коли ти нюхаєш мене. Вони — причина твоїх нічних кошмарів, страх, який сковує твої інстинкти. Думаєш, я не знаю про це?

— А ти везеш її до них, немов пляшку хорошого вина на вечірку! — заричав він.

— Гадаєш, їй буде краще, якщо я залишу її тут саму при тому, що на неї полює Вікторія?

— Ми дамо собі раду з рудою.

— Тоді чому вона досі полює?

Джейкоб заревів, і по його тілу пробіг дроз.

— Припиніть негайно! — крикнула я їм — я стала геть лютою він нетерпіння.— Будете сперечатися, коли ми повернемося, поїхали!

Аліса обернулася до машини — вона рухалася так швидко, що, здавалося, просто зникла. Я поспішила за нею, автоматично зупинившись, щоб зачинити двері.

Джейкоб ухопив мене тремтячою долонсю.

— Будь ласка, Белло. Я благаю тебе.

Його темні очі блищали від сліз. До горла підійшов клубок.

— Джейку, я повинна...

— Ні, ти нічого не повинна. Ти й справді не мусиш. Ти можеш залишитися тут, зі мною. Ти можеш залишитися живою. Заради Чарлі. Заради мене.

Почувся рев двигуна «Мерседеса» Карлайла; звук пронизав мене, коли Аліса від нетерпіння натиснула на газ.

Я похитала головою, з очей бризнули сльози. Я вивільнила руку, а він і не перечив.

— Не помирай, Белло,— вичавив він.— Не йди. Ні.

А що, як я ніколи не побачу його знову?

На цю думку я ще сильніше розплакалася; з грудей вихопилося ридання. Я обняла його за пояс і на якусь мить міцно притиснулася до нього, ховаючи мокре від сліз обличчя у нього на грудях. Він поклав свою велику руку на мою голову, немов утримуючи мене.

— Бувай, Джейку,— я забрала його долоню зі своєї голови й поцілувала. Мені не стало сили подивитися йому в обличчя.— Вибач,— прошепотіла я.

Тоді я різко розвернулася й побігла до машини. Пасажирські дверцята були відчинені й чекали на мене. Я кинула свій рюкзак на заднє сидіння й ковзнула в салон, захопивши за собою двері.

— Потурбуйся про Чарлі! — гукнула я, відчинивши вікно. Але Джейкоба уже ніде не було. Аліса натиснула на газ і зі страшним вищанням шин, схожим на людський вереск, вирулила на шосе. Я помітила, як між деревами мигнуло щось біле. Шматок черевика.

РОЗДІЛ 19. ГОНИТВА

Ми підготували все необхідне для польоту за лічені секунди, а тоді почалася справжня мука. Літак нерухомо стояв на злітній смузї, в той час як стюардеси повільно походжали туди-сюди проходом, немов прогулюючись, поплескували сумки в багажних відділеннях над головами пасажирів і перевіряли, чи все гаразд. Пілоти визирали з кабіни, розмовляючи з ними, коли ті проходили повз. Алїса твердо стискала моє плече, втримуючи мене на місці, коли я підскакувала від нетерплячки.

— Це все одно швидше, ніж своїм ходом,— нагадала вона тихо.

Я тільки кивнула та знову засовалася на місці.

Нарешті літак лїниво викотив на злітну смугу, набираючи швидкість так повільно, що це було для мене справжнім катуванням. Я сподївалася, що мені стане легше, коли ми злетимо, але шалена нетерплячка не вгавала.

Алїса зняла слухавку телефону зі спинки переднього сидіння ще до того, як ми перестали набирати висоту, і повернулася спиною до стюардеси, яка зиркала на неї з явним осудом. Щось у моєму виразі змусило її не підходити до нас зі своїми зауваженнями.

Я намагалася не звертати уваги на те, що Алїса говорила Джасперу; я не хотїла знову чути ці слова, але дещо все-таки долїнуло до мене.

— Я не впевнена, я продовжую бачити, що він робить різні речі, але змінює свої плани... То хвиля вбивств по всьому місту, то напад на охорону, то він планує підняти машину над головою посеред площі з людьми... більшість із цих учинків викриють

його — він знає, що це найшвидший шлях, щоб домогтися бажаного результату...

Ні, ти не можеш,— голос Аліси став таким тихим, що я ледь чула його, хоча й сиділа за кілька дюймів від неї. Це змусило мене дослухатися ще пильніше.— Скажи Еммету, що не можна... Тоді їдь за Емметом і Розалією та забери їх назад... Сам подумай, Джаспере. Якщо він побачить когось із нас, то як ти гадаєш, що він зробить?

Вона кивнула.

— Саме так. Гадаю, Белла — наш єдиний шанс, якщо ще є якийсь шанс... Я зроблю все, що зможу, але підготуй Карлайла; перевага на їхньому боці.

Тоді вона засміялася, її голос звучав якось дивно.

— Я поміркую над цим... Так, обіцяю.

Раптом вона почала благати:

— Не їдь за мною. Я обіцяю, Джаспере. В будь-якому разі я виберуся звідти... І я кохаю тебе.

Вона повісила трубку й відкинулася в кріслі, заплющивши очі.

— Ненавиджу обманювати його.

— Розкажи мені все, Алісо,— змолилася я.— Я нічого не розумію. Чому ти попросила Джаспера зупинити Еммета, чому вони не можуть допомогти нам?

— На це існує дві причини,— прошепотіла вона, досі не розплющуючи очей.— Перша — та, яку я назвала йому. Звичайно, ми *можемо* спробувати зупинити Едварда самі — якщо Еммет триматиме його, то у нас з'явиться час, щоб пояснити йому все і сказати, що ти жива. Але проблема в тому, що ми не зможемо підкрастися до Едварда непомітно. А якщо він помітить нас першим, то почне діяти набагато швидше. Він кине свій «б'юїк» у стіну чи ще щось, і тоді Волтурі одразу ж знищать його.

Є й інша причина, якої я не могла назвати Джасперу. Якщо наші вже будуть там, і Волтурі вб'ють Едварда, то наші кинуться в бій. Белло,— вона розплющила очі й подивилася на мене благальним поглядом.— Якби ми мали бодай найменший шанс на перемогу... якби в якийсь спосіб четверо нас могли врятувати мого брата, вступивши в бій, це все змінило б. Але ми не можемо, і, Белло, я не могу втратити Джаспера таким чином...

Я усвідомила, чому її очі молять мого розуміння. Вона захищала Джаспера за наш рахунок і, можливо, за рахунок Едварда також. Я все збагнула, але не почала думати про неї погано. Я кивнула.

— А хіба Едвард не може почути тебе? — запитала я.— Може, він прочитає твої думки і зрозуміє, що я жива, і тоді все владнається?

В будь-якому разі це його не виправдовує. Я досі не могла повірити, що він здатний на таку реакцію. Хіба в цьому є сенс? З болісною ясністю я згадала слова, які він сказав, сидячи на цій канапі, коли ми дивилися, як Ромео і Джульєтта одне по одному вбивають себе. *Я б не зміг жити без тебе*,— мовив він так, наче це було цілком очевидно. Але слова, які він мовив у лісі, кидаючи мене, перекреслили все це.

— *Якби ж він слухав*,— пояснила Аліса.— Хочеш вір, а хочеш ні, обманути можна й у думках. Якби ти померла, я би все одно намагалася зупинити його. Я б увесь час думала «вона жива, вона жива». Він знає це.

Я міцно зціпила зуби в німому розчаруванні.

— Якби був якийсь спосіб, щоб зробити це без тебе, Белло, я б ніколи не наражала тебе на таку небезпеку. Я б не допустила такого.

— Не будь дурненькою. Я — остання, про кого варто турбуватися,— я нетерпляче похитала головою.— Скажи, що ти мала на увазі, коли говорила, що ненавидиш обманювати Джаспера.

Вона похмуро посміхнулася.

— Я пообіцяла, що втечу, перш ніж вони вб'ють і мене. А гарантувати це я ніяк не можу,— вона вигнула брову, так наче хотіла, щоб я зрозуміла всю небезпеку тієї ситуації, в якій ми опинилися.

— А хто такі ці Волтури? — запитала я пошепки.— Чому вони набагато небезпечніші, ніж Еммет, Джаспер, Розалія й ти?

Було важко уявити щось, страшніше за цих чотирьох.

Вона глибоко вдихнула, а тоді різко метнула наглий погляд попри мене. Я розвернулася й одразу помітила чоловіка, який сидів у проході і вдавав, що не слухає нас. Він був схожий на бізнесмена в темному костюмі, довгій краватці, з ноутбуком на колінах. Поки я роздратовано дивилася на нього, він відкрив комп'ютер і демонстративно одягнув навушники.

Я присунулася ближче до Аліси. Її губи майже торкалися мого вуха, поки вона розповідала історію.

— Я здивувалася, що ти впізнала це ім'я,— мовила вона.— І ти так швидко здогадалася, що я маю на увазі — коли я сказала, що він збирається до Італії. Я гадала, що мені доведеться пояснювати все. Що саме Едвард розповідав тобі?

— Він казав, що вони дуже стара й могутня сім'я — майже королівська. Що ви не ворогуєте з нею, поки не вирішите... вмирати, — прошепотіла я, ледь витиснувши з себе останнє слово.

— Ти повинна зрозуміти, — мовила вона повільно, більш розмірено, ніж завжди. — Ми, Каллени, унікальніші, ніж ти гадаєш. Це... *ненормально*, що так багато нас живе разом у мирі й злагоді. Те саме стосується й сім'ї Тані на півночі. Карлайл подумав, що утримання від людської крові робить наш шлях до цивілізації легшим, дозволяє нам підтримувати зв'язки, побудовані на любові, а не на виживанні чи зручностях. Навіть невелика група Джеймса з трьох осіб була незвичайно великою — і ти бачила, як легко Лоран відколовся від них. Такі, як ми, подорожують, як правило, на самоті або парами. Наскільки мені відомо, сім'я Карлайла — найбільша з усіх існуючих, за єдиним винятком: Волтурі. Спочатку їх було троє — Аро, Гай та Марк.

— Я бачила їх, — пробурмотіла я. — На картині в кабінеті Карлайла.

Аліса кивнула.

— З часом до них приєдналися ще дві жінки, і вони разом заснували сім'ю. Я не впевнена, але гадаю, що саме їхній вік дає їм можливість співіснувати. Їм понад три тисячі років. А може, незвичайна толерантність — це їхній дар. Як Едвард і я, Аро і Марк також... наділені даром.

Вона продовжила, перш ніж я встигла щось запитати.

— А може, їх об'єднує їхнє прагнення влади. Велич — влучне слово, щоб описати їх.

— Але якщо їх тільки п'ятеро...

— П'ятеро членів сім'ї, — уточнила вона. — Це не беручи до уваги їхньої охорони.

Я глибоко вдихнула.

— Звучить... серйозно.

— О, так воно і є, — запевнила вона мене. — Останнього разу я чула, що до їхньої охорони входить дев'ять постійних членів. Інші працюють на них... тимчасово. Вони всякчас змінюються. І багато з них також обдаровані — їхні таланти непересічні, у порівнянні з ними я виглядаю простою фокусницею. Волтурі обирають їх за їхніми можливостями — фізичними чи будь-якими іншими.

Я вже роззявила рота, а тоді стулила його. Не думаю, що мені хотілося дізнатися, наскільки погані наші шанси.

Вона знову кивнула, наче зрозуміла, про що я думаю.

— Вони майже ніколи не влізають у сутички. Ніхто не зв'язується з ними з власної волі. Вони постійно перебувають у своєму місті, залишаючи його тільки тоді, коли мають виконувати певні обов'язки.

— Обов'язки? — здивувалася я.

— Хіба Едвард не розказав тобі, що вони роблять?

— Ні,— відповіла я, відчуваючи, як біліє моє обличчя.

Аліса знову подивилася в бік того бізнесмена й знову приклала свої крижані губи до мого вуха.

— Існує причина, з якої він назвав їх королівською династією... правлячим класом. Протягом тисячоліть вони стежать за тим, щоб ми дотримувалися законів — тобто карають порушників. Вони завжди гідно виконують свої обов'язки.

Шокована, я різко закліпала очима.

— Закони? — запитала я занадто голосно.

— Тихіше.

— Невже ніхто не повинен був розказати мені про це раніше? — прошепотіла я злісно.— Я маю на увазі, що я хотіла стати... стати однією з вас! Невже ніхто не повинен був пояснити мені правила?

Моя реакція змусила Алісу посміхнутися.

— Все не так складно, як ти думаєш, Белло. Існує тільки одне суворе обмеження — і якщо ти постараєшся, то сама додумаєшся, яке саме.

Я замислилася.

— Ні, навіть не уявляю.

Вона розчаровано похитала головою.

— Можливо, це занадто очевидно. Ми просто повинні тримати в таємниці своє існування.

— А,— пробурмотіла я. Це й справді було *очевидно*.

— В цьому є сенс, тому більшості з нас не потрібен ніякий контроль,— продовжила вона.— Але через кілька століть одному з нас може стати нудно. Або він може збожеволіти. Ну, чи ще щось. У такому разі втручаються Волтурі, ще перш ніж він зможе скомпрометувати всіх решту.

— Отже, Едвард...

— Планує порушити цей закон у їхньому власному місті — місті, яким вони непомітно керують останні три тисячі років, з часів

етрусків¹³. Вони так турбуються про своє місто, що навіть не дозволяють полювати в його стінах. Волтерра¹⁴ — мабуть, найбезпечніше місто в світі — принаймні це стосується нападів вурдалаків.

— Але ж ти казала, що вони не полишають меж міста. Як вони їдять?

— Правильно, вони не залишають міста. Вони доставляють їжу ззовні, іноді досить іздалека. Це дає можливість їхній охороні чимось займатися, коли вони не знищують неслухняних. Чи захищають Волтерру від...

— Від ситуацій, схожих на цю, з Едвардом, — закінчила я речення. Тепер було так легко вимовляти це ім'я вголос. Не впевнена, в чому зараз відмінність. Можливо, в тому, що й я насправді не планувала жити без нього довго. Чи в тому, що ми могли б спізнитися. Мене заспокоювало усвідомлення, що у мене буде легкий кінець.

— Сумніваюся, що у них колись була така ситуація, — про бурмотіла вона з відразою. — Нечасто зустрінеш вампіра, схильного до самогубства.

З моїх уст вихопився дуже тихий звук, але здається, Аліса зрозуміла, що це був скрик відчаю. Вона обняла мене за плечі тонкою сильною рукою.

— Ми зробимо все можливе, Белло. Це ще не кінець.

— Ще не кінець, — я дозволила їй заспокоїти себе, хоча й знала, вона думає, що наші шанси зовсім незначні. — Кінець буде, коли Волтурі схоплять нас через те, що ми втрутилися.

Аліса пирхнула.

— Ти говориш про це з такою легкістю.

Я знизала плечима.

— Збав оберти, Белло, інакше ми прилетимо у Нью-Йорк, а звідти прямісінько у Форкс.

— Що?

— Сама знаєш що. Якщо нам не вдасться врятувати Едварда, то я зроблю все від мене залежне, щоб повернути тебе Чарлі живою й неушкодженою. І мені не потрібні зайві проблеми з твого боку. Розумієш?

¹³ Давні племена, що населяли в 1-ому тисячолітті до н. е. північний захід Апеннінського півострова — область, що називалася Етрурія (сучасна Тоскана), і створили розвинену цивілізацію, яка передувала римській.

¹⁴ Місто в Італії, у регіоні Тоскана. Було одним із головних політичних центрів етрусків.

— Звісно, Алісо.

Вона трохи відкинулася назад, щоб краще бачити мене.

— І ніяких клопотів.

— Слово скаута,— пробурмотіла я.

Вона закотила очі.

— А тепер дай мені зосередитися. Я намагаюся побачити, що він планує.

Вона продовжувала обнімати мене, але відкинула голову на сидіння і заплющила очі. Вільну руку вона притулила до обличчя, потираючи кінчиками пальців скроню.

Я довго у захваті дивилася на неї. За деякий час вона зовсім перестала рухатися, її обличчя нагадувало кам'яну статую. Минав час; якби я не знала, що й до чого, то подумала б, що вона заснула. Я не наважувалася турбувати її питаннями про те, що відбувається.

Якби ж я могла думати про щось безпечне! Бо якщо я не хочу заверещати просто тут і зараз, я не можу дозволити собі думати про той жах, який чекає нас попереду, або про ще страшнішу річ — про шанс, який ми можемо втратити.

Та я не могла нічого *прогнозувати*. Можливо, якщо мені дуже, дуже, *дуже* пощастить, то я якимось чином зможу врятувати Едварда. Та я не була настільки дурною, щоб думати, що врятувавши його, я врятую і наші стосунки. Я не змінилася, я більше не є для нього тією єдиною, якою була раніше. Навряд чи у нього з'явиться якась нова причина, щоб захотіти мене зараз. Побачити його і втратити знову...

Я щосили боролася зі своїм боєм. Ось яку ціну я повинна заплатити за його спасіння. І я заплачу її.

Показували фільм, і мій сусіда одягнув навушники. Іноді я дивилася на фігурки, які рухалися на маленькому екрані, але не змогла б сказати, що це було — фільм жахів чи лірична мелодрама.

Минула ціла вічність, перш ніж літак почав приземлятися в Нью-Йорку. Алісо досі була в трансі. Я вагалася, чи варто турбувати її зараз. Перш ніж літак приземлився в місті, я намагалася зробити це з дюжину разів, але так і не змогла доторкнутися до неї.

— Алісо,— мовила я нарешті.— Алісо, нам час іти.

Я діткнулася її руки.

Її повіки дуже повільно розплющилися. Якийсь час вона хитала головою з боку в бік.

— Щось нове? — запитала я тихо, боячись, що чоловік, який сидить поруч, може підслухувати.

— Не зовсім, — ледь чутно видихнула вона. — Він наближається. Він думає, як йому попросити про цю послугу.

Нам треба було поспішати на пересадку, але це було набагато краще, ніж сидіти й чекати. Щойно літак піднявся в повітря, як Аліса занурилася в такий самий транс, як раніше. Я доклала чималих зусиль, щоб зібрати все своє терпіння, і чекала. Коли знову стемніло, я відсунула шторку, щоб подивитися на чорну порожнечу, яка майже нічим не відрізнялася від самої шторки.

Я раділа, що в мене була багатомісячна практика з контролю власних думок. Замість того, щоб міркувати над жахливим майбутнім, я зосередилася на менш важливих проблемах. І байдуже, що Аліса каже, я можу не вижити. Я думала, що скажу Чарлі, коли повернуся. Це було досить складне завдання і забрало в мене кілька годин часу. А Джейкоб? Він пообіцяв, що чекатиме на мене, та чи дотримає він слова? Може, мені доведеться повертатися в Форкс самій, зовсім самій? Можливо, я не захочу вижити, байдуже, що трапиться.

Через секунду я відчула, як Аліса потрусила мене за плече — я навіть не помітила, як заснула.

— Белло, — прошипіла вона, її голос був загучним для темно-го салону літака, повного сплячих людей.

Я легко прийшла до тями — я спала зовсім недовго.

— Що сталося?

Очі Аліси блистіли в тьмяному світлі ліхтарика для читання над головою.

— Нічого не сталося, — усміхнулася вона злісно. — Все добре. Вони вагаються, але вони вирішили сказати йому «ні».

— Волгурі? — пробурмотіла я слабким голосом.

— Ну звісно, Белло, пробудися. Я бачу, що вони збираються відповісти йому.

— Розкажи мені.

Стюард навшпиньки наблизився до нас проходом.

— Леді, можу я запропонувати вам подушку? — його шепіт прозвучав немов докір через нашу порівняно голосну розмову.

— Ні, дякую, — мовила Аліса, широко посміхаючись. Стюард приголомшено розвернувся й нетвердо пішов назад.

— Розкажи мені, — ледь чутно видихнула я.

Вона нахилилася й почала шепотіти мені на вухо.

— Він зацікавив їх — вони вважають, що його дар може бути для них корисним. Вони збираються запропонувати йому залишитися з ними.

— Що він відповість?

— Поки що я не можу бачити цього, але б'юся об-заклад, що це буде яксь яскраве видовище, — вона знову усміхнулася. — Це перші хороші новини — перша удача. Вони заінтриговані; вони справді не хочуть його смерті — «марнотратної» смерті, як висловився Аро, — а цього може бути достатньо, щоб змусити його проявити фантазію. Що довше він складатиме плани, то краще для нас.

Цього було недостатньо, щоб вселити в мене надію; це не принесло мені такого полегшення, як Алісі. Існувало ще так багато варіантів, за яких ми могли запізнитися! І якщо я не потраплю у Волтерру, мені не вдасться умовити Алісу не відправляти мене назад додому.

— Алісо?

— Що?

— Я заплуталася. Як ти можеш бачити все це так чітко? А ще ти бачиш такі далекі події — речі, які можуть і не трапитися?

Її очі звузилися. Цікаво, чи вона здогадалася, про що я думаю.

— Я бачу все так чітко, тому що воно відбувається зараз або станеться зовсім скоро, а ще я справді зосередилася. Наміри, які здійсняться нескоро, приходять самі собою — це радше несподівані, малоймовірні спалахи. До того ж я бачу таких, як я, краще, ніж таких, як ти. А бачити Едварда найлегше, тому що я звикла бачити його.

— Іноді ти бачиш мене, — нагадала я їй.

Вона похитала головою.

— Не так чітко.

Я зітхнула.

— Я б так хотіла, щоб ти не помилилася щодо мене. З самого початку, коли ти вперше побачила мене, ще до того, як ми зустрілися...

— Що ти маєш на увазі?

— Ти бачила, що я стану однією з вас, — я ледве витиснула з себе ці слова.

Вона зітхнула.

— Тоді це було можливо.

— Тоді, — повторила я.

— Насправді, Белло... — якусь мить вона вагалася, а тоді, здається, зробила вибір. — Якщо чесно, то все зайшло задалеко. Я обмірковую можливість того, щоб зробити тебе такою, як ми, самотужки.

Я витріщилася на неї, завмерши від шоку. Але мій розум відкинув цю думку. Я не могла дозволити собі сподіватися на таке — раптом вона передумає!

— Я налякала тебе? — поцікавилася вона. — Я гадала, що це саме те, чого ти хочеш.

— Я хочу! — мовила я, задихаючись. — О Алісо, зроби це зараз! Тоді я б змогла допомогти тобі — і не гальмувала б тебе більше. Вкуси мене!

— Тихіше! — попередила вона. Стюард знову подивився на нас. — Подумай тільки, — прошепотіла вона. — У нас не достатньо часу. Ми повинні увійти у Волтерру завтра. Ти ж корчитимешся від болю кілька днів, — із цими словами вона скривилася. — Не думаю, що решта пасажирів нормально відреагують на це.

Я прикусила губу.

— Якщо ти не зробиш цього зараз, то передумаєш.

— Ні, — насупилася вона, на її обличчі з'явився сумний вираз. — Не думаю, що це станеться. Звісно, він оскраженіє, та що він зможе вдіяти?

Моє серце забилося швидше.

— Зовсім нічого.

Вона тихо засміялася, а тоді зітхнула.

— Ти занадто мені довіряєш, Белло. Я не впевнена, що зможу зробити це. Мабуть, я просто вб'ю тебе.

— Все одно я використаю цей шанс.

— Ти така дивна, Белло, навіть як на людину.

— Дякую.

— Ой, ну, в усякому разі це тільки припущення. Спершу нам треба пережити завтрашній день.

— Гарзд.

Але принаймні тепер у мене з'явилася хоч якась надія, якщо ми все-таки виживемо. Якщо Аліса дотримає слова — і якщо вона не прикінчить мене, — тоді Едвард може бігати за своїми тимчасовими захопленнями, скільки йому заманеться, а я зможу слідувати за ним. Я не відпущу його просто так. Можливо, коли я стану вродливою та сильною, йому більше не захочеться захоплюватися.

— Поспи ще трохи,— мовила вона.— Я обов'язково збуджу тебе, якщо буде щось новеньке.

— Гаразд,— пробурмотіла я, впевнена на всі сто, що мені не вдасться заснути. Аліса поставила ноги на крісло, обняла їх руками та схилилася вперед, поклавши чоло на коліна. Вона розкачувалася назад і вперед, щоб зосередитися.

Я відкинула голову на сидіння й почала спостерігати за нею — я помітила, що вона опустила шторку, аби заховатися від сонця на сході.

— Що відбувається? — пробурмотіла я.

— Вони відмовили йому,— сказала вона тихо. Раптом я помітила, що її ентузіазм немов рукою зняло.

Слова застряли в горлі, я почала панікувати.

— Що він збирається робити?

— Спочатку все було так хаотично. Я бачила тільки раптові спалахи, так часто він змінював свої плани.

— Які плани? — тиснула я.

— Це був жахливий момент,— прошепотіла вона.— Він вирішив піти на полювання.

Вона подивилася на мене й побачила, що я нічого не зрозуміла.

— В місті,— пояснила вона.— Він уже майже зробив це, але в останню мить передумав.

— Він не захотів розчаровувати Карлайла,— пробурмотіла я. Тільки не зараз.

— Можливо,— погодилася вона.

— У нас ще є час? — запитала я й відчула, як змінився тиск у салоні. Літак почав знижуватися.

— Сподіваюся, що є — якщо він дотримуватиметься свого останнього рішення, то мабуть, ми встигнемо.

— А що це?

— Він вирішив нічого не ускладнювати. Він збирається просто вийти на сонце.

Просто вийти на сонце. Ось і все.

Цього буде достатньо. У моїй пам'яті зринув образ Едварда на галявині — блискучого, сяйливого, немов його шкіра зроблена з мільйонів огранених діамантів. Жодна людина, якій випало щастя побачити таке видовище, не забуде цього. Безперечно, Волтурі не допустять такого. Ніколи, якщо хочуть і надалі приховувати своє місто від людського ока.

Я подивилася на тьмяне сірувате світло, що лилося крізь відчинене вікно.

— Ми не встигнемо,— прошепотіла я, і горло в паніці здавило. Вона похитала головою.

— Саме зараз він схильний до мелодраматичності. Він хоче зібрати якомога більшу аудиторію, отже, обере головну площу, біля башти з годинником. Там високі стіни. Він чекатиме до полудня, поки сонце опиниться просто у нього над головою.

— То значить, у нас є час до полудня?

— Якщо нам пощастить. І якщо він дотримуватиметься саме цього плану.

Голос пілота з динаміків, спочатку французькою, а потім англійською, оголосив про наше приземлення. Вогники на ременях безпеки засвітилися і дзенькнули.

— Як далеко Волтерра від Флоренції?

— Все залежить від того, як швидко ти їдеш... Белло?

— Так?

Вона уважно подивилася на мене.

— Сподіваюся, ти не матимеш нічого проти краденої машини?

Яскраво-жовтий «Порш» із шумом зупинився за кілька кроків від місця, де я стояла. Ззаду на багажнику красувався срібний напис «турбо». Всі, хто стояв на людному тротуарі, витріщилися на машину, а тоді на мене.

— Хутчіш, Белло! — нетерпляче гукнула Аліса крізь відчинене пасажирське вікно.

Я підбігла до машини і залізла всередину, почувуючись так, наче у мене на голові чорна панчоха.

— Тихіше, Алісо,— поскаржилася я.— А не могла ти вкрасти ще примітнішої машини? *

Салон був оббитий чорною шкірою, а вікна тоновані. Всередині я почувалася безпечніше, там було темно, немов уночі.

Аліса вже шалено петляла в потоці машин — проскакуючи крізь маленькі проміжки між машинами, а я в той час стискала калачиком і м'яла в руках ремінь безпеки.

— Правильно поставлене запитання,— виправила вона мене,— чи не могла я вкрасти швидшої машини. Гадаю, що ні. Мені справді пощастило.

— Я впевнена, що це підбадьорить нас на першому ж посту.

Вона голосно розсміялася.

— Довірся мені, Белло. Якщо хто-небудь влаштує нам засідку, швидко опиниться далеко позаду нас, — із цими словами вона ще сильніше натиснула на газ, немов на підтвердження своїх слів.

Мені, мабуть, варто було дивитися у вікно, адже краєвиди Флоренції, а тоді й Тоскани з шаленою швидкістю пролітали попри мене. Це була моя перша подорож, можливо, й остання. Але манера водіння Аліси лякала мене, незважаючи на те, що я знала: за кермом їй можна довіряти. Я була занадто схвильована, щоб дивитися на пагорби й обгороджені мурами міста, здалеку чимось схожі на замки.

— Ти бачиш іще щось?

— Там щось відбувається, — пробурмотіла Аліса. — Якийсь фестиваль. На вулицях багато людей і червоних прапорців. Котре сьогодні число?

Я не була цілком упевнена.

— Можливо, дев'ятнадцяте?

— Ось у чому іронія. Сьогодні день Святого Марка.

— Що це означає?

Вона похмуро усміхнулася.

— Щороку цього дня у місті відбувається святкування. Згідно з легендою християнський проповідник отець Марк — насправді Марк Волтурі — п'ятнадцять століть тому вигнав із Волтерри всіх вурдалаків. Легенда мовить, що його замучили в Румунії за те, що він намагався подолати вампірів. Звісно, що все це вигадки — він ніколи не полишав міста. Але звідси пішли всі ці забобони про хрести та часник. Адже отець Марк користувався ними. А оскільки вурдалаки більше не турбують Волтерру, то виходить, що амулети діють, — усміхнулася вона злостиво. — Це просто святкування, яке влаштовує місто, а ще день ушанування поліції — зрештою, Волтерра — найспокійніше місто у світі. Поліцію тут шанують.

Тепер я усвідомила, що вона мала на увазі, говорячи про іронію.

— Вони не дуже зрадіють, якщо Едвард порушить спокій саме в цей день, правда?

Вона похитала головою, на її обличчі з'явився похмурий вираз.

— Ні. Вони діятимуть блискавично.

Я відвернулася, намагаючись розціпити зуби, щоб не прокусити нижньої губи. Кровотеча — зараз не найкраща ідея.

Сонце піднялося високо в блідо-голубому небі.

— Він досі планує зробити це опівдні? — перепитала я.

— Так. Вирішив зачекати. А вони чекають на нього.

— Скажи, що я повинна робити.

Вона не відривала очей від звивистої дороги — стрілка на спідометрі майже торкалася правого краю шкали.

— Ти не повинна нічого робити. Він просто має побачити тебе, перш ніж вийде на світло. І він має побачити тебе, перш ніж побачить мене.

— І як нам досягти цього?

Маленька червона машина, здавалося, втікала від нас, коли Аліса обігнала її.

— Я спробую доставити тебе якомога ближче, а тоді скажу тобі, в якому напрямку бігти.

Я кивнула.

— І постарайся не впасти, — додала вона. — Сьогодні у нас немає часу на струси й переломи.

Я застогнала. Це було дуже на мене схоже — знищити все, зруйнувати світ своєю незграбністю.

Сонце продовжувало підніматися високо в небі, поки ми з Алісою мчали йому назустріч. Воно було занадто яскравим і змушувало мене панікувати. Можливо, він не захоче чекати до полудня.

— Там, — сказала Аліса коротко, вказуючи на місто-замок, розташоване на вершині найближчого пагорба.

Я витріщилася на нього, відчуваючи перші напади нового страху. Кожну хвилину, починаючи з учорашнього ранку — здавалося, минув цілий тиждень, — коли Аліса вимовила його ім'я, стоячи біля сходів, це був один страх. А тепер, коли я дивилася на древні коричневі стіни й башти, які увінчували крутий схил пагорба, мене сковував інший, егоїстичний страх.

Я подумала, що це місто, мабуть, дуже красиве. Але воно вселяло в мене жах.

— Волтерра, — мовила Аліса тихим крижаним голосом.

РОЗДІЛ 20. ВОЛТЕРРА

Ми почали крутий підйом, і дорога ставала все більше запруженою. Коли ми проїхали далі, машини рухалися так близько, що нас втягнуло в їхній повільний потік. Аліса уже не могла обганяти їх на шаленій швидкості. Ми сповільнилися і їхали позаду маленького коричневого «Пежо».

— Алісо,— застогнала я. Здавалося, що хвилинна стрілка на годиннику почала рухатися швидше.

— Це єдиний в'їзд у місто,— спробувала заспокоїти мене Аліса. Але її голос був занадто напружений, щоб заспокоювати.

Автівки вишикувалися в довгу шереду і повільно тягнулися одна за одною. Сонце яскраво світило, засліплюючи своїм світлом, і, здається, уже було в zenіті.

Машини ліниво повзли одна по одній у напрямку міста. Коли ми підїхали ближче, я побачила, що автівки зупиняються вздовж дороги, а люди вискакують із них, щоб далі рухатися пішки. Спочатку я подумала, що їх розбирає нетерплячка — це було легко зрозуміти. Та коли ми проїжджали повз американські гірки, я побачила переповнені стоянки біля стін міста і натовп людей, який пішки заходив у місто через ворота. Нікому не дозволялося заїжджати всередину машиною.

— Алісо,— прошепотіла я наполегливо.

— Знаю,— відповіла вона. Її обличчя було немов вирізьблене з льоду.

Тільки тепер, коли ми повзли достатньо повільно, щоб роздивитися все навколо, я помітила, що надворі було дуже вітряно. У людей, які товпилися біля воріт, вітер зривав капелюхи і

розмаював волосся по обличчю. Одяг здіймався у повітря. Я також помітила, що всюди багато червоного кольору. Червоні сорочки, червоні капелюхи, червоні прапорці, які майорять, немов довгі стрічки, над воротами,— раптом я помітила, як темно-червоний шарф, яким жінка пов'язала волосся, підхопив несподіваний порив вітру. Він закрутився в повітрі у неї над головою, звиваючись, немов живий. Вона потягнулася по нього, підскочила вгору, але шарф продовжував тріпотіти в повітрі, немов клаптик кривавого кольору на тлі похмурих старих мурів.

— Белло,— мовила Аліса тихим злісним голосом.— Я не бачу, як відреагує охорона — якщо це не спрацює, ти будеш змушена рухатися далі сама. Ти повинна бігти. Просто запитуй увесь час, де Палаццо-дей-Пріорі¹⁵, і біжи у його напрямку. Тільки не заблудай.

— Палаццо-дей-Пріорі, Палаццо-дей-Пріорі,— повторювала я знову і знову, намагаючись запам'ятати назву.

— Або башта з годинником, якщо хтось говоритиме англійською. Я обійду навколо та спробую знайти менш примітне місце десь з іншого боку міста, де мені буде легше проникнути всередину.

Я кивнула.

— Палаццо-дей-Пріорі.

— Едвард буде стояти під баштою з годинником, на північ від площі. Праворуч є вузька алея, він стоятиме там у затінку. Ти повинна повернути його увагу, перш ніж він вийде на сонце.

Я почала несамовито кивати головою.

Аліса уже підїжджала до воріт. Чоловік у блакитній уніформі спрямовував потік, відділяючи машини від натовпу людей. Вони одна по одній повертали назад, щоб знайти місце для паркування біля дороги. Тепер прийшла черга Аліси.

Чоловік в уніформі рухався ліниво, не приділяючи нікому особливої уваги. Аліса додала газу, пролетівши повз нього, і попрямувала до воріт. Він щось крикнув нам услід, але не зрушив із місця, відчайдушно махаючи наступній машині, яка уже збиралася наслідувати наш поганий приклад.

Чоловік біля воріт був одягнений у таку саму уніформу. Ми наблизилися до нього. Потоки туристів, які товпилися на

¹⁵ Палац міської ради Волтерри, найстаріший у Тоскані.

тротуарах, із цікавістю спостерігали за наполегливим яскравим «Поршем».

Охоронець вийшов на середину вулиці. Перш ніж зупинитися, Аліса старанно розвернула автомобіль під дивним кутом. Сонце яскраво світило у моє вікно, а вона залишилася в темряві. Вона швиденько потягнулася до заднього сидіння і витягнула щось із сумки.

Охоронець обійшов машину, на його обличчі був роздратований вираз, він злісно постукав у вікно.

Аліса наполовину опустила скло, і я побачила, як він приклав палець до кашкета, побачивши обличчя за темним склом.

— Мені дуже шкода, міс, але сьогодні в місті дозволено їздити тільки автобусами, — сказав він англійською з сильним акцентом. Із його тону було зрозуміло, що він начебто вибачається. Йому було неприємно сповіщати такі погані новини такій вродливій жінці.

— Це приватний тур, — мовила Аліса, осліпивши його своєю сонячною посмішкою. Вона простягнула руку у вікно на сонячне проміння. Я перестала дихати, поки не зрозуміла, що на її руку натягнута довга коричнева рукавичка. Вона взяла його руку, яка досі висіла в повітрі, потому як він постукав нею у вікно, і затигнула все-редину. Тоді вона поклала щось у його долоню й загнула пальці.

На його обличчі з'явилося невимовне здивування, коли він витягнув руку і побачив товстий згорток грошей. На верхній купюрі стояв знак — тисяча доларів.

— Це жарт? — пробурмотів він.

Посмішка Аліси засліплювала.

— Тільки якщо ви думаєте, що він смішний.

Він дивився на неї широко розплющеними очима. Я нервово сіпалася й час від часу поглядала на стрілку годинника. Якщо Едвард діятиме згідно зі своїм планом, то у нас залишилося всього п'ять хвилин.

— Я трохи поспішаю, — натякнула вона, досі усміхаючись.

Охоронець двічі кліпнув, а тоді заховав гроші до жилета. Він відійшов од вікна й махнув рукою, дозволяючи проїзд. Здається, жодна людина з натовпу не помітила нашого тихого обміну. Аліса в'їхала в місто, і ми обоє зітхнули з полегшенням.

Вулиця була дуже вузькою, брукованою тим самим кольоровим камінням, що й будівлі барви кориці, які затемнювали вулицю

своїми тінями. Вулиця нагадувала вузьку доріжку. Червоні прапорці прикрашали стіни, розвішені всього за кілька ярдів один від одного, вони тріпотіли на вітрі, який свистів вузьким провулком.

Вулиця була переповнена, і потік людей сповільнив наш рух.

— Ще трошки далі, — підбадьорювала мене Аліса; я щосили вхопилася за ручку дверей, готова в будь-яку мить вискочити на двір за її командою.

Вона то натискала на газ, то різко гальмувала, а люди з натовпу тільки погрожували нам кулаками й сердито вигукували щось услід. Я була дуже рада, що не розумію їх. Аліса виїхала на вузьку дорогу, яка, мабуть, не була призначена для машин; шокovanі перехожі були змушені ховатися в дверних нішах, коли ми пролітали повз них. В кінці ми виїхали на іншу вулицю; будівлі тут були високі; вони ніби схилилися одна до одної, щоб жодний сонячний промінчик не зміг дотягнутися до тротуару — тут також тріпотіли червоні прапорці, вони майже зустрічалися один з одним. Тут людей було більше, ніж будь-де. Аліса пригальмувала машину. Я відчинила дверцята ще до того, як автівка зупинилася.

Вона вказала туди, де вулиця переходила у широку яскраву площу.

— Там! Зараз ми з південного боку площі. Біжи прямо, тоді повернеш праворуч від башти з годинником. Я знайду шлях навколо...

Раптом її дихання прискорилося, і коли вона заговорила знову, її голос був схожий на шипіння.

— Вони *всюди!*

Я завмерла і не зрушила з місця, але вона виштовхала мене з машини.

— Забудь про них. У тебе дві хвилини. Біжи, Белло, біжи! — крикнула вона, вилазячи з машини.

Я не зупинилася, щоб подивитися, як Аліса розчиняється в тінях. Я навіть не зачинила за собою дверцят машини. Відштовхнула дебелу жінку з дороги і побігла, не звертаючи уваги ні на що, тільки на нерівну бруківку під ногами.

Я вибігла з темного провулка — й мене засліпило яскраве сонячне проміння, яке заливало усю площу. Мені в обличчя вдарив дужий вітер, жбурнувши волосся в очі й осліпивши мене. Не дивно, що я не бачила стіни з людей, аж поки не врізалася в когось із натовпу.

Не було ніякого проходу, не було жодної щілини між людьми, які тісно тулилися одне до одного. Я злісно проштовхувалася між ними, відчайдушно борючись із їхніми руками, які щосили відпихали мене назад. Я чула вигуки роздратування, я навіть завдавала болю, прокладаючи собі шлях, та жоден не говорив на зрозумілій мені мові. Всі обличчя злилися в єдину розлючену й здивовану пляму, оточену всюдисущим червоним кольором. Якась жінка з білявим волоссям сердито подивилася на мене, а червоний шарф, обмотаний навколо її шиї, був схожий на огидну криваву рану. Дитина, яку посадили на плечі чоловікові, щоб вона могла бачити над натовпом, усміхнулася мені зверху вниз, і її губи розтягнулися у кривій посмішці, виставляючи напоказ білі ікла вампіра.

Натовп, який юрмився навколо мене, скерував мене у неправильному напрямку. Добре, що було видно годинник, інакше я б ніколи не змогла рухатися куди слід. Але обидві стрілки на годиннику вказували на безжальне сонце, і хоча я навіжено розпихала руками людей, я знала, що все одно не встигну. Я не здолала й половини шляху. Мабуть, уже й не здолаю. Я ж дурна повільна людина, і через мене ми всі загинемо.

Я сподівалася, що Аліса також тут. Що вона стоїть у якомусь темному закутку і бачить, що я все зіпсувала. Тепер вона може вертатися додому до Джаспера.

Я прислухалася. Спробувала не звертати уваги на злісні вигуки, а зосередитися, щоб почути момент викриття: мовчанку, а тоді, можливо, відчайдушні зойки, коли народ побачить Едварда у променях сонця.

Та раптом попереду, посеред натовпу, утворилася порожнеча — я побачила трохи вільного місця. Я швидко проштовхалася туди, не розуміючи, що це, поки не вдарилася колінами об цеглу, — це був широкий квадратний фонтан у центрі площі.

Я ледве стримувалася, щоб не заплакати з радості, коли переступила через край і кинулася бігти по коліна у воді. Перетинаючи фонтан, я здіймала у повітря численні бризки, які виблискували на сонці. Та вітер був такий холодний, що навіть незважаючи на сонце, мокрий одяг аж обпікав тіло. Зате фонтан був дуже широкий; це дозволило мені перетнути центр площі в лічені секунди. Наблизившись до другого краю фонтану, я не зупинилася — я використала низеньку стіну, як трамплін, кидаючись у натовп.

Тепер мені поступалися з більшою готовністю, уникаючи крижаної води, яка розліталася величезними бризками з мого одягу. Я знову подивилася на годинник.

Глибокий, швидко наростаючий передзвін луною пронісся площею. Від нього затремтіло каміння під моїми ногами. Діти кричали, затуляючи вуха руками. І я почала волати.

— Едварде! — вигукнула я, знаючи, що це не допоможе. Натовп був занадто галасливим, а мій голос занадто тихим і виснаженим. Але я не могла не кричати.

Годинник пробив знову. Я пробігла попри дитину на руках у матері — її волосся було майже біле в сліпучому сонячному світлі. Кілька високих чоловіків, одягнених у яскраво-червоні спортивні куртки, вигукували погрози на мою адресу, поки я пробиралася крізь них. Годинник пробив знову.

Неподалік від чоловіків у спортивних куртках був незначний просвіток у натовпі, місце між туристами, які безцільно тинялися довкола. Мої очі шукали темний вузький прохід праворуч від широкої квадратної будівлі під баштою. Попереду нічого не було видно — забагато людей. Годинник пробив знову.

Тепер було важко дивитися. Натовп розсмоктався, але вітер шмагав волоссям по обличчю й випікав мені очі. Я не знаю, що стало причиною моїх сліз — пронизливий вітер чи те, що годинник пробив знову.

Перед входом у провулок стояла невеличка сім'я з чотирьох людей. Обидві дівчинки були одягнені в темно-червоні сукні, які дуже личили до стрічок, що пов'язували їхні коси. Батько був невисокого зросту. Мені здалося, що позаду нього, в тіні, стоїть щось яскраве. Я кинулася до них, витираючи на ходу сльози. Годинник пробив знову, і найменша дівчинка затулила вуха руками.

Старша дівчинка, яка зростом сягала своїй матері до пояса, обхопила її за ногу й дивилася в тінь позаду них. Я побачила, як вона потягнула свою матір за лікоть і вказала пальцем у темряву. Годинник пробив іще раз. Тепер я вже так близько!

Я вже достатньо наблизилася, щоб почути її високий голос. Її батько здивовано витріщився на мене, адже я несподівано нагнулася на них, без упину повторюючи ім'я Едварда.

Старша дівчинка загигикала й сказала щось своїй матері, знову нетерпляче вказуючи в тінь позаду них.

Я оббігла навколо батька — він ледве встиг забрати дитину з мого шляху — й ковзнула в тінь позаду них, коли годинник знову вдарив по моїй голові.

— Едварде, ні! — закричала я, але мій голос загубився в перездзвоні годинника.

Тепер я сама бачила його і збагнула, що він не бачить мене.

Це був справді він, цього разу справжній, а не галюцинація. І раптом я усвідомила, що мої ілюзії були геть неправдиві; я ніколи не розуміла, як він почувується насправді.

Едвард стояв нерухомий, мов статуя, всього за кілька кроків від початку провулка. Його очі були заплющені, під ними були фіолетові круги, а руки опущені по боках, долонями вгору. Вираз його обличчя був дуже спокійний, немов він мріяв про приємні речі. Його мармурові груди були оголені — біля ніг лежала безформна купа білої тканини. Світло, яке слабо відбивалося від тротуару, тьмяно поблискувало на його шкірі.

Мені ще ніколи не доводилося бачити щось красивіше — навіть коли я бігла, задихаючись і волаючи, я змогла оцінити видовище. Й останні сім місяців не мали ніякого значення. І те, що він сказав у лісі, також не мало ніякого значення. І байдуже, що, можливо, він не хоче мене. Я б ніколи не захотіла когось іншого, незалежно від того, скільки б я прожила.

Годинник пробив знову, і він зробив великий крок назустріч світлу.

— Ні! — закричала я. — Едварде, подивись на мене!

Він не слухав. Він ледь помітно усміхнувся і підняв ногу, щоб вийти на залиту сонцем дорогу.

Я врізалася в нього з такою силою, що впала б на землю, якби його руки не зловили й не втримали мене. У мене аж дух перехопило, і я відкинула голову назад.

Його темні очі повільно розплющилися, годинник пробив знову.

Він здивовано подивився на мене.

— Дивовижно, — мовив він своїм чудесним голосом, сповненим зачудування. — Карлайл мав рацію.

— Едварде, — я спробувала вдихнути, та мій голос ледве звучав. — Ти мусиш повернутися назад у тінь. Рухайся!

Здається, він зняковів. Він ніжно провів рукою по моїй щоці. Він, здається, й не помітив, що я намагалася заштовхати його

назад. Із таким самим успіхом я могла штовхати кам'яну стіну. Годинник пробив іще раз, але він не відреагував.

Це було дуже дивно, бо я знала, що ми обоє — в смертельній небезпеці. Проте в той момент я почувалася дуже добре. Цілісно. Я відчула, як серце знову почало битися в грудях, а гаряча кров пульсувала венами. Мої легені переповнилися солодким ароматом, який линув від його шкіри. Так наче ніколи не було ніякої рани в моїх грудях. Я почувалася чудово — не те щоб я зцілилася, а немов її взагалі ніколи не було.

— Не можу повірити, що все сталося так швидко. Я нічого не відчув... а вони молодці! — міркував він, знову заплющивши очі й притулившись губами до мого волосся. Його голос був схожий на мед чи оксамит. — «Смерть випила твого дихання мед, та не змогла твоєї вроди взяти»¹⁵ — пробурмотів він, і я впізнала репліку Ромео в могилі. Годинник пробив востаннє. — Ти пахнеш точно так само, як завжди, — вів далі він. — Можливо, це і є пекло. Мені байдуже. Я приймаю його таким.

— Я не мертва, — перебила я його. — Так само, як і ти! Будь ласка, Едварде, нам треба рухатися. Вони вже близько!

Я вертілася в його руках, і його брови збентежено злетіли вгору.

— Що відбувається? — запитав він чемно.

— Ми не мертві — поки що! Але ми повинні вибратися звідси, поки Волтурі...

На його обличчі почало з'являтися розуміння. Перш ніж я закінчила говорити, він несподівано різко відтягнув мене від краю тині й, не докладаючи значних зусиль, притис спиною до стіни, загородивши собою увесь провулок. Він широко розкинув руки, приготувавшись захищати мене.

Я зазирнула під його руку й побачила, як дві темні фігури відділилися від наговпу.

— Мої вітання, джентльмени, — голос Едварда був спокійний і приємний. — Не думаю, що потребуватиму ваших послуг сьогодні. Однак я був би дуже вдячний, якби ви передали слова подяки своїм хазяям.

— Може, продовжимо нашу розмову в більш годящому місці? — загрозливо прошепотів ніжний голос.

¹⁵ Пер. Ірини Стешенко. Цитується за виданням: В. Шекспір. Зібрання творів у 6-ти томах. Том 2. К.: Дніпро, 1986.

— Не думаю, що це необхідно, — мовив Едвард, цього разу трохи різкіше. — Я знаю ваші інструкції, Феліксе. Я не порушив ніяких правил.

— Фелікс просто хотів указати вам на небезпечну близькість до сонця, — сказала лагідним голосом друга постать. Вони обоє були одягнені в димчато-сірі накидки, які сягали до землі й роздувалися на вітрі. — Дозвольте провести вас у надійніше місце.

— Я йтиму за вами, — сказав Едвард сухо. — Белло, чому б тобі не повернутися на площу й не насолоджуватися фестивалем?

— Ні, вона піде з нами, — сказала перша тінь пошепки, дивлячись на мене дивним поглядом.

— Не думаю, що це гарна ідея, — вдавана ввічливість кудись зникла. Тепер голос Едварда був сухий і холодний. Він ледь помітно нахилився вперед, і я зрозуміла, що він приготувався до бою.

— Ні, — вичавила я з себе.

— Чш-ш-ш, — пробурмотів він тільки для мене.

— Феліксе, — застерегла друга, розумніша тінь. — Не тут, — і тоді повернулася до Едварда: — Аро просто хоче знову поговорити з вами, якщо ви зрештою вирішили не користуватися нашими послугами.

— Звичайно, — погодився Едвард. — Але звільнімо від цього дівчину.

— Боюся, що це неможливо, — сказала ввічлива тінь, немов вибачаючись. — Ми повинні виконувати накази.

— Тоді я боюся, що не зможу прийняти запрошення Аро, Деметрі.

— Чудово, — промуркотів Фелікс. Мої очі уже звиклися з темрявою, і я побачила, що Фелікс був дуже великий, високий і широкий у плечах. Його кремезність нагадала мені Еммета.

— Аро буде розчарований, — зітхнув Деметрі.

— Я впевнений, що він це переживе, — відповів Едвард.

Фелікс і Деметрі підкралися ближче до провулка, наближаючись до Едварда з обох боків. Вони хотіли змусити його відійти вглиб провулка, щоб уникнути випадкових свідків. Жодний сонячний промінчик не пробрався б до їхньої шкіри — так щільно вони були закутані у свої сірі плащі.

Едвард не зрушив із місця. Він приготувався загинути, захищаючи мене.

Раптом голова Едварда повернулася в напрямку темного звистого провулка, Деметрі та Фелікс зробили те саме. Вони почули чи то звук, чи то рух, занадто тихий для моїх відчуттів.

— Давайте будемо поводитися відповідним чином,— запропонував ритмічний голос.— Серед нас леді.

Аліса невимушено наблизилася до Едварда, стала у невимушену позу. У її рухах не було й натяку на напруженість. Вона здавалася такою маленькою, такою тендітною. Її маленькі ручки розмахували, немов у дитини.

Деметрі та Фелікс виструнчилися, їхні плащі роздувалися від поривів вітру, що здіймалися в провулку. Обличчя Фелікса скривилося. Мабуть, вони не дуже любили такі несподіванки.

— Ми не самі,— нагадала вона їм.

Деметрі озирнувся. За кілька ярдів від нас на площі стовбичило невелике сімейство з дівчатками у червоних сукнях і спостерігало за нами. Мати швидко говорила щось своєму чоловікові, не зводячи з нас очей. Коли Деметрі подивився на неї, вона відвела погляд. Батько ступив кілька кроків у напрямку площі й постукав по плечу одного з чоловіків у червоних спортивних куртках.

Деметрі похитав головою.

— Будь ласка, Едварде, давайте будемо розсудливими,— мовив він.

— Давайте,— погодився Едвард.— І тепер ми спокійно підемо звідси.

Деметрі розчаровано зітхнув.

— Принаймні давайте обговоримо все конфіденційно, без свідків.

Шість чоловіків у червоному приєдналися до невеличкого сімейства і схвильовано спостерігали за нами. Я була впевнена, що Едвардова захисна позиція переді мною викликала в них тривогу. Я хотіла крикнути їм, щоб вони втікали.

Стиснувши зуби, Едвард виразно вимовив:

— Ні.

Фелікс усміхнувся.

— Достатньо,— сказав якийсь інший, високий і пронизливий голос, який з'явився позаду нас.

Я зазирнула під другу Едвардову руку й побачила маленьку темну фігурку, яка наближалася до нас. Я зрозуміла, що це також один із них. Але хто?

Спочатку я подумала, що це хлопчик. Новоприбулий був таким самим маленьким, як і Аліса, з довгим світло-каштановим волоссям. Його тіло було також загорнене в плащ, але той був темнішим, майже чорним. Тіло було тонке й гнучке, тож важко було визначити стать. Обличчя було занадто вродливим, як на хлопчика. На тлі цього прекрасного обличчя з широко розплющеними очима й пухкими губками янгол Ботічеллі скидався б на справжню гаргулю¹⁷. Навіть незважаючи на похмурі темно-червоні райдужні оболонки очей.

Розмір цієї постаті був настільки незначний, що реакція на її появу здивувала мене. Фелікс і Деметрі одразу ж розслабилися й розчинилися в тіні навислих стін.

Едвард опустив руки й також розслабився, але не з власної волі.

— Джейн,— зітхнув він покірно, впізнавши її.

Аліса склала руки на грудях, на її обличчі читався байдужий вираз.

— Прямуйте за мною,— мовила Джейн, її дитячий голос звучав монотонно. Вона повернулася до нас спиною та плавно ковзнула в темний провулок.

Фелікс жестом пропустив нас уперед, самовдоволено усміхнувшись.

Аліса йшла за маленькою Джейн. Едвард обняв мене рукою за талію й підштовхував уперед. Провулок звернув униз і почав звужуватися. Я подивилася на Едварда, в моїх очах читалися жахливі запитання, але він тільки хитав головою. Хоча я й не чула ніякого руху позаду нас, та була впевнена, що решта йдуть за нами.

— Що ж, Алісо,— мовив Едвард звичним тоном, поки ми йшли.— Мабуть, не варто було дивуватися, побачивши вас тут.

— Це була моя помилка,— відповіла я таким самим тоном.— І я мусила її виправити.

— Що трапилося? — його голос був увічливий, наче він просто цікавився. Я зрозуміла, що так відбувається через ту пару вух позаду нас, які уважно дослухаються до кожного слова.

— Це довга історія,— мовила Аліса, її очі блиснули, подивившись на мене, а тоді вдалечінь.— У кількох словах, вона й справді

¹⁷ Драконоподібна змія, яка за легендою мешкала у Франції на ріці Сені й первертала рибацькі човни. Її приборкав архієпископ Руана св. Роман.

скочила зі скелі, але не намагалася вкоротити собі віку. Це такий собі екстремальний вид спорту.

Я почервоніла й відвела погляд, намагаючись знайти маленьку тінь попереду, але її ніде не було. Я могла тільки уявити, що він зараз читає в думках Аліси. Лець не втопилася, її переслідують вурдалаки, вона дружить із вовкулаками...

— Гм,— мовив Едвард коротко. І куди тільки дівся байдужий тон його голосу?

Провулок викривився, досі спускаючись униз, тож я й не помітила, що ми зайшли в тупик, поки не наблизилася до глухої цегляної стіни. Маленької постаті на ім'я Джейн ніде не було видно.

Аліса не вагалася, навіть не сповільнила кроку, наближаючись до стіни. Тоді з невимушеною граційністю вона зникла в маленькому непримітному отворі.

Отвір схожий був на злив, розташований у найнижчій точці бруківки. Я й не помітила його, поки Аліса не зникла. Отвір був маленький і темний, наполовину затулений ґратками.

Я вагалася.

— Все нормально, Белло,— сказав Едвард тихо.— Аліса зловить тебе.

Я невпевнено подивилася на отвір. Я подумала, що він пішов би першим, якби Фелікс і Деметрі не чекали позаду, тихо й самовдоволено.

Я присіла, спускаючи ноги у вузьку щілину.

— Алісо? — прошепотіла я тремтячим голосом.

— Я тут, Белло,— запевнила вона мене. Її голос звучав звідкись здалека, від чого мені не стало краще.

Едвард схопив мене за зап'ястя — його руки були холодні, немов каміння взимку,— і спустив мене в темряву.

— Готова? — запитав він.

— Відпускаяй її,— гукнула Аліса.

Я заплющила очі, щоб не бачити темряви навколо себе, і затулила рота, щоб не заволати. Едвард дозволив мені впасти.

Все сталося дуже швидко. Повітря хльоскало попри мене якихось півсекунди, і не встигла я видихнути, як руки Аліси підхопили мене.

Я набила, мабуть, не один синець — її руки були дуже тверді. Вона одразу поставила мене на ноги.

Внизу було тьмяно, але не зовсім темно. Світло, що проникало крізь отвір, слабко освітлювало мокре каміння під моїми ногами. На якусь мить світло зникло, а тоді з'явився Едвард — моє слабке біле світло. Він обняв мене рукою, притиснувши ближче до себе, й почав ніжно підштовхувати вперед. Я обвила обома руками його холодну талію і, підстрибуючи та спотикаючись, йшла по нерівній кам'яній поверхні. До нас долинув дзенькіт металевої решітки.

Тьмяне світло з вулиці швидко загубилося в мороці. Звук моїх важких кроків глухо відлунював; мені здавалося, що цей тунель дуже широкий, але я не була впевнена. Не було чути ніяких інших звуків, окрім скаженого калатання мого серця та ковзання моїх підштовхувачів по мокрому камінню — за винятком одного: ззаду долинуло нетерпляче зітхання.

Едвард міцно тримав мене. Вільною рукою він потягнувся до мого обличчя, і я відчула, як його гладкий палець пестить мої уста. Час від часу він притискався обличчям до мого волосся. Я зрозуміла, що зараз це єдина для нас можливість побути разом, і я міцніше пригорнулася до нього.

Поки що я відчувала, що він не відмовляється від мене, і цього було достатньо, щоб не звертати уваги на жахливий підземний тунель і не думати про вампірів, які йдуть позаду. Мабуть, його вчинками керувало почуття провини — саме те відчуття, яке змусило його прийти сюди і просити смерті, коли він подумав, що через нього я наклала на себе руки. Але я відчула, як він мовчки торкається мого чола губами, і мені було байдуже, що штовхало його на це. Принаймні я знову побуду з ним, перш ніж помру. А це набагато краще, ніж довге життя.

Якби ж я могла запитати в нього, що діється! Я хотіла знати, яку смерть нам приготовано — так наче від цього стане легше. Але я не могла говорити, навіть пошепки, тому що ми були оточені. Інші могли чути все — кожен мій подих, кожен удар серця.

Дорога під нашими ногами продовжувала спускатися вниз, заводячи нас нижче під землю, й у мене з'явилися перші ознаки клаустрофобії. Тільки Едвардова рука, яка заспокійливо гладила моє обличчя, не дозволяла мені заверещати.

Я не знала, звідки пробивається світло, але замість абсолютної темряви стало сірувато. Ми були в низенькому склепінчастому

тунелі. Довгі сліди чорної води просочувалися крізь сіре каміння, немов криваве чорнило.

Мене трусило, я подумала, що це страх. Тільки тоді, коли мої зуби почали клацати, я зрозуміла, що змерзла. Мій одяг був досі мокрий, а температура в підземеллі зимова. Як і шкіра Едварда.

Він збагнув це тоді ж, коли і я, і відпустив мене, тримаючи лише за руку.

— Н-н-ні,— мовила я, клацаючи зубами, і міцно обняла його. Ну і що з того, що я змерзла. Хто знає, скільки часу в нас залишилося?

Його холодна рука почала розтирати мою руку, намагаючись хоч якось зігріти її.

Ми швидко пересувалися тунелем — чи це було швидко для мене. Я була занадто повільна і декого дратувала — мабуть, Фелікса: я чула, як він час від часу важко зітхає.

В кінці тунелю була ще одна решітка — залізні бруси були іржаві, але завтовшки з мою руку. Маленькі дверцята, зроблені з тонших переплетених штаб, були відчинені. Едвард пройшов крізь них і поквапився зайти в більшу та яскравішу, мощену камінням кімнату. Ґратки грукнули з брязкотом, зачиняючись, а тоді я почула клацання замка. Я боялася оглядатися назад.

Потойбіч довгої кімнати містилися низенькі важкі дерев'яні двері. Вони були дуже товсті — я зрозуміла це, оскільки вони були прочинені.

Ми зайшли в двері, і я здивовано роззирнулася, автоматично розслабившись. Едвард стояв поруч, його щелепи були міцно стиснуті.

РОЗДІЛ 21. ВЕРДИКТ

Ми опинилися в яскраво освітленій приймальні. Стіни у приймальні були білі, підлога вкрита килимами сірого індустріального кольору. Звичайні флуоресцентні лампи прямокутної форми рівномірно розміщувалися на стелі. Тут було набагато тепліше, за що я була невимовно вдячна. Ця кімната здалася мені дуже приємною після темряви похмурих кам'яних колекторів.

Здається, Едвард не поділяв моєї думки. Він похмуро дивився в інший кінець кімнати на маленьку, закутану в чорний плащ фігурку, яка стояла біля ліфта.

Він легенько підштовхнув мене вперед, Аліса йшла поруч. Важкі двері з шумом зачинилися за нами, а тоді їх замкнули на засув.

Джейн чекала біля ліфта, притримуючи двері однією рукою для нас. На її обличчі застиг байдужий вираз.

Ми опинилися в одному ліфті з трьома вурдалаками, які належали до сім'ї Волтурі. Здається, вони трохи розслабилися і розстібнули плащі, дозволивши каптурам вільно впасти на плечі. У Фелікса та Деметрі шкіра мала злегка оливковий відтінок — це здавалося дивним, адже всім відомо, що вампіри вирізняються неймовірною блідістю шкіри. Темне волосся Фелікса було коротко обстрижене, а у Деметрі розсипалося по плечах. Райдужні оболонки їхніх очей були темно-червоні по краях і поступово темніли, аж поки не ставали чорними по центру. З-під плащів визирав сучасний одяг пастельних тонів, зовсім непримітний на дворі. Я забилася в куток ліфта, щосили притулившись до Едварда. Його рука досі розтирала мою. Він не зводив очей із Джейн.

Поїздка ліфтом була короткою; ми вийшли й опинилися в кімнаті, яка нагадувала шикарний офіс для прийомів. Стіни були обшиті дерев'яними панелями, підлога вкрита товстими темно-зеленими килимами. Тут не було жодного вікна, але повсюди висіли величезні, яскраво освітлені картини сільської місцевості Тоскани, немов на заміну їм. По всій кімнаті затишними групами були розставлені маленькі диванчики, обтягнуті блідою шкірою, на полірованих столиках красувалися кришталеві вазочки з різнокольоровими букетами. Запах квітів викликав у мене асоціації з похоронним домом.

У центрі кімнати стояв високий полірований стіл червоного дерева. Я залякла на місці, здивовано роздивляючись жінку, яка сиділа за ним.

Вона була висока, з темною шкірою і зеленими очима. В будь-якій іншій компанії вона була б дуже вродливою — але не в цій. Тому що вона була такою ж людиною, як і я. Я не могла втямити, що ця звичайна жінка робить тут, поводячись так невимушено в оточенні вурдалаків.

Вона чемно усміхнулася і вийшла нам назустріч.

— Доброго дня, Джейн,— мовила вона.

Здається, вона зовсім не здивувалася, побачивши Джейн і її компанію. Вона не звернула уваги ні на Едварда, який стояв посеред кімнати з оголеними грудьми, а його шкіра ледь помітно поблискувала, відбиваючись на стінах білими сонячними зайчиками, ні на мене, розпатлану й відносно бридку.

Джейн кивнула.

— Добридень, Джанно.

А тоді рушила до подвійних дверей в іншому кінці кімнати, ми попрямували за нею.

Проходячи попри стіл, Фелікс моргнув Джанні, і вона вдоволено захихикала у відповідь.

Потойбіч дерев'яних дверей була ще одна приймальня. Нас зустрів бліденький хлопчина у світло-сірому костюмі. Він був так схожий на Джейн, що можна було подумати, що він її брат-близнюк. Його волосся було темніше, губки не такі пухленькі, але він був таким самим вродливим. Він вийшов нам назустріч. Підійшовши до Джейн, він усміхнувся.

— Джейн!

— Привіт, Алеку,— мовила вона, обнявши хлопця. Вони двічі поцілувалися в щоки. Тоді він подивився на нас.

— Тебе послали по одного, а ти привела двох... із половиною,— зауважив він, дивлячись на мене.— Хороша робота.

Вона засміялася — звук її сміху іскрився дивовижно, немов воркування дитини.

— З поверненням, Едварде,— привітався з ним Алек.— Здається, сьогодні ти в кращому гуморі.

— Трохи,— погодився Едвард тихим голосом. Я подивилася на його кам'яне обличчя і зачудувалася: хіба його настрої міг бути ще похмурішим, ніж зараз?

Алек усміхнувся і почав вивчати мене, а я заховалася за Едвардом.

— Це і є причина всіх неприємностей? — запитав він скептично.

Едвард тільки зверхньо посміхнувся у відповідь. А тоді завмер.

— Я б теж не проти,— легковажно кинув Фелікс із-за наших спин.

Едвард повернувся до нього, з його грудей вихопилося низьке глибоке гарчання. Фелікс тільки усміхнувся — він підняв руку долонею вгору і жестом запросив Едварда пройти вперед.

Аліса торкнулася Едвардової руки.

— Терпіння,— застергла вона його.

Вони обмінялися довгим поглядом, і мені стало шкода, що я не можу чути того, що вона йому сказала. Мабуть, вона просила, щоб він не атакував Фелікса, тому що Едвард глибоко вдихнув і повернувся до Алека.

— Аро буде радий знову побачити тебе,— мовив Алек, наче нічого не сталося.

— Давайте не змушуватимемо його чекати,— запропонувала Джейн.

Едвард кивнув.

Алек і Джейн, тримаючись за руки, рушили у напрямку ще одного широкого декоративного залу — чи буде колись кінець цій подорожі?

Вони проігнорували двері в протилежному кінці кімнати — двері, повністю обшиті золотом,— а зупинилися на півдорозі й відсунули дерев'яну обшивку, під якою ховалися звичайні дерев'яні двері. Вони були відчинені. Алек притримав їх для Джейн.

Я хотіла застогнати, коли Едвард проштовхнув мене всередину. Знову те саме стародавнє каміння, як на площі, в провулку чи в каналізації. Знову темно і холодно.

Кам'яна приймальня була невелика. Вона швидко переходила у яскравішу, схожу на печеру кімнату ідеальної круглої форми, немов велетенська башточка у замку... Мабуть, саме такою вона й була.

Два довгі вікна прямокутної форми кидали вузькі смужки світла на кам'яну підлогу. Тут не було жодної штучної лампи. Єдині меблі в кімнаті — кілька масивних дерев'яних крісел, схожих на трони, розставлених нерівномірно попід вигнутими кам'яними стінами. В самому центрі круглої кімнати містився ще один отвір. Цікаво, чи використовують його як вихід, як і той, перший отвір на вулиці.

Кімната була не порожня. В ній перебувала невеличка група людей, скликаних, очевидно, для дружньої розмови. Звук низьких приглушених голосів заповнював кімнату ніжним гулом. Я бачила, як пара блідих жінок у дітніх сукнях сиділа на невеличкому клаптику, куди проникало сонячне світло, немов пара скелець, бо їхня шкіра переливалася всіма барвами веселки, які іскрилися на стінах кімнати.

Щойно ми зайшли, всі витончені обличчя повернулися до нас. Більшість безсмертних були одягнені в непоказні штани та сорочки — речі, які нізащо б не впали в око на вулиці. Та чоловік, який заговорив першим, був одягнений у довгий одяг. Його вбрання було чорне, немов смола, і сягало підлоги. Спочатку мені здалося, що його довге чорне волосся — це каптур плаща.

— Джейн, люба, ти повернулася! — вигукнув він з очевидним вдовolenням. Його голос лунав, немов мелодійна пісня.

Він ішов нам назустріч, його рухи були такі плавні й граційні, аж я мимоволі заклякла на місці, широко розтуливши рота. Навіть Аліса, чий кожен рух був, немов па у танці, не могла зрівнятися з ним.

Ще більше я здивувалася, коли він наблизився і я побачила його лице. Воно було зовсім не схоже на неприродно вродливі обличчя, які його оточували (бо він наблизився до нас не сам; навколо нього товпилася ціла група, деякі йшли позаду, інші — попереду, зраджуючи своїми манерами належність до охоронців). Я не могла вирішити, красиве його обличчя чи ні. Гадаю, риси були ідеальні. Та він так само відрізнявся від решти вампірів, як і я. Його шкіра була біла й напівпрозора, немов шкірка цибулини, і здавалася

дуже делікатною — вона контрастувала з довгим чорним волоссям, яке обрамляло його обличчя. Я відчула дивне й нестримне бажання доторкнутися до його щоки, щоб дізнатися, чи м'якша вона за щоку Едварда або Аліси, чи тверда, немов крейда. Його очі були червоні, як і у всіх решти, але якісь нечіткі, вкриті молочною пеленою; цікаво, чи бачить він усе чітко, чи як у тумані?

Він наблизився до Джейн, узяв її обличчя своїми паперовими руками й ніжно поцілував у пухленькі губки, а тоді відступив назад.

— Так, хазяїне, — усміхнулася Джейн; на її обличчі розцвіла усмішка, вона стала схожа на маленьке янголятко. — Я привела його назад, живого, як ти й хотів.

— О Джейн, — він також усміхнувся. — Ти так мені допомагаєш!

Він звернув свій затуманений погляд до нас і усміхнувся ще ширше — немов був ув екстазі.

— Аліса та Белла також тут! — вигукнув він, плескаючи в долоні. — Яка приємна несподіванка! Просто чудово!

Я вражено витріщилася на нього — яким неофіційним тоном він вимовив наші імена, так наче ми давні друзі й випадково зустрілися тут.

Тоді він повернувся до нашого незграбного поводиря.

— Феліксе, будь такий ласкавий, скажи моїм братам, хто до нас завітав. Упевнений, вони не захочуть прогавити таке.

— Так, хазяїне, — кивнув Фелікс і зник там, звідки ми щойно прийшли.

— Бачиш, Едварде? — дивний вурдалак повернувся до Едварда й усміхнувся, немов добрий дідусь, який повчає свого онука. — Що я казав тобі? Хіба ти не щасливий, що я не дав тобі того, чого ти хотів учора?

— Так, Аро, я щасливий, — погодився він і ще міцніше пригорнув мене за талію.

— Обожаю щасливі закінчення, — зітхнув Аро. — Вони так рідко трапляються. Але я хочу почути цілу історію. Як це трапилося? Алісо? — він обернувся й подивився на Алісу цікавими тьмяними очима. — Здається, твій брат вважає, що ти ніколи не помиляєшся, але, вочевидь, сталося якесь непорозуміння.

— О, я далеко не ідеальна, — Аліса осліпила його своєю сонячною усмішкою. На перший погляд, вона поводитися зовсім невимушено, тільки її маленькі пальчики стиснулися в туті кулачки. — Як бачите, я створюю проблеми так само часто, як і вирішую їх.

— Ти занадто скромна,— дорікнув їй Аро.— Мені пощастило стати свідком деяких твоїх незвичайних умінь, і мушу визнати, що не кожен день зустрічаєшся з таким непересічним талантом. Чудесно!

Аліса метнула погляд у бік Едварда. Аро не прогавив цього.

— Прошу вибачення, ми ще не були представлені одне одному належним чином, правда ж? Просто я почувуюся так, ніби уже знаю вас, тож забігаю наперед. Вчора ми вже познайомилися з твоїм братом, за досить незвичних обставин. Розумієш, я наділений таким самим талантом, що й твій брат, от тільки я обмежений у відстані,— похитав головою Аро; судячи з його тону, він неабияк заздрив Едвардові.

— Зате ваш талант потужніший,— кинув Едвард сухо. Дивлячись на Алісу, він коротко пояснив: — Аро потрібен фізичний контакт, щоб почути чийсь думки, але він чує набагато більше, ніж я. Ти ж знаєш, що я можу чути тільки те, що в тебе на думці зараз. Аро ж чує всі думки, які коли-небудь виникали в твоїй голові.

Аліса звела тонкі брови, а Едвард нахилив голову.

Аро не упустив і цього.

— Але якби я міг чути на відстані...— зітхнув Аро, вказавши жестом на них двох і на обмін думками, який щойно відбувся між ними.— Це було б так зручно.

Аро подивився за наші спини. Всі решта повернули голови в тому самому напрямку, навіть Джейн, Алек і Деметрі, який мовчки стояв біля нас.

Я відреагувала найповільніше. Фелікс повернувся, за ним ішли двоє чоловіків, одягнені з ніг до голови в чорне. Обоє були дуже схожі на Аро, один із них мав таке ж саме довге чорне волосся. В другого волосся було сніжно-біле — того самого відтінку, що й обличчя,— воно також розсипалося по його плечах. На їхніх обличчях була така ж сама пергаментна шкіра.

Прекрасне тріо з картини Карлайла за останні триста років зовсім не змінилося.

— Марку, Гаю, подивіться-но тільки! — наспівував Аро.— Зрештою, Белла жива, і Аліса також тут, разом із нею! Хіба це не чудово?

Жоден із них двох, здається, не вважав, що слово «чудово» годиться у цьому випадку. Темноволосий чоловік, очевидно,

нудьгував, наче мав можливість уже не одне тисячоліття спостерігати ентузіазм Аро. На обличчі другого застиг кислий вираз.

Та відсутність будь-якого інтересу з їхнього боку не приборкала радості Аро.

— А тепер послухаймо їхню історію, — майже проспівав Аро своїм прегарним голосом.

Білочубий древній вампір відійшов подалі, рушивши до одного з дерев'яних тронів. Другий зупинився біля Аро і простягнув руку — спочатку я подумала, що він хоче взяти Аро за руку. Але він тільки швиденько торкнувся долоні Аро й опустив руку вниз. Аро вигнув дугою чорну брову. Я здивувалася, що його пергаментна шкіра не луснула від такого руху.

Едвард пирхнув дуже тихо, й Аліса допитливо подивилася на нього.

— Дякую, Марку, — сказав Аро. — Це вельми цікаво.

За якусь мить я зрештою усвідомила, що Марк дозволив Аро прочитати свої думки.

Здається, Марка все це мало цікавило. Він відвернувся від Аро і рушив до крісел біля стіни — либонь, він вирішив приєднатися до того, кого звали Гай. За ним прямували два мовчазні вурдалаки — охоронці, як я розумію. Я помітила, що дві жінки в літніх сукнях встали і також підійшли до Гая, ставши в такій самій позі, що й охорона. Сама думка про те, що вампірам потрібна охорона, здалася мені трохи смішною, але, можливо, древні вурдалаки такі ж крихкі, як і їхня шкіра.

Аро хитав головою.

— Дивовижно, — мовив він. — Неймовірно, але дивовижно.

Вираз Аліси був украй зацікавлений. Едвард обернувся до неї й пояснив тихим низьким голосом:

— Марк може бачити стосунки. Він здивований силою наших. Аро усміхнувся.

— Як зручно, — повторив він сам до себе. Тоді він заговорив до нас: — Запевняю вас, існує дуже мало речей, які можуть здивувати Марка.

Я подивилася на мертве обличчя Марка й одразу ж повірила цим словам.

— Це так важко зрозуміти, навіть зараз, — міркував Аро, дивлячись на Едвардову руку, яка обнімала мене. Мені було важко слідкувати за хаотичним потоком думок Аро. Тим більше, я

щосили намагалася тримати себе в руках. — Як ти можеш стояти так близько біля неї?

— Не без зусиль, — відповів Едвард спокійно.

— І все ж — *la tua cantante*¹⁸! Яка розтрата!

Едвард ледь чутно розсміявся — без крихти іронії.

— Радше ціна.

— Це дуже висока ціна, — мовив Аро скептично.

— Воно того варте.

Аро засміявся.

— Якби я не відчув її запаху через твої спогади, я б ніколи не повірив, що бажання скуштувати чистієсь крові може бути таким сильним. Я ще ніколи не відчував такого. Більшість із нас віддали б багато заради такого подарунка, але ти...

— Марную такий подарунок, — закінчив Едвард, тепер у його голосі відчувалася іронія.

Аро знову засміявся.

— О, як я сумую за своїм другом Карлайлом! Ти нагадуєш мені його — тільки він не був таким злим.

— Карлайл багато в чому затьмарює мене.

— Я, певна річ, ніколи не думав, що Карлайл зможе контролювати себе й упорається з усіма своїми бажаннями, але тут ти вельми випередив його.

— Навряд чи, — мовив Едвард нетерпляче. Наче його втомили ці формальності. Від цього мені стало ще страшніше; я не могла не уявляти, що трапиться далі за його прогнозом.

— Я задоволений його успіхом, — міркував Аро вголос. — Твої спогади про нього — це справжній подарунок для мене, хоча вони неймовірно дивують мене. Я здивований... що мене тішить його успіх на обраній ним дорозі. Я очікував, що з часом він зазнає спустошення, ослабне. Я глазував із його плану — знайти інших, які поділятимуть такі ж погляди. Однак тепер я щасливий, що помилявся.

Едвард не відповів.

— Але *твоя* стриманість! — Аро зітхнув. — Я й не знав, що така сила волі взагалі можлива. Привчити себе ігнорувати такий потяг, і не один раз, а знову і знову, — якби я не відчув цього сам, я б ніколи не повірив тобі.

¹⁸ Дослівно: твоя співачка (італ.).

Едвард байдуже спостерігав, як Аро висловлює свій захват. Я знала його обличчя занадто добре — час не змінив його, — я знала, як він може приховувати бурхливі емоції під маскою спокою. Я доклала чимало зусиль, щоб дихати рівно.

— Варто мені згадати, як вона притягує тебе... — захихикав Аро, — і мене одразу починає мучити спрага.

Едвард напружився.

— Не хвилюйся, — запевнив його Аро. — Я не завдам їй шкоди. Та мене цікавить одна річ, — він подивився на мене, не приховуючи своєї цікавості. — Можна? — запитав він, піднявши одну руку.

— Запитай в неї, — мовив Едвард спокійно.

— Ну звісно, як це невиховано з мого боку! — вигукнув він. — Белло, — тепер він звертався до мене. — Мене так дивує той факт, що ти — єдиний виняток, єдина, хто не підпадає під силу Едвардового непересічного таланту — цікаво, як таке могло статися? А оскільки наші таланти певним чином схожі, то мені цікаво — звісно, якщо ти дозволиш мені спробувати, — чи будеш ти для мене також винятком?

Я обернулася до Едварда, в моїх очах спалахнув жах. Незважаючи на неприховану ввічливість Аро, мені було важко повірити в те, що у мене є вибір. Мене лякало його бажання доторкнутися до мене, але все-таки мене інтригувала можливість відчути на собі його дивну шкіру.

Едвард кивнув, підбадьорюючи мене, — можливо, він був упевнений, що Аро не заподіє мені шкоди, а може, просто тому, що не було іншого вибору, — важко сказати.

Я повернулася до Аро й повільно простягнула йому свою руку. Вона тремтіла.

Він підійшов ближче і, я впевнена в цьому, спробував надати своєму обличчю якомога більш дружельного виразу. Але його пергаментні риси були занадто дивні, чужі та страшні, щоб переконати мене в цьому. Його погляд був більш переконливим, ніж слова.

Аро подався вперед, наче хотів потиснути мені руку, і діткнувся своєю нереальною шкірою до моєї. Вона була тверда, але крихка — радше сланець, аніж граніт — і навіть холодніша, ніж я очікувала.

Його імлісті очі усміхнулися мені, я просто не змогла відвести погляд. Вони якимось дивним, неприємним чином гіпнотизували мене.

Я побачила, що обличчя Аро змінилося. Його впевненість кудись зникла, на зміну їй прийшов сумнів, тоді недовіра, яку він одразу ж сховав під дружньою маскою.

— Як цікаво, — мовив він, відпустивши мою руку й ступивши назад.

Я подивилася на Едварда, і хоча на його обличчі не можна було нічого прочитати, мені здалося, що він поводить ся трохи самовдоволено.

Аро продовжував відходити з глибокою задумою на обличчі. Якусь мить він мовчав, тоді його погляд почав уважно вивчати нас трьох почергово. Тоді він різко хитнув головою.

— Це вперше, — сказав він сам до себе. — Цікаво, чи є у неї імунітет до інших наших умінь... Джейн, люба?

— Ні! — заревів Едвард. Аліса схопила його за руку. Він одразу ж відкинув її.

Маленька Джейн послала Аро щасливу посмішку.

— Так, хазяїне?

Тепер Едвард справді гарчав навіженим тваринним ревом, ут'явшись зловісними очима в Аро. Ніхто не рухався, кожен присутній у кімнаті дивився на нього зі здивуванням і недовірою, ніби Едвард переступив межі пристойності. Я помітила, як Фелікс посміхнувся з надією і зробив кілька кроків назустріч Едвардові. Аро глянув на нього, і Фелікс завмер на місці, його посмішка перетворилася в ображену гримасу.

Тоді він заговорив до Джейн:

— Мені так цікаво, люба, чи має Белла імунітет проти тебе?

Через злісне гарчання Едварда я ледве чула слова Аро. Едвард відпустив мене й загородив собою, щоб приховати від їхніх поглядів. Гай чорною тінню наблизився в оточенні своїх охоронців, щоб поспостерігати за нами.

Джейн обернулася до нас, на її вустах цвіла прегарна усмішка.

— Не роби цього! — гукнула Аліса, адже Едвард зосередився на маленькій дівчинці.

Перш ніж я встигла хоч якось відреагувати, перш ніж хтось устиг підскочити до нас, перш ніж охоронці Аро напружилися, Едвард опинився на землі.

Ніхто не торкнувся його й пальцем, але він лежав на кам'яній підлозі, звиваючись від болю, а я тільки з жахом спостерігала за ним.

Зараз Джейн усміхалася тільки до нього, і раптом усе стало таким зрозумілим. І те, що Аліса розповідала мені про їхні *непересічні таланти*, і чому всі так шанобливо ставилися до Джейн, і чому Едвард заступив мене, перш ніж вона зробила б це зі мною.

— Припинить! — заверещала я. Мій голос луною віддався у тиші, і я вискочила вперед, щоб стати між ними. Та Аліса схопила мене своїми незламними руками й міцно тримала, ігноруючи моє бажання вивільнитися. Жоден звук не злетів з уст Едварда, поки він корчився на кам'яній підлозі. Мені здавалося, що моя голова вибухне від того болю, який я відчувала, дивлячись на нього.

— Джейн, — мовив Аро тихим голосом. Джейн швидко підвела погляд, досі усміхаючись, в її очах читалося вдоволення й нерозуміння. Щойно вона відвела погляд від Едварда, як він заспокоївся.

Аро кивнув у моєму напрямку.

Джейн повернула свою посмішку до мене.

Я навіть не звернула уваги на її пильний погляд. Я дивилася на Едварда, досі нестямно вириваючись із сильних рук Аліси.

— З ним усе гаразд, — прошепотіла Аліса напружено. Поки вона підбадьорювала мене, він сів, а тоді легко скочив на ноги. Його очі зустрілися з моїми, і в них читався жах. Спочатку я подумала, що причина всьому біль, якого він щойно зазнав. Але він швидко подивився на Джейн, а тоді на мене — і його обличчя розслабилося.

Я також подивилася на Джейн, тепер вона не усміхалася. Вона пильно дивилася на мене, її щелепи міцно стиснулися. Я вся напружилася, приготувавшись відчувати біль.

Та нічого не сталося.

Едвард знову стояв біля мене. Він торкнувся руки Аліси, і вона віддала мене йому.

Аро почав сміятися.

— Ха-ха-ха, — хихотів він. — Це просто чудово!

Джейн роздратовано шипіла, нахилившись уперед, наче збиралася стрибнути.

— Не засмучуйся, любя, — сказав Аро заспокійливим тоном, поклавши свою білу руку їй на плече. — Вона бентежить усіх нас.

Верхня губа Джейн полізла вгору, оголивши всі її зуби, вона й далі дивилася на мене.

— Ха-ха-ха, — знову захихотів Аро. — Ти дуже відважний, Едварде. Витримати все це без жодного звуку! Якось я попросив

Джейн, щоб вона зробила це зі мною — просто заради цікавості,— він захоплено похитав головою.

Едвард подивився на нього з відразою.

— Що нам тепер робити з вами? — зітхнув Аро.

Едвард та Аліса завмерли. Ось те, чого вони так довго чекали. Я почала тремтіти.

— Гадаю, ти не передумав? — запитав Аро Едварда з надією в голосі.— Твоє вміння було б чудовим доповненням до нашої маленької компанії.

Едвард вагався. Краєм ока я побачила, як Фелікс і Джейн скривилися.

Перш ніж відповісти, Едвард зважив кожне слово.

— Я... мабуть... ні.

— Алісо? — запитав Аро досі з надією в голосі.— Можливо, тебе зацікавить перспектива приєднатися до нас?

— Ні, дякую,— відповіла Аліса.

— А ти, Белло? — Аро звів брови.

До моїх вух долинуло низьке шипіння Едварда. Я дивилася на Аро безтямним поглядом. Невже він жартує? Чи й справді питає, чи не хочу я залишитися на обід?

Першим, хто порушив мовчанку, був білочубий Гай.

— Що таке? — він вимагав пояснень від Аро; його голос був тихий, немов шепіт.

— Гаю, ну хіба ти не бачиш потенціалу,— ніжно дорікнув йому Аро.— Я ще не зустрічав, щоб талант був таким багатообіцяючим, відтоді як ми знайшли Джейн та Алека. Можеш уявити наші можливості, коли вона стане однією з нас?

Гай відвів погляд, на його обличчі з'явився ядучий вираз. Очі Джейн спалахнули від обурення, коли вона почула таке порівняння.

Едвард просто кипів. Я чула гуркотіння в його грудях і зрозуміла, що зараз він загарчить. Я не могла дозволити, щоб він постраждав через свою запальну вдачу.

— Ні, дякую,— відповіла я майже пошепки, мій голос тремтів від жаху.

Аро зітхнув.

— Яке невезіння. Яке марнотратство.

Едвард зашипів:

— Злука або смерть — ось що все це значить? Я підозрював таке, коли нас привели в цю кімнату. Такі у вас закони?

Тон його голосу вразив мене. Він звучав сердито, але в тому, як він говорив, було щось обачне — наче він ретельно добирав слова.

— Звісно, що ні, — кліпнув Аро — здається, це вразило його. — Ми зібralися тут, очікуючи повернення Гайді. А не через вас.

— Аро, — прошипів Гай. — Закон розповсюджується на них. Едвард уп'явся поглядом у Гая.

— Чого б це? — запитав він. Мабуть, він знав, про що думає Гай, але хотів змусити його сказати це вголос.

Гай різко вказав своїм тонким пальцем на мене.

— Вона знає забагато. Ви розкрили всі наші таємниці, — його голос, як і шкіра, був тонкий, мов пергамент.

— Тут, у вашому сховищі, є також кілька людей, — нагадав йому Едвард, і я подумала про красиву жінку, яку ми недавно бачили.

На обличчі Гая з'явився новий вираз. Чи, може, так він усміхався?

— Так, — погодився він. — Але коли вони стають непотрібні, то служать нам за їжу. Гадаю, у вас не такі плани. Якщо вона розкриє наші таємниці, чи зможеш ти знищити її? Гадаю, що ні, — знущався він.

— Я ніколи... — почала я пошепки, але своїм крижаним поглядом Гай змусив мене замовкнути.

— Так само, як і те, що ти не збираєшся зробити її однією з нас, — продовжив Гай. — Тому вона — уразлива. Її життя стане платою за все. А ви можете їхати звідси, якщо бажаєте.

Едвард оскалився, вишкіривши зуби.

— Ось про що я думав, — мовив Гай із неприхованою зловтіхою. Фелікс вдоволено нахилився вперед.

— Хіба що... — втрутився Аро. Здається, йому не дуже подобалося, в якому напрямку розвивається розмова. — Хіба що ви збираєтеся подарувати їй безсмертя?

Едвард міцно стиснув губи, вагаючись якусь мить, перш ніж відповісти.

— А якщо я зроблю це?

Аро знову щасливо усміхнувся.

— Що ж, тоді ви можете бути вільні, вертайтеся додому й передавайте вітання моєму другові Карлайлу, — він трохи повагався. — Але боюся, тобі слід підтвердити свій намір.

Аро підняв руку.

Гай злісно насупився, але потім розслабився.

Губи Едварда витягнулися у криву лінію. Він подивився на мене, а я на нього.

— Підтвердь свій намір, — прошепотіла я. — Будь ласка.

Невже це й справді така огидна ідея? Невже він радше *помре*, аніж перетворить мене? Я почувалася так, наче мене щосили вдарили в живіт.

Едвард поглянув на мене, у його очах читалося страждання.

Раптом Аліса відійшла від нас і ступила назустріч Аро. Ми обернулися, щоб подивитися на неї. Її рука повисла у повітрі, так само, як і його.

Вона не мовила й слова, й Аро жестом розігнав свою турботливу охорону, яка миттю заблокувала їй дорогу. Аро зустрів її на півдорозі й узяв за руку з нетерплячою іскоркою в очах.

Він ніжно схилив голову до їхніх рук і заплющив очі, намагаючись сконцентруватися. Аліса не рухалася, на її обличчі не було жодної емоції. Я чула, як Едвард міцно зціпив зуби.

Ніхто не ворушився. Здається, Аро завмер над рукою Аліси. Минали секунди, і я дедалі дужче напружувалася, ставлячи собі запитання, стільки часу це триватиме і чи взагалі коли-небудь закінчиться? Щось тут було не так, зовсім не так.

Минула ще одна пекельна мить, і нарешті голос Аро порушив мертву тишу.

— Ха-ха-ха, — засміявся він, досі схиливши голову. Він повільно відірвав погляд від Аліси, його очі блищали від хвилювання. — Це було *неймовірно*!

Аліса сухо усміхнулася.

— Я рада, що вам сподобалося.

— Неймовірний талант — бачити такі речі, особливо ті, які ще не відбулися! — він здивовано похитав головою.

— І те, що я побачила, станеться, — нагадала йому Аліса тихим голосом.

— Так, так, це точно. Жодних проблем.

Здається, Гай був трохи розчарований — Фелікс і Джейн поділяли його почуття.

— Аро, — поскаржився Гай.

— Любий Гаю, — усміхнувся Аро. — Тобі не варто хвилюватися. Подумай тільки про можливості! Вони не приєднаються до нас сьогодні, але ми можемо завжди сподіватися на майбутнє. Уяви тільки, яку радість принесе нашому дому сама лише юна

Аліса... Крім того, мені так хочеться побачити, як Белла стане однією з нас!

Здається, Аро вдалося переконати. Хіба він не розуміє, наскільки суб'єктивні видіння Аліси? Що сьогодні вона могла вирішити перетворити мене, але завтра змінить свою думку? Мільйон маленьких рішень, її рішень, а також рішень інших людей — наприклад, Едварда — можуть усе змінити, і майбутнє зверне на інший шлях.

Та чи має значення, що Аліса справді хоче цього, чи зміниться щось, якщо я стану вампіром, адже Едвард так опирається цій ідеї? Якщо для нього смерть краща альтернатива, ніж моє вічне існування, безсмертний клопіт? Я була нажахана й відчувала, що впадаю в депресію, тону в ній...

— Отже, ми можемо йти? — запитав Едвард рівним голосом.

— Так, так,— сказав Аро привітно.— Але, будь ласка, навідайте нас. Це так захопливо!

— І ми також відвідаємо вас,— пообіцяв Гай, раптом його очі наполовину заплющилися, немов у ящірки, яка дивиться на тебе пильним поглядом.— Аби переконатися, що ви виконуєте всі умови зі свого боку. На вашому місці я б не барився. Ми ніколи не даємо другого шансу.

Щелепи Едварда міцно стиснулися, але він мовчки кивнув у відповідь.

Гай самовдоволено посміхнувся й повернувся назад, до місця, де сидів Марк, нерухомий і байдужий.

Фелікс застогнав.

— Ах, Феліксе,— усміхнувся Аро, немов забавляючись.— Гайді має бути тут щомиті. Терпіння.

— Гм,— голос Едварда набрав нового відтінку.— У такому разі, можливо, нам краще поїхати звідси якомога швидше.

— Так,— погодився Аро.— Це хороша ідея. Іноді трапляються нещасні випадки. Проте якщо ви не заперечуєте, я б радий вам дочекатися, поки стемніє.

— Звісно,— погодився Едвард, тоді як я зіщулилася на саму тільки думку про те, що нам доведеться провести в цьому місці ще цілий день, перш ніж утекти звідси.

— І ще одне,— додав Аро і пальцем поманив до себе Фелікса. Фелікс одразу ж підійшов, і Аро розстібнув сірий плащ, який

носив велетенський вурдалак. Тоді кинув його Едварду.— Візьми це. Ти трохи привертаєш до себе увагу.

Едвард накинув довгий плащ на плечі, не одягнувши каптура. Аро зітхнув.

— А він личить тобі.

Едвард почав хихикати, але несподівано припинив це, подивившись через плече.

— Дякую, Аро. Ми почекаємо в іншому місці.

— Бувайте, юні мої друзі,— сказав Аро; його очі засяяли, коли він поглянув у тому ж напрямку.

— Ходімо,— мовив Едвард, цього разу трохи підганяючи нас.

Деметрі вказав жестом, що ми повинні йти за ним, і рушив до тих самих дверей, через які ми зайшли. Вочевидь, це був єдиний вихід.

Едвард ніжно підштовхував мене вперед. Аліса йшла поруч, із другого боку. Я не могла роздивитися виразу її обличчя.

— Недостатньо швидко,— пробурмотіла вона.

Я витріщилася на неї зляканими очима, але вона здалася мені просто засмученою. Саме тоді я вперше почула шум голосів — гучних і різких — який долинав із приймальні.

— О, це так незвичайно,— хрипкий чоловічий голос швидко наростав.

— Так середньовічно,— долинав здалеку неприємний пронизливий жіночий голос.

Великий натовп просочився крізь маленькі двері, заповнивши меншу кам'яну кімнату. Деметрі жестом указав, щоб ми зупинилися. Ми притиснулися до холодної стіни, щоб дати дорогу туристам.

Пара, що йшла попереду (судячи з акценту, це були американці), оцінююче роздивлялася навколо себе.

— Ласкаво просимо, шановні гості! Ласкаво просимо до Волтерри! — долинув мелодійний голос Аро з круглої кімнати.

Решта відвідувачів — сорок, а може, й більше — йшли за парою американців. Деякі з них вивчали обстановку, як туристи. Дехто робив фотографії. Інші здавалися спантеличеними, наче причина, яка привела їх у цю кімнату, стала вельми сумнівною. Я звернула увагу на одну маленьку жінку в чорному. На її шиї висіли чотки, і вона міцно трималася рукою за хрестик. Вона йшла

повільніше, ніж інші, й час від часу торкалася когось, ставлячи запитання не знайомою мені мовою. Здається, ніхто не розумів її, і в її голосі все дужче відчувалася паніка.

Едвард притис мене обличчям до своїх грудей, але було вже запізно. Я все збагнула.

Тільки-но основний потік людей пройшов, Едвард одразу штовхнув мене до дверей. Я відчула, що на моєму обличчі з'явився нажаханий вираз, а з очей потекли сльози.

В декорованій золотом залі було тихо й безлюдно, за винятком однієї розкішної, величавої жінки. Вона з цікавістю дивилася на нас, а особливо на мене.

— З поверненням додому, Гайді,— привітався з нею Деметрі, визираючи з-за наших спин.

Гайді байдуже усміхнулася. Вона нагадала мені Розалію, хоча вони були зовсім не схожі — просто її краса була також винятковою, незабутньою. Я не могла відвести від неї погляду.

Вона була одягнена так, щоб підкреслити свою красу. Її дивовижні довгі ноги, одягнені в чорні панчохи, визирили з-під найкоротшої в світі міні-спідниці. Зверху на ній була симпатична червона блузка з довгими рукавами. Її довге темно-руде волосся було неймовірно блискуче, а очі переливалися дивним відтінком фіолетового — такий незвичайний колір міг виникнути в результаті поєднання синіх контактних лінз і червоних райдужних оболонок очей.

— Деметрі,— відповіла вона улесливо. Її погляд блукав між моїм обличчям і сірим плащем Едварда.

— Хороший улов,— похвалив її Деметрі. І раптом я зрозуміла призначення її яскравого відвертого одягу... Вона була не тільки рибалкою, але й приманкою.

— Дякую,— вона обдарувала його приголомшливою посмішкою.— А хіба ти не приєднаєшся?

— За хвилину. Залиш трохи для мене.

Гайді кивнула та зникла в дверях, кинувши на мене ще один допитливий погляд.

Едвард прискорив темп, і тепер я майже бігла. Ми ще не встигли дістатися декоративних дверей у кінці кімнати, як почулися страшні зойки.

РОЗДІЛ 22. ПОЛІТ

ДЕМЕТРІ залишив нас у пишній приймальні, де за високим полірованим столом сиділа жінка Джанна. З прихованих динаміків лилася весела заспокійлива музика.

— Не йдіть, поки не стемніє,— попередив він нас.

Едвард кивнув, і Деметрі поспішив назад.

Здається, Джанну зовсім не здивував такий поворот подій, хоча вона й звернула увагу на позичений плащ Едварда і, мабуть, усе втямила.

— З тобою все гаразд? — запитав Едвард досить тихо, щоб жінка не почула нас. Його голос був грубий — наскільки оксамит може бути грубим — і схвильований. Я подумала, що він досі непокоїться через ситуацію, яка склалася.

— Краще посади її, поки вона не впала,— сказала Аліса.— Здається, вона зовсім розклеїлася.

Тільки тоді я усвідомила, що тремчу, і ще й як тремчу; усе тіло, здається, здригалось від поштовхів, зуби цокотіли, а кімната гойдалася й пливла перед очима. Цікаво, чи Джейкоб почувався так само, коли перетворювався на вовка?

Раптом я почула дивний безглуздий звук, який продирався крізь заспокійливу веселу музику. Я не могла зосередитися через дрож, тож не була певна, звідки він долинав.

— Чш-ш-ш, Белло, чш-ш-ш,— мовив Едвард, підштовхуючи мене до диванчика в іншому кінці кімнати, подалі від очей допитливої жінки за столом.

— Гадаю, в неї починається істерика. Може, ти ляснеш її,— запропонувала Аліса.

Едвард метнув несамовитий погляд у її бік.

Тоді я все зрозуміла. Ой. Джерелом шуму була я. Наростаючі звуки — це ніщо інше, як схлипування, які вихоплювалися з моїх грудей. Ось чому мене так трусило.

— Все нормально, Белло, ти в безпеці, все гаразд,— повторював він знову і знову. Він посадив мене собі на коліна і загорнув у товстий бавовняний плащ, захищаючи від своєї холодної шкіри.

Я знала, що реагувати так — це дуже по-дурному з мого боку. Хто знає, стільки часу мені залишилося милуватися ним? Його врятовано, і мене врятовано, і він може кинути мене, тількино ми вийдемо звідси. І дозволити своїм очам наповнитися слізьми просто зараз, не бачити його — це якесь божевільне марнотратство.

Але глибоко всередині, де сльози не могли стерти образ, я досі бачила налякане обличчя маленької жінки з чотками.

— Всі ті люди,— схлипувала я.

— Я знаю,— прошепотів він.

— Це так жахливо.

— Так, жахливо. Мені дуже шкода, що ти побачила це.

Я поклала голову на його холодні груди, витираючи сльози грубим плащем. Я кілька разів глибоко вдихнула і спробувала заспокоїтися.

— Я можу вам чимось допомогти? — ввічливо запитав якийсь голос. Це була Джанна. Вона схилилася над Едвардовим плечем, її погляд виказував стурбованість і в той сам час професійну стриманість. Здається, її зовсім не хвилювало те, що її обличчя схилилося за кілька дюймів від зловісного вампіра. Одне з двох: вона була або зовсім забудькуватою, або дуже добре виконувала свою роботу.

— Ні,— відповів Едвард холодно.

Вона кивнула, усміхнулася мені, а тоді зникла.

Я почекала, поки жінка не відійшла на відстань, із якої не змогла б чути мене.

— Вона знає, що там діється? — запитала я тихим хриплим голосом. Я вже майже взяла себе в руки, моє дихання поступово вирівнялося.

— Так. Їй відомо все,— мовив мені Едвард.

— А чи знає вона, що одного чудового дня вони збираються вбити її?

— Вона знає, що це можливо, — сказав він.

Це неабияк здивувало мене.

На обличчі Едварда було важко щось прочитати.

— Вона сподівається, що вони захочуть залишити її.

Я відчула, як кров відхлинула від мого обличчя.

— Вона хоче стати однією з них?

Він коротко кивнув, його очі зосередилися на мені, спостерігаючи за моєю реакцією.

Я затремтіла.

— Як вона може хотіти цього? — прошепотіла я радше сама до себе, не сподіваючись отримати відповідь. — Як може вона постійно спостерігати за натовпом людей, яких ведуть у ту кімнату, і хотіти долучитися до цього?

Едвард промовчав. Він просто скривився у відповідь.

Я почала вивчати його прекрасне обличчя, намагаючись збагнути, що в ньому змінилося, коли раптом усвідомила, що я справді тут, що Едвард тримає мене на руках, і що ніхто — принаймні зараз — не збирається вбивати нас.

— Ох, Едварде, — вигукнула я і знову почала схлипувати. Яка дурна реакція! З очей полилися гіркі сльози, затуляючи пеленою його обличчя, і це було непросто. Вочевидь, у мене залишилося часу тільки до заходу сонця. Немов у казці: у певний строк чари розсіювалися.

— Що сталося? — запитав він досі схвильовано, лагідно поплескуючи мене по спині.

Я обняла його за шию — що найгірше він міг би зараз зробити? Просто відштовхнути мене. На саму думку про це мені стало зле, і я ще сильніше притиснулася до нього.

— Невже бути щасливою зараз — божевілля? — запитала я. Мій голос двічі зірвався.

Він не відштовхнув мене. Він іще дужче притис мене до своїх крижаних грудей — так міцно, що мені стало важко дихати, незважаючи на те, що мої легені ніщо не здавлювало.

— Я знаю, що в тебе на думці, — прошепотів він. — Але у нас багато причин, щоб бути щасливими. Одна з них — це те, що ми живі.

— Так, — погодилася я. — Це дуже добре.

— А ще ми разом, — видихнув він. Його подих був настільки солодкий, що мені аж у голові запаморочилося.

Я просто кивнула, впевнена в тому, що він не надає цьому слову стільки ваги, як я.

— І в будь-якому разі ми будемо живі завтра.

— Хотілося б сподіватися,— мовила я тривожно.

— Отже, перспективи просто прекрасні,— запевнила мене Аліса. Вона сиділа так тихо, що я майже забула про її присутність.— І я побачу Джаспера менш ніж за двадцять чотири години,— додала вона вдоволено.

Щаслива Аліса! Вона може довіряти своєму майбутньому.

Я не могла надовго відвести погляд від Едварда. Я пильно дивилася на нього, бажаючи більше ніж будь-коли, щоб майбутнє не настало. Щоб ця мить тривала вічно або, якщо це можливо, щоб я припинала своє існування одночасно зі смертю цієї миті.

Едвард також дивився на мене, його темні очі були такі м'які — тож було зовсім неважко вселити в себе надію, що він думає те ж саме. Що я й зробила. Я прикидалася, щоб підсолодити цю мить.

Кінчики його пальців виводили круги під моїми очима.

— Ти маєш такий утомлений вигляд.

— А ти, здається, зголоднів,— прошепотіла я, вивчаючи червоні круги під його райдужними оболонками.

— Нічого страшного,— знизав він плечима.

— Ти впевнений? Я можу посидіти біля Аліси,— запропонувала я неохоче; краще б він убив мене тут і зараз, ніж відпустив зі своїх обіймів.

— Не будь смішною,— зітхнув він; його солодкий подих пестив моє обличчя.— Ще ніколи я не був так упевнений у собі, як зараз.

У мене були мільйони запитань до нього. Одне з них уже мало не зірвалося з моїх уст, але я прикусила язика. Я не хотіла руйнувати цей момент, хоч який би далекий від ідеального він не був: ця жахлива кімната, уважний погляд майбутньої почвари...

Тут, у його ніжних обіймах, було так легко фантазувати, уявляти, що він хоче мене. Зараз я не хотіла думати, що ним керує — бажання заспокоїти мене, оскільки ми досі в небезпеці, чи відчуття провини за те, що ми опинилися тут, а може, вдячність за те, що він не став причиною моєї смерті. Можливо, того часу, який ми провели нарізно, було достатньо, щоб відпочити від мене. Та це не мало ніякого значення. Я була щаслива, що можу обманювати себе й насолоджуватися цією миттю.)

Я нерухомо лежала в його руках, запам'ятовуючи його обличчя і прикидаючись...

Він дивився на мене так, що можна було подумати, ніби він робить те саме. Вони обговорювали з Алісою, як дістатися додому. Вони говорили так швидко і тихо, що Джанна точно нічого не розуміла. Я й сама прогавила половину сказаного. Їхні голоси звучали так, наче вони замислили якусь крадіжку чи злочин. І мені стало цікаво, чи повернувся жовтий «Порш» до свого законного власника?

— Що то була за розмова про *сніваків*? — запитала Аліса.

— *La tua cantante*, — мовив Едвард. Його голос лунав, немов музика.

— Так, саме це, — сказала Аліса, і я на якусь мить зосередилася. Мене це також зацікавило.

Я відчула, як Едвард знизав плечима.

— Так вони називають того, хто пахне так неповторно, як Белла для мене. Вони назвали її моєю «співачкою» — бо її кров «співає» до мене.

Аліса засміялася.

Я була така втомлена, що очі самі злипалися, але я щосили боролася з утомою. Я не збиралася втрачати жодної дорогоцінної секунди, коли можу бути поруч із ним. Розмовляючи з Алісою, він час від часу нахилився й несподівано цілував мене — його гладкі, немов скло, губи торкалися мого волосся, чола, кінчика мого носа. І кожний поцілунок був немов електричний розряд для мого давно сонного серця. Але тепер мені здавалося, що його биття заповнює всю кімнату.

Це були небеса — райська насолода посеред пекла.

Я зовсім втратила відчуття часу. Тож коли Едвардові руки ще дужче пригорнули мене, і вони з Алісою обернулися й сторожкими поглядами подивилися в інший кінець кімнати, я почала панікувати. Я щосили притиснулася до грудей Едварда, коли до кімнати зайшов Алек — тепер його очі палали, немов два червоні рубіни; на світло-сірому костюмі не було жодної плямочки, незважаючи на ситну трапезу.

На щастя, він приніс хороші новини.

— Тепер ви можете йти, — сказав Алек настільки теплим голосом, що можна було подумати, що ми давні добрі друзі. — Ми б радили вам не затримуватися в місті.

Едвард не став нічого вдавати і відповів крижаним тоном:

— Це не буде проблемою.

Алек усміхнувся, кивнув і знову зник.

— Йдіть прямо через приймальню, а тоді заверніть до першого ліфта, — мовила Джанна, поки Едвард ставив мене на ноги. — Спустіться вниз на два поверхи — й опинитесь просто перед виходом надвір. А тепер усього найкращого, — додала вона привітно. Мені стало цікаво, чи буде її професіоналізму достатньо, щоб урятувати її.

Аліса подивилася на неї своїми темними очима.

Я була невимовно рада, що існує інший вихід звідси; навряд чи б я винесла ще одну подорож підземеллям.

Ми вийшли через розкішну приймальню. Я єдина озирнулася назад на середньовічний замок, в якому розташувався сучасний офіс. Звідси не було видно жахливої башточки, і я була за це невимовно вдячна.

На вулицях досі тривали гучні гуляння. Вуличні лампи тьмяно освітлювали нам дорогу, поки ми йшли вузькими кам'яними провулками. Небо було похмуре і сірою важкою масою нависало над нашими головами, але будинки на вулицях були так близько один до одного, що воно здавалося ще темнішим, ніж насправді.

Люди також були одягнені в темний одяг. Едвардів довгий сірий плащ зовсім не впадав ув око — будь-якого іншого вечора у Волтеррі на нього обов'язково звернули б увагу, тільки не сьогодні. Інші також були закутані в чорні атласні плащі, а пластикові ікла, які я бачила у хлопчика сьогодні вранці, користувалися неабиякою популярністю серед дорослих.

— Сміхота, — пробурмотів Едвард.

Я й не помітила, як Аліса зникла.

— А де Аліса? — прошепотіла я, у моєму голосі з'явилися нотки паніки.

— Вона пішла забрати ваші речі звідти, куди заховала їх сьогодні вранці.

Я й забула, що у мене є зубна щітка. Це дає мені зовсім нові перспективи.

— Вона знову краде машину, чи не так? — здогадалася я.

Він посміхнувся.

— Вкраде, тільки-но ми опинимося назовні.

Здавалося, що ми пробиралися до виходу безкінечно довго. Едвард бачив, що я виснажена і ледве волочу ноги; він мовчки обняв мене рукою за талію і взяв на себе більшу частину моєї ваги.

Коли він проштовхнув мене під довгу кам'яну арку, я вся затремтіла. Величезні стародавні опускні ґрати більше схожі були на двері клітки — будь-якої миті могли впасти і замкнути нас усередині.

Він підштовхнув мене у напрямку чорної машини, яка стояла з увімкненим двигуном у затемненому місці, праворуч від воріт. На моє превелике здивування, він сів на заднє сидіння поруч зі мною і зовсім не наполягав на тому, щоб керувати машиною.

Аліса сором'язливо усміхнулася.

— Вибачте, — вона махнула рукою в бік панелі управління. — Зовсім не було з чого вибирати.

— Ця також нормальна, Алісо, — посміхнувся він. — Не можуть же всі автівки бути «турбо-911».

Вона зітхнула.

— Мабуть, мені доведеться придбати одну з таких. Їхати на ній — саме задоволення.

— Я подарую тобі таку на Різдво, — пообіцяв Едвард.

Аліса обернулася й подарувала йому свою чарівну посмішку, що неабияк схвилювало мене, адже вона уже набрала швидкість і петляла темною звивистою дорогою.

— Жовту, — мовила вона.

Едвард міцно тримав мене в обіймах. У сірому плащі мені було тепло й зручно. Навіть більше, ніж зручно.

— Тепер можеш поспати, Белло, — прошепотів він. — Тепер уже все позаду.

Я знала, що він має на увазі небезпеку, нічний кошмар у стародавньому місті, але я все ж повинна була проковтнути клубок у горлі, перш ніж змогла відповісти.

— Я не хочу спати. Я не втомлена.

Брехнею була тільки друга частина. Я не збиралася заплющувати очі. В машині панувала напівтемрява, горіли тільки кнопки на панелі управління, але й цього було достатньо, щоб бачити його обличчя.

Він торкнувся губами западинки під моїм вухом.

— А ти спробуй, — наполягав він.

Я почала завзято хитати головою.

Він тільки зітхнув.

— А ти така ж уперта.

Так, я була вперта; я щосили боролася зі своїми важкими по-віками і поки що перемагала.

Найскладніше було на темній дорозі; яскраві вогні аеропорту Флоренції полегшили моє завдання, а ще я почистила зуби і переодяглася в чистий одяг. Аліса купила новий одяг і для Едварда, і він залишив свій сірий плащ на купі мотлоху в одному з провулків. Політ до Рима був таким коротким, що я й не встигла втомитися. Я знала, що політ із Рима до Атланти триватиме набагато довше, тож мені треба було набратися сил. Я попросила стюардесу принести мені кока-колу.

— Белло,— мовив Едвард несхвально. Він знав, що мій організм погано переносить кофеїн.

Аліса сиділа поруч. Я чула, як вона бурмоче, говорячи з Джаспером по телефону.

— Я не хочу спати,— нагадала я йому. Моя відмовка звучала правдоподібно, бо це й була правда.— Якщо я заплющу очі зараз, то побачу речі, які зовсім не хочу бачити. Мені снитимуться кошмари.

Після цього він більше не сперечався зі мною.

Зараз був ідеальний час для розмови, для того, щоб отримати такі необхідні мені відповіді — необхідні, але не бажані. Я була у відчаї від того, яку відповідь можу отримати. У нас було багато часу, адже він не втече від мене з літака — ну, принаймні це зробити нелегко. Ніхто не почує нас, окрім Аліси; було вже пізно, і більшість пасажирів вимкнули світло й попросили подушки. Розмова допомогла б мені побороти виснаження.

Але я не могла, я прикусила язика, щоб не хлинув потік запитань. Можливо, я була занадто втомленою, але сподівалася, що, відклавши цю розмову, я зможу побути з ним ще кілька годин, перенести все на наступний раз. Немов у казках Шехерезади.

Отже я продовжувала пити содову й опиратися сну. Здається, Едварду дуже подобалося знову тримати мене в обіймах, його пальці знову і знову мандрували моїм обличчям. Я також торкалася його обличчя. Я не могла змусити себе зупинитися, хоча й боялася, що пізніше, коли я залишуся сама, це завдаватиме мені невимовного болю. Він продовжував цілувати моє волосся, чоло,

мої зап'ястя... але жодного разу не поцілував мене у вуста, і це було добре. Зрештою, скільки разів одне серце може бути скалічене, щоб продовжувати битися? За останні кілька днів я багато витерпіла, але це не зробило мене сильнішою. Навпаки, я почувалася надто крихкою, так наче одне слово мого зламати мене.

Едвард не говорив. Можливо, він сподівався, що я засну. Можливо, йому було нічого сказати.

Я перемогла у поєдинку зі своїми важкими повіками. Я досі не спала, коли ми приземлилися в аеропорту Атланти, і я навіть бачила, як над Сієтлом починає сходити сонце, поки Едвард не запнув вікна. Я пишалася собою. Я не змарнувала жодної хвилини.

Ані Едвард, ані Аліса не здивувалися прийому, який чекав нас в аеропорту, але мене він заскочив зненацька. Джаспер був першим, кого я побачила — хоча він, здається, взагалі не звернув на мене уваги. Він дивився тільки на Алісу. Вона швидко підійшла до нього; вони не обнімалися, як це робили інші пари. Вони просто стояли й дивилися одне на одного, і все-таки цей момент був настільки приватним, що я одразу ж відвела погляд.

Карлайл та Есме тихо чекали в куточку, далеко від металодетекторів, в тіні широкого стовпа. Есме наблизилася до мене, пригорнула мене міцно, але незграбно, оскільки Едвард досі продовжував тримати мене в своїх обіймах.

— Дякую, Белло, — прошепотіла вона мені на вухо.

Тоді вона пригорнула Едварда, і здалося, вона от-от заплаче, якщо це насправді можливо.

— Ти ніколи більше не змушиш мене пройти через таке, — вона майже гарчала.

Едвард винувато усміхнувся.

— Вибач, мам.

— Дякую, Белло, — мовив Карлайл. — Ми тобі заборгували.

— Зовсім ні, — пробурмотіла я. Раптом безсонна ніч дала про себе знати. Здається, моє тіло перестало слухатися, а голова відвальновалася.

— Вона ледве тримається на ногах, — дорікнула Есме Едвардові. — Відвезімо її додому.

Я не була впевнена, що дім — це саме те, що мені зараз потрібне; мої очі злипалися, я йшла аеропортом, спотикаючись то тут, то там, Едвард підтримував мене з одного боку, а Есме з

другого. Я не знала, чи Аліса з Джаспером йдуть позаду нас, чи ні, і я була занадто втомлена, щоб озиратися.

Швидше за все, я заснула на ходу, але продовжувала йти, аж поки ми не зупинилися біля їхнього автомобіля. Здивування від того, що Еммет і Розалія чекають нас, притулившись до чорного «Седана» у тьмяному світлі ліхтарів стоянки, трохи оживило мене. Едвард напружився.

— Не треба,— прошепотіла Есме.— Вона почувується просто жахливо.

— А як вона повинна почуватися? — мовив Едвард, навіть не намагаючись приховати свою лють.

— Це не її провина,— сказала я виснаженим голосом.

— Дай їй можливість виправитися,— попросила Есме.— Ми поїдемо з Алісою та Джаспером.

Едвард сердито подивився на неймовірно прекрасну біляву вампірку на ім'я Розалія, яка чекала нас.

— Будь ласка, Едварде,— мовила я. Я ще менше хотіла їхати в одній машині з Розалією, ніж він, але я спричинила більш ніж достатньо сварок у його сім'ї.

Він зітхнув і підштовхнув мене до машини.

Еммет і Розалія сіли на передні сидіння, не сказавши й слова, мене ж Едвард знову заштовхав на задні сидіння. Я знала, що не зможу довго боротися зі своїми обважнілими повіками, тому я здалася й поклала голову йому на груди, дозволивши очам заплющитися. Потім я відчула, як машина почала вібрувати від заведеного двигуна.

— Едварде,— почала Розалія.

— Я знаю,— відповідати таким різким тоном було далеко не шляхетно з боку Едварда.

— Белло? — мовила Розалія м'яко.

Мої очі миттю розплющилися. Вперше вона заговорила безпосередньо до мене.

— Так, Розаліє? — запитала я вагаючись.

— Мені так шкода, Белло. Через те, що сталося, я почувую себе так погано. Але я така вдячна тобі. Ти така смілива, ти врятувала мого брата, і це після всього, що я наробила. Будь ласка, скажи, що ти прощаєш мені.

Слова були трохи кострубаті, невпевнені, адже вона хвилювалася. Однак мені здалося, що вони щирі.

— Ну звісно, Розаліє,— пробурмотіла я, хапаючись за кожен шанс змусити її ненавидіти мене трошки менше.— Це зовсім не твоя провина. Це ж я стрибнула з тієї клятої скелі. Звісно, що я пробачаю тобі.

Мої слова звучали, як якась нісенітниця.

— Поки вона не прокинеться, це не рахується, Розо,— захихикав Еммет.

— Я не сплю,— сказала я; тільки мій голос пролунав, немов позіхання.

— Нехай поспить,— наполог Едвард, але тепер його голос став трохи теплішим.

Тоді запала тиша, яку порушувало хіба що ніжне гарчання двигуна. Мабуть, я таки заснула, бо здалося, що минуло кілька секунд, коли дверцята машини відчинилися, й Едвард виніс мене на руках. Я не хотіла розплющувати очі. Спочатку я думала, що ми досі в аеропорту.

А тоді я почула голос Чарлі.

— Белло! — гукав він звідкись здалеку.

— Чарлі,— пробурмотіла я, намагаючись прийти до тями.

— Чш-ш-ш,— прошепотів Едвард.— Усе гаразд. Ти вдома, в безпеці. Просто спи.

— Не можу повірити, що у тобі стільки нахабства, що ти знову насмілився прийти сюди,— кричав Чарлі на Едварда, тепер його голос був набагато ближче.

— Припини, тату,— буркнула я. Він не слухав мене.

— Що з нею таке? — не вгавав Чарлі.

— Вона просто дуже втомилася, Чарлі,— пошепки запевнив його Едвард.— Будь ласка, дозвольте їй поспати.

— Не кажи, що мені робити! — кричав Чарлі.— Віддай її сюди. Забери свої руки від неї!

Едвард спробував передати мене Чарлі, але я намертво вцепилася в нього пальцями. Я відчувала, як Чарлі тягне мене за руку.

— Не треба, тату,— сказала я голосніше. Я спромоглася розтулити повіки й подивилася на Чарлі мутним поглядом.— Злись на мене.

Ми були перед моїм будинком. Вхідні двері були відчинені навстіж. Надворі було так хмарно, що важко було сказати, що́ раз — день чи вечір.

— Тобі цього не уникнути,— пообіцяв Чарлі.— Марш додому.

— Гаразд. Опустити мене,— зітхнула я.

Едвард поставив мене на ноги. Я розуміла, що стою, але не відчувала ніг. Я стомлено попленталася вперед, а тоді побачила, що доріжка швидко наближається до мого обличчя. Рука Едварда зловила мене, перш ніж я впала на цемент.

— Тільки дозвольте мені віднести її нагору,— мовив Едвард.— Тоді я одразу ж піду.

— Ні,— панічно закричала я. Я ще так і не отримала своїх відповідей. Він повинен був залишитися, принаймні для цього, чи не так?

— Я буду поруч,— пообіцяв Едвард, шепочучи мені на вухо так тихо, що Чарлі не мав анінайменшого шансу почути нас.

Я не чула, що сказав йому у відповідь Чарлі, але Едвард зайшов у дім. Я змогла тримати очі розплющеними тільки до сходів. Останнє, що я відчувала, були холодні руки Едварда, які віддирали мої пальці від своєї сорочки.

РОЗДІЛ 23. ПРАВДА

У МЕНЕ БУЛО ТАКЕ ВІДЧУТТЯ, НАЧЕ Я ПРОСПАЛА ДУЖЕ ДОВГО — МОЄ ТІЛО ЗАНІМІЛО, НІБИ Я ДОСІ ТАК І НЕ РУХАЛАСЯ. У ГОЛОВІ ВСЕ ПЕРЕПЛУТАЛОСЯ, Я ДУЖЕ ПОВІЛЬНО ПРИХОДИЛА ДО ТЯМИ; ДИВНІ КОЛЬОРОВІ СНИ — СНИ І КОШМАРИ — НІЯК НЕ ХОТИЛИ ПОЛИШАТИ МОЮ ГОЛОВУ. ВОНИ БУЛИ ТАКІ ЯСКРАВІ! ТАКІ ЖАХЛИВІ І ВОДНОЧАС ПРЕКРАСНІ — ВСІ ЗМІШАЛИСЯ В ЧУДЕРНАЦЬКЕ БЕЗЛАДДЯ. МЕНЕ ОХОПИЛО ГОСТРЕ НЕТЕРПІННЯ Й СТРАХ, НЕМОВ У КОШМАРІ, КОЛИ ТЕБЕ НІБИ ПАРАЛІЗУЄ І ТИ НЕ МОЖЕШ РУХАТИСЯ... Я БАЧИЛА БАГАТО ПОТВОР, ЧЕРВОНООКИХ ДИЯВОЛІВ, ЯКІ ЗДАВАЛИСЯ ЩЕ ОГИДНІШИМИ ЧЕРЕЗ СВОЇ ВИШУКАНІ МАНИРИ. ЦЕЙ СОН СИЛЬНО ВПЛИНУВ НА МЕНЕ — Я ЗАПАМ'ЯТАЛА НАВІТЬ ІМЕНА. АЛЕ НАЙЯСНІШОЮ, *НАЙЧІТКІШОЮ* ЧАСТИНОЮ СНУ БУВ НЕ ЖАХ. А БЕЗНЕВИННИЙ ЯНГОЛ.

Було важко остаточно прокинутися. Цей сон не належав до тих, яких я не хотіла побачити знову. Я боролася сама з собою, мені було страшно прокидатися: що чекає на мене в реальності? Я не могла згадати, який сьогодні день тижня, але була впевнена, що Джейкоб чи школа, чи робота, чи ще щось інше обов'язково чекають на мене. Я глибоко вдихнула й подумала, як важко мені буде пережити ще один день.

Щось холодне ніжно діткнулося мого чола.

Я міцно замружила очі. Мені здавалося, що я досі сплю, але відчуття були такі реальні! Я вже така близька до пробудження... ще кілька секунд — і все скінчиться.

Та я усвідомила, що все це занадто реально. Це не віщує нічого хорошого. Кам'яні руки, які, як здавалося, обнімають мене, були занадто правдоподібні. Якщо я не перерву цього видіння

зараз-таки, то пошкодую про це пізніше. Гірко зітхнувши, я розплющила очі, щоб розвіяти прекрасну ману.

— Ой! — задихнулася я й почала кулаками розтирати очі.

Вочевидь, я зайшла задалеко; це було помилкою з мого боку — дозволити своїй уяві так розгулятися. Гаразд, дозволити — не зовсім годяще слово. Я змусила її розгулятися, я сама захочувала свої галюцинації — і тепер мій розум відмовляється слухати мене.

Мені знадобилося менш ніж півсекунди, щоб усвідомити, що оскільки я цілковито з'їхала з глузду, то можу й надалі насолоджуватися своїми ілюзіями, адже вони такі прекрасні.

Я знову розплющила очі — Едвард був досі поруч; його довершене обличчя схилилося за кілька дюймів від мого.

— Я налякав тебе? — запитав він тихим схвильованим голосом.

Чудово, найкраща галюцинація, яка в мене коли-небудь була. Обличчя, голос, запах — це набагато краще за те, що я бачила, коли топилася. Прегарний витвір моєї уяви з тривогою спостерігав за моєю реакцією. Райдужні оболонки його очей були чорні, немов смола, з фіолетовими кругами, схожими на синці. Це здивувало мене; мій уявний Едвард зазвичай був ситим.

Я двічі кліпнула, відчайдушно намагаючись згадати останнє, в чому я була на всі сто відсотків впевнена, що воно реальне. Аліса також була частиною мого сну, і мені стало цікаво, чи вона й справді повернулася, чи це також витвір моєї розбурханої уяви. Мені *здалося*, що вона повернулася саме в той день, коли я мало не втопилася...

— О, *чорт*, — прокаркала я. Моє горло несподівано здавило.

— Що таке, Белло?

Насупившись, я нещасно подивилася на нього. На його обличчі читалося ще більше тривоги, ніж раніше.

— Я ж померла, правда? — простогнала я. — Я таки втопилася. Ох, чорт, чорт, чорт! Це просто вб'є Чарлі.

Едвард також насупився.

— Ти не померла.

— Тоді чому я ніяк не можу прокинутися? — вигукнула я, звівши брови.

— Ти *уже* прокинулася, Белло.

Я похитала головою.

— Звісно, звісно. Ти хочеш, щоб я так думала. А коли я й справді прокинуся, мені стане ще гірше. *Якщо* я прокинуся, а цього не станеться, бо я мертва. Це жахливо. Бідний Чарлі. А Рене і Джейк... — я аж завмерла від жаху. Що я накоїла!

— Мене не дивує те, що ти вважаєш мене своїм нічним кошмаром,— похмуро усміхнувся він.— Але навіть не можу уявити, що ти наробила такого, щоб через це ти могла опинитися в пеклі. Може, ти когось убила, поки мене не було?

Я скривилася.

— Швидше за все, що ні. Якби я була в пеклі, то тебе б тут не було.

Він зітхнув.

Я поступово починала усвідомлювати, що й до чого. Мої очі неохоче відірвалися від його обличчя на одну секунду, сковзнули до темного відчиненого вікна й знову повернулися до нього. Я починала згадувати деталі... Я відчула, як по обличчю розливається слабкий рум'янець, адже зрозуміла, що Едвард реальний, що він зараз тут, зі мною, а я — справжня бовдурка — марную дорогоцінний час.

— Значить, все це в дійсності сталося?

Було майже неможливо повірити в те, що мій сон — реальність. У мене це в голові не вкладалося.

— Все залежить від того, що ти маєш на увазі,— усміхнувся Едвард досі напружено.— Якщо ти про те, як нас мало не вбили в Італії, то тоді — так.

— Так дивно,— міркувала я вголос.— Я й справді була в Італії. А ти знав, що я ніколи не була далі на схід, ніж в Альбукерке¹⁹?

Він закотив очі.

— Може, тобі варто ще поспати. Твої думки не зовсім послідовні.

— Я вже відпочила.— (Тепер усе стало таким ясним).— Котра зараз година? Скільки часу я проспала?

— Зараз тільки перша ночі. Отже, ти проспала приблизно чотирнадцять годин.

Поки він говорив, я потягнулася. Чому ж тоді моє тіло закам'яніло?

— Чарлі? — запитала я.

¹⁹ Альбукерке — найбільше місто в штаті Нью-Мексико в США.

Едвард скривився.

— Він спить. Мабуть, тобі варто знати, що зараз я порушую правила. Ну, хоча теоретично... Розумієш, Чарлі наказав, щоб я більше ніколи не заходив у його двері, тож я зайшов у вікно... Але я зробив це з найкращими намірами.

— Чарлі заборонив тобі заходити в наш дім? — запитала я з недовірою, яка швидко перейшла в гнів.

Його очі були сумні.

— А ти очікувала якоїсь іншої реакції?

Мої очі були скажені. Я збиралася сказати кілька ласкавих слів своєму таточку — гадаю, зараз саме ідеальний момент, щоб нагади йому, що я вже повнолітня і маю право на особисте життя. Це, звісно, не мало ніякого значення, просто заради принципу. Скоро він нічого не зможе заборонити мені. Я почала думати про менш болючі теми.

— Що ми йому скажемо? — запитала я. Мене просто з'їдала цікавість, а ще я намагалася підтримувати дружню, невимушену розмову. Так я могла тримати себе в руках і була впевнена, що не налякаю його тим жахливим запитанням, яке ось уже стільки часу мучить мене.

— Що ти маєш на увазі?

— Як я маю пояснити все це Чарлі? Як виправдати свою відсутність протягом... Скільки днів мене не було? — я спробувала полічити години в голові.

— Всього три дні,— його очі звузилися, але цього разу він усміхнувся більш природно.— Власне, я сподівався, що ти вигадаєш якесь пояснення. Я не знаю, що сказати.

— Прекрасно,— гаркнула я.

— Ну, можливо, Аліса прийде нам на допомогу,— запропонував він, намагаючись заспокоїти мене.

І я таки заспокоїлася. Яка різниця, що буде далі? Кожна секунда, яку він провів тут — як близько було його вродливе обличчя, яке спалахувало в тьмяному світлі мого будильника! — була дорогоцінною, і її не можна було марнувати.

— Отже,— почала я, вибравши найменш важливе — хоча й неймовірно цікаве — запитання. Мене безпечно доставили додому, і тепер він може піти в будь-яку мить. Я повинна розговорити його. Окрім того, цей тимчасовий рай не був довершеним без звуку його оксамитового голосу.— Що ти робив увесь цей час?

Раптом його обличчя набрало настороженого виразу.

— Нічого цікавого.

— Ну звісно,— пробурмотіла я.

— Чому ти так скривилася?

— Гаразд...— міркувала я, стиснувши губи.— Зрештою, якби ти був тільки сном, то саме так ти б і відповів. Мабуть, мою уяву вичерпано.

Він зітхнув.

— Якщо я розкажу тобі, що я робив, то ти нарешті повіриш, що я справжній і що це не нічний кошмар?

— Кошмар! — повторила я глузливо. Він чекав на мою відповідь.— Можливо,— мовила я, поміркувавши.— Якщо ти розкажеш мені.

— Я... полював.

— Це найкраще, чим ти міг зайнятися? — розкритикувала я його.— Це зовсім не доводить того, що я прокинулася.

Якусь мить він вагався, а тоді заговорив — повільно, ретельно добираючи слова.

— Я не полював заради їжі... Я, власне, спробував себе у... вистежуванні. Мушу визнати, що з мене поганий детектив.

— Що ти вистежував? — запитала я заінтриговано.

— Нічого важливого,— його слова зовсім не відповідали виразу його обличчя; він здався мені засмученим, очевидно, щось мучило його.

— Не розумію.

Він вагався, потім скривився; його обличчя засвітилося, набравши дивного зеленавого відтінку через циферблат годинника.

— Я...— він глибоко вдихнув.— Я повинен вибачитися перед тобою. Ні, звісно, я не думаю, що це все одразу виправить. Але ти повинна знати, що...— і слова полилися рікою — він завжди говорив так, коли був схвильований, мені довелося справді сконцентруватися, щоб зрозуміти його.— Що я навіть не уявляв. Я не здогадувався, який безлад залишив після себе. Я гадав, що залишившись тут, ти будеш у безпеці. В абсолютній безпеці. Я й не уявляв, що Вікторія...— його губи скривилися, коли він вимовляв це ім'я,— повернеться. Мушу визнати, що того найпершого разу я прочитав її думки, хоча набагато більше уваги приділив думкам Джеймса. Але я не зміг побачити, що вона збирається

мститися за нього. Що вона була так сильно прив'язана до нього. Гадаю, тепер мені відомо чому — вона була така впевнена в ньому, їй навіть на думку не спадало те, що він може програти. Вона просто переоцінювала його, і в цьому вся проблема — це завадило мені побачити всю глибину їхніх почуттів.

Зрозумій, я не прошу вибачення за те, що змусив тебе пройти через усе це. Коли я почув, що ти розказала Алісі — і те, що вона побачила сама, — коли я усвідомив, що ти була змушена віддати своє життя у руки *вовкулак*, незрілих і непостійних... Це найгірше, що могло статися з тобою, якщо не брати до уваги Вікторію... — він здригнувся і на якусь мить замовк. — Будь ласка, знай, що я й гадки не мав про це. Я почуваю себе жакливо, жакливо, навіть тепер, коли я можу бачити й відчувати тебе в своїх руках. Це — найжалюгідніше виправдання за...

— Зупинись, — перебила я його. Він подивився на мене сповненими муки очима. А я спробувала підібрати правильні слова — слова, які звільнили б його від цього уявного обов'язку, який завдає йому стільки болю. Було дуже важко вимовити їх. Я не знала, чи стане мені сили сказати ці слова вголос. Але я мушу бодай *спробувати* зробити це. Я не хочу бути джерелом вини і страждань у його житті. Він має бути щасливим, і байдуже, чого це мені коштуватиме.

Я й справді сподівалася відкласти цю розмову на потім. Тоді я б змогла сповільнити наближення кінця.

Згадуючи всі ті місяці, коли я намагалася бути нормальною заради Чарлі, я надала обличчю спокійного виразу.

— Едварде, — мовила я. Його ім'я обпалило мені горло. Я відчула, як у грудях знову починає нити стара рана, приготувавшись відкритися будь-якої миті, тільки-но він зникне. Я й не покладалася на те, що переживу це вдруге. — Негайно припини це. Ти не можеш думати про це саме так. Ти не повинен дозволити... цій *провині*... керувати твоїм життям. Ти не можеш відповідати за все, що відбувається зі мною. Тут немає твого гріха, все це — лише частина мого життя. Ти повинен усвідомлювати, якщо наступного разу я потраплю під автобус чи ще щось, то ти не будеш цьому виною, і не треба брати всю відповідальність на себе. Ти не мусиш одразу мчати в Італію, тільки тому що відчуваєшся зле, що не врятував мене. Навіть якщо би я стрибнула з тої клятої скелі для того, щоб умерти, — то це мій вибір, а не твій гріх. Я знаю,

що в тебе такий характер, що ти завжди береш провину на себе, але не варто впадати в такі крайнощі! Це дуже безвідповідально з твого боку — подумай тільки про Есме та Карлайла і...

Я за крок від того, щоб утратити його. Я замовкла, щоб глибоко вдихнути,— я хотіла хоч трохи заспокоїтися. Я мушу звільнити його від цього. Я повинна переконатися, що такого більше ніколи не станеться.

— Ізабелло Маріє Свон,— прошепотів він, на його обличчі з'явився дуже дивний вираз. Він здавався майже божевільним.— Ти й справді гадаєш, що я попросив Волтурі вбити мене, *бо почувався винним?*

Я збагнула, що на моєму обличчі з'явилося збентеження.

— А хіба ні?

— Почувався винним? Більше. Набагато більше, ніж ти можеш осягнути.

— Тоді... про що ти говориш? Я не розумію.

— Белло, я пішов до Волтурі, бо подумав, що ти мертва,— мовив він; його голос був м'який, а очі — люті.— Навіть якби я не був причетний до твоєї смерті,— він здригнувся, вимовивши останнє слово,— навіть якби це була не моя вина, я все одно подався б в Італію. Мабуть, я мав бути обачнішим — мені слід було поговорити з самою Алісою, а не сліпо вірити у розповідь Розалії. Але що мені залишалося думати, коли хлопець сказав, що Чарлі на похороні? Я не підозрював, що це просто збіг... Збіг...— пробурмотів він розгублено. Він говорив так тихо, що я не була впевнена, що правильно зрозуміла його.— Збіги трапляються часто. Помилка за помилкою. Я більше ніколи не критикуватиму Ромео.

— Але я все одно нічого не тямлю,— сказала я.— Поясни мені. Що змусило тебе..?

— Ти пробачиш мені?

— Що, якби я й *справді* померла?

Перш ніж відповісти, він довго дивився на мене з підозрою.

— Невже ти не пам'ятаєш того, що я казав тобі раніше?

— Я пам'ятаю *все*, що ти говорив мені.

Навіть ті слова, які спростували все інше.

Він провів кінчиком свого холодного пальця по моїй нижній губі.

— Белло, ти дуже помиляєшся,— він заплющив очі, хитаючи головою туди-сюди, на його вустах застигла напівусмішка. Було

важко назвати її щасливою. — Я гадав, що все чітко пояснив тобі. Белло (мені немає місця в світі, де не існує тебе.)

— Я... — в моїй голові все попливло. Я намагалася підібрати потрібне слово. — Заплуталася. — Ось воно — годяще слово. Я не могла зрозуміти, про що він говорить.

Він глибоко зазирнув у мої очі своїм щирим, палким поглядом.

— Я — гарний брехун, Белло, мабуть.

Я завмерла, всі мої м'язи напружилися. Рана в моїх грудях почала розходитися; від болю я не могла дихати.

Він поплескав мене по плечу, щоб я заспокоїлася.

— Дозволь мені договорити! Я гарний брехун, але я не думав, що ти так легко повіриш мені, — він здригнувся. — Це було... нестерпно.

Я чекала, досі завмерши.

— Коли ми були в лісі, коли я прощався з тобою...

Я не дозволяла собі згадувати це. Я щосили намагалася жити однією секундою.

— Ти не хотіла мене відпускати, — прошепотів він. — Я все бачив. Я не хотів робити цього — я відчував, що це вб'є мене, — але я знав: якщо мені вдасться переконати тебе, ніби я більше не люблю і не хочу тебе, то ти зможеш жити далі. Я сподівався: побачивши, що я їду по життю без тебе, ти також підеш.

— Чистий перелом, / прошепотіла я крізь нерухомі губи.

— Саме так. Але я ніколи й не уявляв, що зробити це буде так легко! Я вважав, що це буде майже неможливо — ти будеш настільки впевнена у протилежному, що мені доведеться вигадувати все нову й нову брехню, щоб посіяти бодай зерно недовіри в твоїй голові. Я збрехав, і мені так шкода — шкода, бо я завдав тобі болю; шкода, бо всі мої старання зійшли нанівець. Вибач, що я не зумів захистити тебе від себе. Я обманув, щоб урятувати тебе, а це не спрацювало. Мені так шкода...

Але як ти могла повірити мені? Після того, як я тисячу разів казав, що люблю тебе. Як ти могла дозволити, щоб одне слово зруйнувало твою віру в мене?

Я не відповіла. Я була занадто вражена, щоб дібрати розумну відповідь.

— Я бачив у твоїх очах, що ти й справді *віриш* мені, думаєш, що я більше не хочу тебе. Я ще не бачив нічого абсурднішого

й безглуздішого — так наче я зміг би існувати, не потребуючи тебе!

Я досі не рухалася. Його слова було незбагненні, тому що неможливі.

Він знову потрусив мене за плече, несильно, але достатньо для того, щоб мої зуби зацокотіли.

— Белло,— зітхнув він.— Ти й справді так подумала!

Мої нерви не витримали, і я розридалася. Хлинули сльози і почали ріками стікати вниз по щоках.

— Я так і знала,— схлипнула я.— Я так і знала, що сплю.

— Ти неможлива, Белло,— мовив він і засміявся — його посмішка була натягнута.— Що я можу зробити для того, щоб ти повірила мені? Ти не спиш, і ти не мертва. Я тут, і я кохаю тебе. Я завжди *кохав* і завжди *кохатиму* тебе. Я думав про тебе, бачив твоє обличчя щосекунди, коли був далеко від тебе. Коли я сказав, що ти мені більше не потрібна,— це було найгірше, найчорніше блюзнірство.

Я похитала головою, сльози досі продовжували сочитися з кутиків моїх очей.

— Ти ж не віриш мені, правда? — прошепотів він, його обличчя стало ще білішим, ніж завжди; я помітила це навіть у темному світлі.— Чому ти віриш у брехню, але не можеш повірити в правду?

— Я ніколи не могла зрозуміти, чому ти кохаєш мене,— пояснила я, мій голос двічі зірвався.— В цьому не було ніякого сенсу, і я завжди знала це.

Його очі звузилися, а щелепи напружилися.

— Я доведу, що ти не спиш,— пообіцяв він.

Він обережно обхопив моє обличчя своїми залізними руками, ігноруючи мою боротьбу, коли я намагалася відвернути голову.

— Не треба, будь ласка,— прошепотіла я.

Він зупинився, його губи завмерли за півдюйма від моїх.

— Чому? — запитав він. Його подих обдував моє обличчя, від чого голова йшла обертом.

— Коли я прокинуся...— (Він уже був розтулив рота, щоб заперечити, але я одразу змінила початок).— Гарзд, забудьмо — коли ти знову підеш, мені й без цього буде не дуже легко.

Він відсунувся на дюйм, щоб мати змогу роздивитися моє обличчя.

— Вчора, коли я торкався тебе, ти була... така невпевнена, обережна, але все-таки така, як завжди. Мені треба знати чому. Може, я запізнився? Або занадто ранив тебе? Можливо, ти пішла *далі* по життю, як я і хотів? Це було б... цілком справедливо. Я не засуджуватиму твого рішення. Будь ласка, не щади моїх почуттів — просто скажи, чи зможеш ти кохати мене після всього того болю, якого я завдав тобі. Зможеш? — прошепотів він.

— Що це за безглузде запитання?

— Просто дай на нього відповідь. Будь ласка.

Я довго дивилася на нього.

— Мої почуття до тебе ніколи не зміняться. Звісно, що я кохаю тебе — і нікуди від цього не втечу!

— Це все, що я хотів почути.

Потім його губи почали наближатися до моїх, і я не могла опиратися. І не тому, що він був у тисячі разів дужчим за мене, а тому, що моє бажання опиратися розвіялося, щойно його губи диткнулися моїх. Цей поцілунок був далеко не таким обережним, як усі попередні, які я добре пам'ятала і яких мені було достатньо. Якщо я й надалі збираюся завдавати собі болю, то я обрала правильну тактику.

Отже я поцілувала його у відповідь, моє серце калатало, мов навіжене, я почала важко й часто дихати, а пальці жадібно вивчали його обличчя. Я відчувала його мармурове тіло кожним вигином свого, і я була така вдячна Едварду за те, що він не послухав мене і не зупинився — змарнувати такий поцілунок означало б завдати собі ще сильнішого болю. Його руки також пестили моє обличчя, і в ті короткі секунди, коли його губи були вільні, він шепотів моє ім'я.

Коли моя голова пішла обертом, він відсунувся та приклав вухо до мого серця.

Я лежала, приголомшена, й чекала, поки моє важке дихання заспокоїться й затихне.

— До речі, — мовив він так, ніби між іншим. — Я не збираюся залишати тебе.

Я нічого не відповіла, і здається, він почув скептицизм у моїй мовчанці.

Він підняв голову, і наші погляди зустрілися.

— Я нікуди не піду. Нікуди — без тебе, — додав він серйознішим тоном. — Я покинув тебе, бо хотів, щоб у тебе з'явився шанс

на нормальне, щасливе, людське життя. Я просто бачив, що біля мене ти завжди в небезпеці, я розумів, що забираю тебе зі світу, якому ти належиш, що навіть у моїй присутності ти постійно ризикуєш життям. Тож я вирішив спробувати. Я повинен був зробити *щось*, тоді мені здавалося, що поїхати — це єдиний вихід. Якби я не був упевнений, що ти в цілковитій безпеці, то ніколи б не поїхав звідси. Я занадто егоїстичний. Ти — найважливіше з усього, чого я хотів... чого потребував. І все, чого я хочу й чого потребую — це бути з тобою, і я знаю, що мені забракне сили, аби покинути тебе вдруге. У мене забагато причин, щоб залишитися, — і я вдячний за це небесам! Здається, ти ніколи не будеш у безпеці, незалежно від того, скільки миль розділятимуть нас.

— Не обіцяй мені нічого, — прошепотіла я. Якщо я дозволю собі плекати надію і мої сподівання не здійсняться... це вб'є мене. Якщо всі ті безжальні вурдалаки не спромоглися прикінчити мене, то надія зробить це за них.

Гнів спалахнув металічним блиском у його темних очах.

— Гадаєш, що я й зараз обманюю тебе?

— Ні, не обманюєш, — похитала я головою, намагаючись обміркувати все. Навіть якби гіпотеза про те, що він *справді* кохає мене, підтвердилася, я все одно не квапилася потрапити в тенета надії. — Можливо, ти й справді думаєш так... зараз. Але що буде завтра, коли ти знову згадаєш свої обґрунтування, через які й покинув мене? Або наступного місяця, коли, наприклад, Джаспер знову спробує напасти на мене?

Він здригнувся.

Я згадала всі дні мого минулого життя до того, як він покинув мене, і спробувала подивитися на них крізь фільтр того, що він говорив мені зараз. Навіть якщо уявити, що він залишив мене, тому що кохав, залишив мене для мене, його замислену холодну мовчанку можна було сприймати по-різному.

— Не схоже на те, що ти довго обмірковував своє перше рішення, чи не так? — здогадалася я. — Зрештою, ти знову зробиш те, що, на твою думку, буде по правді.

— Я не такий сильний, як ти вважаєш, — мовив він. — Правда й кривда перестали відігравати важливу роль для мене; я б усе одно повернувся. Перш ніж Розалія сповістила мені погані новини, я докладав чимало зусиль, щоб пережити ще один тиждень, ще один день без тебе. Я боровся, щоб перетривати бодай

годину. Це було тільки питання часу — і не дуже тривалого — і я б опинився біля твого вікна й благав прийняти мене назад. Я з радістю благатиму тебе зараз, якщо ти хочеш цього.

Я скривилася.

— Будь ласка, поведься серйозно.

— А я так і роблю, — наполягав він, тепер він дивився на мене люто. — Будь ласка, спробуй почути те, що я говорю тобі. Чи дозволиш ти мені пояснити, що ти для мене значиш?

Він чекав, вивчаючи моє обличчя, щоб переконатися, чи я й справді готова слухати його.

— До тебе, Белло, моє життя було схоже на безмісячну ніч. Там було дуже темно, але блимали маленькі зірочки, які вказували мені шлях і правильні вчинки... А тоді ти, немов метеор, розітнула моє небо навпіл. Раптом усе залило світло; все стало яскравим і прегарним. Коли ти щезла, коли метеор зник за обрієм, усе раптом стемніло. Нічого не змінилося, але мої очі осліпли від яскравого світла. Я більше не бачив зірок. Зник будь-який сенс жити.

Я хотіла вірити йому. Але він описував *моє* життя без *нього*, а не навпаки.

— Твої очі звикнуть, — пробурмотіла я.

— Ось у чому проблема — вони не звикають.

— А як же ж твої *захоплення*?

Він усміхнувся гіркою посмішкою.

— Не було ніяких захоплень, це частина обману, любове моя. Єдине моє захоплення... це страждання. Моє серце не билося майже дев'яносто років, але це зовсім інше. Я почувався так, наче моє серце вирвали з грудей — і залишили глибоку рану. Так ніби я залишив усе, що було всередині мене, тут, із тобою.

— Це безглуздо, — пробурмотіла я.

Він вигнув свою ідеальну брову.

— Безглуздо?

— Я мала на увазі — дивно. Таке враження, що ти говориш про мене. Я також наче втратила себе. Я так довго не могла дихати, — я набрала побільше повітря в легені, насолоджуючись цим відчуттям. — А моє серце! Я втратила його.

Він заплющив очі та знову притиснувся вухом до моїх грудей. Я дозволила собі діткнутися щокою його волосся, відчутти його на своїй шкірі, вдихнути його дивовижний аромат.

— Значить, вистежування — це не захоплення? — поцікавилася я. Мені треба було хоч якось змінити тему. Ще одна мить — і в мені оживе надія. Я не зможу довго стримуватися. Моє серце калатало, співало в грудях.

— Ні,— зітхнув він.— Це ніколи не було захопленням. Це — обов'язок.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, що хоча я й не очікував ніякої небезпеки від Вікторії, не збирався так легко відпустити її... Як я казав, я не міг цього допустити. Я переслідував її до Техасу, але далі рушив хибним слідом до Бразилії — а вона в той час повернулася сюди,— гаркнув він.— Я був навіть не на тому континенті. І зрештою найгірший із моїх страхів...

— Ти полював на *Вікторію*? — я майже закричала, мій голос звучав на дві октави вище.

Віддалене похропування Чарлі стало нерівномірним, але скоро знову відновилося.

— Моє полювання закінчилося невдачею,— відповів Едвард, збентежено вивчаючи моє перекошене обличчя.— Але наступного разу в мене все вийде. Вона більше не отруюватиме чистого повітря, вдихаючи й видихаючи його.

— Це... навіть не обговорюється,— вичавила я на силу. Це ж божевілля. Навіть якщо Еммет і Джаспер підуть із ним. Навіть якщо вони допомагатимуть йому. Це ще гірше, ніж те, що я уявляла собі раніше: Джейкоб Блек стоїть навпроти зловісної хитрої Вікторії. Я не могла уявити Едварда на його місці, навіть незважаючи на те, що він був набагато витриваліший, ніж мій напівлюдський найкращий друг.

— Для неї вже все скінчено. Можливо, я не зміг упоратися з нею раніше, але зараз...

Я знову перебила його, силкуючись, щоб мій голос звучав спокійно.

— Хіба ти щойно не пообіцяв, що не покинеш мене? — запитала я, на силу вимовивши ці слова й не дозволяючи їм осісти в моєму серці.— Це трохи не в'яжеться з продовженням вистежування, чи не так?

Він насупився. З його грудей вихопилося тихе гарчання.

— Я дотримаю слова, Белло. Але Вікторія,— рвкнув він голосніше,— помре. І то скоро.

— Давай не поспішатимемо,— мовила я, намагаючись приховати свою паніку.— Можливо, вона більше не повернеться. Можливо, Джейкова згряя відлякала її. Зараз і справді немає причини вирушати на її пошуки. Крім того, Вікторія — це не найгірша моя проблема.

Очі Едварда звузилися, але він кивнув.

— Це правда. Твоя проблема — вовкулаки.

Я пирхнула.

— Я говорила не про *Джейкоба*. Моя проблема набагато гірша, ніж жменька вовків-підлітків, які самі шукають проблем на свою голову.

Едвард мав такий вигляд, наче збирався сказати щось, але тоді передумав. Його зуби міцно зціпилися, й він процідив крізь них:

— Справді? — запитав він.— Тоді в чому твоя найбільша проблема? Що може бути ще гіршим за повернення Вікторії?

— Ну, можливо, це друге після Вікторії,— підстрахувалася я.

— Гаразд,— погодився він, у його очах з'явилася підозра.

Я замовкла. Я не була впевнена, що зможу вимовити це ім'я вголос.

— Є дехто інший, хто шукатиме мене,— нагадала я йому пошепки.

Він зітхнув, але реакція не була такою сильною, як я сподівалася.

— Отже, Волтурі в тебе аж на *другому* місці?

— Здається, тебе це не дуже засмутило,— зауважила я.

— Ну, просто у нас є багато часу, щоб усе обміркувати. Їхнє розуміння часу вельми відрізняється від твого чи навіть мого. Для них роки — це те, що для тебе дні. Я б не здивувався, якби тобі виповнилося тридцять, перш ніж вони згадали би про тебе,— додав він легковажно.

Мене паралізував жах.

Тридцять.

Отже, виходить, не варто довіряти його обіцянкам. Якщо колись мені виповниться тридцять, то він не може планувати залишитися зі мною. Різкий біль від усвідомлення цього переконав мене, що я вже почала плекати надію, навіть не давши собі на це дозволу.

— Тобі не варто боятися,— сказав він схвильовано — мабуть, помітив, що на моїх очах знову виступили сльози.— Я не дозволю їм завдати тобі шкоди.

— Поки ти тут.

Я не збиралася хвилюватися за себе, коли він поїде.

Він обхопив моє обличчя своїми кам'яними долонями, міцно стискаючи його, в той час як його очі кольору ночі затягували мене, мов гравітаційна сила чорної діри.

— Я більше ніколи не покину тебе.

— Але ж ти сказав *тридцять*,— прошепотіла я. Сльози полилися рікою.— Що? Ти збираєшся залишитися, але дозволиш мені постаріти? Так?

Його очі зм'якли, але вуста були досі напружені.

— Це саме те, що я збираюся зробити. А який у мене ще вибір? Я не можу жити без тебе, але я й не можу зруйнувати твою душу.

— Це справді...— я хотіла, щоб мій голос звучав рівно, але це було заважке запитання. Я запам'ятала вираз його обличчя, коли Аро майже благав його зробити мене безсмертною. Його навіжений погляд. Він хоче, щоб я й надалі залишалася людиною тільки через душу — чи тому що він не був упевнений, що захоче бути біля мене так довго?

— Так? — сказав він, чекаючи на моє запитання.

Я запитала не те, що хотіла. Хоча це запитання також було не з легких.

— А що, коли я так постарію, що люди вважатимуть мене твоєю матір'ю? Твоєю *бабусею*? — мій голос захрип від огиди — я знову побачила обличчя бабусі в дзеркалі з мого сну.

Тепер усе його обличчя пом'якшилося. Він витер сльози з моїх щік своїми губами.

— Для мене це не має ніякого значення,— відчула я його подих на своїй шкірі.— Ти назавжди залишишся найкращим, що було в моєму світі. Звісно...— він вагався, ледь помітно здригаючись,— якщо ти *переростеш* мене — якщо ти захочеш чогось більшого — я зрозумію тебе, Белло. Я обіцяю, що не стоятиму в тебе на дорозі, якщо ти вирішиш покинути мене.

Його прекрасні, мов онікс, очі світилися щирістю. Він говорив так, немов безліч разів думав про таке божевільне майбутнє.

— Ти ж усвідомлюєш, що колись я помру, правда? — запитала я.

Здається, цю можливість він також обміркував.

— Я піду одразу ж за тобою.

— Ти серйозно...— я спробувала підібрати правильне слово.— Ти хворий.

— Белло, це єдиний правильний шлях...

— Поміркуймо хвилинку,— мовила я; злість робила мої думки набагато яснішими, додавала мені відваги.— Ти ж пам'ятаєш Волтурі, правда? Я не можу залишитися людиною назавжди. Вони вб'ють мене. Навіть якщо й не думатимуть про мене, аж поки мені не виповниться *тридцять*,— я злісно прошипіла останнє слово.— Ти й справді сподіваєшся на те, що вони забудуть?

— Ні,— відповів він, повільно хитаючи головою.— Вони не забудуть. Але...

— Але?

Він усміхнувся, і я насторожено витріщилася на нього. Мабуть, я не єдина божевільна тут людина.

— У мене є кілька планів.

— І ці плани...— мовила я. Мій голос ставав дедалі кислішим після кожного слова.— І ці плани зосереджені навколо того, щоб я залишилася *людиною*.

Мої слова додали йому впевненості.

— Ну, звісно,— його тон був різкий, а божественне обличчя самовпевнене.

Ми довго дивилися одне на одного.

Тоді я глибоко вдихнула, випростала плечі й, відштовхнувши його, сіла в ліжку.

— Ти хочеш, щоб я пішов? — запитав він, від чого моє серце почало битися швидше — я бачила, що ця думка завдає йому болю, хоча він і намагається приховати свої почуття.

— Ні,— відповіла я.— Я піду.

Він із підозрою спостерігав за тим, як явилізаю з ліжка й верчуся в темній кімнаті, шукаючи свої черевики.

— Чи можна запитати, куди ти йдеш? — поцікавився він.

— Я іду в твій дім,— сказала я йому, досі напотемки ходячи по кімнаті.

Він підвівся й підійшов до мене.

— Ось твої черевики. Як ти плануєш дістатися туди?

— На своєму пікапі.

— Шум якого вже напевно розбудить Чарлі,— мовив він, намагаючись залякати мене.

Я зітхнула.

— Я знаю. Я ще довго почуватимуся винною. У скільки халеп мені ще доведеться вскочити? Я в усьому винна.

— Ні. Він винитиме мене, а не тебе.

— Якщо у тебе є краща ідея, я готова її вислухати.

— Залишайся вдома,— все ж запропонував він, хоча на його обличчі читалася безнадія.

— Нізащо. А ти підеш першим і будеш чекати на мене в себе вдома,— наказала я, сама здивувавшись своїй сміливості, і рушила до дверей.

Його висока постать виросла переді мною і загородила собою дорогу.

Я скривилася і обернулася до вікна. Звідси не так далеко до землі, причому на ній росте трава...

— Гаразд,— зітхнув він.— Я підвезу тебе.

Я знизала плечима.

— Але, мабуть, тобі також *варто* бути там.

— І чому б це?

— Тому що ти дуже впертий, і певно, захочеш висловити свою думку.

— Мою думку про що? — запитав він крізь зуби.

— Цього разу розмова стосуватиметься не тебе. Ти ж не центр усесвіту. І тобі це чудово відомо.— (Мій власний всесвіт — це, звісно, зовсім інша історія).— Якщо ти збираєшся спровокувати напад Волтурі на нас, і все це тільки через те, що я залишуся людиною, то твоя сім'я також повинна сказати своє слово.

— Стосовно чого? — запитав він, чітко вимовляючи кожне слово.

— Стосовно моєї смертності. Я виношу це питання на голосування.

РОЗДІЛ 24. ГОЛОСУВАННЯ

Він був незадоволений таким поворотом подій, це легко читалося на його обличчі. Але, не сказавши й слова, він узяв мене на руки і граційно вискочив у вікно, приземлившись без найменшого шуму, немов кіт. Земля була трохи *дали*, ніж я собі уявляла...

— Гарзд, — мовив він, закипаючи від злості. — Поїхали.

Він завдав мене собі на спину й побіг. Навіть через стільки часу мені це здавалося цілком нормальним і звичним. Легким. Очевидячки, це щось таке, що ніколи не забувається, як, наприклад, кататися на велосипеді.

В лісі було дуже тихо й темно, Едвард біг крізь густі дерева, ди-хаючи повільно й рівно; він мчав на такій шаленій швидкості, що дерева були майже невидимі, і тільки вітер, який дув ув обличчя, давав мені уявлення про нашу швидкість. Повітря було вологе; вітер не випалював мені очей, як тоді, на площі, і це мене заспокоювало. Навкруги панувала ніч, і я почувалася, як у дитинстві, коли гралася під товстим пледом, — у безпеці, на звичному місці.

Я згадала, що раніше дуже боялася бігати по лісу, як от зараз, і завжди заплющувала очі. Тепер це здавалося мені смішним. Я дивилася навколо широко розплющеними очима, поклавши підборіддя йому на плече й притулившись щокою до його шиї. Швидкість була просто шалена. В сто разів більша, ніж на мотоциклі.

Я потягнулася до нього й притиснулася губами до холодної кам'яної шкіри його шиї.

— Дякую, — мовив він, а попри нас пролітали розмиті обриси темних дерев. — Це означає, що ти вже остаточно прокинулася?

Я засміялася, і мій сміх був таким легким, природним і невимушеним! Він звучав *правильно*.

— Не зовсім. Я не хочу прокидатися. Тільки не сьогодні.

— Я поверну собі твою довіру,— пробурмотів він головним чином сам до себе.— Навіть якщо це мій останній шанс.

— Я довіряю *тобі*,— запевнила я його.— Справа не в тобі. Я не довіряю собі.

— Поясни, будь ласка.

Він сповільнився й почав іти — я зрозуміла це, оскільки вітер ушух,— мабуть, ми вже недалеко від його дому. До мене долинав шум ріки, яка вирувала десь поблизу.

— Гаразд,— я щосили намагалася висловити свою думку правильно.— Я не довіряю собі... Я не впевнена, що зможу. Я не впевнена, що заслуговую тебе. В мені немає нічого такого, що могло б *утримати* тебе поруч.

Він зупинився й поставив мене на землю. Його ніжні руки підтримували мене; поставивши мене на ноги, він міцно обняв мене за плечі й притягнув до своїх грудей.

— Твоя сила наді мною вічна й незламна,— прошепотів він.— Ніколи не сумнівайся в собі.

Та як я могла не сумніватися?

— Ти так і не сказала мені...— пробурмотів він.

— Що?

— В чому твоя найбільша проблема.

— Я даю тобі одну спробу, вгадай,— зітхнула я й торкнулася вказівним пальцем кінчика його носа.

Він кивнув.

— Я гірше, ніж Волгурі,— мовив він похмуро.— Гадаю, я заслужив на це.

Я закотила очі.

— Найгірше, що можуть зробити Волгурі,— це вбити мене.

Він чекав, дивлячись на мене напруженими очима.

— Ти можеш знову кинути мене,— пояснила я.— Волгурі, Вікторія... вони — ніщо в порівнянні з цим.

Навіть у темряві я змогла роздивитися, як перекошилося його обличчя — це нагадало мені його вираз, коли він корчився від болю під пильним поглядом Джейн; мені стало не по собі, і я пошкодувала, що сказала правду.

— Не треба,— прошепотіла я, торкаючись його обличчя.— Не засмучуйся.

Він сумно скривив куток рота, намагаючись усміхнутися, але ця посмішка не торкнулася його очей.

— Якби був бодай якийсь спосіб переконати тебе, що я *не можу* жити без тебе,— прошепотів він.— Гадаю, час переконати тебе в цьому.

Мені сподобалася ідея стосовно часу.

— Гаразд,— погодилася я.

На його обличчі досі читалося страждання. Я спробувала відвернути його, заговоривши про неважливі речі.

— Отже, оскільки ти залишаєшся... То, може, віддаси назад подаровані тобою речі? — запитала я, намагаючись надати своєму голосу якомога легковажнішого тону.

Моя спроба увінчалася успіхом: він усміхнувся. Але його очі були досі сумні.

— Твої речі нікуди не зникли,— сказав він.— Я знав, що чиню неправильно, адже пропонував тобі жити так, наче мене ніколи й не існувало. Це було по-дурному, я б сказав, по-дитячому, але я хотів залишити щось по собі. Компакт-диск, фотографії, квитки — все сховано під однією зі сходинок.

— *Справді?*

Він кивнув, здається, йому було весело, що такий тривіальний факт дає мені задоволення. Але цього було недостатньо, щоб біль повністю зник із його обличчя.

— Гадаю,— сказала я повільно,— я не впевнена, але мені цікаво... Думаю, що я здогадувалася про це увесь цей час.

— Про що ти здогадувалася?

Я просто хотіла розвеселити Едварда й вигнати страждання з його очей, але коли я говорила, слова звучали більш правдоподібно, ніж я сама цього очікувала.

— Якась частина мене, можливо, моя підсвідомість, ніколи не припиняла вірити в те, що тобі не байдуже, жива я чи мертва. Мабуть, саме тому я чула голоси.

На якусь мить запала мертва тиша.

— Голоси? — запитав він прямо.

— Ну гаразд, тільки один голос. Твій. І взагалі це довга історія. Його обличчя набрало настороженого виразу, і я пошкодувала, що зачепила цю тему. Він може подумати, що я з'їхала з глузду, а

що тут ще можна думати? Як це пояснити? Принаймні те страшне відчуття — яке спалювало його зсередини — кудись зникло.

— У мене багато часу,— його голос був неприродно спокійним.

— Це так жалюгідно.

Він чекав.

Я не знала, з чого почати.

— Пам'ятаєш, Аліса розповідала про екстремальні види спорту?

Він говорив спокійно й розмірено:

— Ти скочила зі скелі заради розваги.

— Ну, так. А ще перед тим із мотоциклом...

— Мотоцикл? — запитав він. Я знала його голос занадто добре, щоб зрозуміти, що за цим спокоєм назріває буря.

— Гадаю, я не розказувала про це Алісі.

— Ні.

— Гаразд, ну... Бачиш, я помітила, що... коли я робила щось небезпечне або дурне... Я чіткіше згадувала тебе,— зізналася я, відчуваючи себе останньою дурепою.— Я згадувала, як звучать твій голос, коли ти сердишся. Я чула його, наче ти стоїш поруч. Здебільшого я намагалася не думати про тебе, але це не завдавало сильного болю — просто було відчуття, що ти знову захищаєш мене. Так ніби тобі не байдуже.

А може, вся справа в моїй підсвідомості, можливо, я могла чути тебе так чітко, бо завжди знала, що не байдужа тобі, що ти досі кохаєш мене...

Коли я вимовила ці слова вголос, то остаточно переконалася в їхній правдивості. Я визнала правду, про яку раніше не хотіла й думати.

Він мовив ледь чутно:

— Ти... ризикувала... своїм життям... щоб почути...

— Чш-ш-ш,— перебила я.— Зажди. Гадаю, я все зрозуміла.

Я згадала ту ніч у Порт-Анджелесі, коли вперше почула його голос. Тоді мені на думку спало два пояснення. Божевілля або здійснення бажань. У мене не було третього варіанту.

Але що, як...

Що, коли ви щиро вірите в щось, а насправді жахливо помиляєтеся? Що, коли ви були так уперто впевнені в своїй правоті, що навіть не розглянули іншого варіанту, який і був правдою? Чи правда вічно мовчатиме, чи намагатиметься пробитися на волю?

Варіант третій: Едвард кохає мене. Зв'язок, який встановився між нами, не можуть зруйнувати ні його відсутність, ні відстань, ані час. І байдуже, наскільки він особливіший, вродливіший, прекрасніший чи ідеальніший за мене,— він так само міцно прив'язаний до мене, як я до нього. Як я завжди належатиму йому, так і він завжди буде моїм.

Можливо, саме це намагалася сказати мені моя підсвідомість увесь цей час?

— Ой!

— Белло?

— Ой. Добре. Я все зрозуміла.

— Що ти зрозуміла? — запитав він напруженим голосом.

— Ти кохаєш мене,— це було немов відкриття для мене.

В мені знову оселилася впевненість у цьому.

Хоча в його очах досі горіла тривога, на обличчі з'явилася вигнута посмішка, яку я так любила.

— Справді, я кохаю тебе.

Моє серце навіжено калатало, немов збиралося вискочити з грудей. Моє горло здавило, я задихалася й не могла вимовити ні слова.

Він і справді потребує мене так, як я потребую його,— на завжди. Він так відчайдушно боровся за те, щоб я залишилася людиною, тільки тому, що не хотів позбавляти мене душі. В порівнянні зі страхом, що він не хоче мене, страх залишитися без душі був просто сміхотворним.

Він міцно стиснув моє обличчя своїми холодними долонями й цілував мене доти, доки голова не пішла обертом і ліс не поплив перед очима. Тоді він схилив своє чоло до мого, і я не була єдиною, хто дихав важче, ніж завжди.

— А знаєш, тобі це краще вдавалося,— мовив він.

— Що вдавалося?

— Вживати. Ти принаймні намагалася. Ти вставала щоранку й силкувалася бути нормальною заради Чарлі, ти виконувала свої щоденні обов'язки. А я... Коли я не вистежував, то від мене не було... ніякої користі. Я не міг перебувати поруч зі своєю сім'єю — я ні з ким не міг спілкуватися. Мушу визнати, що я просто лежав, скрутившись калачиком, і дозволяв стражданню з'їдати мене зсередини,— він сором'язливо усміхнувся.— А це набагато жалюгідніше, ніж чути голоси. Ну, і звичайно, ти знаєш, що я також чую голоси.

Я розслабилася і заспокоїлася, усвідомивши, що він справді розуміє мене. Принаймні він не вважає мене божевільною. Він дивився на мене, і я читала в його очах, що... він кохає мене.

— Я чула тільки один голос,— виправила я його.

Він засміявся, тоді пригорнув мене й потягнув уперед за собою.

— Я просто пожартував.

Ми йшли, і він, простягнувши вперед руку, бережно відсував гілки від мого обличчя. Попереду виднілося щось біде й величезне — будинок, усвідомила я.

— Мені абсолютно байдуже, що вони скажуть.

— Тепер це їх також стосується.

Він знизав плечима.

Він жестом запросив мене в дім, через парадні двері ми ввійшли в будинок. Там було темно, й Едвард увімкнув світло. Кімната зовсім не змінилася — фортепіано, білі диванчики й світлі масивні сходи. Ніякої пилюки, ніяких чохлаів.

Едвард неохоче покликав свою сім'ю, називаючи їх по іменах:

— Карлайле? Есме? Розаліе? Еммете? Джаспере? Алісо?

Вони почули.

Несподівано біля нас з'явився Карлайл, наче він завжди стояв тут.

— З поверненням, Белло,— усміхнувся він.— Що ми можемо зробити для тебе цього чарівного ранку? Гадаю, ти прийшла в таку годину не просто з візитом увічливості?

Я кивнула.

— Я б хотіла поговорити з усіма вами одночасно, якщо це можливо. Про дещо важливе.

Я не могла не подивитися на Едвардове обличчя. На ньому читався осуд, але він тримав себе в руках. Коли я знову перевела погляд на Карлайла, він також дивився на Едварда.

— Звісно,— сказав Карлайл.— Чому б нам не поговорити в іншій кімнаті?

Карлайл провів нас через яскраво освітлену вітальню й указав рукою на їдальню. Зайшовши всередину, він увімкнув світло. Стіни тут були білі, стеля висока, як і у вітальні. В центрі кімнати, під низько звисаючим канделябром, стояв великий полірований овальний стіл, а навколо — вісім крісел. Карлайл відсунув для мене крісло в головах столу.

Я ще ніколи не бачила, щоб Каллени використовували обідній стіл за призначенням — це була така собі бутафорія. Вони ніколи не їли в хаті.

Тільки-но я обернулася, щоб сісти в крісло, то побачила, що ми не самі. Вслід за Едвардом до кімнати зайшла Есме, а за нею одне по одному всі члени родини.

Карлайл посів місце праворуч від мене, а Едвард — ліворуч. Всі інші також мовчки зайняли свої місця. Аліса змовницьки усміхалася мені. Еммет і Джаспер здавалися зацікавленими, Розалія також усміхалася, невпевнено поглядаючи в мій бік. Моя посмішка у відповідь була такою ж боязкою та невпевненою. Доведеться звикнутися з цим...

Карлайл кивнув мені.

— Вони твої.

Я прочистила горло. Під їхніми пильними поглядами я почала нервувати. Едвард узяв мене за руку під столом. Я крадькома глянула на нього, але він дивився на інших. На його обличчі з'явилася злість.

— Гаразд, — я зробила паузу. — Сподіваюся, що Аліса уже розповіла вам про все, що трапилося у Волтеррі?

— Все, — запевнила мене Аліса.

Я кинула на неї багатозначний погляд.

— І дорогою?

— Це також, — кивнула вона.

— Гаразд, — зітхнула я з полегшенням. — Значить, усі в курсі справи.

Вони терпляче чекали, поки я приводила до ладу свої думки.

— Отже, у мене проблеми, — почала я. — Аліса пообіцяла Волтурі, що я стану однією з вас. Вони збираються прислати когось, щоб перевірити це, і я сумніваюся, що цього можливо уникнути.

Тому тепер це стосується всіх вас. Мені дуже шкода, що так вийшло, — я подивилася в кожне з їхніх прекрасних облич, залишивши найдорожче на кінець. Губи Едварда скривилися в гримасі. — Але якщо ви не хочете мене, то я не нав'язуватимуся, незалежно від того, захоче Аліса це зробити чи ні.

Есме хотіла щось сказати, але я підняла палець угору, щоб зупинити її.

— Будь ласка, дозвольте мені закінчити. Ви всі знаєте, чого я хочу. І я впевнена, що вам також відомо, що думає з цього

приводу Едвард. Гадаю, що єдиний справедливий спосіб вирішити це — голосування. Якщо ви вирішите, що не хочете мене, тоді... мабуть, я сама подамся до Італії. Я не можу допустити, щоб вони прийшли сюди, — моє чоло вкрилося зморшками, коли я подумала про це.

З Едвардових грудей вихопилося злісне гарчання, але я проігнорувала його.

— Візьміть до уваги, що у будь-якому разі я не наражатиму вас на небезпеку, і проголосуйте так чи ні, відповідаючи на запитання, чи стати мені вампіром.

Я злегка всміхнулася на останньому слові та зробила знак Карлайлу, щоб він починав.

— Хвилинку, — втрутився Едвард.

Я подивилася на нього, примружившись. Він звів брови, дивлячись на мене й стискаючи мою руку.

— Я хочу дещо сказати, перш ніж ми тут розпочнемо голосування.

Я зітхнула.

— Про небезпеку, яка загрожує Беллі, — провадив він. — Не думаю, що нам варто сильно непокоїтися.

Його обличчя пожвавішало. Він поклав вільну руку на полірований стіл і нахилився вперед.

— Розумієте, — пояснив він, обводячи поглядом усіх присутніх за столом, — існувала певна причина, чому я не хотів тоді, в самому кінці, потиснути руку Аро. Вони забули про дещо, і я не хотів, щоб вони здогадалися, — він усміхнувся.

— І що це? — підганяла його Аліса. Я була впевнена, що мій вираз обличчя був такий самий скептичний, як і її.

— Волтурі надто самовпевнені, і на це у них є причина. Коли вони вирішують знайти когось, то для них це не проблема. Пам'ятаєш Деметрі? — подивився він на мене.

Я затремтіла. Він сприйняв це, як позитивну відповідь.

— Він знаходить людей — ось який його талант, ось за що вони тримають його. Увесь той час, який ми провели там, я дізнавався про їхні можливості, намагався отримати якомога більше інформації, яка могла б урятувати нас. Тож я побачив, як працює дар Деметрі. Він мисливець — мисливець у тисячу разів талановитіший, ніж Джеймс. Його вміння нічим не поступається моєму дару чи таланту Аро. Він вловлює... запах? Не знаю, як

описати це... голос... чийсь думки, і тоді прямує на поклик. Це спрацьовує на великих відстанях.

Але після маленьких експериментів Аро, ну...— Едвард здригнувся.

— Ти вважаєш, що він не зможе знайти мене,— сказала я байдуже.

На його обличчі з'явився самовпевнений вираз.

— Я впевнений у цьому. Він цілком покладається на свій дар. Якщо їхні вміння не поширюються на тебе, то вони немов сліпі, вони ніколи тебе не знайдуть.

— Ну і що з цього?

— Це ж очевидно, Аліса зможе сказати, коли вони планують відвідати нас, тоді я сховаю тебе. Вони будуть безпомічні,— мовив він не без задоволення.— Це все одно, що шукати голку в копиці сіна!

Тоді вони з Емметом обмінялися поглядами й самовдоволеними посмішками.

Це якесь безглуздя.

— Але вони можуть знайти тебе,— нагадала я йому.

— А я можу сам про себе подбати.

Еммет усміхнувся й потягнувся через стіл до брата, простягаючи йому кулак.

— Відмінний план, мій брате,— сказав він оптимістично.

Едвард також простягнув руку, стиснуту в кулак, і вони легенько стукнулися кулаками.

— Ні,— прошипіла Розалія.

— Звісно, що ні,— погодилася я.

— Гарно,— здається, Джаспер також оцінив цей план.

— Бовдури,— пробурмотіла Аліса.

Есме тільки мовчки подивилася на Едварда.

Я випросталася в кріслі й зосередилася. Це ж мій вечір.

— Отже, гаразд. Едвард запропонував вам альтернативу,— мовила я прохолодно.— Давайте голосувати.

Цього разу я подивилася на Едварда; було б добре почути його думку одразу.

— Чи ти хочеш, щоб я приєдналася до вашої родини?

Його очі були тверді й чорні, мов кремій.

— Тільки не таким чином. Ти залишаєшся людиною.

Я коротко кивнула, намагаючись надати обличчю ділового виразу, й продовжила.

— Алісо?

— Так.

— Джаспер?

— Так, — сказав він серйозно. Це трохи здивувало мене — я зовсім не очікувала отримати його голос, — але я приховала свої емоції й продовжила.

— Розаліє?

Вона вагалася, покусуючи свою прекрасну пухленьку губку.

— Ні.

Вираз мого обличчя не змінився, і я повільно повернула голову, щоб продовжити, але вона простягнула до мене обидві руки.

— Дозволь мені пояснити, — благала вона. — Я хочу, щоб ти знала, я не маю нічого проти, щоб ти стала моєю сестрою. Просто... це не те життя, яке б я обрала для себе. Шкода, що свого часу ніхто не проголосував «ні» щодо мене.

Я повільно кивнула й обернулася до Еммета.

— Чорт, так! — усміхнувся він. — Ми можемо знайти якийсь інший спосіб, щоб помірятися силами з цим Деметрі.

Я досі намагалася приховати свою невдоволену гримасу, коли обернулася до Есме.

— Звісно, що так, Белло. І вже давно думаю про тебе, як про члена нашої сім'ї.

— Дякую вам, Есме, — пробурмотіла я, обертаючись до Карлайла.

Раптом я почала нервувати, я пожалкувала, що не спитала його думки з самого початку. Його голос мав найбільшу вагу, він був важливішим, ніж усі решта.

Карлайл не дивився на мене.

— Едвардс, — мовив він.

— Ні, — загарчав Едвард. Його щелепи були напружені, губи виширилися назад, оголюючи білі зуби.

— Це єдиний вихід, який здається мені слухним, — наполягав Карлайл. — Ти вирішив не жити без неї, і це не залишає мені іншого вибору.

Едвард пустив мою руку й підвівся з-за столу. Він рушив до виходу, злісно рывкаючи.

— Я думаю, що ти знаєш, за що я віддаю свій голос, — зітхнув Карлайл.

Я досі дивилася услід Едварду.

— Дякую, — пробурмотіла я.

З іншої кімнати долинув пронизливий звук, мов щось розстрошили.

Я здригнулася й почала говорити швидше.

— Це все, що мені потрібно було знати. Дякую. За те, що не відмовилися від мене. Мені це потрібно не менше, ніж вам, — голос зривався, мене переполювали емоції.

Якось мить — і Есме опинилася поруч, її холодні руки ніжно пригортали мене.

— Люба наша Белло, — прошепотіла вона.

Я також обняла її. Краєчком ока я помітила, що Розалія опустила очі й дивиться в стіл, і я усвідомила, що мої слова можна тлумачити двозначно.

— Що ж, Алісо, — мовила я, коли Есме відпустила мене. — Де ти хочеш зробити це?

Аліса витріщила на мене, її очі розширилися від жаху.

— Ні! Ні! Ні! — заревів Едвард, повернувшись у кімнату. Він опинився переді мною так швидко, що я й не встигла моргнути, і нахилився наді мною, його обличчя перекосилося від люті. — Ти й справді збожеволіла? — горлав він. — Невже ти остаточно втратила здоровий глузд?

Я зіщулилася, затуливши вуха долонями.

— Гм, Белло, — втрутилася Аліса, в її голосі читалася тривога. — Не думаю, що я готова до цього. Мені треба підготуватися...

— Але ж ти обіцяла, — нагадала я їй, визираючи з-під Едвардової руки.

— Я знаю, але... Серйозно, Белло! Я й не уявляю, як мені тебе не вбити.

— Ти зможеш зробити це, — заохочувала я. — Я довіряю тобі.

Едвард люто фиркнув.

Аліса швидко похитала головою, вона панікувала.

— Карлайле? — я обернулася до нього.

Едвард схопив мене рукою за обличчя, змушуючи дивитись на нього. Другою рукою він жестом наказав Карлайлу зупинитися.

Карлайл проігнорував його.

— Я зможу зробити це, — відповів він на моє запитання. Якби ж я могла бачити вираз його обличчя! — Ти не маєш хвилюватися, я не втрачу над собою контролю.

— Гарзд,— відповіла я; сподіваюся, що він зрозумів мене, адже було зовсім нелегко говорити, коли Едвард здавлював пальцями моє підборіддя.

— Заждіть,— процідив Едвард крізь зуби.— Це не повинно статися зараз.

— Я не бачу причини, щоб відкладати це,— мовила я, слова вийшли трохи спотвореними.

— Ні, я бачу кілька причин, чому не можна робити це зараз.

— Звісно, що бачиш,— мовила я сердито.— А тепер відпусти мене.

Він відпустив моє обличчя та схрестив руки на грудях.

— Десь приблизно за дві години Чарлі прийде сюди, шукаючи тебе. На твоєму місці я б не вплутував сюди поліцію.

— Нічого страшного.

Але я все-таки насупилася.

Це завжди була найважча частина. Чарлі, Рене. А тепер і Джейкоб. Люди, яких я втрачу, люди, яким я завдам болю. Якби ж був бодай якийсь спосіб зробити це так, щоб постраждала тільки я; але я знала, що це неможливо.

В той сам час я наражала їх на більшу небезпеку, залишаючись людиною. Тепер Чарлі небезпечно перебувати поруч зі мною. Джейка я також наражала на небезпеку, заманюючи ворога на його землі, які він зобов'язаний захищати. А Рене... Я не могла навіть навідати свою власну матір через страх, що з нею може щось статися.

Я — магніт, який притягує небезпеку; і я визнавала це.

Усвідомлюючи це, я знала, що тепер повинна сама турбуватися про себе і захищати тих, кого люблю, навіть якщо ціною за це буде розлука. Я повинна бути сильною.

— Для того, щоб нас не викрили,— мовив Едвард досі крізь зуби, але тепер він уже дивився на Карлайла,— я пропоную відкласти цю розмову на пізніше, принаймні до того часу, коли Белла закінчить середню школу і переїде від Чарлі.

— У цьому є логіка, Белло,— відповів Карлайл.

Я подумала про реакцію Чарлі, коли він прокинеться сьогодні вранці, якщо — після всього того, крізь що йому довелося пройти за останній тиждень: біль від втрати Гаррі, моє несподіване зникнення...— він знайде моє порожнє ліжко. Чарлі заслуговує на більше. Почекати ще трошки; випуск уже не за горами...

Я міцно стиснула губи.

— Я розгляну цю пропозицію.

Едвард розслабився. Його щелепи розімкнулися.

— Мабуть, мені треба віднести тебе додому,— сказав він спокійніше, але з поспіхом, очевидно, бажаючи якомога швидше забрати мене звідси.— Просто на випадок, якщо Чарлі прокинеться раніше.

Я подивилася на Карлайла.

— По закінченні школи?

— Я даю тобі своє слово.

Я глибоко вдихнула, усміхнулася й обернулася до Едварда.

— Гаразд. Можеш віднести мене додому.

Едвард поквапився вивести мене з дому, перш ніж Карлайл пообіцяв би мені ще щось. Він вивів мене через задні двері, тож я так і не побачила, що саме розтрощив він у вітальні.

Додому ми поверталися в цілковитій тиші. Я відчувала себе переможницею, це додавало мені впевненості. Ще мене лякала розлука з близькими людьми, але я намагалася про це не думати. Зараз я не хотіла згадувати про біль — фізичний чи емоційний. Я не думатиму про нього, аж поки не настане час.

Коли ми дісталися мого дому, Едвард не зупинився. Він підстрибнув і в лічені секунди заскочив у моє вікно. Тоді він зняв мої руки зі своєї шиї і всадовив мене на ліжко.

Я гадала, що чудово знаю, про що він думає, але вираз його обличчя неабияк здивував мене. Він був не злий, а задумливий. Він мовчки ходив туди-сюди моєю темною кімнатою, а я спостерігала за ним з дедалі більшою підозрою.

— Незалежно від того, що ти плануєш, це не спрацює,— мовила я йому.

— Чш-ш-ш. Я міркую.

— А,— простогнала я, відкинувшись назад на ліжко і натягнувши на голову покривало.

До мене не долинуло жодного звуку, але раптом він опинився поруч. Він стягнув покривало, щоб бачити мене. Тепер він лежав поруч. Його рука потягнулася до мого обличчя. Він скинув локон із моєї щоки.

— Якщо ти не маєш нічого проти, то я б не хотів, щоб ти ховала своє обличчя. Я не можу довго не бачити його. А тепер... скажи мені дещо.

— Що саме? — запитала я неохоче.

— Якби ти могла отримати все, що забажаєш, будь-що в цьому світі, що б це було?

Я відчувала, що в моїх очах з'явився сумнів.

— Ти.

Він нетерпляче похитав головою.

— Щось, чого в тебе ще немає.

Я не була впевнена, куди він хилить, тож я добре обміркувала свою відповідь. Я придумала дещо, чого й справді дуже хотіла, але що, швидше за все, було малоймовірним.

— Я б хотіла ... щоб Карлайл не робив цього. Я б хотіла, щоб мене змінив *ти*.

Я обережно спостерігала за його реакцією, сподіваючись, що він оскаженіє ще дужче, ніж у себе вдома. Я здивувалася, що вираз його обличчя зовсім не змінився. Воно було таке ж задумливе.

— Що ти можеш запропонувати взамін?

Я не вірила своїм вухам. Я здивовано витріщилася на нього й випалила відповідь, перш ніж встигла обміркувати її.

— Будь-що.

Він ледь помітно усміхнувся, а тоді стиснув губи.

— П'ять років?

Моє обличчя скривилося десь між відчаєм і жахом...

— Ти ж казала будь-що, — нагадав він.

— Так, але... ти використаєш цей час, щоб якось викрутитися. Я маю кувати, поки залізо гаряче. Окрім того, залишатися людиною занадто небезпечно — принаймні для мене. Що завгодно, тільки не *це*.

Він насупився.

— Три роки?

— Ні!

— Хіба ти не готова дати мені це навзаємін виконання свого бажання?

Я подумала, як сильно мені цього хотілося. Але вирішила, що краще не розкривати карт і не давати йому знати, наскільки я цього прагну. Тоді у мене було би більше шансів вплинути на нього.

— Шість місяців?

Він закотив очі.

— Ні, цього не достатньо.

— Тоді один рік, — сказала я. — Це моє останнє слово.

— Дай мені хоча б два роки.

— Нізащо. Я доживу до дев'ятнадцяти. Я не допущу, щоб мені виповнилося двадцять. Якщо ти завжди будеш підлітком, то я також хочу.

Він замислився на якусь мить.

— Гаразд. Забудь про обмеження в часі. Якщо ти хочеш, щоб я перетворив тебе, тобі треба виконати одну умову.

— Умову? — мій голос затремтів. — Яку ще умову?

Його очі насторожилися — він говорив повільно.

— Спочатку одружися зі мною.

Я витріщилася на нього, досі чогось чекаючи...

— Гаразд. І після якого слова сміятися?

Він зітхнув.

— Белло, ти раниш моє самолюбство. Я освідчився тобі, а ти гадаєш, що це жарт.

— Едварде, будь ласка, поведься серйозно.

— Я на сто відсотків серйозний.

Він подивився на мене, у його очах не було й натяку на кепкування.

— Та ну, — мовила я, в голосі відчувалася істерика. — Мені тільки вісімнадцять.

— Ну, а мені приблизно сто десять. Гадаю, саме час осісти.

Я відвела погляд і подивилася вдалину, в темне вікно, намагаючись контролювати наростаючу паніку.

— Розумієш, шлюб — далеко не на першому місці серед моїх пріоритетів. Для Рене та Чарлі він був немов поцілунком смерті.

— Цікавий підбір слів.

— Ти знаєш, що я маю на увазі.

Він глибоко вдихнув.

— Будь ласка, не кажи, що ти боїшся обов'язку, який накладає шлюб, — в його голосі відчувалася недовіра, і я одразу ж збагнула, що він має на увазі.

— Це не зовсім те, — ухилилася я від прямої відповіді. — Я... боюся Рене. Вона вважає, що не варто виходити заміж, поки мені не виповниться тридцять.

— І вона б хотіла, щоб ти краще стала однією з вічно проклятих, ніж вийшла заміж, — він похмуро всміхнувся.

— Ти гадаєш, це смішно?

— Белло, якщо ти порівнюєш виконання шлюбних обов'язків та обмін своєї душі на вічність у подобі вурдалака... — він похитав

головою.— Якщо ти недостатньо смілива, щоб одружитися зі мною, то...

— Гаразд,— втрутилася я.— А що, як я погоджуся? Що, як я накажу тобі відвезти мене до Лас-Вегаса просто зараз? Хочеш сказати, що я стану вампіром через три дні?

Він усміхнувся, його білі зуби світилися в темряві.

— Звісно,— мовив він, явно блефуючи.— Я піджену свою машину.

— Чорт,— пробурмотіла я.— Я згідна на вісімнадцять місяців.

— Так діла не буде,— мовив він усміхаючись.— Мені до впадоби саме *така* умова.

— Добре. Коли я закінчу школу, то одразу попрошу Карлайла зробити це.

— Ну, якщо це й справді те, чого ти хочеш,— він знизав плечима, і його посмішка стала зовсім безневинною.

— Ти просто неможливий,— рявкнула я.— Ти — справжнє чудовисько.

Він захихикав.

— Може, саме через це ти не хочеш вийти за мене?

Я знову застогнала.

Він нахилився наді мною; його темні, немов ніч, очі розтоплювали, і плавили, і розхитували мою рівновагу.

— *Будь ласка*, Белло? — його подих обпалив моє обличчя.

Якусь мить я не могла згадати, як дихати. Коли ж прийшла до тями, то швидко потрусила головою, намагаючись прочистити свій затуманений розум.

— Можливо, ти б погодилася, якби я задалегідь подбав про обручки?

— Ні! Жодних обручок! — майже закричала я.

— О, нарешті тобі вдалося,— прошепотів Едвард.

— Ой.

— Чарлі прокинувся; буде краще, якщо я піду,— мовив Едвард покірливо.

Моє серце перестало битися.

Протягом секунди він вивчав мій вираз.

— Буде дуже по-дітвацькому, якщо я сховаюся у вашому туалеті?

— Ні,— прошепотіла я нетерпляче.— Залишися. Будь ласка. Едвард усміхнувся і зник.

Я лежала в темряві, чекаючи на Чарлі, а всередині мене все кипіло. Едвард завжди знає, що робить, і я могла побитися об заклад — усе, що він замислив, — це частина якогось хитромудрого плану. Звісно, у мене досі залишався варіант із Карлайлом, але тепер, коли з'явився шанс, що це зробить Едвард, я нестерпно хотіла саме цього. Але він був таким обманщиком!

Двері в мою кімнату рипнули й відчинилися.

— Доброго ранку, тату.

— О, привіт, Белло, — Чарлі зніяковів — він не очікував, що його зловлять. — Я й не знав, що ти вже прокинулася.

— Так. Просто я чекала, поки ти прокинешся, щоб прийняти душ, — я почала підводитися з ліжка.

— Зажди, — мовив Чарлі, вмикаючи світло. Я зажмурилася від яскравого світла й намагалася не дивитися на туалет. — Давай спочатку побалакаємо.

Я не втрималася і скривилася. Я забула попросити Алісу вигадати гарну відмовку.

— Ти ж знаєш, що в тебе неприємності.

— Так, знаю.

— Я ледве не збожеволів за останні три дні. Я приходжу додому з похорону Гаррі, а тебе немає. Єдине, що Джейкоб міг повідомити мені, то це те, що ти поїхала кудись із Алісою Каллен, а ще він висловив припущення, що ти потрапила в халепу. Ти не залишила мені жодного телефонного номеру і сама також не дзвонила. Я й гадки не мав, де ти, коли і чи взагалі повернешся. Будь ласка, виконай моє прохання, назви бодай одну причину, чому... чому... — він не зміг закінчити речення. — Назви бодай одну причину, чому б мені не відправити тебе до Джексонавіля просто зараз?

Мої очі звузилися. Отже, він мені погрожує, хіба ні? Гаразд, я також умію грати в цю гру. Я сіла в ліжку й загорнулася в покривало.

— Тому що я не поїду звідси.

— Стривай хвилинку, юна леді...

— Слухай, тату, я беру на себе цілковиту відповідальність за свої вчинки, і ти маєш повне право покарати мене, як захочеш. Також я виконуватиму всі хатні обов'язки, пратиму, митиму посуд, аж поки ти не вирішиш, що я отримала хороший урок. Гадаю, що ти також маєш повне право вигнати мене звідси — але це не змусить мене поїхати до Флориди.

Його обличчя вкрилося червоними плямами. Перш ніж відповісти, він кілька разів глибоко вдихнув.

— Може, ти будеш така добра і поясниш, де ти була увесь цей час?

О, чорт!

— У мене були... невідкладні справи.

Він підняв брови, очікуючи на моє логічне пояснення.

Я наповнила рот повітрям, а тоді голосно видихнула його.

— Я не знаю, що сказати тобі, тату. Просто сталося непорозуміння. Спочатку один бовкнув, тоді інший перебрехав, і покотилося.

Він чекав, на його обличчі читалася недовіра.

— Розумієш, Аліса сказала Розалії, що я стрибнула зі скелі...

Я ретельно добирала слова, щоб триматися правди настільки близько, наскільки моє невміння обманювати переконливо не видало б мене, але перш ніж я продовжила, вираз Чарлі нагадав мені, що йому нічого не відомо про стрибки зі скелі.

Ой. Я тільки підлила масла у вогонь.

— Гадаю, я ще не розповідала тобі про це,— вичавила я з себе.— Нічого страшного. Просто розвага така. Ми плавали з Джейком. В будь-якому разі Розалія розказала про це Едвардові, і він засмутився. Просто вона випадково передала йому, що я хотіла накласти на себе руки чи щось таке. Він не відповідав на телефонні дзвінки, тож Аліса потягнула мене до... Лос-Анджелеса, щоб пояснити йому все тет-а-тет.

Я знизала плечима, відчайдушно сподіваючись, що він не придиратиметься й задовольниться моїм поясненням.

Обличчя Чарлі завмерло.

— Ти намагалася накласти на себе руки, Белло?

— Звісно, що ні. Просто ми з Джейком розважались. Пірнання зі скелі. Діти з Ла-Пуша постійно роблять це. Як я й казала, нічого страшного.

Обличчя Чарлі почервоніло — тепер воно не було нерухомим, воно палало від люті.

— Все одно не розумію, яке діло до цього всього Едварду Каллену? Він просто взяв і кинув тебе...

Я перебила його:

— Ще одне непорозуміння.

Його обличчя знову спалахнуло.

— Значить, він знову повернувся?

— Я точно не знаю. Але *гадаю*, що вони всі повернулися.

Він похитав головою, вена на його чолі напружено пульсувала.

— Я хочу, щоб ти трималася якомога далі від нього, Белло. Я не довіряю йому. Він не заслуговує на тебе. Я не дозволю йому знову завдати тобі болю.

— Чудово,— мовила я коротко.

Чарлі гойднувся на п'ятках.

— О,— йому знадобилася секунда, щоб оволодіти собою, він голосно видихнув від здивування.— Я гадав, ти сперечатимешся зі мною.

— Ні,— я подивилася йому в очі.— Я мала на увазі: «Чудово, я виїду від тебе».

Його очі округлилися; обличчя набрало червонувато-коричневого відтінку. Я мало не змінила свого рішення, бо розхвилювалася за його здоров'я. Він був не надто молодшим, ніж Гаррі...

— Тату, я *не хочу* переїжджати від тебе,— сказала я спокійніше.— Я люблю тебе. Я знаю, що ти хвилюєшся за мене, але ти повинен довіряти мені. І ти маєш змінити своє ставлення до Едварда, якщо хочеш, щоб я залишилася. Ти хочеш, щоб я жила тут, чи ні?

— Це не чесно, Белло. Ти ж знаєш, що я хочу, щоб ти залишилася.

— Тоді будь увічливим з Едвардом, тому що він буде там, де і я,— мовила я впевнено. Переконання, що Едвард кохає мене, було досі дуже сильним.

— Тільки не в моєму домі,— крикнув Чарлі.

Я важко зітхнула.

— Бачиш, я не збираюся ставити тобі ніяких інших ультиматумів, принаймні сьогодні ввечері — чи, мабуть, сьогодні вранці. Просто обміркуй усе протягом кількох днів, гаразд? Але май на увазі, що ми з Едвардом — одне ціле.

— Белло...

— Обміркуй усе,— наполягала я.— А поки ти міркуватимеш, може, залишиш мене на деякий час саму? Мені й справді треба прийняти душ.

На обличчі Чарлі виступили дивні фіолетові плями, але він пішов, голосно грюкнувши дверима. Я чула, як злісно він тупає сходами.

Я скинула покривало, а Едвард уже був тут. Він сидів у кріслі-гойдалці, наче увесь цей час був тут.

— Вибач за все,— прошепотіла я.

— Нічого, я заслуговую набагато гіршого,— пробурмотів він.— Не варто сваритися з Чарлі через мене, будь ласка.

— Не хвилюйся через це,— мовила я й зібрала чисті речі, щоб узяти їх із собою у ванну.— Я сваритимуся з ним стільки, скільки знадобиться, й ані крапельки більше. Чи ти просто намагаєшся сказати, що мені нікуди йти? — я широко розплющила очі, вдаючи тривогу.

— Ти переїхала б у дім, повний вурдалаків?

— Мабуть, для такої, як я, це — найбезпечніше місце. Окрім того...— я усміхнулася.— Якщо Чарлі вижене мене, то немає сенсу чекати до закінчення школи, правда?

Його щелепи напружилися.

— Ти так прагнеш вічного прокляття,— пробурмотів він.

— Ти ж знаєш, що насправді ти в це не віриш.

— О, хіба ні? — спалахнув він.

— Ні, не віриш.

Він сердито подивився на мене й хотів заговорити, але я перебила його.

— Якби ти й справді вірив у те, що втратив свою душу, тоді, коли я знайшла тебе у Волтеррі, ти б одразу зрозумів, що трапилося, натомість ти подумав, що ми обоє померли. Але ти не зрозумів — ти сказав: «Дивовижно. Карлайл мав рацію»,— нагадала я йому, відчуваючи свій тріумф.— А значить, у тобі живе надія.

Цього разу Едвард промовчав.

— Тож давай плекатимемо надії разом, гаразд? — запропонувала я.— Але не це найважливіше. Якщо ти залишишся, то мені не потрібні ніякі небеса.

Він повільно підвівся, підійшов до мене й обняв долонями моє обличчя, дивлячись мені просто в очі.

— Назавжди,— присягнувся він. Він був досі трохи збентежений.

— Це все, чого я прошу,— мовила я й, ставши на пальчики, потягнулася й торкнулася губами його вуст.

ЕПІЛОГ. УГОДА

Майже все стало на свої місця, я й не повірила, що це можливо за такий короткий час. У лікарні Карлайла прийняли з розкритими обіймами і навіть не намагалися приховати своєї радості від того, що Есме зовсім не сподобалося жити в Лос-Анджелесі. Перебуваючи за кордоном, я прогавила важливу контрольну із математики, тож тепер у Едварда та Аліси з'явилося більше шансів закінчити середню школу, ніж у мене. Раптом коледж став номером один у списку пріоритетів (хоча він досі залишався планом Б — на той випадок, якщо пропозиція Едварда змусить мене відмовитися від плану з Карлайлом). Я вже проморгала всі строки для подання документів, але щодня Едвард приносив мені новий стос паперів на заповнення. Колись він уже навчався в Гарварді, отож його не вельми турбувало те, що я ловила гав і наступного року ми можемо опинитися в коледжі Порт-Анджелеса²⁰.

Чарлі не дуже радів із того, що йому доведеться спілкуватися з Едвардом. Але принаймні Едварду дозволили — протягом визначених годин — знову навідуватися до нас додому. Просто мені не дозволялося *виходити* з нього.

Школа та робота були єдиними винятками, й останнім часом жахливі похмурі жовті стіни моїх класних кімнат стали незрозуміло привабливими для мене. Мабуть, так сталося через людину, яка сиділа зі мною за однією партою.

З початку навчального року Едвард знову почав відвідувати школу, і на більшість занять ми ходили разом. Минулої осені,

²⁰ «Peninsula Community College» має відділення у безпосередньо у Форксі.

коли Каллени начебто переїхали до Лос-Анджелеса, тому як Едвард покинув мене, моя поведінка була трохи неадекватною, тож відтоді місце біля мене пустувало. Навіть Майк, який намагався скористатися бодай найменшою нагодою, тримався від мене на безпечній відстані. Коли у мене знову з'явився Едвард, останні вісім місяців здалися мені просто нічним кошмаром.

Хоча були і певні недоліки. З одного боку, мене тримали під домашнім арештом. З іншого — я жодного разу не бачила свого найкращого друга Джейкоба Блека. Ну звісно, я сумувала за ним.

Через домашній арешт я не могла поїхати в Ла-Пуш, а Джейкоб так жодного разу й не приїхав навідати мене. Він навіть не відповідав на мої телефонні дзвінки.

Я телефонувала йому переважно ввечері, тому як похмурий Чарлі десь о дев'ятій годині виганяв Едварда геть із нашого дому, і перш ніж Едвард пробирався назад через моє вікно, коли Чарлі засинав. Я вибирала саме цей час, щоб додзвонитися до Джейкоба, бо помітила: щоразу, коли я згадую його ім'я, Едвард сердито кривиться. На його обличчі з'являвся вкрай несхвальний та насторожений... я б сказала навіть — злий вираз. Я здогадувалася, що ним керувало якесь взаємне упередження, яке й викликало негативне ставлення до вовкулак, хоча він ніколи не відзивався про них так зневажливо, як Джейкоб про «кровопивць».

Отже я не згадувала про Джейкоба часто.

Коли Едвард був поруч, я не могла думати про сумні речі — навіть про свого колишнього найкращого друга, який, мабуть, зараз є дуже нещасним, і все це через мене. А коли я й згадувала про Джейка, то завжди почувалася винною через те, що не думала про нього частіше.

Все в казці стало на свої місця. Прекрасний принц повернувся, чари розвіяні. Я не була впевнена, що сталося з іншим, невикористаним персонажем. Чи буде він колись щасливим?

Минали тижні, а Джейкоб досі не відповідав на мої телефонні дзвінки. Я почала постійно за нього хвилюватися. Так наче на мою голову падали краплі з погано закрученого крана, який я не могла ні закрити, ні ігнорувати. Крап, крап, крап. Джейкоб, Джейкоб, Джейкоб.

І хоча я намагалася якомога рідше згадувати Джейкоба *вголос*, іноді моє розчарування та тривога виливалися назовні.

— Це просто нечемно! — не втрималася я одного суботнього вечора, коли Едвард забирав мене з роботи. (Злитися через щось набагато легше, ніж відчувати свою провину.) — Це відверта образа!

Я змінила свою тактику в надії отримати хоч якийсь результат. Цього разу я подзвонила Джейку з роботи. Трубку підняв Біллі. На жаль, він не зміг мені нічим допомогти. Знову.

— Біллі сказав, що він *не хоче* говорити зі мною, — кип'ятилася я, дивлячись на величезні краплі дощу, які стікали по склу. — Але ж він був там і не хотів зробити три кроки, щоб поговорити, щоб підійти до телефону. Зазвичай Біллі каже, що його немає, чи що він зайнятий, чи спить, чи ще щось. Не те щоб я не здогадувалася, що він обманює мене, але принаймні він робив це ввічливо. Гадаю, тепер Біллі також ненавидить мене. Це не чесно!

— Ти ні в чому не винна, Белло, — сказав Едвард тихо. — Ніхто не ненавидить тебе.

— А здається, що все зовсім навпаки, — пробурмотіла я, схрестивши руки на грудях. Це було не більше, ніж упертий жест. Тепер там не було глибокої рани — від неї залишилися тільки розмиті спогади.

— Просто Джейкоб знає, що ми повернулися, і я знаю напевне: він переконаний, що я з тобою, — мовив Едвард. — А він не наблизиться до мене ні на крок. (Ворожнеча має глибоке коріння.)

— Це якимось по-дурному. Він же знає, що ти не такий, як інші... вампіри.

— Все-таки існують серйозні підстави для того, щоб триматися на безпечній відстані.

Я, немов сліпа, витріщилася на вітрове скло, бачачи перед собою тільки Джейкове обличчя, перекошене від злості.

— Белло, ми такі, якими нас створила природа, — мовив Едвард тихо. — Я можу контролювати себе, але сумніваюся, що й він може. Він дуже молодий. Найбільш імовірно, що все переросте у бійку, а я не впевнений, що зможу зупинитися, перш ніж уб... — він запнувся, а тоді швидко продовжив, — перш ніж пораню його. Тоді ти будеш нещасна. Я не хочу, щоб так було.

Я згадала, що Джейкоб сказав мені тоді на кухні. Я відновила в пам'яті кожне слово, я добре запам'ятала його хрипкий голос. *Я не впевнений, що зможу спокійно впоратися з цим... Ти, мабуть,*

також не дуже радитимеш, якщо я вб'ю твою подружку. Але він упорався — того разу...

— Едварде Каллен,— прошепотіла я.— Ти ж хотів сказати «вб'ю його»? Хотів?

Він відвів од мене погляд і почав спостерігати за дощем. Я й не помітила, як попереду нас червоне світло на світлофорі змінилося зеленим, і він зрушив із місця, їдучи дуже повільно. Зазвичай він їздить набагато швидше.

— Я спробував би... хоча це й дуже важко... не робити цього,— мовив Едвард нарешті.

Я дивилася на нього, широко розплющивши очі й розтуливши рота, але він продовжував дивитися вперед. Ми зупинилися перед знаком «стоп».

Раптом я згадала, що сталося з Парисом, коли повернувся Ромео. Сцена в книзі була проста: *Вони б'ються. Парис падає.*

Але це безглуздо. Неможливо.

— Гаразд,— сказала я і глибоко вдихнула, похитавши головою, щоб відігнати погані думки з голови.— Нічого такого ніколи не станеться, тож немає сенсу турбуватися через це. А ти знаєш, що, мабуть, у цю мить Чарлі нервово дивиться на годинник. Тобі ліпше негайно відвезти мене додому, якщо не хочеш, щоб у мене були проблеми через запізнення.

Я обернулася до нього та спробувала весело усміхнутися.

Щоразу, коли я дивилася на нього, на його неймовірно вродливе обличчя, моє серце починало битися з подвійною силою. А зараз воно билось ще швидше. Я впізнала цей вираз на нерухомому, мов у статуї, обличчі.

— Тепер у тебе значно більші неприємності, Белло,— прошепотів він кризь нерухомі губи.

Я притиснулася ближче до нього, обнявши його за руку й прослідкувавши за його поглядом. Не знаю, що я очікувала побачити — можливо, Вікторію, яка стоїть посеред вулиці, її вогненно-руде волосся роздувається на вітрі... чи півдюжини темних фігур у чорних плащах... чи зграю злих вовків. Але я взагалі нічого не побачила.

— Що? Що це?

Він глибоко вдихнув:

— Чарлі...

— Мій тато? — зойкнула я.

Він подивився на мене, і вираз його обличчя був таким спокійним, що цього було достатньо, аби втихомирити мою паніку.

— Чарлі... мабуть, не збирається насправді вбити тебе, але він міркує над цим, — сказав він мені. Він знову поїхав уперед моєю вулицею, але проїхав мій дім і зупинився біля самого лісу.

— Що ж я таке накоїла? — мовила я задихаючись.

Едвард озирнувся на будинок Чарлі. Я знову прослідкувала за його поглядом і вперше помітила, що поряд із батьковою машиною припарковане ще щось. Блискуче, яскраво-червоне, його неможливо було не помітити. Мій мотоцикл гордо блищав на тлі похмурої вулиці.

Едвард сказав, що Чарлі ладен убити мене, тож виходить, він знає, що цей мотоцикл — мій. За цією зрадою могла стояти тільки одна людина.

— Ні! — крикнула я. — Чому? Чому Джейкоб учинив так зі мною?

Зрада вжалила мене, мов оса. Я беззастережно довіряла Джейкобу — я довірила йому всі свої, навіть найменші, таємниці. Я вважала його своєю тихою гаванню — людиною, на яку завжди можна покластися. Звісно, зараз стосунки між нами трохи напружені, але я не думала, що вони аж так змінилися. Я гадала, що такі речі не міняються!

І що я зробила, щоб заслужити таке? Чарлі просто оскажене — і це ще не найгірше; це завдасть йому болю, а ще він хвилюватиметься. Хіба не достатньо того, що він уже пережив? Я ніколи б не подумала, що Джейкоб може бути таким дріб'язковим і підлим. На очах виступили сльози, але я плакала не тому, що мені було сумно. Мене зрадили. Несподівано я так оскаженіла, що моя голова мало не вибухнула від люті.

— Він досі тут? — прошипіла я.

— Так. Він чекає на нас там, — мовив Едвард, кинувши погляд у бік доріжки, яка розділяла ліс надвоє.

Я вискочила з машини, кидаючись у дерева з руками, вже стиснутими в кулаки, готова відлупцювати його.

І чому Едвард настільки швидший за мене?

Він схопив мене за талію, перш ніж я встигла зробити бодай крок.

— Відпусти мене! Я не збираюся вбивати його! Зрадник! — вигукувала я в напрямку дерев.

— Тихіше, Чарлі може почути,— попередив мене Едвард.— А якщо він затягне тебе всередину, то може замурувати двері.

Я інстинктивно поглянула на будинок. І все, що я побачила,— це мій яскравий червоний мотоцикл. У голові знову закалатало.

— Тільки дай мені з'ясувати стосунки з Джейкобом, а тоді я подбаю про Чарлі,— даремно пручалася я, намагаючись вивільнитися.

— Джейкоб Блек хоче побачити мене. Тому він досі тут.

Це зупинило мене, на мене немов відро холодної води вилили — він хоче битися у мене на очах. Мої руки затремтіли. *Вони б'ються. Парис падає.*

Я була зла, але не настільки.

— Він хоче побалакати? — запитала я.

— Щось таке.

— Навіщо йому це? — мій голос тремтів.

Едвард забрав волосся з мого обличчя й погладив мене по голові.

— Не хвилюйся, він прийшов сюди не для того, щоб битися зі мною. Він тут із посланням... від зграї.

— Ось воно що.

Едвард знову подивився на будинок, тоді дужче обняв мене за талію й підштовхнув до лісу.

— Нам слід поспішати. Чарлі ледве контролює себе.

Нам не довелося йти далеко; Джейкоб чекав майже на самому початку стежини. Він стояв, спершись на вкрите мохом дерево, і чекав; його обличчя було таким незворушним і жорстким, як я й очікувала. Спочатку він подивився на мене, а тоді на Едварда. Його губи розтягнулися в зневажливій посмішці, і він відійшов від дерева. Він стояв босоніж, трохи подавшись уперед, його тремтячі руки були стиснуті в кулаки. Він здавався ще більшим, ніж тоді, коли я востаннє бачила його. Це неможливо, але він досі ріс. Він був би набагато вищим від Едварда, якби вони стали поруч.

Проте Едвард зупинився, щойно ми угледіли Джейкоба, залишаючи між нами досить широкий простір. Едвард розвернувся так, щоб заслонити мене своїм тілом. Я визирала з-за його спини, щоб подивитися на Джейкоба — щоб звинуватити його поглядом.

Я гадала, що коли побачу його ображений, цинічний вираз обличчя, то ще дужче розізлиюся. Але все сталося зовсім навпаки,

його вираз нагадав мені нашу останню зустріч, коли ми прощалися — тоді на його очах виступили сльози. Коли я уздірла Джейкоба, моя злість зникла, її немов рукою зняло. Я стільки часу не бачила його — але я не хотіла, щоб наша зустріч була саме такою.

— Белло,— мовив Джейкоб замість привітання і кивнув, ні на мить не відводячи очей від Едварда.

— Чому? — прошепотіла я, намагаючись здавити сльози в горлі.— Як ти міг зробити таке зі мною, Джейкобе?

Зневажлива посмішка зникла, але його обличчя залишилося таким самим твердим і незворушним.

— Так буде краще.

— І що *це* означає? Ти хочеш, щоб Чарлі придушив мене? Чи, може, щоб у нього стався серцевий напад, як у Гаррі? Який злий ти б не був на мене, як ти міг вчинити так із *ним*?

Джейкоб здригнувся, і його брови зійшлися на переніссі, але він не відповів.

— Він не хотів нікому нашкодити — він просто хотів покарати тебе, щоб тобі не дозволили проводити час зі мною,— пробурмотів Едвард, озвучивши те, що не зміг вимовити Джейкоб.

В очах Джейкоба спалахнула ненависть, коли він знову поглянув на Едварда.

— Ах, Джейку! — застогнала я.— Я вже й так покарана! Як гадаєш, чому я ще досі не приїхала в Ла-Пуш і не надавала тобі стусанів за те, що ти уникаєш мене й не відповідаєш на мої телефонні дзвінки?

Джейкоб знову подивився на мене, здається, мої слова спантеличили його.

— Саме тому? — запитав він, а тоді міцно стиснув щелепи, немов жалкуючи, що порушив мовчанку.

— Він думав, що тебе не пускаю я, а не Чарлі,— знову пояснив Едвард.

— Припини це,— огризнувся Джейкоб.

Едвард не відповів.

Джейкоб здригнувся, а тоді зціпив зуби так само міцно, як кулаки.

— Белла не перебільшувала, розказуючи про твої... вміння,— процідив він крізь зуби.— Отже, ти уже напевно знаєш, для чого я тут.

— Так,— погодився Едвард.— Але перш ніж ти почнеш, я хочу сказати дещо.

Джейкоб чекав, нервово стискаючи і розтискаючи кулаки, намагаючись контролювати себе.

— Дякую,— мовив Едвард, і він говорив щиро.— Я ніколи не зможу висловити тобі, наскільки я вдячний. Тепер я в боргу перед тобою, я завдячую тобі рештою свого... існування.

Джейкоб здивовано дивився на нього, від несподіваного повороту розмови його руки перестали тремтіти. Він обмінявся коротким поглядом зі мною, але моє обличчя було таке ж спантеличене, як і його.

— За те, що ти надихав Беллу до життя,— пояснив Едвард грубуватим палким голосом.— Коли мене... не було.

— Едварде...— почала я, але він підняв руку, його очі дивилися на Джейкоба.

На обличчі Джейкоба відбилосся розуміння, перш ніж з'явилася незворушна маска.

— Я робив це не заради твоєї вигоди.

— Я знаю. Але це не перекреслює вдячність, яку я відчуваю. Гадаю, ти повинен знати про це. Якщо я коли-небудь зможу зробити щось для тебе...

Джейкоб звів одну чорну брову.

Едвард похитав головою.

— Це мені не під силу.

— Тоді кому це під силу? — загарчав Джейкоб.

Едвард подивився на мене.

— Йй. Я швидко вчуся, Джейкобе Блек, і я ніколи не роблю однієї помилки двічі. Я залишусь тут, поки вона не вижене мене сама.

Я на мить занурилася в його золоті очі. Було зовсім неважко здогадатися, що я прогавила в розмові. Єдине, що Джейкобу потрібно від Едварда,— його відсутність.

— Ніколи,— прошепотіла я, досі потопаючи в Едвардових очах.

Джейкоб здавлено хихикнув.

Я неохоче відвела погляд від Едвардових очей і насуплено подивилася на Джейкоба.

— Ти хотів ще чогось, Джейкобе? Ти хотів, щоб у мене були неприємності,— твоя місія виконана. Тепер Чарлі може відіслати

мене у воєнну школу, але він не забере у мене Едварда. Ніщо і ніхто не в силі розлучити нас. Чого тобі ще треба?

Джейкоб не зводив очей з Едварда.

— Я просто повинен нагадати твоїм друзям-кровопивцям про кілька основних пунктів угоди, на яку вони пристали. Ця угода — єдине, що стримує мене, щоб не роздерти йому глотку просто зараз.

— Ми не забули,— мовив Едвард одночасно з моїм запитанням:

— А які основні пункти?

Джейкоб досі дивився на Едварда, але відповів на моє запитання:

— Угода досить особлива. Якщо хтось із них укусить людину, перемир'я припиняється. *Вкусить*, не вб'є,— наголосив він. Зрештою він подивився на мене. Його очі немов укрилися льодом.

Мені знадобилася секунда, щоб усвідомити, куди він хилить, і тоді моє обличчя стало таким самим холодним, як і його.

— А це вже не твоя справа.

— К бісу...— це єдине, що він зумів видушити з себе.

Я не думала, що мої поспішні слова викличуть таку сильну реакцію. Він прийшов, щоб попередити нас, але не знав найголовнішого. Він, мабуть, вирішив зробити це, щоб підстрахуватися. Він не усвідомлював або просто не хотів вірити в те, що я вже зробила свій вибір. Що я й справді збиралася стати членом сім'ї Калленів.

Моя відповідь захопила Джейкоба зненацька, і він увесь затремтів. Він притис міцно стиснуті кулаки до скронь, його тіло здригалось, він намагався контролювати спазми. Під червонувато-коричневою шкірою його обличчя набрало зеленкуватого відтінку.

— Джейку? З тобою все гаразд? — запитала я тривожно.

Я супила крок йому назустріч, але Едвард схопив мене й загородив своїм тілом.

— Обережно! Не відомо, чи зможе він контролювати себе,— попередив він мене.

Але Джейкоб знову оволодів собою; тільки його темні руки продовжували нервово здригатися. Він скорчив Едвардові гримасу, в його очах не можна було побачити нічого, окрім ненависті.

— Ух. Я ніколи не завдам їй шкоди.

Ні я, ні Едвард не випустили з уваги обвинувачення, яке прозвучало з його вуст. Едвард тихо зашипів. Джейкоб інстинктивно стиснув долоні в кулаки.

— БЕЛЛО! — долинув рев Чарлі. — ТИ ЗАЙДЕШ У ЦЕЙ ДІМ НЕГАЙНО!

Всі ми завмерли, дослухаючись до мертвої тиші, яка запала за цим гучним криком.

Я заговорила першою. Мій голос тремтів:

— Чорт.

Джейкоб вагався, його сердитий вираз кудись зник.

— Мені *дуже* прикро, — пробурмотів він. — Я повинен був зробити все, що в моїх силах... я повинен був спробувати...

— Ну спасибі тобі, — дроз у голосі перебив сарказм. Я дивилася на стежину, очікуючи, що зараз Чарлі вискочить із мокрої папороті й накинеться на мене, мов оскаженілий бик. А я буду червоним прапором — усе як за сценарієм.

— Ще одне, — сказав Едвард до мене, а тоді подивився на Джейкоба. — Ми не знайшли жодного сліду Вікторії на наших землях — а ви?

Він дізнався відповідь тієї миті, як Джейкоб подумав про неї, але все-таки дозволив озвучити її.

— Останнього разу ми вловили її запах, коли Белли... не було. Ми дозволили їй думати, що вона прорвалася — ми звужували коло, приготували засідку...

По моїй спині пробіг холодок.

— Але вона втекла, немов летюча миша з пекла. Ми гадаємо, що біля дому Белли вона почула запах вашої маленької жінки і злякалася. Відтоді вона більше не появлялася на наших землях.

Едвард кивнув.

— Коли вона повернеться, це вже буде не вашою проблемою. Ми самі.

— Вона бивала на нашій території, — прошипів Джейкоб. — Вона наша!

— Ні... — почала я протестувати обом...

— БЕЛЛО! Я БАЧУ ЙОГО МАШИНУ. Я ЗНАЮ, ЩО ВИ ТАМ! ЯКЩО ТЕБЕ НЕ БУДЕ В ЦЬОМУ ДОМІ ЗА ОДНУ ХВИЛИНУ!.. — Чарлі вирішив не завдавати собі клопоту і не закінчив своєї погрози.

— Ходімо,— сказав Едвард.

Я обернулася, щоб подивитися на Джейкоба. Чи побачу я його знову?

— Вибач,— прошепотів він так тихо, що мені довелося читати по його губах, щоб зрозуміти.— Бувай, Білко.

— Ти ж обіцяв,— нагадала я йому.— Все ще друзі, правда?

Джейкоб повільно похитав головою, і клубок в горлі ледь не задушив мене.

— Ти ж знаєш, як я старався дотримати слова, але... Я не знаю, як робити це далі. Не зараз...— він щосили намагався зберегти на обличчі кам'яну маску, але вона затремтіла, а потім зникла.— Я скучатиму за тобою,— мовив він. Його рука потягнулася до мене, пальці витягнулися, наче йому було шкода, що вони недостатньо довгі, аби здолати відстань між нами.

— Я також,— вичавила я. Моя рука також потягнулася до нього.

Наче ми були пов'язані між собою, його біль луною віддавався в мені. Його біль, мій біль.

— Джейку...— я ступила йому назустріч. Я хотіла обняти його за талію і стерти той нещасний вираз із його обличчя.

Але Едвард знову відштовхнув мене назад, цього разу його руки втримували мене, а не захищали.

— Все буде гаразд,— пообіцяла я Едвардові, підвівши голову, щоб його очі зустрілися з моїми. Він зрозуміє.

Але його очі були порожні, обличчя — без емоцій. Холодне.

— Ні, не буде.

— Відпусти її,— гаркнув Джейкоб, знову оскаженівши.— Вона хоче до мене!

Він зробив два широкі кроки вперед. А тоді застиг в очікуванні. Він тремтів, його груди високо здіймалися.

Едвард заштовхнув мене за свою спину, і тієї ж миті розвернувся обличчям до Джейкоба.

— Ні! Едварде!

— *ІЗАБЕЛЛО СВОИ!*

— Ходімо! Чарлі скаженіє! — у моєму голосі чулася паніка, але не через Чарлі.— Хутчіш!

Я щосили потягнула його за собою, й Едвард трохи ослабився. Він повільно підштовхував мене, не зводячи очей із Джейкоба.

Джейкоб спостерігав за нами, на його оскаженілому обличчі застиг похмурий вираз. Очікування зникло з його очей, а потім, саме перед тим, як нас розділив густий ліс, я раптом побачила, як його обличчя скривилося від болю.

Я знала, що цей останній вираз на його обличчі буде довго переслідувати мене, аж поки я не побачу, як він знову усміхається.

Саме тоді я дала собі слово, що *обов'язково* побачу, як він усміхається, і то скоро. Я знайду спосіб зберегти нашу дружбу.

Едвард міцно обнімав мене за талію, притиснувши до себе. Це була єдина причина, яка стримувала мене від того, щоб гірко розплакатися.

У мене серйозні проблеми.

Мій найкращий друг вважає мене своїм ворогом.

Вікторія досі гуляє на свободі, піддаючи небезпеці всіх, кого я люблю.

Якщо найближчим часом я не стану вурдалаком, то мене вб'ють Волтурі.

А щойно мені спало на думку: якщо я *стану* вурдалаком, то мене вб'ють квілеутські вовкулаки — а зі мною і всю мою майбутню сім'ю. Не думаю, що в них буде бодай найменший шанс зроби́ти це, але в цій спробі може загинути мій найкращий друг.

Дуже серйозні проблеми. Але чому всі вони раптом стали зовсім неважливими, коли ми вийшли з-за дерев і я побачила фіолетове від люті обличчя Чарлі?

Едвард ніжно пригорнув мене.

— Я поруч.

Я глибоко вдихнула.

Це правда. Едвард поруч, і його руки пригортають мене.

Я готова витерпіти що завгодно, поки Едвард поруч.

Я розпростала плечі й рушила назустріч своїй долі, а поряд ішов той, без кого я не уявляла свого життя.

ПОДЯКИ

Велика любов і вдячність моєму чоловікові й синам за їхнє ненастанне розуміння й жертви заради моєї творчості. Принаймні я не єдина, хто виграв: переважна більшість місцевих рестораторів радіє, що я більше не куховарю.

Дякую, мамо, за те, що ти є моїм найкращим другом і підставляла мені вухо, аби я виговорилася у скрутну хвилину. Дякую за твою неймовірну творчу обдарованість і розум, які частково перейшли і в мій генетичний набір.

Дякую моїм сестрам і братам — Емілі, Гайді, Полу, Сету і Джейкобу, які дозволили позичити їхні імена. Сподіваюся, я не зробила з ними нічого такого, через що вам би закортіло забрати їх назад.

Особлива подяка моєму братові Полу за уроки водіння мотоцикла — у тебе природний учительський дар.

Не можу навіть знайти слова, щоб подякувати моєму братові Сету за важку працю й талант, які він вклав у створення сайту www.stephenieteuer.com. Я неймовірно вдячна за те, скільки зусиль він докладає і зараз як мій вебмайстер. Перевір пошту, хлопче. Цього разу я цілком серйозно.

Ще раз дякую моєму брату Джейкобу за його постійні поради в автомобільній галузі.

Велика подяка моєму агентіві Джоді Рімер за допомогу й підтримку в моїй кар'єрі. А також за те, що витримувала всі мої божевільні вчинки з усмішкою, хоча я певна, що вона як піп'я хотіла б зробити децю інше.

Щира вдячність моєму піар-менеджеру Елізабет Юлберг за те, що мої автограф-тури були не так роботою, як вечіркою; за те, що допомагала мені й підбурювала до віртуального цькування і що зрештою переконала цих неймовірних снобів з КЕЮ (Клубу Елізабет Юлберг) прийняти мене в свої лави; і, звісно ж, за те, що витягнула мене на верхівку списків бестселерів «Нью-Йорк Таймс».

Величезне спасибі всім працівникам «Little, Brown & Company» за підтримку і за віру в потенціал моїх оповідок.

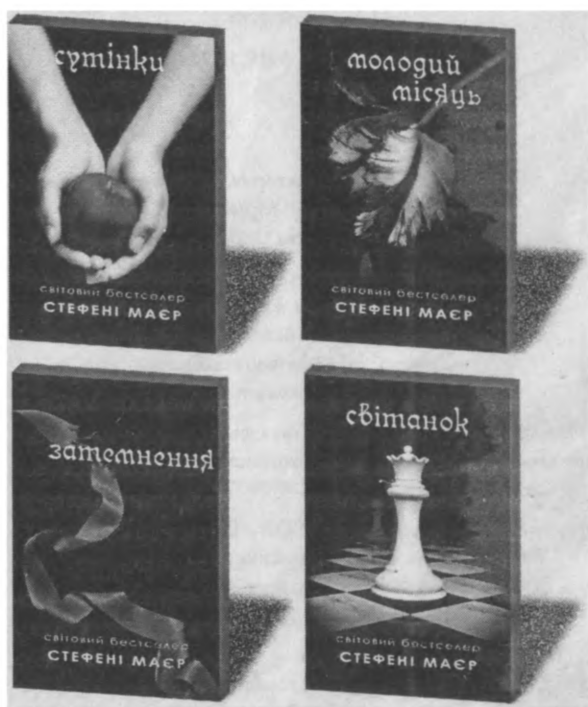
І нарешті дякую талановитим музикам, які надихають мене, особливо «Музі» («Muse») — у моєму романі є почуття, сцени, сюжетні повороти, які зродилися з пісень «Музи» й ніколи б не з'явилися без їхнього генія. А ще здолати письменницькі «затики» мені допомагали «Linkin Park», «Travis», «Elbow», «Coldplay», «Marjorie Fair», «My Chemical Romance», «Brand New», «The Strokes», «Armor for Sleep», «The Arcade Fire» та «The Fray».

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
Розділ 1. ВЕЧІРКА.....	6
Розділ 2. ШОВ.....	25
Розділ 3. КІНЕЦЬ	41
Розділ 4. ПРОБУДЖЕННЯ	67
Розділ 5. НЕДОТРИМАНІ ОБІЦЯНКИ.....	85
Розділ 6. ДРУЗІ	97
Розділ 7. ПОВТОРЕННЯ	113
Розділ 8. АДРЕНАЛІН	129
Розділ 9. ТРЕТІЙ ЗАЙВИЙ.....	144
Розділ 10. ГАЛЯВИНА	161
Розділ 11. СЕКТА	180
Розділ 12. НЕПРОХАНИЙ ГІСТЬ	199
Розділ 13. ВБИВЦЯ.....	215
Розділ 14. РОДИНА.....	232
Розділ 15. СТРИБОК.....	246
Розділ 16. ПАРИС	261
Розділ 17. ГОСТЯ	275
Розділ 18. ПОХОРОН.....	291
Розділ 19. ГОНИТВА	306
Розділ 20. ВОЛТЕРРА	320
Розділ 21. ВЕРДИКТ	334
Розділ 22. ПОЛІТ.....	351
Розділ 23. ПРАВДА.....	363
Розділ 24. ГОЛОСУВАННЯ.....	380
Епілог. УГОДА	400

світовий бестселер

сутінкова сага

- у світі продано 85 мільйонів книжок •
- перекладено на 47 мов •

УДК 821.111-312.9

ББК 84.7 США

М 13

Маєр Стефені

М 13 Молодий місяць : Роман / Пер. з англ. — К. : КМ Publishing, 2009. — 416 с. — (Сутінкова сага).

Для Бєлли Свон є лишєнь одна рїч, важливіша за власне життє: Едвард Каллєн. Алє кохати вампіра — набагато небєспєчнїше, нїж вона могла собі уявити. Едвард ужє одного разу рятував її зї смертєльних обїємїв вурдалака-чужака, та коли власна Едвардова родина стає для Бєлли загрозою, він усвідомлює, що закоханї перєтнули мєжу. І вирїшус зупинитися, перш нїж будє запїзно. От тїльки він не здогадуєтьсє, що таким чином збїльшус ризик, який нависнув над коханою Бєллою...

Лїтературно-художнє видання

МАЄР Стефєні

МОЛОДИЙ МІСЯЦЬ

Роман

Вїдповїдальний редактор *Н. Тисовська*

Корєктор *Т. Журїна*

Комп'ютерна верстка *О. Журавльов*

Імпринт «КМ Publishing» належить

ТОВ «Видавництво «Країна Мрїй»

м. Київ, вул. Лугова, 9, тел./факс: +380 44 502 25 73

єл. пошта: info@kmbooks.com.ua

www.kmbooks.com.ua

Свїдоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавцїв, виготївників, розповсюджувачїв видавничої продукцїї ДК № 2077 вїд 27.01.2005

Ексклюзивний дистрибутор — ТОВ «РАЦ «Ексмо-Україна»

04050, м. Київ, пр-т Московський, 9-Б, оф. 6-101

тел.: +380 44 495 79 80, факс: +380 44 495 79 81

єл. пошта: sale.ukr@eksmo.com.ua

Рєгїональне представництво — ТОВ «Ексмо-Захїд»

79035, м. Львїв, вул. Бузкова, 2; тел./факс: +380 32 245 00 19

єл. пошта: office@eksmo.lviv.ua

Пїдписано до друку 3.08.2009. Формат 84x108/32.

Друк офсетний. Папїр офсетний.

Умов. друк. арк. 21,84. Обл.-вид. арк. 18,4. Гарнїтура «Шкїльна».

Наклад 7 000 прим. Зам. №01/02.

Вїддруковано з наданого оригїнал-макету на ПП «Юнїсофт»

м. Харків, вул. Космїчна, 21-А

Едвард обернувся й затупив мене власним тілом. Тваринне ричання вихлоплювалося з грудей Джаспера, який намагався відштовхнути Едварда, клацаючи зубами біля самого його обличчя. Я відчула пекучий гострий біль, який пробіг від зап'ястя до ліктя. Приголошнена й розгублена, я дивилася, як по моїй руці стікає червона гаряча кров — під пильними поглядами шістьох вампірів, які несподівано зголодніли...

Для Белли Свон є лишень одна річ, важливіша за власне життя: Едвард Каллен. Але кохати вампіра — набагато небезпечніше, ніж вона могла собі уявити. Едвард уже одного разу рятував її зі смертельних обіймів вурдалака-чужака, та коли власна Едвардова родина стає для Белли загрозою, він усвідомлює, що закохані перетнули межу. І вирішує зупинитися, перш ніж буде запізно. От тільки він не здогадується, що таким чином збільшує ризик, який нависнув над коханою Беллою...

СУТІНКОВА САГА

Сутінки • Молодий місяць • Затемнення • Світанок

ISBN 978-966-424-219-3

9 789664 242193

- у світі продано 85 мільйонів книжок •
- перекладено на 47 мов •